A DOUĂSPREZECEA CARTE

JEFFERY
DEAVER

„Cel mai bun scriitor de thrillere psihologice."
THE TIMES

seria Lincoln Rhyme

JEFFERY DEAVER

A DOUĂSPREZECEA CARTE

Unii oameni îţi sunt rude, dar alţii îţi sunt strămoşi, şi ţi-i alegi pe cei pe care ţi-i doreşti ca strămoşi. Te conturezi pe tine din aceste valori.
RALPH ELLISON

I
Bărbatul de trei cincimi

MARŢI, 9 OCTOMBRIE

Capitolul 1

Cu faţa scăldată de sudoare şi lacrimi, bărbatul aleargă spre libertate, aleargă să-şi salveze viaţa.

— Uite-l! Uite-l acolo!

Fostul sclav nu-şi dă seama exact de unde se aude vocea. Din spatele lui? De la dreapta sau de la stânga? Din vârful vreuneia dintre casele dărăpănate aliniate de-a lungul mizerelor străzi pavate de aici?

În aerul de iulie, fierbinte şi dens ca parafina lichidă, bărbatul sare peste un morman de balegă de cal. Măturătorii nu ajung pe aici, în această parte a oraşului. Charles Singleton se opreşte lângă un palet încărcat până sus cu butoaie, încercând să-şi tragă sufletul.

Bubuitul unui pistol. Glonţul trece la mare distanţă. Zgomotul agresiv al pistolului îl aruncă imediat înapoi în război: orele imposibile, nebune, în care a rezistat în tranşee îmbrăcat în uniforma albastră prăfuită, în spatele unei muschete grele, înfruntând bărbaţi în haine cenuşii prăfuite, cu propriile arme aţintite spre el.

Acum aleargă mai repede. Bărbaţii trag din nou. Gloanţele trec din nou pe lângă el.

— Să-l oprească cineva! Cinci dolari de aur dacă-l prindeţi!

Dar sunt puţini oameni pe stradă atât de devreme – majoritatea irlandezi care scormonesc prin gunoaie şi muncitori care mărşăluiesc spre serviciu, cu samare şi cazmale pe umeri – şi nu sunt deloc tentaţi să-l oprească pe negrul cu ochi întunecaţi şi muşchi proeminenţi, mânat de o hotărâre atât de înspăimântătoare. Cât despre recompensă, oferta a fost strigată de un poliţist, ceea ce înseamnă că nici nu se pune problema de oferit vreun ban.

Ajuns la casele zugrăvite de pe Twenty-third Street, Charles coteşte spre vest. Îşi pierde echilibrul pe pavajul lunecos şi cade la pământ. Un poliţist călare dă colţul şi, ridicând bastonul, se aruncă asupra bărbatului căzut. Atunci…

„Şi?” se întrebă fata.

„Şi?”

Ce i s-a întâmplat?

Tânăra de şaisprezece ani, Geneva Settle, răsuci din nou butonul cititorului de microfişe, dar acesta nu mai avansa; ajunsese la ultimul cadru de pe rolă. Ridică dreptunghiul de metal ce conţinea articolul principal din numărul din 23 iulie 1868 al *Coloreds’ Weekly Illustrated.* Răsfoind printre celelalte cadre din curia prăfuită, se gândi cu îngrijorare că restul paginilor din articol lipseau şi nu va afla niciodată ce i se întâmplase strămoşului ei Charles Singleton. Descoperise că arhivele istorice în care era relatat trecutul negrilor erau adesea

incomplete, dacă nu rătăcite pentru totdeauna.

Unde era restul poveştii?

Ah… Găsi în sfârşit rola de film, pe care o montă cu grijă în aparatul prăfuit şi vechi, învârtind nerăbdătoare butonul pentru a găsi continuarea poveştii fugii lui Charles.

Imaginaţia bogată a Genevei – şi anii petrecuţi citind cu frenezie cărţi – o ajutaseră să înfrumuseţeze descrierea seacă din revistă a urmăririi fostului sclav pe străzile fierbinţi şi mizere ale New Yorkului de secol nouăsprezece. Avea impresia că aproape trăia în acele timpuri, nu unde era cu adevărat în acel moment: cu aproape 140 de ani mai târziu, în biblioteca pustie de la etajul cinci al Muzeului Culturii şi Istoriei Afro-Americane de pe Fifty-fifth Street, din centrul Manhattanului.

Răsucind butonul, paginile se succedau pe ecranul ceţos. Geneva găsi restul articolului, cu următorul titlu:

RUŞINE

POVESTEA FĂRĂDELEGII UNUI FOST SCLAV,
CHARLES SINGLETON, VETERAN AL RĂZBOIULUI DINTRE STATE,
TRĂDEAZĂ CAUZA POPORULUI NOSTRU ÎNTR-UN INCIDENT
CELEBRU

O imagine ce însoţea articolul îl prezenta pe Charles Singleton la douăzeci şi opt de ani în uniforma sa din timpul Războiului Civil. Era înalt, avea mâini mari, iar uniforma strânsă pe piept şi pe braţe îi reliefa muşchii puternici. Buzele groase, pometii ridicaţi, capul rotund, pielea destul de închisă la culoare.

Fixând cu privirea chipul ce nu zâmbea, ochii calmi şi pătrunzători, fata se gândi că exista o oarecare asemănare între ei – avea capul şi chipul lui, rotunjimea trăsăturilor sale, nuanţa bogată a pielii lui. Însă niciun strop din constituţia unui Singleton. Geneva Settle era firavă ca un şcolar, după cum le plăcea fetelor din cadrul Proiectului Delano să sublinieze.

Începu din nou să citească, dar un zgomot o întrerupse.

Un clic în încăpere. Yala unei uşi? Apoi auzi zgomot de paşi. Se întrerupseră. Un alt pas. În sfârşit tăcere. Se uită în spate, dar nu văzu pe nimeni.

Se cutremură involuntar, dar îşi spuse să nu se sperie. Era doar tensionată din cauza unor amintiri neplăcute: fetele din grupul Delano hăituind-o în curtea din spatele liceului Langston Hughes, şi episodul în care Tonya Brown şi trupa ei din căminul St. Nicholas o târâseră pe o alee şi o bătuseră atât de rău, încât îşi pierduse o măsea. Băieţii te pipăiau, băieţii îşi băteau joc de tine, băieţii te insultau. Dar fetele erau cele care te făceau să sângerezi.

„Puneţi-o la pământ, tăiaţi-o, tăiaţi-o pe curvă.”

Alţi paşi. O altă pauză.

Tăcere.

Atmosfera din acel loc nu era chiar atât de liniştitoare. Slab luminat, muced, tăcut. Şi nu era nimeni altcineva aici, nu la opt şi-un sfert într-o dimineaţă de marţi. Muzeul nu era încă deschis – turiştii încă dormeau sau îşi luau micul dejun dar biblioteca se deschidea la opt. Geneva se afla deja acolo, aşteptând, când fuseseră descuiate uşile, atât de nerăbdătoare fusese să citească articolul. Acum era aşezată într-un separeu aflat la capătul unei vaste săli de expoziţii, unde manechine fără chip purtau costume din secolul al nouăsprezecelea, iar pereţii erau acoperiţi în întregime cu picturi reprezentând bărbaţi cu pălării bizare, femei cu bonete şi cai cu picioare strâmbe şi subţiri.

Un alt pas. Apoi o altă pauză.

Ar fi trebuit oare să plece? Să stea cu dr. Barry, bibliotecarul, până pleca individul ăsta dubios?

Şi atunci celălalt vizitator râse.

Nu era un râs ciudat, ci unul amuzat.

Şi spuse:

— Bine, am să te sun mai târziu.

Sunetul unui telefon mobil când se închide. *De asta* se tot oprise, asculta pur şi simplu persoana de la celălalt capăt al firului.

„Ţi-am spus să nu-ţi faci griji, fată. Oamenii nu sunt periculoşi când râd. Nu sunt periculoşi când spun lucruri prietenoase la telefon. Păşise încet fiindcă aşa fac oamenii când vorbesc – deşi ce fel de vizitator nepoliticos ar fi dat telefon dintr-o bibliotecă?” Geneva se întoarse la ecranul cu microfişe, întrebându-se: „Oare reuşeşti să scapi, Charles? Doamne, sper că da”.

> Însă el s-a ridicat în picioare şi, în loc să-şi recunoască fărădelegea, aşa cum ar fi făcut un bărbat curajos, şi-a continuat fuga laşă.

„Cam până aici ţi-a fost cu descrierea obiectivă”, îşi spuse ea furioasă.

> O vreme a reuşit să le scape urmăritorilor săi. Dar salvarea a fost doar pe moment. Un neguţător negru aflat pe o verandă l-a văzut pe fostul sclav şi l-a implorat să se oprească, în numele dreptăţii, spunându-i că auzise despre fărădelegea domnului Singleton şi reproşându-i că aruncase o pată pe obrazul tuturor oamenilor de culoare din întreaga ţară. Cetăţeanul, un anume Walker Loakes, a aruncat apoi cu o cărămidă după domnul Singleton, cu intenţia de a-l doborî la pământ. Însă,

Charles se fereşte de piatra cea grea şi se întoarce spre bărbat strigând:

— Sunt nevinovat. Nu am făcut ceea ce spune poliţia! Imaginaţia Genevei preluase povestea şi, inspirată de text, rescria istoria.

Dar Loakes ignora protestele fostului sclav şi aleargă în stradă, strigând poliţiei că fugarul se îndreaptă spre chei.

Cu inima sfâşiată, cu gândurile agăţându-i-se de imaginea lui Violet şi a fiului lor Joshua, fostul sclav îşi continuă fuga disperată spre libertate.

Alergând, alergând…

Din spate se aude galopul poliţiei călare. În faţă îi apar alţi călăreţi, conduşi de un alt ofiţer de poliţie cu caschetă, agitând un pistol.

— Stai, opreşte-te unde eşti, Charles Singleton! Sunt căpitanul William Simms. Te caut de două zile neîncetat.

Fostul sclav se supune ordinului. Umerii largi i se apleacă în faţă, braţele puternice îi atârnă pe lângă corp, pieptul i se ridică greoi în timp ce inspiră aerul umed şi stătut de lângă râul Hudson. În apropiere se află biroul de remorchere, iar prin faţa ochilor îi trec, în sus şi-n jos pe râu, catargele a sute de vase, aţâţându-l cu promisiunea lor de libertate. Se sprijină, gâfâind, de firma masivă a companiei Swiftsure Express. Charles îşi fixează privirea pe ofiţerul care se apropie, boc, boc, boc, bocănitul copitelor răsunând puternic pe pavaj.

— Charles Singleton, eşti arestat pentru spargere. Ai să te predai sau o să te obligăm noi s-o faci. Oricum ar fi, vei sfârşi în lanţuri. Alege prima opţiune şi nu vei avea de suferit atât de mult. Alege-o pe cea de-a doua şi vei sfârşi într-o baltă de sânge. Alegerea îţi aparţine.

— Am fost acuzat de o faptă pe care n-am comis-o!

— Repet: predă-te sau mori. Acestea sunt singurele tale opţiuni.

— Nu, domnule. Mai am una, strigă Charles.

Îşi reia fuga – spre doc.

— Opreşte-te sau tragem! strigă Simms.

Dar fostul sclav sare peste balustrada cheiului precum un cal peste o bară în plin avânt al unui atac. Pare să rămână suspendat în aer pentru o clipă, apoi se rostogoleşte nouă metri în apele nămoloase ale râului Hudson, murmurând câteva cuvinte, poate o rugăciune adresată lui Isus. Poate o declaraţie de dragoste pentru soţia şi copilul său, deşi orice ar fi fost, urmăritorii săi nu l-au putut auzi.

La cincisprezece metri de cititorul de microfişe, Thompson Boyd, de patruzeci şi unu de ani, se apropie de fată.

Îşi trase masca peste față, aranjă fanta pentru ochi şi deschise cilindrul pistolului său pentru a se asigura că nu era blocat. Îl verificase mai devreme, dar, cu o astfel de sarcină, nu puteai fi

niciodată prea sigur. Îşi puse pistolul în buzunar şi scoase bâta de lemn dintr-o tăietură în impermeabilul de culoare închisă.

Încă se afla între rafturile de cărţi din sala de expoziţie cu costume, care îl separau de mesele cu cititoare de microfişe. Îşi apăsă degetele acoperite de mănuşi de latex peste ochii care îl usturaseră foarte tare în această dimineaţă. Clipi de durere.

Privi din nou în jur, asigurându-se că încăperea era într-adevăr pustie.

Nu se afla niciun paznic aici, nici jos nu era vreunul. Nu existau camere de supraveghere sau fişe de înscriere. Totul era în regulă. Dar *existau* câteva probleme de logistică. Încăperea vastă era cufundată într-o tăcere de moarte, iar Thompson nu putea să ascundă apropierea de fată. Ea avea să-şi dea seama că se mai afla cineva în încăpere şi ar fi putut să devină tensionată şi să intre în stare de alertă.

Aşa că, după ce intrase în această aripă a bibliotecii şi încuiase uşa în urma sa, râsese – un chicot. Thompson Boyd încetase să mai râdă în urmă cu ani buni. Dar era şi un profesionist abil care înţelegea forţa umorului – şi cum să-l folosească în avantajul lui în domeniul său de activitate. Un chicot – adăugat unei amabilităţi de final de conversaţie – şi sunetului făcut de închiderea unui telefon mobil aveau să o liniştească, se gândea el.

Planul părea să funcţioneze. Aruncă rapid o privire lungului şir de rafturi şi o văzu pe fată fixând cu privirea ecranul cititorului de microfişe. Mâinile ei, pe lângă corp, se încleştau şi se descleştau trădând nervozitatea provocată de ceea ce citea.

Thompson porni înainte.

Apoi se opri. Fata se ridică de la masă. Îi auzi scaunul alunecând pe linoleum. Mergea undeva. Pleca? Nu. Auzi sunetul ţâşnitorii şi o auzi bând apă. Apoi o auzi luând cărţi de pe raft şi aşezându-le vraf pe masa pentru microfişe. O altă pauză, apoi se întoarse la raft, luând alte cărţi. Bufnitura produsă când le aşeză pe masă. În sfârşit. Auzi scârţâitul scaunului când ea se aşeză din nou. Apoi tăcere.

Thompson privi din nou. Era iarăşi aşezată, citind una dintre multele cărţi îngrămădite în faţa ei.

Ţinând în mâna stângă punga în care se aflau prezervativele, briceagul şi banda adezivă, iar în dreapta bâta de lemn, porni din nou spre ea.

Se apropia acum, şase metri, patru, ţinându-şi respiraţia.

Trei metri. Chiar dacă ea ar fi luat-o la fugă acum, ar fi putut să se repeadă după ea şi să o ajungă – să-i rupă un genunchi sau s-o ameţească printr-o lovitură la cap.

Doi metri, unu jumătate…

Se opri şi aşeză în tăcere pe un raft pachetul pentru viol. Prinse bâta cu ambele mâini. Se apropie, ridicând bastonul de stejar lăcuit.

Absorbită în continuare de lectură, ea citea cu sârg, neştiind că atacatorul ei se afla la doar un pas distanţă în spatele ei. Thompson lăsă să cadă bâta cu toată forţa spre vârful căciulii purtate de fată.

Trosc…

O vibraţie dureroasă îi înţepă mâinile când bâta lovi capul fetei cu un pocnet sec.

Dar ceva nu era bine. Sunetul, senzaţia nu era ce trebuia. Ce se întâmpla?

Thompson Boyd sări înapoi când corpul căzu pe podea.

Şi se desfăcu în bucăţi.

Trunchiul manechinului căzu într-o parte. Capul în alta. Thompson se holbă o clipă. Aruncă o privire în lateral şi văzu o rochie de bal înfăşurată în jurul părţii de jos a aceluiaşi manechin – parte a expoziţiei ce prezenta vestimentaţia femeilor în America din perioada Reconstrucţiei.

Nu…

Cumva, fata îşi dăduse seama că el reprezenta o ameninţare. Adunase apoi câteva cărţi de pe rafturi pentru a se ascunde cât se ridicase şi desfăcuse un manechin. Îmbrăcase partea de sus a manechinului în propriul pulover şi îi potrivise căciula ei, apoi îi aşezase în scaun.

Dar ea unde era?

Lipăitul unor paşi în alergare îi răspunse la întrebare. Thompson Boyd o auzi fugind spre uşa de incendiu. Bărbatul îşi strecură bastonul sub haină, scoase pistolul şi porni după ea.

Capitolul 2

Geneva Settle alerga.

Alerga să se salveze. Precum străbunul ei Charles Singleton.

Gâfâind. Precum Charles.

Dar era sigură că ea nu avea nimic din demnitatea manifestată de strămoşul ei atunci când fugise din faţa poliţiei, în urmă cu 140 de ani. Geneva plângea şi striga după ajutor şi se lovi puternic de un zid într-un atac de panică, zgâriindu-şi dosul palmei.

„Uite-o acolo, uite-o acolo, slăbănoaga băieţoaică… Prindeţi-o!”

Gândul la lift o înspăimânta, căci s-ar fi simţit prinsă în capcană. Aşa că alese ieşirea de incendiu. Lovindu-se de uşă cu tot avântul se alese cu o ameţeală zdravănă, o lumină galbenă explodându-i în faţa ochilor, dar fata continuă să alerge. Sări de pe palier până la etajul patru, trăgând de clanţă. Dar acestea erau uşi de siguranţă şi nu se deschideau de pe casa scării. Trebuia să ajungă la uşa de la parter.

Continuă să coboare scările, gâfâind. „De ce? Ce anume urmărea?” se întrebă.

„Curva neagră mică şi slăbănoagă n-are timp pentru fete ca noi…”

Pistolul, el îi trezise bănuielile. Geneva Settle nu era genul care să facă parte dintr-o bandă, dar nu puteai fi elev la liceul Langston Hughes, în inima cartierului Harlem, fără să fi văzut măcar câteva pistoale în viaţă. Când auzise un clic distinctiv – foarte diferit de cel făcut de închiderea unui telefon mobil – se întrebase dacă omul care râdea nu se prefăcuse doar şi avea de fapt gânduri necurate. Aşa că se ridicase firesc, băuse nişte apă, gata să o ia la fugă. Dar aruncase o privire furişă printre rafturile de cărţi şi observase masca de schi. Înţelesese că nu putea trece de el ca să ajungă la uşă fără să îi abată atenţia asupra mesei cu microfişe. Clădise zgomotos un vraf de câteva cărţi, apoi dezbrăcase un manechin din apropiere, îl îmbrăcase cu puloverul şi şapca ei şi îl aşezase pe scaun în faţa cititorului de microfişe. Apoi aşteptase ca el să se apropie şi, când o făcuse, ea se strecurase prin spatele lui.

„Faceţi-o praf pe curvă, faceţi-o praf…”

Geneva coborî în fugă încă un etaj.

Sunet de paşi deasupra ei. Doamne, Dumnezeule, *chiar* o urmărea! Se strecurase pe casa scării după ea, iar acum îi despărţea doar un palier. Pe jumătate alergând, pe jumătate împiedicându-se, ferindu-şi mâna julită, ea coborî în goană scările în vreme ce paşii lui se auzeau tot mai aproape.

Înainte de a ajunge la parter, sări peste ultimele patru trepte pe beton. Piciorul îi alunecă în cădere şi ea se lovi de zidul de piatră.

Schimonosindu-se de durere, adolescenta se ridică în picioare, auzind paşii în urma ei, văzându-i umbra pe pereţi.

Geneva privi spre ieşirea de incendiu. I se tăie respiraţia când văzu lanţul înfăşurat în jurul stâlpului de pe uşă.

Nu, nu, nu… Lanţul acela era evident un abuz. Dar asta nu însemna că administratorii muzeului nu ar fi folosit aşa ceva pentru a ţine la distanţă hoţii. Sau poate că tocmai bărbatul acesta înfăşurase lanţul în jurul stâlpului, gândindu-se că ea ar fi putut fugi pe aici. Iat-o deci prinsă în capcană, într-o fundătură întunecoasă de beton. Dar oare chiar era blocată uşa?

Exista doar o singură modalitate de a afla. „Haide, încearcă!"

Geneva se împinse şi lovi stâlpul.

Uşa se deschise larg.

Oh, slavă…

Brusc urechile îi fură lovite de un zgomot infernal, care îi trimise un junghi de durere prin suflet. Ţipă. Fusese împuşcată în cap? Dar îşi dădu seama că era alama de la uşă, ţipând la fel de ascuţit precum verii sugari ai lui Keesh. Apoi ieşi pe alee, trântind uşa în urma ei, întrebându-se încotro s-o ia mai bine, spre dreapta, spre stânga…

„Puneţi-o la pământ, tăiaţi-o, tăiaţi-o pe curvă…"

Hotărî s-o ia la dreapta şi intră clătinându-se pe Fifty-fifth Street, strecurându-se într-o mulţime de oameni aflaţi în drum spre muncă, atrăgând priviri pline de îngrijorare din partea unora şi de prudenţă din partea altora. Majoritatea o ignorau pe fata cu chipul tulburat. Apoi, din spate, auzi urletul alarmei de incendiu devenind mai puternic în clipa în care atacatorul ei deschise brusc uşa. Avea să fugă sau s-o urmărească?

Geneva alergă în susul străzii, spre Keesh, care stătea la colţ, având în mână un pahar de carton cu cafea de la bistroul grecesc şi încercând să-şi aprindă o ţigară, în pofida vântului. Colega ei cu pielea cafenie – machiată atent cu violet şi purtând o cascadă de extensii de păr blonde – era de aceeaşi vârstă cu Geneva, dar cu un cap mai înaltă, rotofeie şi zdravănă ca un tambur, rotundă prin părţile potrivite, cu sânii mari şi şoldurile arcuite. Fata aşteptase în stradă, nefiind deloc interesată de un muzeu – sau de orice fel de clădire, la o adică, în care era interzis fumatul.

— Gen!

Prietena ei aruncă paharul de cafea pe stradă şi îi fugi în întâmpinare,

— Care-i baiu', fată? Eşti dată peste cap.

— Bărbatul asta… gâfâi Geneva, simţind cum o cuprinde greaţa. Era un bărbat înăuntru, m-a atacat.

— O, nu, la naiba! Lakeesha privi în jur. Unde-i?

— Nu ştiu. Era în spatele meu.

— Liniştește-te, fată. O să fii bine. Hai s-o tăiem de aici. Hai, fugi!

Fata cea corpolentă – care chiulea de la fiecare a doua oră de educaţie fizică şi care fuma de doi ani – începu să alerge cât de bine putea, gâfâind, cu braţele săltându-i pe lângă corp.

Dar se îndepărtaseră doar preţ de o jumătate de cvartal când Geneva încetini. Apoi se opri.

— Stai aşa, fată.

— Ce faci, Gen?

Panica dispăruse. Fusese înlocuită de o altă emoţie.

— Haide, fată, spuse Keesh, cu răsuflarea tăiată. Mişcă-ţi fundul.

Însă Geneva Settle se hotărâse. Furia luase locul fricii. Îşi spuse: „Fir-aş a naibii dacă scapă aşa uşor”. Se întoarse, aruncă o privire în ambele părţi ale străzii. Văzu în sfârşit ceea ce căuta, lângă intrarea pe aleea de pe care tocmai fugise. Porni înapoi în acea direcţie.

La o stradă distanţă de muzeul afro-american. Thompson Boyd îşi încetă trapul agitat prin mulţimea de navetişti care circulau la acea oră de vârf. Thompson era un bărbat comun. Din toate punctele de vedere. Păr castaniu cu o nuanţă comună, greutate medie, înălţime medie, de o frumuseţe medie şi o forţă medie. (În închisoare fusese poreclit „Tom Oarecare”). Oamenii aveau tendinţa nici să nu-l observe.

Dar un bărbat alergând prin centrul oraşului atrage atenţia dacă nu se îndreaptă spre lin autobuz, taxi sau gară. Aşa că îşi încetini pasul până la unul de mers obişnuit. În scurt timp, se pierdu în mulţime, fără să-i acorde atenţie cineva.

Cât aşteptă la semaforul dintre Sixth Avenue şi Fifty-third Street, cântări situaţia. Thompson se hotărî. Îşi dezbrăcă impermeabilul şi-l atârnă pe braţ, asigurându-se totuşi că armele îi erau la îndemână. Se întoarse şi o porni înapoi spre muzeu.

Thompson Boyd era un profesionist care făcea totul ca la carte, şi s-ar fi putut crede că ceea ce făcea acum – întorcându-se la locul unui atac ce tocmai sfârşise prost – nu era o idee bună, fiindcă, fără îndoială, poliţia avea să ajungă acolo în scurt timp.

Dar descoperise că exact în astfel de momente, când era plin de poliţişti, oamenii deveneau neglijenţi. Puteai adesea să te apropii de ei mult mai mult decât ai fi putut în alte circumstanţe. Bărbatul cel comun îşi croi acum drum cu nonşalanţă prin mulţimea de oameni, îndreptându-se către muzeu – doar un om oarecare, aflat în drum spre muncă.

E nici mai mult, nici mai puţin decât un miracol.

Un stimul se produce undeva în creier sau în corp, fie mental, fie fizic – vreau să ridic paharul, trebuie să dau drumul ţigări care îmi

pârleşte degetele. Stimulul creează un impuls nervos, care se transmite prin membranele neuronilor străbătând tot corpul. Impulsul nu este, aşa cum crede majoritatea, un curent electric în sine; este o undă creată atunci când suprafaţa neuronilor îşi schimbă pentru scurt timp sarcina electrică, de la pozitiv la negativ. Intensitatea impulsului nu variază niciodată – ori există, ori nu există – şi este rapid, 402 km/h.

Impulsul ajunge la destinaţie – muşchi, glande şi organe – care răspund apoi, făcând ca inima să bată în continuare, plămânii să pompeze aer, corpul să danseze, mâinile să planteze flori, să scrie epistole de dragoste şi să piloteze nave spaţiale.

Un miracol.

Asta doar dacă nu se întâmplă ceva rău. Cum ar fi, de exemplu, să fii şeful unei echipe de criminalişti aflaţi la locul crimei, investigând o crimă pe un şantier de metrou, şi să îţi cadă o grindă peste gât, rupându-ţi cea de-a patra vertebră cervicală – cu patru oase mai jos de baza craniului. Aşa cum i se întâmplase lui Lincoln Rhyme cu câţiva ani în urmă.

Când se întâmplă aşa ceva, totul e dat peste cap.

Chiar dacă lovitura nu secţionează direct măduva spinării, zona este inundată de sânge, iar presiunea se acumulează şi zdrobeşte sau ucide neuronii prin înfometare. Distrugerii i se adaugă şi faptul că, murind, neuronii eliberează – dintr-un motiv necunoscut – un aminoacid toxic ce ucide şi mai mulţi neuroni. În cele din urmă, dacă pacientul supravieţuieşte, spaţiul din jurul nervilor se umple cu ţesut cicatricial, precum pământul adunat într-un mormânt – metaforă foarte potrivită deoarece, spre deosebire de neuronii din restul corpului, cei din creier şi din măduva spinării nu se regenerează. Odată morţi, sunt distruşi pentru totdeauna.

După un astfel de „incident catastrofic”, după cum îi spun cu atâta delicateţe cei din domeniul medical, unii pacienţi – cei norocoşi – constată că neuronii care controlează organele vitale precum plămânii şi inima continuă să funcţioneze, iar ei supravieţuiesc.

Sau poate că ei sunt cei *nenorocoşi.*

Pentru că unii ar fi preferat ca inima să li se fi oprit pe loc, scutindu-i de infecţii şi de răni produse de imobilizarea la pat, de contracţii şi spasme. Scutindu-i şi de accesele de hiperreflexie autonomă, care pot duce la un accident cerebral. Scutindu-i de sinistra, nedesluşita durere fantomă, care se simte exact la fel ca cea reală, dar ale cărei junghiuri tăioase nu pot fi amorţite cu aspirină sau morfină.

Asta ca să numai vorbim de o viaţă complet schimbată: fizioterapeuţii, şi asistenţii, şi ventilatorul, şi cateterele, şi scutecele pentru adulţi, dependenţa… şi depresia, desigur.

Unii oameni aflaţi într-o astfel de situaţie renunţă pur şi simplu şi

caută moartea. Sinuciderea rămâne întotdeauna o opţiune, deşi nu una uşoară. (Încearcă să te sinucizi atunci când nu poţi să-ţi mişti decât capul.)

Dar alţii luptă.

— Ţi-a ajuns? îl întrebă pe Rhyme tânărul zvelt în pantaloni largi, cămaşă albă şi cravată roşie înflorată.

— Nu, îi răspunse şeful său, cu o voce gâtuită de efortul exerciţiului. Vreau să continui.

Rhyme era fixat deasupra unei complicate biciclete medicinale, într-unul dintre dormitoarele de oaspeţi de la etajul doi al locuinţei sale din Central Park West.

— Cred că ţi-a ajuns, spuse Thom, asistentul său. A trecut mai bine de o oră. Ritmul cardiac e destul de accelerat.

— E ca şi cum aş urca pe Matterhorn cu bicicleta, gâfâi Rhyme. Sunt Lance Armstrong.

— Matterhorn nu face parte din traseul Turului Franţei. E un munte. Poate fi urcat, dar nu pe bicicletă.

— Mulţumesc pentru cursul de cultură generală, Thom. Nu vorbeam la propriu. Cât de mult am mers?

— Treizeci şi cinci de kilometri.

— Hai să mai facem douăzeci şi opt.

— Nici vorbă. Opt.

— Doisprezece, negocie Rhyme.

Tânărul şi frumosul asistent ridică dintr-o sprânceană în semn de acord tacit.

— Bine.

Rhyme oricum îşi dorise doisprezece. Era încântat. Trăia pentru a învinge.

Continuă să pedaleze. Muşchii lui erau într-adevăr cei care acţionau bicicleta, dar exista o diferenţă uriaşă între această activitate şi modul în care ar fi pedalat pe o bicicletă de cameră la sala de sport Gold's. Stimulul care trimitea impulsul de-a lungul şirului de neuroni nu provenea din creierul lui Rhyme ci dintr-un computer, prin intermediul unor electrozi conectaţi la muşchii picioarelor. Dispozitivul era numit bicicletă ergometrică SEF. Stimularea electrică funcţională foloseşte un calculator, fire şi electrozi pentru a imita sistemul nervos şi a trimite muşchilor mici impulsuri electrice, făcându-i să reacţioneze ca şi cum ar fi fost controlaţi de creier.

Tehnologia SEF nu se foloseşte prea mult pentru activităţi cotidiene, precum mersul sau folosirea unor unelte. Adevăratul său avantaj ţine de terapie, îmbunătăţind starea de sănătate a pacienţilor cu grad de invaliditate ridicat.

Rhyme fusese inspirat să înceapă aceste exerciţii datorită unui bărbat pe care îl admira foarte tare, regretatul actor Christopher

Reeve, care suferise o traumă şi mai severă decât cea a lui Rhyme în timpul unui accident de călărie. Prin voinţă şi datorită unor eforturi fizice neclintite – reuşind să surprindă o mare parte a comunităţii medicale tradiţionale Reeve îşi recuperase o parte dintre capacităţile motorii şi abilităţile senzoriale de care fusese complet lipsit. După ani întregi în care cântărise opţiunea de a se supune unei intervenţii chirurgicale experimentale riscante asupra măduvei spinării, Rhyme optase într-un final pentru un program de exerciţii similar cu cel al lui Reeve.

Moartea prematură a actorului îl determinase pe Rhyme să investească şi mai multă energie într-un program de exerciţii fizice, iar Thom reuşise să dea de urma unuia dintre cei mai buni specialişti de pe Coasta de Est în traume ale măduvei spinării, Robert Sherman. Doctorul concepuse un program special pentru el, ce includea bicicleta ergometrică, hidroterapie şi exerciţii pe o bandă de alergare medicală – o maşinărie masivă echipată cu picioare robotice, controlată tot de un computer. Acest sistem, de fapt, îl „plimba" pe Rhyme.

Toată această terapie dăduse rezultate. Inima şi plămânii săi erau mai puternici. Densitatea osoasă era similară cu cea a unui bărbat sănătos de vârsta sa. Masa musculară crescuse.

Era aproape la fel de în formă ca pe vremea când coordonase Departamentul de Investigaţii al Poliţiei din New York, în subordinea căreia se afla Unitatea de investigaţii la scena crimei. Pe atunci străbătea kilometri întregi pe jos, uneori conducând personal echipele de investigaţii – ceea ce era rar pentru un căpitan de poliţie – şi bântuia străzile oraşului pentru a aduna probe de rocă, sau pământ, sau cenuşă pe care să le clasifice în bazele sale de date criminalistică.

Mulţumită exerciţii lor lui Sherman, Rhyme suferea mai rar de răni produse prin presiune din cauza orelor îndelungate în care corpul său rămânea în contact cu scaunul sau cu patul. Funcţiile sale urinare şi intestinale se îmbunătăţiseră, iar numărul infecţiilor de tract urinar se redusese considerabil. Şi de când începuse acest program, nu mai avusese decât un singur acces de hiperreflexie autonomă.

Desigur, mai rămânea o întrebare: toate aceste luni de exerciţii extenuante aveau să contribuie cu ceva la a-i *rezolva* efectiv problema, nu doar la a-i creşte masa musculară şi cea osoasă? Un simplu test al funcţiilor motorii şi senzoriale i-ar fi oferit pe loc un răspuns. Dar asta ar fi presupus o consultaţie în spital, iar Rhyme nu părea să-şi găsească niciodată timp pentru asta.

— Nu poţi să-ţi iei o oră liberă? obişnuia să-l întrebe Thom.

— O oră? O oră? Când anume, din câte ţii minte, s-a întâmplat ca o vizită la spital să dureze doar o oră? Unde anume ar fi acel spital, Thom? În ţara lui Peter Pan? Regatul Oz?

Dar dr. Sherman insistase atât de mult, încât reuşise să-l convingă

pe Rhyme să se supună testului. Peste o jumătate de oră el şi Thom aveau să pornească spre Spitalul New York pentru a afla verdictul privind progresul său.

Însă în acel moment Lincoln Rhyme nu se gândea la asta, ci la cursa pe bicicleta în care era prins în acea clipă – şi care *chiar* avea loc pe Matterhorn, din punctul lui de vedere. Iar el i-o lua înainte lui Lance Armstrong.

Când termină, Thom îl coborî de pe bicicletă, îi făcu toaleta şi îl îmbrăcă într-o cămaşă albă şi pantaloni largi de culoare închisă. Aşezat apoi în scaunul cu rotile, Rhyme porni spre liftul minuscul. Coborâră la parter, unde roşcata Amelia Sachs lucra în laborator, o fostă cameră de zi, marcând probele de la unul dintre cazurile poliţiei din New York la care Rhyme colabora în calitate de consultant.

Acţionând interfaţa de control tactilă cu singurul deget rămas mobil – inelarul de la mâna stângă – ,Rhyme îşi conduse cu îndemânare scaunul Storm Arrow de un roşu aprins, străbătând laboratorul până aproape de ea. Ea se aplecă şi îl sărută pe gură. El îi răspunse la sărut, apăsându-şi cu putere buzele pe ale ei. Rămaseră astfel timp de o clipă, Rhyme savurând căldura apropierii ei, mirosul dulce, floral de săpun, mângâierea ispititoare a părului ei pe obrazul lui.

— Cât de departe ai ajuns azi? îl întrebă ea.

— Aş fi putut fi în nordul districtului Westchester până acum – dacă nu aş fi fost tras pe dreapta.

Îi aruncă o privire întunecată lui Thom. Asistentul îi aruncă o ocheadă lui Sachs. O nimica toată.

Sachs, înaltă şi suplă, purta o pereche de pantaloni la dungă albastru-închis, asortaţi cu una dintre bluzele negre sau bleumarin pe care le purta de obicei de când fusese avansată la gradul de detectiv. (Un manual de tactică de buzunar pentru ofiţeri avertiza: „Purtând o cămaşă sau bluză în culori contrastante, vă oferiţi ca ţintă mai clară în zona pieptului”.) Costumul era funcţional şi lipsit de eleganţă, foarte diferit de ceea ce purtase la ultimul loc de muncă, înainte de a deveni poliţistă; Sachs fusese model timp de câţiva ani. Sacoul era uşor umflat în zona şoldului, unde se afla pistolul ei automat Glock, iar pantalonii aveau un aer masculin; avea nevoie de un buzunar la spate pentru portofel – singurul loc în care putea să-şi ţină liniştită briceagul cu arc, ilegal, dar adesea util. Şi, ca întotdeauna, purta încălţăminte joasă, cu talpa căptuşită. Păşitul era dureros pentru Amelia Sachs, din cauza artritei.

— Când plecăm? îl întrebă pe Rhyme.

— La spital? O, nu trebuie să vii şi tu. Mai bine rămâi aici şi te ocupi de înregistrarea probelor.

— Aproape toate sunt înregistrate. Oricum, nu se pune problema dacă trebuie să vin. *Vreau* să vin.

El mormăi:

— Circ. Se transformă într-un circ. *Ştiam* că aşa va fi.

Încercă să arunce o privire acuzatoare spre Thom, dar asistentul era altundeva.

Se auzi soneria de la intrare. Thom ieşi pe hol şi reveni o clipă mai târziu, urmat de Lon Sellitto.

— Salutare la toată lumea.

Locotenentul, îndesat şi îmbrăcat în veşnicul său costum şifonat, salută vesel din cap. Rhyme se întrebă cărui fapt se datora buna sa dispoziţie. Poate avea legătură cu vreo arestare recentă sau cu bugetul poliţiei din New York pentru noii ofiţeri, sau poate doar cu faptul că slăbise câteva kilograme. Greutatea locotenentului creştea şi scădea în permanenţă, iar el se plângea cu regularitate de asta. Dată fiind propria sa situaţie, Rhyme nu avea deloc răbdare atunci când cineva bombănea în legătură cu imperfecţiuni fizice precum puţin prea gras sau prea chel.

Dar se pare că entuziasmul locotenentului avea azi legătură strict cu slujba. Acesta flutură mai multe documente în aer.

— Condamnarea a fost menţinută.

— A, spuse Rhyme. Cazul cu pantofii?

— Îhî.

Rhyme era mulţumit, desigur, deşi prea puţin surprins. De ce ar fi fost? *El pregătise* cea mai mare parte a cazului împotriva criminalului; era imposibil să se revină asupra acelei condamnări.

Fusese un caz interesant: doi diplomaţi din Balcani fuseseră ucişi pe Roosevelt Island – acea bizara fâşie de zonă rezidenţială din mijlocul East River iar pantoful de la piciorul drept le fusese furat. Aşa cum se întâmpla adesea când se confrunta cu un caz dificil, poliţia din New York apelase la ajutorul lui Rhyme în calitate de criminalist consultant – termenul curent ce desemna un specialist în expertiză criminalistică– pentru a da o mână de ajutor în desfăşurarea anchetei.

Amelia Sachs se ocupase de scena crimei, iar probele fuseseră adunate şi analizate. Dar indiciile nu le oferiseră nicio pistă evidentă, iar poliţiei nu-i rămăsese decât să concluzioneze că ucigaşii fuseseră inspiraţi oarecum de politica europeană. Cazul a rămas o vreme nerezolvat, fără să progreseze – până când la sediul poliţiei din New York s-a primit un raport al FBI-ului legat de o servietă abandonată în aeroportul JFK. Servieta cuprindea articole despre sisteme de poziţionare globale, două duzini de circuite electronice şi pantoful drept al unui bărbat. Tocul fusese golit pe dinăuntru, iar în interior se afla un cip de computer. Rhyme se întrebase dacă era unul dintre pantofii din cazul Roosevelt Island şi, evident, aşa era. Şi alte indicii din servietă aveau legătură cu locul crimei.

Chestii de spioni… umbre ale lui Robert Ludlum. Începuseră

imediat să se vehiculeze diverse teorii, iar FBI-ul şi Departamentul de Stat intraseră în priză. Îşi făcuse apariţia şi un bărbat din Langley, fiind pentru prima dată, din câte îşi amintea Rhyme, când CIA-ul se arăta interesat de unul dintre cazurile sale.

Criminalistul încă se mai amuza pe seama dezamăgirii resimţite de agenţii federali, aflaţi mereu în căutarea unei conspiraţii, atunci când, la o săptămână după descoperirea pantofului, o echipă tactică sub conducerea Ameliei Sachs organizase o descindere în urma căreia arestaseră un om de afaceri din Paramus, New Jersey, un individ grosolan care înţelegea politica externă cel mult la nivelul materialelor din *USA Today*.

Rhyme demonstrase, pe baza gradului de umezeală şi în urma analizelor chimice asupra amestecului de materiale din tocul pantofului, că acesta fusese scobit la câteva săptămâni *după* uciderea acelor bărbaţi. Descoperise şi că cipul de computer fusese cumpărat de la PC Warehouse, şi că articolele despre SPS nu numai că erau de domeniu public, ci fuseseră descărcate de pe site-uri rămase cu unul sau doi ani în urmă în privinţa actualizării datelor.

Crima fusese înscenată, concluzionase Rhyme. Reuşise apoi să identifice roca pulverizată din interiorul servietei ca provenind de la o firmă din Jersey ce producea blaturi de bucătărie şi de baie. O examinare rapidă a listei de telefoane a proprietarului şi a plăţilor făcute cu cartea de credit dăduse la iveală că soţia acelui bărbat era încurcată cu unul dintre diplomaţi. Soţul ei aflase despre această relaţie şi, ajutat de un individ cu pretenţii de Tony Soprano, care era angajat la firma lui de dale, îl omorâse pe amant şi pe ghinionistul asociat al bărbatului pe Roosevelt Island, apoi falsificase probele astfel încât să dea impresia că omorul fusese motivat politic.

— Într-adevăr, o *aventură,* dar nu una diplomatică, declarase Rhyme, dramatic, în încheierea mărturiei sale la tribunal. O acţiune *sub acoperire,* desigur, dar nu una de spionaj.

— Obiecţie! intervenise obosit avocatul apărării.

— Se acceptă.

Deşi judecătorul nu se putuse abţine să nu râdă.

Juriul deliberase patruzeci şi două de minute până să-l condamne pe omul de afaceri. Avocaţii făcuseră recurs, bineînţeles – o fac întotdeauna – dar, după cum tocmai îi anunţase Sellitto, instanţa de apel menţinuse condamnarea.

Thom spuse:

— Ei, ce ziceţi să sărbătorim victoria cu un drum până la spital. Sunteţi gata?

— Nu-fi forţa norocul, bombăni Rhyme.

În acea clipă sună pagerul lui Sellitto. Aruncă o privire pe ecran, se încruntă, apoi scoase telefonul de la curea şi formă un număr.

— Sunt Sellitto. Care-i treaba?

Bărbatul cel masiv dădu din cap încet, cu mâna aşezată absent pe burta destul de proeminentă. Încercase recent dieta Atkins. Se părea că regimul bazat pe cantităţi mari de fripturi şi ouă nu prea dădea rezultate.

— Ea e în regulă?… Şi făptaşul? Da… Asta nu-i bine. Stai puţin.

Ridică privirea.

— Tocmai s-a primit un apel cu codul 1024 Ştiţi muzeul afro-american de pe Fifty-five Street? Victima a fost o tânără. Adolescentă. Tentativă de viol.

Amelia Sachs se înfiora auzind asta, simţind o puternică empatie. Rhyme avu o altă reacţie; mintea lui întrebă automat: Câte locuri ale faptei existau? O urmărise făptaşul, lăsase eventual vreo probă în urmă? Se luptaseră, lăsându-şi reciproc semne? Făptaşul folosise transportul public pentru a se deplasa la şi de la scena crimei? Sau se folosise o maşină?

Prin minte îi trecu şi un alt gând, pe care însă nu intenţiona să-l împărtăşească.

— Răni? întrebă Sachs.

— Doar o mână julită. A reuşit să fugă şi a găsit un poliţist care patrula prin zonă. El a aruncat o privire la scena crimei, dar nenorocitul dispăruse deja… Deci, aţi putea să vă ocupaţi voi de asta?

Sachs îl privi pe Rhyme.

— Ştiu ce-ai să spui: că suntem ocupaţi.

Întregul Departament de Poliţie din New York se confrunta cu dificultăţi. Numeroşi ofiţeri fuseseră retraşi din poziţiile lor de bază şi însărcinaţi cu probleme antitero, în condiţiile în care această activitate se intensificase mult în ultima vreme; FBI-ul primise mai multe rapoarte anonime privind posibile atentate asupra unor ţinte israeliene din zonă. (Aceste transferuri pe poziţii îi aminteau lui Rhyme de poveştile lui Sachs despre viaţa în Germania de dinainte de război, pe care le auzise de la bunicul ei. Socrul bunicului lui Sachs fusese inspector de poliţie în Berlin şi se confruntase constant cu recrutări din rândul personalului său, operate de guvernul naţional de fiecare dată când apărea o situaţie de criză). Din cauză că resursele erau împărţite, Rhyme era mai ocupat decât fusese vreodată în ultimele luni. În prezent, el şi Sachs anchetau două cazuri de fraudă la nivel înalt, un jaf armat şi o crimă rămasă nerezolvată, petrecută cu trei ani în urmă.

— Da, foarte ocupaţi, răspunse Rhyme pe scurt.

— Ori curge, ori pică, spuse Sellitto. Se încruntă. Nu prea înţeleg expresia asta.

— Cred că se spune „Dacă nu curge, pică”. O afirmaţie ironică. Rhyme înclină capul. Mi-ar plăcea să ajut. Vorbesc serios. Dar avem

toate celelalte cazuri. Şi uite cât e ceasul, am o programare la spital acum.

— Haide, Linc, spuse Sellitto. Niciunul dintre celelalte cazuri curente nu e ca ăsta – victima e un copil. Ăsta-i un individ nasol, care se leagă de copii. Dacă-l scoatem de pe străzi o să salvăm poate o mulţime de fete. Cunoşti oraşul – nu contează ce altceva se întâmplă în paralel. Dacă un monstru începe să atace copii, şefii îţi vor da tot ce-ţi trebuie ca să-l prinzi.

— Dar cu ăsta am avea *cinci* cazuri, spuse Rhyme iritat. Lăsă tăcerea să se prelungească. Apoi, ezitând, întrebă: Câţi ani are?

— Şaisprezece, pentru Dumnezeu. Haide, Linc.

Rhyme oftă. Într-un sfârşit, spuse:

— Bine. Am s-o fac.

— Da? întrebă Sellitto, surprins.

— Toată lumea crede că sunt dificil, pufni Rhyme, dându-şi ochii peste cap. Toată lumea mă consideră un spărgător de petreceri – uite încă un clişeu pentru tine, Lon. Eu doar subliniam că trebuie să ne analizăm priorităţile. Dar cred că ai dreptate. Cazul ăsta e mai important.

Asistentul fu cel care întrebă:

— Cumva impulsul tău de a ajuta are legătură cu faptul că vei fi nevoit să-ţi amâni vizita la spital?

— Bineînţeles că nu. Nici măcar nu m-am gândii la *asta.* Dar dacă tot ai adus vorba, cred că ar fi bine să o anulăm. Bună idee, Thom.

— *Nu* e ideea mea – tu ai ticluit asta.

Era adevărat, îşi spuse. Dar acum întrebă indignat:

— Eu? O spui de parcă *eu* aş fi cel care atacă oameni în centrul oraşului.

— Ştii ce vreau să spun, zise Thom. Poţi face testul şi să fii înapoi până să termine Amelia cu examinarea locului faptei.

— Am putea fi reţinuţi la spital. Oare de ce zic „am putea”? Întotdeauna suntem reţinuţi.

— Am să-l sun pe dr. Sherman să reprogramez, spuse Sachs.

— Anulează vizita, sigur. Nu o reprograma. Habar nu avem cât ar putea dura asta. Făptaşul ar putea fi un infractor organizat.

— Am să reprogramez, spuse ea.

— Hai să punem la socoteală cam două, trei săptămâni.

— Voi vedea când e disponibil, spuse Sachs hotărâtă,

Dar Lincoln Rhyme putea fi la fel de încăpăţânat ca partenera sa:

— O să ne batem capul cu asta mai târziu. Acum avem un violator în libertate. Cine ştie cu ce se ocupă în acest moment? Probabil urmăreşte o nouă ţintă. Thom, sună-l pe Mel Cooper şi cheamă-i aici. Hai să-i dăm bice. Fiecare clipă de întârziere e un cadou pentru făptaş. Hei, cum îţi sună expresia *asta,* Lon? Naşterea unui clişeu – iar tu i-ai

fost martor.

Capitolul 3

Instinctul.

Poliţiştii de patrulă îşi dezvoltă un al şaselea simţ când vine vorba de a observa pe cineva care ascunde un pistol. Veteranii din poliţie sunt de părere că nu ţine, de fapt, decât de atitudinea pe care o afişează suspectul – mai puţin de greutatea pistolului măsurată în sute de grame şi mai mult de greutatea consecinţelor ce decurg din apropierea ei de corp. Sentimentul de putere pe care ţi-l conferă.

Şi riscul de a fi prins. A purta o armă fără permis în New York e o loterie cu premiu asigurat: ajungi automat la închisoare. Porţi armă pe-ascuns, stai la răcoare. Cât se poate de simplu.

Nu, Amelia Sachs nu ar fi putut explica exact cum îşi dădea seama, dar ştia că bărbatul sprijinit de un zid de cealaltă parte a străzii din faţa Muzeului Culturii şi Istoriei Afro-Americane era înarmat. Fumând o ţigară, cu braţele încrucişate, urmărea cu privirea banda instalată de poliţişti, semnalele luminoase, poliţiştii.

Apropiindu-se de scena crimei, Sachs fu întâmpinată de un tânăr poliţist în uniformă din cadrul poliţiei oraşului New York – atât de tânăr, încât era în mod cert un boboc. El spuse:

— Bună. Eu am fost primul poliţist la scena crimei. Am…

Sachs zâmbi şi şopti:

— Nu te uita la mine. Urmăreşte cu privirea grămada aia de gunoi dinspre capătul străzii.

Bobocul o privi şi clipi.

— Poftim?

— Gunoi, repetă ea într-o şoaptă aspră. Nu te uita la mine.

— Scuze, doamnă detectiv, spuse tânărul care avea o tunsoare scurtă şi o plăcuţa de identificare pe piept cu numele *R. Pulaski.*

Plăcuţa nu avea nici măcar o singură îndoitură sau zgârietură.

Sachs arătă spre lada de gunoi:

— Ridică din umeri.

El ridică din umeri.

— Vino cu mine. Uită-te în continuare acolo.

— E vreo…?

— Zâmbeşte.

— Eu…

— De câţi poliţişti e nevoie pentru a schimba un bec? întrebă Sachs.

— Nu ştiu, spuse el. De câţi?

— Nu ştiu nici eu. Nu e o glumă. Dar tu râzi de parcă tocmai ţi-am spus o poantă bună.

El râse. Puţin neliniştit. Dar era râs.

— Uită-te în continuare acolo.
— La lada de gunoi?
Sachs îşi desfăcu nasturii sacoului:
— Acum nu râdem. Suntem îngrijoraţi în privinţa gunoiului.
— De ce…?
— În faţă.
— Corect. Nu râd. Mă uit la gunoi.
— Bun.
Bărbatul cu pistolul se sprijinea în continuare de zidul unei clădiri. Avea în jur de patruzeci de ani, solid, cu părul tuns periuţă. Ea observă acum umflătura din dreptul şoldului său, care îi spuse că era un pistol lung, probabil un revolver, fiindcă părea să fie mai umflat acolo unde ar fi trebuit să fie butoiaşul.
— Uite cum stă treaba, îi spuse încet bobocului. Bărbatul din faţă din dreapta. E înarmat.
Bobocul, dragul de el – cu păr ţepos ca de copil, lucind deopotrivă în nuanţe de crem şi caramel – privi în continuare spre gunoi.
— Făptaşul? Credeţi că este autorul atacului?
— Nu ştiu. Nu mă interesează. Mă interesează doar că poartă armă,
— Ce facem?
— Mergem mai departe. Trecem de el, privind spre gunoi. Hotărâm că nu mai suntem interesaţi. O luăm înapoi spre scena faptei. Tu încetineşti şi mă întrebi dacă vreau cafea. Eu spun da. Tu îl ocoleşti prin dreapta. El mă va urmări pe mine cu privirea.
— De ce vă va urmări pe dumneavoastră?
Avea în privire o naivitate înviorătoare.
— Pur şi simplu aşa va face. Tu te întorci. Te apropii de el. Faci puţin zgomot, îţi dregi vocea, ceva de genul. El se va întoarce. Atunci eu îl voi aborda din spate.
— Sigur, am priceput… E cazul, adică, să scot arma la el?
— Nu. Arată-i doar că eşti acolo şi stai în spatele lui.
— Dar dacă scoate pistolul?
— Nu cred c-o va face.
— Dar dacă o face?
— *Atunci* îl împuşti. Care e numele tău mic?
— Ronald. Ron.
— De cât timp lucrezi în stradă?
— Trei săptămâni.
— O să te descurci. Haide.
Se îndreptară spre grămada de gunoi, preocupaţi. Dar apoi hotărâră că nu reprezenta o ameninţare şi o luară înapoi. Pulaski se opri brusc:
— Hei, ce-aţi zice de nişte cafea, detective?
Juca exagerat – n-ar fi obţinut niciodată un rol la emisiunea *Inside the Actor's Studio* – , dar, per ansamblu, era credibil.

— Sigur, mersi.

El dădu înapoi, apoi se opri. Strigă:

— Cum vă place?

— A, cu zahăr, răspunse ea.

— Cât zahăr?

„Doamne, Dumnezeule…”

— Un plic, răspunse.

— Am priceput. Nu vreţi şi-o gogoaşă?

„OK, las-o mai moale”, îi transmise privirea ei.

— Îmi ajunge doar cafea.

Se întoarse spre scena crimei, simţind cum bărbatul înarmat îi examinează părul lung şi roşcat, prins în coadă. Aruncă o privire spre pieptul ei, apoi spre fund.

„De ce o să vă urmărească?”

„Pur şi simplu aşa va face.“

Sachs înaintă spre muzeu. Aruncă rapid o privire într-o fereastră de pe cealaltă parte a drumului, urmărind reflexia. Când ochii fumătorului se rotiră spre Pulaski, ea se întoarse rapid şi se apropie, cu sacoul deschis într-o parte precum trenciul unui pistolar, ca să poată ajunge uşor la pistolul Glock, dacă era cazul.

— Domnule, spuse ferm. Vă rog să vă ţineţi mâinile la vedere.

— Faceţi cum zice doamna.

Pulaski stătea de cealaltă parte a bărbatului, cu mâna lângă armă.

Bărbatul îi aruncă o privire lui Sachs.

— Aţi lucrat destul de fin, doamnă ofiţer.

— Numai nu vă mişcaţi mâinile. Sunteţi înarmat.

— Da, răspunse bărbatul, şi e mai mare decât ceea ce purtam la 3-5.

Numerele se refereau la o închisoare. Bărbatul era fost poliţist. Probabil.

— Vă ocupaţi de securitate?

— Corect.

— Arătaţi-mi permisul. Cu mâna stângă, vă rog. Ţineţi-vă dreapta nemişcată.

El îşi scoase portofelul şi i-l dădu. Permisul de portarmă şi legitimaţia de pază îi erau în ordine. Cu toate acestea, ea sună la bază şi verifică identitatea individului. Se confirma.

— Mulţumesc.

Sachs se relaxa, dându-i înapoi documentele.

— Nicio problemă, doamnă detectiv. Aveţi pe mâini o scenă complicată, s-ar spune.

Arăta cu capul spre maşinile patrulelor de poliţie ce blocau strada în faţa muzeului.

— Vom vedea.

Paznicul îşi puse portofelul la loc.

— Am făcut parte din poliţia de patrulă timp de doisprezece ani. M-am retras pe motive medicale şi înnebuneam din lipsă de activitate. Întoarse capul spre clădirea din spatele lui. Veţi vedea mai mulţi tipi înarmaţi pe aici. E una dintre cele mai mari firme de bijuterii din oraş. Anexă a Bursei Americane pentru Pietre Preţioase din districtul diamantelor. Primim în fiecare zi transporturi din Amsterdam şi Ierusalim în valoare de câteva milioane de dolari.

Ea aruncă o privire clădirii. Nu părea prea impunătoare, arăta exact la fel ca oricare altă clădire de birouri.

El râse.

— Credeam că va fi floare la ureche slujba asta, dar e la fel de greu să lucrez aici ca pe vremea când patrulam pe străzi. Ei bine, mult succes cu examinarea locului faptei. Mi-ar plăcea să vă ajut, dar am ajuns după consumarea atacului. Se întoarse spre boboc şi-i spuse: Hei, puştiule. Arătă spre Sachs. În timpul slujbei, în faţa altora, nu-i spui „doamnă". E detectiv.

Bobocul îl privi stânjenit, dar ea observă că pricepuse mesajul – unul pe care Sachs intenţiona să i-l comunice personal după ce se îndepărtau, aşa cât să nu fie auziţi.

— Îmi cer scuze, îi spuse Pulaski.

— Nu ştiai. Acum ştii.

Frază care ar fi putut fi mottoul general al pregătirii poliţiştilor. Se întoarseră să plece. Paznicul strigă:

— A, da, bobocule?

Pulaski se întoarse.

— Ai uitat cafeaua.

Rânji.

La intrarea în muzeu, Lon Sellitto examina strada şi discuta cu un poliţist. Ofiţerul cel masiv privi plăcuţa de identificare a puştiului şi îl întrebă:

— Pulaski, tu ai fost primul poliţist la scena crimei?

— Da, domnule.

— Cum stă treaba?

Puştiul îşi drese vocea şi arătă spre o alee.

— Mă aflam de cealaltă parte a străzii, cam pe acolo, ocupat cu o patrulare de rutină. La circa opt şi jumătate victima, o femeie afro-americană, în vârstă de şaisprezece ani, m-a abordat şi m-a informat că…

— Poţi să te exprimi liber, spuse Sachs.

— Sigur. Bine. A fost aşa: eu stăteam cam acolo şi vine la mine fata asta, răvăşită toată. O cheamă Geneva Settle, primul an de liceu. Îşi pregătea o lucrare semestrială sau ceva de genul ăsta, la etajul cinci. Arătă spre muzeu. Şi o atacă tipul ăsta. Alb, un metru optzeci, poartă

o mască de schi. Avea de gând s-o violeze.

— De unde ştii asta? întrebă Sellitto.

— I-am găsit sus pachetul pentru viol.

— Te-ai uitat în el? întrebă Sachs, încruntându-se.

— Cu un pix. Doar atât. Nu l-am atins.

— Bun. Continuă.

— Fata reuşeşte să scape, coboară pe scara de incendiu şi iese pe alee. El o urmăreşte, dar o ia în cealaltă direcţie.

— A văzut cineva ce s-a întâmplat cu el? întrebă Sellitto.

— Nu, domnule.

Aruncă o privire în stradă.

— Tu ai stabilit perimetrul de acces al presei?

— Da, domnule.

— Ei bine, e cu cincisprezece metri prea aproape. Alungă-i naibii pe toţi de-acolo. Ăştia din presă sunt ca nişte lipitori. Să ţii minte asta.

— Da, domnule ofiţer.

„Nu ştiai. Acum ştii."

Se îndepărtă grăbit şi începu să împingă rândurile înapoi.

— Unde e fata? întrebă Sachs.

Sergentul, un bărbat hispanic solid cu păr des, grizonant, răspunse:

— Ea şi prietena ei au fost duse de un poliţist la secţia din Midtown North. Îi vor anunţa pe părinţii lor. Lumina intensă a soarelui de toamnă se reflecta în numeroasele sale decoraţii aurii. După ce vor lua legătura cu ei, cineva le va duce la locuinţa căpitanului Rhyme, să le interogheze. Râse. Fata e deşteaptă. Ştii ce-a făcut?

— Ce?

— Şi-a dat seama că s-ar putea să fie ceva necurat, aşa că a îmbrăcat un manechin cu puloverul şi căciula ei. Atacatorul a sărit asupra manechinului. Şi aşa a câştigat timp cât să fugă.

Sachs râse:

— Şi are doar şaisprezece ani? E deşteaptă.

Sellitto îi spuse:

— Tu gestionează scena crimei. Eu am să mă ocup de interogarea oamenilor din împrejurimi.

Se îndreptă spre trotuar, spre un grup de poliţişti – unul în uniformă şi doi de la Direcţia de Combatere a Infracţiunilor, îmbrăcaţi în civil – şi îi trimise prin mulţime şi în magazinele şi birourile din apropiere să caute eventuali martori. Alese o altă echipă care să îi interogheze pe cei câţiva vânzători ambulanţi din zonă, dintre care unii vindeau cafea şi gogoşi la acea oră, iar alţii îşi pregăteau tarabele pentru prânz cu hotdogi, covrigei, *gyros*-uri şi sendvişuri cu falafel şi lipii.

Se auzi un claxon şi ea se întoarse. Sosise maşina experţilor de la sediul Unităţii de investigaţii la scena crimei din Queens.

— Bună ziua, spuse şoferul, coborând.

Sachs îi salută din cap pe el şi pe partenerul său. Îi cunoştea bine pe cei doi tineri, după ce lucrase cu ei la alte cazuri. Îşi dădu jos sacoul şi arma şi se îmbrăcă într-un costum alb din fibre Tyvek ce reducea la minimum riscul de contaminare. Apoi îşi prinse din nou pistolul Glock în cureaua de la şold, gândindu-se la avertizarea constantă a lui Rhyme către cei care se ocupau de scena crimei: căutaţi bine, dar păziţi-vă spatele.

— Mă ajuţi cu genţile? întrebă ea, ridicând una dintre valizele de metal ce conţinea echipamente de bază pentru colectarea şi transportul probelor.

— Sigur.

Un tehnician din echipă luă două dintre celelalte valize.

Ea scoase un set de căşti hands-free şi le conectă la staţia radio tocmai când Ron Pulaski revenea după ce îşi îndeplinise sarcina de a îndepărta presa. Îi conduse în clădire pe Sachs şi echipa de experţi. Coborâră din lift la etajul cinci şi o luară spre dreapta, către uşile duble deasupra cărora se afla o plăcuţă inscripţionată: *Sala Booker T. Washington.*

— Acolo e locul unde s-a petrecut fapta.

Sachs şi tehnicienii deschiseră valizele şi începură să scoată echipamentele. Pulaski continuă:

— Sunt destul de sigur că pe uşile astea a intrat. Mai există o singură ieşire, scara de incendiu, şi nu poate fi accesată din exterior, şi nu era forţată. Deci, intră pe aici, încuie uşile, apoi porneşte după fată. Ea a fugit pe la ieşirea de incendiu.

— Cine ţi-a descuiat uşa din faţă? întrebă Sachs.

— Un tip pe nume Don Barry, bibliotecarul-şef.

— A intrat cu tine?

— Nu.

— Unde se află acum?

— În biroul lui, la etajul trei. M-am întrebat dacă nu cumva făptaşul a fost un om din interior. Aşa că i-am cerut o listă cu toţi angajaţii bărbaţi, albi, şi unde se aflau când a fost atacată fata.

— Bun.

Sachs intenţionase şi ea să facă asta.

— A spus că ne va aduce lista imediat ce o termină.

— Acum, spune-mi ce vom găsi înăuntru.

— Fata era aşezată la cititorul de microfişe. E după colţ, la dreapta. Îl veţi vedea imediat.

Pulaski arătă spre capătul unei săli vaste, plină cu rânduri înalte de rafturi de cărţi, în spatele cărora se afla un spaţiu deschis unde Sachs văzu manechine îmbrăcate în haine de epocă, picturi, vitrine cu bijuterii vechi, poşete, pantofi, accesorii – obiectele tipice, pline de praf, expuse într-un muzeu, genul de lucruri la care te uiţi în timp ce

te întrebi, de fapt, la ce restaurant să mănânci după ce-ţi iei porţia de cultură.

— Cum stau cu securitatea pe aici?

Sachs căuta pe tavan camere de supraveghere.

— Zero. Fără camere, Fără paznici, fără formulare de completat. Se intră pur şi simplu.

— Nu-i niciodată uşor, nu-i aşa?

— Nu, doam… Nu, inspectore.

— O întrebare. Ai închis uşa de incendiu de jos?

— Nu, am lăsat-o cum am găsit-o. Deschisă.

— Deci scena ar putea fi încă fierbinte.

— Fierbinte?

— E posibil ca făptaşul să se fi întors.

— Eu…

— Nu ai făcut nimic greşit, Pulaski. Vreau doar să ştiu.

— Păi, da, cred că e posibil, da.

— În regulă, tu stai aici în uşă. Vreau să asculţi.

— Ce să ascult?

— Ei bine, dacă tipul mă împuşcă, de exemplu. Dar probabil e mai bine dacă auzi mai întâi paşi sau pe cineva ridicând piedica de la pistol.

— Să vă păzesc spatele, adică?

Ea îi făcu cu ochiul şi porni spre scena crimei.

„Deci ea e cea care se ocupă de scena crimei”, îşi spuse Thompson Boyd, urmărind-o pe femeia care străbătea biblioteca dintr-un capăt în celălalt, căutând amprente şi indicii şi ce-or mai fi căutând ei de obicei. Nu-şi făcea probleme în legătură cu ceea ce ar putea găsi. Fusese atent, ca întotdeauna.

Thompson stătea în faţa ferestrei de la etajul şase al clădirii aflate vizavi de muzeu, de cealaltă parte a Fifty-fifth Street. După ce fata fugise, el făcuse un ocol cale de două cvartale şi îşi croise drum în această clădire, apoi urcase pe scări până la holul de unde privea acum spre stradă.

Avusese o a doua ocazie de a o ucide pe fată cu doar câteva minute în urmă; ea se aflase în stradă pentru o clipă, vorbind cu poliţiştii, în faţa muzeului. Dar erau mult prea mulţi poliţişti în jur ca să poată scăpa neprins dacă o împuşca. Însă reuşise să-i facă o fotografie cu camera telefonului mobil, înainte ca ea şi prietena ei să fie duse în grabă la o maşină de poliţie, care o luase rapid spre vest. În plus, Thompson mai avea şi alte lucruri de făcut aici, de aceea ocupase acest punct de unde avea o bună perspectivă.

Din perioada petrecută în închisoare, Thompson ştia multe despre cei responsabili cu aplicarea legii. Putea cu uşurinţă să-i deosebească

pe cei leneşi, pe cei fricoşi, pe cei care erau proşti şi creduli. Putea să-i identifice şi pe poliţiştii talentaţi, pe cei deştepţi, dar şi pe cei care reprezentau o ameninţare. Precum femeia pe care o privea acum. În timp ce-şi punea picături în ochii în permanenţă suferinzi, Thompson constată că era curios în privinţa ei. În timp ce examina scena crimei, avea o oarecare concentrare în priviri, părea cumva plină de ardoare, aceeaşi expresie pe care o avea mama lui Thompson uneori când se afla în biserică.

Ea dispăru din câmpul lui vizual, dar, fluierând încet, Thompson îşi fixă în continuare privirea asupra ferestrei. Într-un sfârşit, femeia în alb reveni în aria lui de vizibilitate. Observă precizia cu care făcea fiecare gest, felul atent în care păşea, atingerea ei delicată când ridica şi examina obiecte, atentă să nu deterioreze probele. Un alt bărbat ar fi fost poate excitat de frumuseţea şi de silueta ei; chiar şi prin costumul acela compact, era uşor să-ţi imaginezi corpul ei. Dar aceste gânduri, ca de obicei, erau departe de el. Cu toate acestea, i se păru că simte un fior de plăcere urmărind-o în timp ce lucra.

Îşi aminti ceva din trecut. Se încruntă, urmărindu-i permanentul du-te vino, du-te-vino… Da, asta era. Mişcarea îi amintea de şerpii americani cu clopoţei pe care tatăl său i-i arăta atunci când vânau împreună sau când făceau plimbări pe nisipul din Texas lângă rulota familiei, la marginea oraşului Amarillo.

„Priveşte-i, fiule. Uită-te. Aşa-i că-s grozavi? Dar nu te apropia prea mult. Te-ar ucide cu o sărutare.“

Se sprijini de perete şi continuă s-o studieze pe femeia în alb, prinsă într-un du-te-vino, du-te-vino.

Capitolul 4

— Cum ţi se pare, Sachs?

— Bine, îi răspunse lui Rhyme prin legătura radio.

Tocmai termina de străbătut caroiajul – termen ce descria o metodă de studiere a scenei crimei: o cercetai aşa cum ai tunde un gazon, mergând dintr-un capăt în celălalt, apoi revenind, puţin mai spre margine. Iar apoi făceau acelaşi lucru încă o dată, dar a doua oară venind perpendicular pe direcţia primei căutări. Privind în sus şi în jos, de la podea la tavan. Astfel, nici un centimetru de suprafaţă sau unghi nu rămânea neobservat. Există mai multe metode de a face căutări la locul crimei, dar Rhyme insista întotdeauna să o folosească pe aceasta.

— Ce înseamnă „bine”? o întrebă iritat.

Lui Rhyme nu-i plăceau generalizările, sau ceea ce el numea afirmaţiile „vagi”.

— Şi-a uitat pachetul pentru viol, răspunse ea.

Deoarece legătura prin Motorola reprezenta pentru Rhyme şi Sachs, în cea mai mare parte, un mijloc de a-i înlocui prezenţa la scena crimei, de regulă nu-şi băteau capul cu convenţiile Poliţiei din New York privind protocoalele radio, de exemplu cel de a încheia fiecare transmisie cu formule prestabilite.

— Chiar aşa? S-ar putea să fie la fel de util precum portofelul lui pentru a-l identifica. Ce are în el?

— E puţin ciudat, Rhyme. Are, tipic, bandă adezivă, cutter, prezervative. Dar are şi o carte de tarot. O imagine cu un tip spânzurat pe un eşafod.

— Oare e un psihopat autentic sau doar copiază pe cineva? se întrebă Rhyme.

De-a lungul anilor, mulţi ucigaşi lăsaseră cărţi de tarot şi alte suvenire oculte la scena crimei – cel mai remarcabil caz recent fiind cel al lunetiştilor din Washington D.C., cu câţiva ani în urmă.

Sachs continuă:

— Vestea bună e că a pus totul într-o pungă de plastic, frumoasă şi curată.

— Excelent.

Chiar dacă făptaşii s-ar fi putut gândi să poarte mănuşi odată ajunşi la scena crimei, uitau adesea de amprentele de pe obiectele pe care le duceau cu ei până acolo. Numeroşi violatori fuseseră condamnaţi după găsirea ambalajului aruncat al unui prezervativ, deşi, în rest, fuseseră exagerat de atenţi să nu lase amprente sau fluide corporale la locul faptei. În acest caz, chiar dacă ucigaşul se gândise să cureţe banda

adezivă, cuţitul şi prezervativele, era posibil să fi uitat să şteargă şi punga.

Puse acum pachetul într-un sac pentru probe făcut din hârtie – de regulă hârtia era mai bună decât plasticul pentru a păstra probele – şi îl aşeză deoparte.

— L-a lăsat pe un raft pentru cărţi, lângă locul unde era aşezată fata. Caut alte amprente.

Presără praf fluorescent pe rafturi, îşi puse o pereche de ochelari portocalii şi proiectă o sursă alternativă de lumină pe zona respectivă. Lămpile cu sursă alternativă de lumină dau la iveală urme precum sânge, spermă şi amprente digitale care ar fi altfel nedetectabile. Plimbând lampa în sus şi-n jos, transmise:

— Nu sunt amprente. Dar se pare că a purtat mânuşi de latex.

— Asta e bine. Din două motive.

Vocea lui Rhyme avea un ton profesional. O punea la încercare.

„Două?" se întrebă ea. Unul îi veni imediat în gând: dacă reuşeau să recupereze mănuşa, puteau obţine o amprentă *din interiorul* ei (un alt lucru pe care făptaşii îl uitau adesea). Dar care era al doilea?

Îl întrebă.

— E evident. Asta înseamnă că probabil are cazier, deci atunci când vom reuşi *efectiv* să găsim o amprentă, baza AFIS ne va permite să-l identificăm.

Sistemele automate de identificare a amprentelor digitale, gestionate de stat, şi baza integrată de date a FBI-ului, AFIS, erau baze de date computerizate integrate ce puteau identifica o amprentă în decurs de câteva minute, spre deosebire de cele câteva zile sau chiar săptămâni cât ar fi durat căutarea şi identificarea manuală.

— Sigur, spuse Sachs, tulburată că dăduse greş la test.

— Pe ce altceva te bazezi când spui că merge „bine"?

— Podeaua a fost ceruită aseară.

— Iar atacul a avut loc azi-dimineaţă. Deci ai o bază bună pentru urmele plantare.

— Da. Sunt aici câteva distincte.

Îngenunchind, realiză o imagine electrostatică a amprentei lăsată de paşii bărbatului. Era sigură că lui îi aparţineau; se vedea clar traseul urmat când se îndreptase spre masa Genevei, îşi ajustase poziţia pentru a prinde bine bâta ca s-o lovească, iar apoi o urmărise prin sală. Comparase aceste urme şi cu cele ale singurului alt bărbat care intrase acolo în acea dimineaţă: cele ale lui Ron Pulaski, ai cărui pantofi lustruiţi oglindă lăsau o urmă foarte diferită.

Îi explică felul în care fata se folosise de manechin pentru a-l distrage pe ucigaş şi a fugi de el. Rhyme chicoti, înveselit de ingeniozitatea fetei. Amelia adăugă:

— Rhyme, a lovit-o – adică a lovit manechinul – foarte tare. Cu un

obiect contondent. Atât de tare, încât a crăpat plasticul de sub căciula ei. Apoi probabil că s-a enervat că fusese păcălit. A zdrobit şi cititorul de microfişe.

— Un obiect contondent, repetă Rhyme. Poţi preleva o urmă?

În perioada în care se aflase la conducerea Unităţii de investigaţii la scena crimei din cadrul Departamentului de Poliţie al New Yorkului, Rhyme realizase o bază de date cu fişiere ce permiteau identificarea a diverse probe şi urme găsite la scena crimei. Fişierul dedicat obiectelor contondente cuprindea sute de fotografii cu urme de impact lăsate pe piele şi suprafeţe neînsufleţite de diverse tipuri de obiecte – de la leviere la oase umane şi la gheaţă. Dar după ce examina cu atenţie atât manechinul, cât şi cititorul de microfişe făcut zob, Sachs spuse:

— Nu, Rhyme, nu văd nicio urmă. Căciula pe care i-a pus-o Geneva manechinului…

— Geneva?

— Aşa o cheamă.

— Aha. Continuă.

Ea se enervă o clipă – aşa cum i se întâmpla adesea – că el nu se arătase câtuşi de puţin interesant să afle ceva despre fată sau despre starea ei sufletească. O tulbura adesea faptul că Rhyme era atât de detaşat de victime şi de infracţiuni. Aşa, spunea el, trebuia să fie un criminalist. Nimeni n-avea nevoie de piloţi atât de uimiţi de frumuseţea unui apus de soare sau atât de îngroziţi de o furtună cu trăsnete încât să se ciocnească de un munte, şi acelaşi lucru era valabil şi pentru poliţişti. Ea îi înţelegea punctul de vedere, dar pentru Amelia Sachs victimele erau fiinţe umane, iar infracţiunile nu erau nişte exerciţii ştiinţifice; erau evenimente oribile. În special atunci când victima era o fată de şaisprezece ani.

Continuă:

— Căciula de pe capul manechinului a atenuat forţa loviturii. Iar cititorul de microfişe e făcut zob şi el.

Rhyme spuse:

— Ei bine, adu cu tine câteva bucăţi din ceea ce a lovit. Poate s-a transferat ceva pe ele.

— Sigur.

Se auziră câteva voci în fundal, în locuinţa lui Rhyme care spuse pe un ton bizar, tulburat:

— Termină ce ai de făcut şi întoarce-te aici cât mai curând, Sachs.

— Aproape am terminat, îi spuse ea. Am să străbat carotajul şi pe scara pe unde a fugit… Rhyme, ce s-a întâmplat?

Tăcere. Când vorbi din nou, părea şi mai supărat:

— Trebuie să închid, Sachs. Se pare că am ceva vizitatori.

— Cine…?

Dar el închisese deja.

Femeia în alb, profesionista, dispăruse de la fereastra bibliotecii.

Dar Thompson Boyd nu mai era interesat de ea. De pe poziţia sa de la înălţime, la optsprezece metri deasupra străzii, urmărea acum un poliţist mai în vârstă care se îndrepta spre câţiva martori. Bărbatul era de vârstă mijlocie, masiv şi îmbrăcat într-un costum foarte şifonat. Thompson cunoştea şi genul acesta de poliţist. Nu era strălucitor, dar se purta precum buldogul cu care semăna. Nimic nu-l putea împiedica să ajungă la miezul unui caz.

Când poliţistul cel gras dădu din cap în semn de salut spre un alt bărbat, un negru înalt într-un costum maro, care ieşea din muzeu, Thompson îşi părăsi punctul de observaţie şi coborî grăbit. Oprindu-se la parter, scoase pistolul din buzunar şi-l verifică pentru a se asigura că nu intrase nimic în ţeavă sau în cilindru. Se întrebă dacă acesta fusese elementul – sunetul deschiderii şi închiderii cilindrului în bibliotecă – care îi atrăsese atenţia fetei că reprezenta o ameninţare.

Acum, deşi nu părea să se afle nimeni prin preajmă, îşi verifică pistolul în tăcere deplină.

Învaţă din greşelile tale.

Ca la carte.

Pistolul era în ordine. Ascunzându-l sub haină, Thompson coborî pe scările slab luminate şi ieşi prin holul de la celălalt capăt pe Fifty-sixth Street, apoi intră pe o alee care îl duse înapoi spre muzeu.

Nu era nimeni care să păzească intrarea de la celălalt capăt al aleii de pe Fifty-fifth Street. Neobservat, Thompson se strecură până lângă un tomberon verde ruginit, ce mirosea puternic a mâncare în descompunere. Aruncă o privire pe stradă. Fusese redeschisă traficului, dar câteva zeci de oameni de la birourile şi magazinele din împrejurimi se aflau în continuare pe trotuare, sperând să vadă ceva interesant despre care să le poată povesti colegilor de birou şi familiilor. Majoritatea poliţiştilor plecaseră. Femeia în alb – şarpele periculos – era încă la etaj. Afară se aflau două maşini de poliţie şi duba tehnicienilor criminalişti, precum şi trei poliţişti în uniformă, doi în haine civile şi detectivul cel gras şi şifonat.

Thompson apucă ferm pistolul. Împuşcatul era o modalitate foarte ineficientă de a ucide pe cineva. Dar uneori, cum era acum, nu exista altă opţiune. Dacă erai nevoit să tragi, procedura cerea să ţinteşti inima. Niciodată capul. În multe cazuri craniul era suficient de tare cât să devieze glonţul, iar capul era o ţintă relativ mică şi dificilă.

Întotdeauna în piept.

Ochii albaştri şi pătrunzători ai lui Thompson se plimbară asupra poliţistului greoi în costum şifonat, în vreme ce acesta arunca o privire peste o foaie de hârtie.

Calm ca o stană de piatră, Thompson îşi sprijini pistolul pe antebraţul stâng, ţinti atent, fără să-i tremure mâna. Trase patru focuri rapide.

Primul nimeri în coapsa unei femei care stătea lângă trotuar.

Celelalte loviră victima pe care o urmărise exact acolo unde ţintise. Cele trei pete minuscule se iviră în mijlocul pieptului său; se transformară în trei rozete de sânge până când trupul se prăbuşi pe pământ.

În faţa lui stăteau două fete şi, deşi aveau constituţii complet diferite, ceea ce-i atrase atenţia lui Lincoln Rhyme de prima dată fu deosebirea expresiilor din privirea lor.

Cea masivă – îmbrăcată în haine de prost gust şi cu bijuterii strălucitoare, cu unghii lungi lăcuite în portocaliu – avea ochi ce dansau ca nişte insecte sperioase. Nereuşind să-şi fixeze privirea asupra lui Rhyme, sau asupra a orice altceva, pentru mai mult de o secundă, îşi plimba privirea cu o viteză ameţitoare prin laboratorul lui: peste instrumentele ştiinţifice, paharele gradate, substanţe chimice, computere şi monitoare, cabluri, peste tot. Şi peste picioarele lui Rhyme şi scaunul său cu rotile, desigur. Mesteca gumă zgomotos.

Cealaltă fată, scundă, slăbănoagă, băieţoasă, era cuprinsă de un aer de linişte. Îl privea ţintă pe Lincoln Rhyme. O singură privire rapidă la scaunul cu rotile, apoi înapoi la el. Laboratorul nu o interesa.

— Ea e Geneva Settle, explică poliţista de patrulă Jennifer Robinson calm, dând din cap spre fata cea slabă, cea cu privirea neşovăitoare.

Robinson era prietenă cu Amelia Sachs, care se ocupase ca ea să le aducă pe fete aici cu maşina de la sediul din Midtown North.

— Iar ea e prietena ei, continuă Robinson, Lakeesha Scott. Aruncă guma, Lakeesha.

Fata îi aruncă o privire oropsită, dar îndesă cocoloşul undeva în poşeta cea mare, fără a se mai obosi să îl învelească în ceva.

Poliţista de patrulă continuă:

— Ea şi Geneva s-au dus împreună la muzeu azi-dimineaţă.

— Atâta că eu n-am văzut nimic, interveni Lakeesha cu prudenţă.

Oare fata cea masivă era agitată din cauza atacului, se întrebă el, sau se simţea stânjenită fiindcă Rhyme era invalid? Probabil erau amândouă.

Geneva era îmbrăcată într-un tricou gri şi pantaloni negri largi şi avea încălţăminte sport, ceea ce, presupuse Rhyme, era stilul la modă printre elevii de liceu la acea dată. Sellitto spusese că fata avea şaisprezece ani, dar părea mai mică. În vreme ce părul Lakeeshei era prins într-o masă de împletituri subţiri aurii şi negre, atât de strânse încât i se vedea scalpul, părul Genevei era tuns scurt.

— Le-am spus fetelor cine sunteţi, căpitane, spuse Robinson,

utilizând titlul care nu mai era valabil de câţiva ani. Şi le-am anunţat că le veţi pune câteva întrebări despre ceea ce s-a întâmplat. Geneva vrea să se întoarcă la şcoală, dar i-am spus că va fi nevoită să aştepte.

— Am nişte teste de dat, spuse Geneva.

Lakeesha plescăi, scoţând un sunet printre dinţii albi.

Robinson continuă:

— Părinţii Genevei nu sunt în ţară. Dar vor lua primul avion încoace. Cât sunt plecaţi, ea a rămas în grija unchiului ei.

— Unde sunt? întrebă Rhyme. Părinţii tăi?

— Tatăl meu susţine o conferinţă la Oxford.

— E profesor?

Ea încuviinţă din cap.

— De literatură. La Universitatea Hunter.

Rhyme se mustră în gând pentru că se lăsase surprins de faptul că o tânără din Harlem putea avea părinţi intelectuali, care călătoreau în lumea întreagă. Era furios că o încadrase într-un stereotip, dar mai ales iritat că făcuse o deducţie greşită. Într-adevăr, fata era îmbrăcată în stil de cartier, dar ar fi trebuit să ghicească faptul că provenea dintr-un mediu de intelectuali; fusese atacată în timpul unei vizite la o bibliotecă, la o oră foarte matinală, nu în timp ce pierdea vremea pe la colţuri de stradă sau se uita la televizor înainte de şcoală.

Lakeesha pescui un pachet de ţigări din poşetă.

Rhyme începu:

— Nu se…

Thom intră pe uşă.

— … fumează aici.

Luă pachetul de la fată şi-l îndesă înapoi în poşeta ei. Câtuşi de puţin tulburat de faptul că două adolescente îşi făcuseră apariţia în timpul turei sale, Thom zâmbi.

— Suc?

— Ai cafea? întrebă Lakeesha.

— Da, am.

Thom aruncă o privire rapidă spre Jennifer Robinson şi Rhyme, care clătinară din cap.

— Mie îmi place tare, anunţă fata cea masivă.

— Serios? întrebă Thom. Şi mie. Adresându-i-se Genevei: Tu vrei ceva?

Fata clătină din cap.

Rhyme aruncă o privire pofticioasă către sticla de scotch aşezată pe un raft din apropiere. Thom observă şi râse. Asistentul dispăru. Spre necazul lui Rhyme, poliţista de patrulă spuse:

— Trebuie să mă întorc la sediu, domnule.

— A, da? întrebă Rhyme, consternat. Sigur nu mai poţi sta puţin?

— Nu pot, domnule. Dar dacă aveţi nevoie de orice altceva, daţi-mi

doar un telefon.

„Ce-ai zice de o babysitter?”

Rhyme nu credea în soartă, dar, dacă ar fi crezut, ar fi observat o lovitură abilă a sorţii în această situaţie: preluase cazul pentru a evita testul de la spital, iar acum era pedepsit pentru înşelăciune prin faptul că avea de îndurat aproximativ o jumătate de oră îngrozitoare în compania a două fete de liceu. Tinerii nu se numărau printre punctele sale forte.

— Pe curând, căpitane.

Robinson ieşi pe uşă.

El murmură:

— Mda.

Thom se întoarse câteva minute mai târziu cu o tavă. Turnă o cană de cafea pentru Lakeesha şi îi întinse Genevei o cană care, află Rhyme după miros, conţinea ciocolată caldă.

— Am presupus că o să vrei ceva totuşi, spuse asistentul. Dacă n-o vrei, poţi s-o laşi acolo.

— Nu, e în regulă. Mersi.

Geneva privi suprafaţa fierbinte. Luă o înghiţitură, încă una, lăsă cana jos şi îşi fixă privirea în podea. Mai luă câteva înghiţituri.

— Eşti în regulă? întrebă Rhyme.

Geneva dădu din cap.

— Şi eu sunt, spuse Lakeesha.

— V-a atacat pe amândouă? întrebă Rhyme.

— Nah, pe mine nu. Lakeesha îi aruncă o privire din cap până în picioare. Eşti ca actorul ăla care şi-a rupt gâtul?

Îşi sorbi cafeaua, adăugă zahăr, sorbi din nou.

— Exact.

— Şi nu poţi să-ţi mişti nimic?

— Nu prea.

— Naşpa.

— Keesh, şopti Geneva. Calmează-te, fată.

— Atâta că e, ştii, naşpa.

Tăcere din nou. Trecuseră doar opt minute de când sosiseră. Păreau lungi cât nişte ore. Ce ar fi trebuit să facă? Să-l trimită pe Thom să cumpere un joc de societate?

Existau, desigur, întrebări ce trebuiau puse. Dar Rhyme nu voia să facă el asta. Cât lucrase în poliţie nu interogase suspecţi decât, poate, de câteva ori, şi nu îi reuşise niciodată unul dintre acele momente cheie în care cel supus interogatoriului ceda nervos şi mărturisea. Sachs, pe de altă parte, avea un talent înnăscut pentru această artă. Ea îi avertiza pe boboci că puteai distruge un caz întreg cu un singur cuvânt greşit. Ea numea acest lucru „contaminarea minţii”, echivalentul a ceea ce reprezenta păcatul capital pentru Rhyme:

contaminarea unei scene a faptei.

Lakeesha întrebă:

— Cum te deplasezi cu scaunul ăla?

— Şşt, o avertiză Geneva.

— Întreb şi eu.

— Păi nu întreba.

— Ce are dacă întreb ceva?

Agitaţia lui Lakeesha dispăruse complet. Rhyme decise că fata era, de fapt, destul de descurcăreaţă. Genul care se preface stânjenită la început, dând impresia că e naivă, vulnerabilă, că tu eşti în avantaj, dar în tot acest timp evaluează situaţia. Din clipa în care şi-a format o părere, ştie dacă să-şi dea sau nu arama pe faţă.

De fapt, Rhyme era recunoscător pentru că avea un subiect de conversaţie, Le explică despre ECU, unitatea de control al mediului, despre cum interfaţa tactilă de sub inelarul său stâng putea comanda deplasarea şi viteza scaunului cu rotite.

— Un singur deget? Lakeesha aruncă o privire spre una dintre unghiile ei portocalii. Doar atât poţi mişca?

— Exact. În afară de cap şi umeri.

— Domnule Rhyme, spuse Geneva, uitându-se la un ceas de mână roşu, marca Swatch, ce părea mare şi ieşea în evidenţă pe încheietura subţire a mâinii ei, cum rămâne cu testele alea? Primul începe peste câteva ore. Cât o să dureze asta?

— Teste? întrebă Rhyme, surprins. O, poţi să stai acasă azi, sunt convins. După ceea ce s-a întâmplat, profesorii vor înţelege.

— Păi, eu nu *prea* vreau să stau acasă. Trebuie să dau acele teste.

— Hei, hei, fată, ia-o uşor. Vine omul şi-ţi spune că poţi să-ţi iei liber, sută la sută mişto, iar tu îi dai cu piciorul. Ei, hai. E o tâmpenie.

Geneva ridică privirea, uitându-se în ochii prietenei ei.

— Şi-ai să-ţi dai şi tu testele. Nu chiuleşti.

— Ăsta nu e chiul, ai primit învoire, remarcă fata cea masivă, cu o logică fără cusur.

Telefonul lui Rhyme sună, iar el fu recunoscător pentru întrerupere.

— Comandă: răspunde la telefon, rosti în microfonul cu sistem hands-free.

— Super, spuse Lakeesha, ridicând din sprâncene. Ia uite, Gen. Vreau şi eu aşa ceva.

Cu privirea îngustată, Geneva îi şopti ceva la ureche prietenei sale, care îşi dădu ochii peste cap şi sorbi încă o înghiţitură de cafea.

— Rhyme, se auzi vocea lui Sachs.

— Fetele sunt aici, spuse Rhyme pe un ton arţăgos. Geneva şi prietena ei. Şi sper că eşti…

— Rhyme, repetă ea.

Era un ton diferit. Ceva nu era în regulă.

— Ce e?

— Până la urmă s-a dovedit că locul era chiar periculos.

— Făptaşul era *acolo?*

— Da. N-a plecat deloc. Sau s-a întors.

— Tu eşti bine?

— Da. Nu eu eram ţinta lui.

— Ce s-a întâmplat?

— A venit până aproape, pe o alee. A tras patru focuri. A rănit un spectator… şi a ucis un martor. Îl chema Don Barry. El se ocupa de biblioteca muzeului. A încasat trei gloanţe în inimă. A murit pe loc.

— Eşti sigură că l-a împuşcat aceeaşi persoană?

— Da. Urmele de pantofi pe care le-am găsit la locul de unde a tras se potrivesc cu cele din bibliotecă. Lon tocmai începuse să-l interogheze. Stătea exact în faţa lui când s-a întâmplat asta.

— A văzut cine a făcut-o?

— Nu. Nimeni n-a văzut nimic. Se ascundea în spatele unui container. Câţiva poliţişti au luat-o în primire pe femeie, să o salveze. Sângera abundent. El s-a pierdut în mulţime. A dispărut pur şi simplu.

— S-a ocupat cineva de detalii?

Anunţarea rudelor apropiate. *Detalii.*

— Lon urma să dea telefoanele, dar avea probleme cu telefonul sau ceva de genul ăsta. Se afla un sergent la faţa locului. S-a ocupat el.

— În regulă, Sachs, întoarce-te cu ceea ce ai găsit… Comandă: deconectare.

Ridică privirea şi observă că cele două fete se zgâiau la el.

Le explică:

— Se pare că bărbatul care te-a atacat nu a plecat, până la urmă. Sau s-a întors. L-a omorât pe bibliotecarul-şef şi…

— Domnul Barry?

Un oftat din partea Genevei Settle.

Încetă să se mai mişte, încremeni pur şi simplu.

— Exact.

— Rahat, murmură Lakeesha.

Închise ochii şi se înfiora.

O clipă mai târziu Geneva strânse din buze şi îşi coborî privirea. Puse cana cu ciocolată pe masă.

— Nu, nu…

— Îmi pare rău, spuse Rhyme. Era un prieten de-al tău?

Ea clătină din cap.

— Nu chiar. Doar mă ajuta la lucrare. Geneva se aplecă în faţă în scaun. Dar nu contează dacă îmi era sau nu prieten. E mort – şi asta e atât de îngrozitor. Şopti furioasă: De ce? De ce a făcut-o?

— Fiindcă era martor, aş zice. Putea să-l identifice pe bărbatul care te-a atacat.

— Deci e mort din cauza mea.

Rhyme murmură câteva cuvinte, nu, cum ar fi putut să fie din cauza ei? Nu îşi propusese să fie atacată, Barry fusese doar ghinionist. Se aflase la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit.

Dar vorbele de încurajare nu avură niciun efect asupra fetei. Chipul i se înăspri, ochii deveniră reci. Rhyme nu avea habar ce să facă mai departe. Nu numai că trebuia să îndure prezenţa unor adolescente – acum trebuia şi să le consoleze, să le abată gândurile de la tragedie. Îşi aduse scaunul mai aproape de fete şi îşi testă limitele răbdării făcând conversaţie uşoară cu ele.

Capitolul 5

După douăzeci de minute nesfârşite, Sachs şi Sellitto sosiră la locuinţa lui Rhyme, însoţiţi de un tânăr ofiţer de patrulă, blond, pe nume Pulaski.

Sellitto îi spuse că-l recrutase pe puşti ca să transporte probele înapoi la locuinţa lui Rhyme şi să ajute la anchetă. Fiind în mod evident un boboc, avea entuziasmul întipărit pe faţă. Era clar că fusese informat în privinţa invalidităţii criminalistului; ignora cu prea mult zel faptul că era paralizat. Rhyme detecta aceste reacţii false. Prefera de departe lipsa de tact a Lakeeshei.

„Atâta că e, ştii, naşpa."

Cei doi poliţişti le salutară pe fete, Pulaski le aruncă o privire plină de simpatie şi le întrebă pe fete, pe un ton rezervat, cum se simţeau. Rhyme observă o verighetă ciobită pe inelarul său şi deduse că se căsătorise în liceu; doar faptul de a fi părinte putea da naştere acestui gen de abordare.

Lakeesha răspunse:

— Sunt dată peste cap, eu una. Nenorocitul… Un ticălos a încercat să-mi atace prietena. Tu ce crezi?

Geneva spuse că era bine.

— Înţeleg că stai cu o rudă? întrebă Sachs.

— Unchiul meu. El locuieşte la noi până se întorc părinţii mei din Londra.

Rhyme îi aruncă întâmplător o privire lui Lon Sellitto. Ceva nu era în regulă. Se schimbase dramatic pe parcursul ultimelor două ore. Dispoziţia exuberantă dispăruse. Ochii trădau spaima, şi era incapabil să stea locului. Rhyme observă şi că îşi atinge în mod repetat cu degetele un anumit loc de pe obraz. Îl frecase până se înroşise.

— Te-a gâdilat vreun glonţ? întrebă Rhyme, amintindu-şi că detectivul se aflase chiar lângă bibliotecar când acesta fusese împuşcat de criminal.

Poate că Sellitto fusese lovit de un fragment de glonţ sau un fragment de piatră dacă un glonţ trecuse prin Barry şi lovise o clădire.

— Ce?

Atunci Sellitto îşi dădu seama că îşi freca pielea şi-şi lăsă mâna jos. Spuse încet, ca fetele să nu-l audă:

— Am fost destul de aproape de victimă. M-a stropit nişte sânge. Atâta tot. Nimic.

Dar o clipă mai târziu începu din nou să-şi frece obrazul, distrat.

Gestul îi amintea lui Rhyme de Sachs, care avea obiceiul de a se scărpina în cap şi de a-şi roade unghiile. Ticul apărea şi dispărea, legat

oarecum de hotărârea ei, de ambiţie, de acea tulburare interioară de nedefinit pe care o găseai la majoritatea poliţiştilor. Ofiţerii de poliţie îşi fac rău singuri în sute de moduri diferite. Răul varia de la măruntele suferinţe ale lui Sachs, la distrugerea căsniciilor sau rănirea copiilor prin cuvinte aspre, mergând până la a-ţi strânge buzele în jurul ţevii amare a pistolului de serviciu. Nu văzuse însă aşa ceva la Lon Sellitto.

Geneva o întrebă pe Sachs:

— Nu a fost nicio greşeală?

— Greşeală?

— În legătură cu dr. Barry.

— Îmi pare rău, nu. E mort.

Fata rămase neclintită. Rhyme îi putea simţi suferinţa.

Şi furia. Ochii îi erau două puncte negre de furie. Apoi se uită la ceasul de mână şi îi spuse lui Rhyme:

— Şi testele alea de care spuneam?

— Ei bine. Hai să terminăm cu întrebările, apoi vom vedea. Sachs?

Acum că probele erau aşezate pe masa de examinare, iar lista de fişe de custodie era finalizată, Sachs îşi trase un scaun lângă Rhyme şi le interogă pe fete. O întrebă pe Geneva ce se întâmplase exact. Fata îi spuse că tocmai căuta un articol într-o revistă veche când intrase cineva în bibliotecă. Auzise paşi ezitanţi. Apoi un râs. Vocea unui bărbat ce punea capăt unei conversaţii şi sunetul făcut de închiderea unui telefon mobil.

Fala îi aruncă o privire piezişă.

— Hei, ştiţi ce, poate că ar trebui să verificaţi toate firmele de telefonie mobilă din oraş. Să vedeţi cine vorbea la telefon la acea oră.

Rhyme râse:

— Gândirea e corectă. Dar în orice moment dat în Manhattan există circa cincizeci de mii de convorbiri pe mobil în desfăşurare. În plus, mă îndoiesc că vorbea într-adevăr la telefon.

— Se prefăcea? De unde ştii asta? întrebă Lakeesha, strecurând pe ascuns două lame de gumă în gură.

— Nu *ştiu.* Presupun. Ca şi faptul că a râs. Probabil făcea asta pentru ca Geneva să se relaxeze. De regulă nu observi oamenii care vorbesc la mobil. Şi rareori te gândeşti la ei ca reprezentând o ameninţare.

Geneva dădu din cap.

— Da. M-am cam speriat când a intrat în bibliotecă. Dar când l-am auzit la telefon, ei bine, m-am gândit că e nepoliticos să vorbeşti la telefon într-o bibliotecă, dar nu mai eram speriată.

— Ce s-a întâmplat apoi? întrebă Sachs.

Geneva îi spuse că auzise un al doilea clic – se gândise că aducea a pistol – şi văzuse un bărbat cu o mască de schi. Descrise apoi cum desfăcuse manechinul în bucăţi şi îl îmbrăcase în hainele ei.

— Grozavă treabă, interveni Lakeesha mândră. Soru'mea asta e o tipă deşteaptă.

„Cu siguranţă aşa e", se gândi Rhyme.

— M-am ascuns printre rafturi până când el a venit lângă cititorul de microfişe, apoi am fugit spre ieşirea de incendiu.

— Nu ai văzut nimic altceva la el? întrebă Sachs.

— Nu.

— Ce culoare avea masca?

— Închisă. Nu ştiu exact.

— Alte haine?

— Nu prea am văzut nimic altceva. Nu din câte îmi amintesc. Eram destul de înspăimântată.

— Sunt sigură că erai, spuse Sachs. Când te ascundeai printre rafturi, te uitai înspre el? Ca să ştii când să fugi?

Geneva se încruntă o clipă:

— Păi, da, aşa e. *Chiar* mă uitam. Am uitat de asta. Mă uitam printre rafturile de jos ca să pot fugi când se apropia de scaunul meu.

— Atunci poate că totuşi ai văzut ceva mai mult din el.

— O, să ştiţi că da. Cred că avea pantofi maro. Da, maro. O nuanţă mai deschisă, cumva, nu maro-închis.

— Bun. Şi pantalonii?

— De culoare închisă, sunt destul de sigură. Dar numai atât am putut vedea, manşetele pantalonilor.

— Ai simţit vreun miros?

— Nu… Staţi. Poate că totuşi *da*. Ştiţi, mirosea a ceva dulce, a flori.

— Şi după aceea?

— A venit până la scaun şi am auzit o trosnitură, apoi încă vreo câteva sunete. Ceva ce se spărgea.

— Cititorul de microfişe, spuse Sachs. L-a făcut ţăndări.

— Deja alergam cât puteam de repede. Spre ieşirea de incendiu. Am coborât pe scări şi când am ajuns în stradă am găsit-o pe Keesh şi aveam de gând să fugim. Dar mă gândeam că poate are să facă rău altcuiva. Aşa că m-am întors şi – privind spre Pulaski – te-am văzut pe tine.

Sachs o întrebă pe Lakeesha:

— L-ai văzut pe atacator?

— Deloc. Eu stăteam relaxată când apare Gen, alergând cât o ţineau picioarele şi dată peste cap şi toate alea, ştii ce zic? N-am văzut nimica.

Rhyme îl întrebă pe Sellitto:

— Făptaşul l-a ucis pe Barry fiindcă era martor – ce a văzut *el?*

— El a spus că n-a văzut nimic. Mi-a dat numele angajaţilor albi ai muzeului, bărbaţi, în caz că era unul dintre ei. Sunt doi, dar au fost verificaţi. Unul îşi ducea fiica la şcoală la acea oră, iar celălalt era în

biroul principal, înconjurat de lume.

— Aşadar, un infractor oportunist, medită Sachs. A văzut-o intrând şi a urmărit-o.

— Într-un muzeu? întrebă Rhyme. Ciudată alegere.

Sellitto le întrebă pe ambele fete:

— Aţi văzut pe cineva să vă urmărească azi?

Lakeesha spuse:

— Am venit cu metroul la ora de vârf. Pe linia Eight Avenue… era aglomerat şi nasol. N-am văzut pe nimeni ciudat. Tu?

Geneva clătină din cap.

— Dar recent? Te-a hărţuit cineva? S-a dat la tine?

Niciuna din ele nu ştia pe nimeni care ar fi părut o ameninţare. Stânjenită, Geneva spuse:

— Nu sunt chiar numeroşi cei care să mă urmărească pe mine. Şi-ar dori ceva mai cu forme, ştiţi. Mai făţoasă.

— Mai făţoasă?

— Fata vrea să spună cărnos, traduse Lakeesha, care în mod evident reprezenta exact genul cu forme şi era făţoasă. Se încruntă şi-i aruncă o privire Genevei. De ce trebuie s-aduci vorba despre asta, fată? Nu spune rahaturi despre tine.

Sachs îl privi pe Rhyme, care se încruntă.

— La ce te gândeşti?

— Ceva nu e în regulă. Hai să ne uităm peste probe cât e şi Geneva de faţă. S-ar putea să fie unele lucruri pe care să le poată explica.

Fata clătină din cap.

— Şi testul ăla?

Ridică mâna la care se vedea ceasul.

— Asta n-o să ia mult, spuse Rhyme.

Geneva îşi privi prietena.

— Tu poţi ajunge numai bine la ora de consultaţii.

— Rămân cu tine. Nu pot sta atâtea ore în clasă făcându-mi griji pentru tine şi toate alea.

Geneva râse fără bucurie.

— Nici vorbă, fată. Îl întrebă pe Rhyme: Nu aveţi nevoie de ea, nu?

El îi aruncă o privire lui Sachs, care clătină din cap. Sellitto îi notă adresa şi numărul de telefon.

— Te sunăm noi dacă mai avem întrebări.

— Ia-ţi liber, fato, spuse. Dă-o naibii şi stai acasă.

— Ne vedem la şcoală, spuse Geneva ferm. Vei fi acolo? Apoi, ridicând o sprânceană. Promiţi?

Două plesnituri zgomotoase de gumă. Un oftat.

— Promit.

La uşă, fata se opri şi se întoarse, spunându-i lui Rhyme:

— Hei, nene, cât timp o să-ţi ia să scapi din scaunul ăla?

Nimeni nu spuse nimic pentru a sparge tăcerea penibilă.

Penibilă pentru toţi, presupuse Rhyme, cu excepţia lui.

— Probabil va dura mult, îi spuse.

— Omule, asta-i nasol.

— Da, spuse Rhyme. Uneori aşa e.

Ieşi pe hol, îndreptându-se spre uşa din faţă. Se auzi un:

— La naiba, ai grijă, tipule.

Uşa de la intrare se trânti.

Mel Cooper intră în cameră, privind în spate spre locul unde aproape fusese răsturnat de o adolescentă care avea cu vreo douăzeci de kilograme mai mult decât el.

— OK, spuse, fără a se adresa cuiva anume. N-am să întreb.

Îşi dezbrăcă sacoul verde şi salută din cap pe toată lumea. În urmă cu câţiva ani, pe când lucra ca expert criminalist la o secţie de poliţie din partea de nord a New Yorkului, bărbatul cel firav şi chel îi spusese politicos, dar insistent, lui Rhyme, pe atunci şef al Departamentul de Criminalistică din cadrul poliţiei NYPD, că una dintre analizele sale era greşită. Rhyme îi respecta în mult mai mare măsură pe cei care scoteau în evidenţă greşelile decât pe linguşitori – atâta timp, desigur, cât aveau dreptate, aşa cum fusese cazul lui Cooper. Rhyme începuse imediat o campanie pentru a-l aduce pe acest om la poliţia din New York City, demers încheiat cu succes.

Cooper era un savant înnăscut, dar şi mai important era că avea un talent înnăscut pentru cercetările *criminalistice,* care sunt foarte diferite. Se crede adesea că a fi „criminalist” presupune munca făcută la scena crimei, dar, de fapt, termenul se referă la toate aspectele ce ţin de disputarea problemelor în tribunale. Pentru a fi un criminalist de succes trebuie să transpui faptele brute într-o formă care se va dovedi utilă pentru procuror. Nu e suficient, de exemplu, să determini pur şi simplu prezenţa unor urme ale plantei *nux vomica* într-un caz suspect de crimă – multe dintre astfel de extracte se folosesc în scopuri medicale inofensive precum tratarea unor inflamaţii ale urechii. Un adevărat expert în criminalistică, precum Mel Cooper, ar şti imediat că tot aceleaşi materiale produc şi alcaloidul toxic fatal numit stricnina.

Cooper avea toate fixaţiile unui tocilar obsedat de computere – locuia cu mama sa, încă mai purta cămăşi în carouri cu pantaloni kaki şi avea o constituţie precum cea a lui Woody Allen. Dar aparentele erau înşelătoare. Prietena de mulţi ani a lui Cooper era o blondă înaltă, superbă. Împreună pluteau la unison prin sălile de bal în timpul concursurilor de dans, pe care le încheiau adesea pe prima poziţie. Recent începuseră să se ocupe de tir cu ţinte mobile şi de vinificaţie (activitate pentru care Cooper aplica meticulos principiile fizicii şi ale chimiei).

Rhyme îl informă pe scurt asupra cazului şi îşi îndreptară atenţia

asupra probelor. Rhyme spuse:

— Haideţi să ne uităm la pachet.

Punându-şi mănuşi de latex, Cooper îi aruncă o privire lui Sachs, care arătă spre punga de hârtie în care se afla pachetul pentru viol. O deschise deasupra unei bucăţi mari de hârtie de ziar – pentru a prinde fragmentele de urme din mediu – şi scoase punga. Era o pungă din plastic subţire. Nu avea imprimat logoul vreunui magazin, ci doar o faţă zâmbitoare mare şi galbenă. Tehnicianul deschise atunci punga, apoi se opri. Spuse:

— Simt un miros…

Inspiră adânc.

— Ceva floral. Ce e?

Cooper îi duse punga lui Rhyme, iar el o mirosi. Parfumul avea ceva familiar, dar nu-şi putea da seama ce.

— Geneva?

— Da?

— Ăsta e mirosul pe care l-ai simţit la bibliotecă?

Ea adulmecă.

— Da, ăsta e.

— Iasomie. Cred că e iasomie, spuse Sachs.

— Pune-o în diagrama, anunţă Rhyme.

— Ce diagramă? întrebă Cooper, uitându-se în jur.

Pentru fiecare dintre cazurile sale Rhyme alcătuise diagrame pe tablă albă, cuprinzând probele găsite la scena crimei şi profilurile făptaşilor.

— Începe una, comandă el. Şi va trebui să-i dăm un nume. Să-mi dea cineva un nume.

Nimeni nu era deloc inspirat.

Rhyme spuse:

— Nu avem timp să fim creativi. Azi e 9 octombrie, nu?

A 9/10. Aşa că îi vom spune Subiect Neidentificat nouă-unu-zero. Thom! Avem nevoie de caligrafia ta elegantă.

— Nu-i nevoie să mă linguşeşti, spuse asistentul intrând în cameră cu o nouă porţie de cafea.

— SN 910. Diagrame pentru probe şi profil. E un bărbat alb. Înălţime?

Geneva spuse:

— Nu ştiu. Mie toată lumea mi se pare înaltă. Un metru optzeci, aş zice.

— Pari să ai un bun simţ al observaţiei. O să acceptăm cifra asta. Greutate?

— Nici prea mic, nici prea mare. Tăcu timp de câteva clipe, tulburată. Cam de greutatea domnului Barry.

Sellitto spuse:

— Să fie optzeci de kilograme. Vârsta?

— Nu ştiu. Nu i-am văzut faţa.

— Vocea?

— Nu am fost atentă la asta. Comună, cred.

Rhyme continuă:

— Şi pantofi maro-deschis, pantaloni de culoare închisă, mască de schi de culoare închisă. Un pachet într-o pungă care miroase a iasomie. Şi el miroase aşa. Săpun sau loţiune, poate.

— Pachet? întrebă Thom. Ce vrei să spui?

— Pachetul pentru viol, spuse Geneva. Îi aruncă o privire lui Rhyme. Nu-i nevoie să îndulciţi lucrurile pentru mine. Dacă asta făceaţi.

— Corect, confirmă Rhyme dând din cap. Să continuăm. Observă că Sachs se întunecă la faţă urmărindu-l pe Cooper ridicând punga.

— Ce s-a întâmplat?

— Faţa zâmbitoare. Pe punga unui pachet pentru viol. Ce fel de nenorocit pervers face aşa ceva?

El era nedumerit în faţa furiei ei.

— Eşti conştientă că ăsta e un lucru *bun,* faptul că a folosit acea pungă, nu, Sachs?

— Un lucru bun?

— Reduce numărul de magazine în care trebuie să căutăm. Nu e la fel de uşor ca în cazul unei pungi cu logo personalizat, dar e oricum mai bine decât cu una de plastic fără nimic imprimat.

— Presupun că da, spuse ea strâmbându-se. Dar, oricum.

Purtând mănuşi de la tex, Mel Cooper se uită în pungă.

Scoase mai întâi cartea de tarot. Ilustra un bărbat spânzurat cu capul în jos, de picioare, pe un eşafod. În jurul capului avea o aură din raze de lumină. Chipul îi era bizar de pasiv. Nu părea să aibă dureri. Deasupra lui se afla numeralul roman pentru cifra doisprezece, XII.

— Îţi spune ceva? o întrebă Rhyme pe Geneva.

Ea clătină din cap.

Cooper medită cu voce tare:

— Ceva legat de un fel de ritual sau cult?

— Am o idee, spuse Sachs.

Scoase telefonul şi sună. Rhyme deduse că persoana cu care vorbise avea să sosească în scurt timp.

— Am chemat un specialist – în legătură cu cartea.

— Bine,

Cooper examină cartea, căutând amprente, dar nu găsi niciuna. Şi nici alte urme care să-i ajute.

— Ce altceva mai era în pungă? întrebă Rhyme.

— OK, răspunse tehnicianul, avem o rolă nou-nouţă de bandă adezivă, un cutter, prezervative Trojan. Nimic ce ar putea fi identificat

la sursă. Şi… bingo! Cooper ridică o bucăţică de hârtie. Un bon.

Rhyme îşi aduse scaunul mai aproape şi se uită la el. Nu apărea numele magazinului; bonul fusese imprimat de o casă de marcat. Tuşul era şters.

— N-o să ne spună prea multe, spuse Pulaski, apoi păru să-şi dea seama că n-ar fi trebuit să vorbească.

Ce căuta *el* aici? se întrebă Rhyme. Ah, da. Îl ajuta pe Sellitto.

— Îmi cer scuze, dar nu e aşa, spuse Rhyme pe un ton ascuţit. Ne spune multe. A cumpărat toate obiectele din pachet dintr-un singur magazin – se poate compara bonul cu etichetele de preţ – adică împreună cu încă ceva pentru care a plătit 5,95 dolari şi care nu se afla în pungă. Poate pachetul de cărţi de tarot. Deci avem un magazin în care se vând bandă adezivă, cutter şi prezervative. Trebuie să fie un magazin general sau un minimarket. Ştim că nu face parte dintr-un lanţ de magazine, fiindcă nu apare niciun logo pe pungă sau pe bon. Şi e un magazin cu preţuri reduse fiindcă are doar case de marcat manuale, nu computerizate. Ca să nu mai vorbim de preţurile mici. Iar taxa aplicată cumpărăturilor ne arată că magazinul se află în… îşi miji ochii, comparând subtotalul de pe bon cu suma reprezentând taxele. Pe toţi dracii, cine ştie matematică? Care e procentul?

Cooper spuse:

— Am eu un calculator.

Geneva aruncă o privire asupra bonului.

— 8.625.

— Cum ai făcut asta? întrebă Sachs.

— Pur şi simplu pot, spuse ea.

Rhyme repetă:

— 8.625. Asta e taxa combinată a statului New York şi taxa pe vânzări a oraşului. Ceea ce înseamnă că magazinul se află într-unul dintre cele cinci districte. Îi aruncă o privire lui Pulaski. Deci, domnule poliţist de patrulă, tot mai crezi că nu ne spune prea multe?

— Am înţeles, domnule.

— Sunt în retragere. Nu e nevoie să foloseşti „domnule”. În regulă. Prelevaţi amprente de pe toate şi să vedem ce putem afla.

— Eu? întrebă bobocul, nesigur.

— Nu. Ei.

Cooper şi Sachs utilizată diverse tehnici pentru a preleva amprente de pe probe: praf fluorescent, spray Ardrox şi aburi de superglue pe suprafeţele netede, vapori de iod şi ninhidrină pe cele poroase, unele dovedind rezultate imediat, în timp ce altele se evidenţiau sub o sursă de lumină alternativă.

Ridicând privirea şi uitându-se la echipă prin ochelarii de protecţie mari şi portocalii, tehnicianul raportă:

— Amprente pe bon, amprente pe marfă. Toate sunt la fel. Atâta că,

vedeţi voi, sunt mărunte, prea mărunte pentru a-i aparţine unui bărbat de un metru optzeci. Sunt ale unei femei micuţe sau ale unei adolescente, vânzătoarea, aş zice eu. Văd şi urme întinse. Presupun că subiectul şi le-a şters pe ale lui.

Deşi era dificil să îndepărtezi toate grăsimile şi reziduurile rămase în urma degetelor unui om, amprentele puteau fi şterse uşor printr-o scurtă frecare.

— Verificaţi ceea ce aţi găsit în baza de date IAFIS.

Cooper prelevă copii după amprente şi le scană. Zece minute mai târziu, sistemul integrat automat de identificare a amprentelor digitale confirmase că amprentele nu aparţineau nici unuia dintre cei înregistraţi în bazele de dale majore ale oraşului, statului sau FBI-ului. Cooper le confruntă şi cu o serie de baze de date locale ce nu erau conectate la sistemul FBI-ului.

— Pantofii, anunţă Rhyme.

Sachs prezentă amprenta electrostatică. Modelul de pe talpa era uzat, ceea ce însemna că pantofii erau vechi.

— Mărimea 44, anunţă Cooper.

Exista o oarecare corespondenţă între mărimea piciorului, structura osoasă şi înălţimea omului, deşi nu era cine ştie ce probă în tribunal. Însă mărimea sugera că Geneva avusese probabil dreptate când estimase că bărbatul avea aproximativ un metru optzeci înălţime.

— Avem vreo marcă?

Cooper verifică imaginea trecând-o prin baza de date a politiei ce cuprindea urme de pantofi şi găsi una care se potrivea.

— Pantofi sport marca Bass. Vechi de cel puţin trei ani. Producţia modelului a fost întreruptă în acel an.

Rhyme spuse:

— Modul în care s-a uzat modelul de pe talpă ne arată că piciorul drept e uşor răsucit spre exterior, dar fără a şchiopăta vizibil şi fără a avea bătături grave, unghii crescute în carne sau alte *maladies des pieds*.

— Nu ştiam că vorbeşti franceza, Lincoln, spuse Cooper.

Doar în măsura în care se dovedea util într-o anchetă.

Această frază anume apăruse în perioada în care se ocupa de cazul cu pantofii de la piciorul drept dispăruţi şi discutase de câteva ori cu un poliţist francez.

— Cum stăm cu detectarea urmelor?

Cooper era aplecat deasupra pungilor de colectare a probelor în care se aflau particulele minuscule ce se lipiseră de colectorul special al lui Sachs, care era o rolă adezivă, precum cea folosită pentru a culege scamele şi părul de animale. Rolele înlocuiseră aspiratoarele DustBuster atunci când era vorba de cel mai bun colector pentru fibre, păr şi reziduuri uscate.

Purtând din nou ochelarii cu lupă, tehnicianul utiliză o pensetă foarte fină pentru a ridica materialele. Pregăti o lamelă şi o puse sub microscop, apoi reglă puterea de mărire şi claritatea. Imaginea se proiectă simultan pe mai multe monitoare cu ecran plat din întreaga încăpere. Rhyme îşi întoarse scaunul şi examina imaginile îndeaproape. Observă scame ce păreau a fi particule de praf, mai multe fibre, obiecte albe pufoase şi ceva ce semăna cu nişte carcase minuscule chihlimbarii abandonate de insecte – exoschelete. Când Cooper mişcă platforma mobilă microscopului, se văzură câteva cocoloaşe mărunte de material fibros, buretos, alb-gălbui.

— De unde provine asta?

Sachs verifică eticheta:

— Din două surse: podeaua de lângă masa unde era aşezată Geneva şi de lângă lada de gunoi unde stătea el când l-a împuşcat pe Barry.

Probele prelevate din locuri publice erau adesea inutile din cauză că era atât de probabil să se găsească materiale rămase în urma unor străini fără nicio legătură cu respectiva infracţiune. Dar când se găseau urme similare în *două* locuri separate în care se aflase făptaşul, era o indicaţie serioasă a faptului că rămăseseră de pe urma lui.

— Îţi mulţumesc, Doamne, murmură Rhyme, pentru înţelepciunea Ta de a crea pantofii cu relief adânc pe talpă.

Sachs şi Thom schimbară o privire rapidă.

— Vă întrebaţi ce-i cu buna mea dispoziţie? întrebă Rhyme, continuând să urmărească ecranul. De asta v-aţi uitat aşa pieziş? Chiar *pot* să fiu binedispus uneori, să ştiţi.

— Din an în Paşte, murmură asistentul.

— Înregistrează clişeul, Lon. Ai fost atent la ăsta? Acum, să ne întoarcem la urmă. Ştim că e de la el. Ce *anume e?* Şi ne poate duce la bârlogul lui?

Experţii criminalişti se confruntă cu o sarcină piramidală atunci când examinează probele. Prima etapă – şi de regulă cea mai uşoară – este de a *identifica* o substanţă (de a afla, de exemplu, că o anumită pată maronie e produsă de sânge şi să descopere dacă e de om sau de animal, sau să afle că o anumită bucată de plumb e un fragment dintr-un glonţ).

Cea de-a doua sarcină presupune *clasificarea* respectivei probe, adică plasarea ei într-o subcategorie (de exemplu, constatarea că sângele e din grupa 0 pozitiv, că glonţul din care s-a găsit un fragment e de calibru .38 mm). Constatarea că acea probă se încadrează într-o clasă anume se poate dovedi oarecum utilă pentru poliţişti şi procurori dacă se poate stabili o legătură între suspect şi probe dintr-o clasă similară – pe cămaşa lui se găseşte o pată de sânge din grupa 0 pozitiv sau deţine un pistol de calibru .38 mm – deşi acea legătură nu e concluzivă.

Ultima etapă, şi care reprezintă obiectul ultim al tuturor experţilor criminalişti, este cea de *individualizare* a probei – asocierea de necontestat a respectivei probe cu o singură locaţie sau om (ADN-ul din sângele de pe cămaşa suspectului se potriveşte cu cel al victimei, glonţul are o urmă unică ce nu putea fi produsă decât de pistolul lui).

Echipa se afla în acel moment la baza piramidei criminalistice. Ştiau, de exemplu, că firele erau un oarecare tip de fibre. Dar în Statele Unite ale Americii se produc anual peste o mie de fibre diferite, iar pentru colorarea acestora se folosesc peste şapte mii de tipuri diverse de pigmenţi. Cu toate acestea, echipa putea reduce aria de căutare. Analiza lui Cooper dădu la iveală faptul că fibrele rămase în urma ucigaşului erau pe bază de plante – nu de origine animală sau minerală – şi că erau groase.

— Pun pariu că e frânghie de bumbac, sugeră Rhyme.

Cooper confirmă din cap, căutând într-o bază de date cu fibre de origine vegetală:

— Da, aşa e. Însă nu de marcă. Nu are un producător specificat.

Una dintre fibre nu conţinea pigmenţi, dar pe cealaltă exista un agent de colorare. Era maro şi Cooper se gândi că pata ar fi putut fi produsă de sânge. După un test cu fenolftaleină aplicat presupusului sânge, se dovedi că aşa era.

— Să fie al lui? se întrebă Sellitto.

— Cine ştie, răspunse Cooper, continuând să examineze proba. Dar e cu siguranţă sânge uman. Dată fiind compresia şi rupturile de la capete, aş sugera că frânghia e un instrument de strangulare. Am mai văzut aşa ceva. S-ar putea ca aceasta să fi fost arma cu care intenţiona s-o ucidă.

Obiectul său contondent avea doar menirea de a supune victima, în loc s-o ucidă (e greu şi complicat să omori pe cineva în bătaie). Avea şi pistolul, dar ar fi fost prea zgomotos dacă voia să o ucidă în tăcere, ca să poată fugi. O frânghie de strangulare era mai potrivită.

Geneva oftă:

— Domnule Rhyme? Testul meu.

— Test?

— La şcoală.

— Ah, sigur. Stai o clipă… Vreau să ştiu de la ce fel de insectă e acel exoschelet, continuă Rhyme.

— Domnule poliţist, îi spuse Sachs lui Pulaski.

— Da, doam… detective?

— Ce-ar fi să ne ajuţi aici?

— Bineînţeles.

Cooper scoase la imprimantă o imagine color cu fragmentul de exoschelet şi i-o dădu bobocului. Sachs îl aşeză în faţa unuia dintre calculatoare şi introduse comenzile pentru a intra în baza de date cu

insecte a poliţiei – NYPD era unul dintre puţinele departamente de poliţie din lume care avea nu doar o vastă bază de date cu informaţii despre insecte, ci şi un entomolog specialist în criminalistică, şi care făcea parte din personalul poliţiei. După o scurtă pauză ecranul începu să se umple cu imagini de mici dimensiuni reprezentând fragmente de insecte.

— Mamă, da' multe sunt. Ştiţi, de fapt n-am mai făcut aşa ceva niciodată.

Îşi miji ochii în timp ce imaginile se succedau pe ecran.

Sachs îşi mască un zâmbet.

— Nu e chiar ca în serialele poliţiste, nu-i aşa? îl întrebă.

Coboară încet pe pagină şi caută ceva ce crezi că se potriveşte. „Încet" este cuvântul-cheie.

Rhyme spuse:

— Cel mai mare număr de greşeli în analizele criminalistice apare din cauză că tehnicienii se grăbesc, nu din alte cauze.

— Nu ştiam asta.

— Acum ştii, spuse Sachs.

Capitolul 6

— Identifică petele alea albe, comandă Rhyme. Ce naiba sunt?

Mel Cooper prelevă mai multe probe de pe bandă şi le supuse analizei în cromatograful de gaze / spectometrul de masă, instrumentul cel mai utilizat în toate laboratoarele criminalistice. Acesta separă reziduurile necunoscute în elementele componente, apoi le identifică. Obţinerea rezultatului avea să dureze circa cincisprezece minute şi, în aşteptarea analizei, Cooper reconstrui din fragmente glonţul pe care doctorul de la Urgenţe îl scosese din piciorul femeii împuşcate de atacator. Sachs îi informase că pistolul era, fără îndoială, un revolver, nu un pistol automat, fiindcă nu rămăseseră tuburi de cartuş din alamă în locul de unde se trăsese, lângă muzeu.

— O, astea sunt nenorocite, spuse Cooper încet, examinând fragmentele cu o pensetă. Pistolul e mic, de 22. Dar sunt cartuşe magnum.

— Bun, spuse Rhyme.

Era mulţumit, fiindcă puternica versiune magnum a cartuşelor de calibru 22 reprezenta o muniţie rară şi, prin urmare, avea să fie uşor să-i dea de urmă. Faptul că pistolul era de tip revolver făcea să fie şi mai rară. Ceea ce însemna că, teoretic, ar fi trebuit să poată găsi cu uşurinţă producătorul.

Sachs, care participa la concursuri de tir, nici nu avu nevoie să-l caute în baza de date:

— North American Arms e singurul producător de care ştiu. Modelul lor Black Widow, poate, deşi aş spune că e Mini-Master. Are o ţeavă de 10,4 cm. E un model de precizie mai mare, iar el şi-a grupat împuşcăturile pe o zonă foarte restrânsă.

Rhyme îl întrebă pe tehnician, care era aplecat deasupra mesei de examinare:

— Cum adică sunt nenorocite?

— Uită-te.

Rhyme, Sachs şi Sellitto înaintară. Cooper împingea într-o parte şi alta cu penseta bucăţi de metal pătat cu sânge.

— Se pare că le-a făcut chiar el.

— Cartuşe explozive?

— Nu, aproape la fel de rău. Poate mai rău. Carcasa exterioară a glonţului e din plumb subţire. Înăuntru, glonţul era umplut cu astea.

Era vreo jumătate de duzină de ace minuscule, de circa nouă milimetri lungime. La impact, glonţul se făcea bucăţi, iar acele se răspândeau în mănunchi în tot corpul. Deşi gloanţele erau mici, provocau răni mult mai grave decât muniţia obişnuită. Nu erau menite

să oprească un atacator; scopul lor era doar de a distruge ţesuturi interne. Iar fără efectul de amorţire creat la impact de un glonţ de calibru mare, aceste fragmente de glonţ provocau răni agonizante.

Lon Sellitto clătină din cap, nedezlipindu-şi ochii de pe ace, şi-şi scarpină pata invizibilă de pe faţă, gândindu-se probabil cât de aproape fusese de a fi lovit de un astfel de glonţ.

— Isuse, murmură.

Vocea îi deveni gâtuită şi şi-o drese, râzând pentru a ascunde gestul, apoi se îndepărtă de masa.

În mod ciudat, locotenentul se arătă mai tulburat decât fata. Geneva nu păru să acorde prea multă atenţie detaliilor ce ţineau de teribilele gloanţe ale atacatorului ei. Aruncă din nou o privire la ceasul de mână şi se foi nerăbdătoare.

Cooper scană cel mai mare dintre fragmentele de glonţ şi confruntă informaţiile cu ceea ce se găsea în baza de date IBIS, Sistemul Integrat de Identificare Balistică, la care contribuiau aproape o mie de secţii de poliţie din întreaga ţară, precum şi cu sistemul DRUGFIRE al FBI-ului. Aceste baze de date enorme pot stabili o corespondenţă între un glonţ, fragmente sau carcasă de alamă şi gloanţe sau arme înregistrate în baza de date. Dacă azi se găsea un pistol asupra unui suspect, de exemplu, se putea stabili rapid o corespondenţă între acesta şi un glonţ extras dintr-o victimă ucisă cu cinci ani în urmă.

Însă rezultatele privind în mod special acest glonţ se dovediră negative. Chiar şi acele păreau să fi fost confecţionate rupând capetele unor ace de cusut, genul care puteau fi cumpărate de oriunde. Imposibil să le dai de urmă.

— Nu e niciodată uşor, nu? mormăi Cooper.

La cererea lui Rhyme, căută şi o listă cu posesorii înregistraţi de pistoale Mini-Master şi versiunile mai mici, Black Widow, de calibru 22, cu cartuşe magnum, şi obţinu aproape o mie de nume, dar niciunul dintre posesori nu avea cazier. Magazinele nu erau obligate prin lege să ţină o evidenţă a celor care achiziţionau muniţie, de aceea n-o făceau niciodată. Pentru moment, arma era o pistă care nu ducea nicăieri.

— Pulaski? strigă Rhyme. Ce-i cu insecta?

— Exoscheletul – aşa i se spune? La asta vă referiţi, domnule?

— Da, da, da. Ce-i cu el?

— Nu l-am identificat încă. Ce *anume* e un exoschelet?

Rhyme nu-i răspunse. Aruncă o privire spre monitor şi văzu că tânărul se afla de-abia la începutul ordinului de insecte *Hemiptera.* Mai avea încă mult de lucru.

— Dă-i bătaie în continuare.

Computerul cromatografului emise un semnal sonor; finalizase analiza petelor albe. Ecranul afişă un grafic sinusoidal sub care se afla

o coloană scrisă.

Cooper se aplecă în faţă şi spuse:

— Avem curcumină, demetoxicurcumină, bisdemetoxicurcumină, ulei volatil, aminoacizi, lizină şi triptofan, treonină şi izoleucină, clorură, diverse alte urme de proteine şi proporţii mari de amidon, uleiuri, trigliceride, sodiu, polizaharade… N-am mai văzut niciodată o astfel de combinaţie.

Cromatograful de gaze / spectometrul de masă făcea adevărate minuni în izolarea şi identificarea substanţelor, dar nu era neapărat la fel de grozav în a desluşi ce alcătuiau acestea. Rhyme reuşea adesea să deducă substanţele comune, precum benzina sau substanţele explozive, doar pe baza listei de ingrediente. Dar acestea erau noi pentru el. Îşi înclină capul şi începu să clasifice acele substanţe din listă, care, din punct de vedere ştiinţific, ştia că în mod logic ar apărea împreună şi cele care nu.

— Curcumină, compuşii ei şi polizaharidele vin evident împreună.

— Evident, fu răspunsul ironic al Ameliei Sachs, care, în liceu obişnuia să chiulească de la ova de chimie ca să participe la curse de maşini.

— Să-i spunem Substanţa Unu. Apoi aminoacizii, celelalte proteine, tipuri le de amidon şi trigliceridele – şi acestea apar adesea împreună. Să le spunem Substanţa Doi. Clorura…

— Otravă, nu? întrebă Pulaski.

— … şi sodiul, mormăi Rhyme, sunt cel mai probabil sare. Îi aruncă o privire bobocului. Periculoasă doar pentru oamenii cu hipertensiune. Sau dacă eşti un melc de grădină.

Tânărul se întoarse la baza de date cu insecte.

— Deci, luând aminoacizii, amidonul şi uleiurile – cred că Substanţa Doi este un aliment, unul sărat. Conectează-te la internet, Mel, şi află în ce dracu' se pune curcumină.

Cooper făcu ce i se ceruse.

— Ai dreptate. Este un pigment vegetal folosit în produse alimentare. Apare de obicei alături de celelalte alimente din Substanţa Unu. La fel. Şi uleiurile volatile.

— Ce tip de produse alimentare?

— Sunt sute.

— Ce-ar fi să-mi dai câteva exemple?

Cooper începu să citească de pe o listă lungă. Dar Rhyme îl întrerupse:

— Stai puţin. Este şi popcornul pe listă?

— Să vedem… Da, este.

Rhyme se întoarse şi-i strigă lui Pulaski:

— Poţi să te opreşti.

— Să mă opresc?

— Nu e un exoschelet. E o pieliţă de la o boabă de popcorn. Sare şi ulei şi popcorn. Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta încă de la început, băga-mi-aş! Era totuşi o înjurătură amuzantă. Pune asta pe grafic, Thom. Băiatului nostru îi place mâncarea nesănătoasă.

— Să scriu asta.

— Bineînţeles că nu. Poate că detestă popcornul. Poate lucrează într-o fabrică de popcorn sau într-un cinematograf. Adaugă doar „popcorn". Rhyme privi diagrama. Acum haide să vedem ce-i cu cealaltă urmă. Cea albă-gălbuie.

Cooper făcu un nou test cu cromatograful. Rezultatele indicară că era zaharoză şi acid uric.

— Acidul e concentrat, spuse tehnicianul. Zahărul e pur – nu apar alte substanţe alimentare – iar structura cristalină e unică. Nu l-am mai văzut niciodată astfel măcinat.

Rhyme fu surprins de această informaţie.

— Trimite-l experţilor în bombe din cadrul FBI-ului.

— Bombe? întrebă Sellitto.

— Nu mi-ai citit cartea, hm? îi răspunse Rhyme

— Nu, replică detectivul cel gras. Am fost ocupat să prind băieţi răi.

— *Touché*. Dar ţi-ar prinde bine să arunci măcar o privire peste titluri din când în când. De exemplu, *Dispozitive explozive artizanale*. Zahărul e adesea unul dintre ingrediente. Îl amesteci cu nitrat de sodiu şi obţii o bombă fumigenă. Alături de permanganat formează un exploziv slab – poţi oricum să provoci daune majore dacă îl îndeşi într-o ţeava. Nu sunt sigur ce rol joacă acidul uric, dar FBI-ul are cea mai bună bază de date din lume. Ei ne vor spune.

Laboratorul FBI-ului este disponibil pentru procesarea probelor obţinute de forţele de ordine statale şi locale, complet gratuit, sub rezerva ca agenţia care solicită serviciul să fie de acord cu două condiţii: să accepte rezultatele date de FBI ca fiind cele finale şi să le prezinte avocatului apărării. Datorită generozităţii FBI-ului – şi a talentului său – agenţii sunt copleşiţi de cereri de asistenţă; procesează peste 700 000 de analize pe an.

Chiar şi elita poliţienească a New Yorkului ar fi fost nevoită să stea la rând ca toţi ceilalţi pentru a trimite această bucăţică de zahăr la analiză. Dar Lincoln Rhyme avea pe cineva în Birou – Fred Dellray, agent special în cadrul biroului FBI din Manhattan, colabora adesea cu Rhyme şi cu Sellitto şi era un om de bază în Birou. La fel de important era faptul că Rhyme ajutase FBI-ului în implementarea sistemului său PERT – Echipa de Reacţie pentru Probe Fizice. Sellitto îl sună pe Dellray, care în acel moment făcea parte din forţa de intervenţie ce verifica rapoartele privind potenţiale atentate teroriste cu bombă în New York. Dellray luă legătura cu sediul central al FBI-ului din Washington D.C. şi, în câteva minute, reuşi să găsească un tehnician

care să colaboreze la cazul SN 910. Cooper îi trimise pe e-mail securizat rezultatele analizelor şi imagini digitale comprimate ale substanţei.

Nu trecură mai mult de zece minute până să sune telefonul.

— Comandă: răspunde, rosti scurt Rhyme în faţa sistemului său de recunoaştere vocală.

— Cu detectivul Rhyme, vă rog.

— Eu sunt Rhyme.

— Sunt analistul Phillips de pe Ninth Street.

Ninth Street din Washington, voia să spună. Sediul FBI-ului.

— Ce aveţi pentru noi? întrebă Rhyme alert.

— Şi vă mulţumim că ne-aţi sunat atât de rapid, rosti Sachs repede. Era nevoită uneori să intervină ca să mai amortizeze asprimea lui Rhyme.

— Nicio problemă, doamnă. Ei bine, mi s-a părut destul de ciudat ceea ce ne-aţi trimis. Aşa că le-am trimis la Secţia de Analiză a Materialelor. Aşa s-a rezolvat. Suntem siguri în proporţie de 97 la sută în privinţa substanţei.

„Cât de periculos era explozibilul?" se întrebă Rhyme. Spuse:

— Continuaţi. Ce este?

— Vată de zahăr.

Nu era un termen argotic pe care să-l cunoască. Dar existau mai mulţi explozibili de generaţie nouă care aveau unde de detonare de nouă mii de metri pe secundă, de zece ori mai rapide decât viteza unui glonţ. Era şi acesta printre ei? Întrebă:

— Ce proprietăţi are?

Urmă o pauză:

— Are gust bun.

— Poftim?

— E dulce. Are gust bun.

Rhyme întrebă:

— Adică e vată de zahăr *adevărată,* ca aceea pe care o găseşti la bâlci?

— Da, la ce credeaţi că mă refer?

— Nu contează. Oftând, criminalistul adăugă: Iar acidul uric se găsea pe pantoful lui fiindcă păşise prin urină de câine pe trotuar?

— Nu putem spune *unde* anume a călcat în ea, spuse analistul, dând dovadă de o precizie pentru care Biroul era renumit. Dar proba s-a dovedit *într-adevăr* a fi urină de câine.

Îi mulţumi bărbatului şi întrerupse legătura. Se întoarse spre echipă.

— Popcorn şi vată de zahăr pe pantofii lui în acelaşi timp? se întrebă Rhyme. Unde l-ar plasa asta?

— Un meci de baseball?

— Echipele din New York n-au jucat acasă recent. Aş crede, poate,

că subiectul nostru a trecut printr-un cartier unde s-a ţinut vreo sărbătoare sau carnaval ieri sau alaltăieri. O întrebă pe Geneva: – Ai fost la vreun târg sau bâlci? E posibil să te fi văzut acolo?

— Eu? Nu. Nu prea merg la târguri.

Rhyme i se adresă lui Pulaski:

— Dacă tot ai scăpat de căutatul insectelor, domnule poliţist, dă telefoane pe unde trebuie să afli toate autorizaţiile care au fost emise pentru vreun bâlci, carnaval, festival, ceremonie religioasă, orice-ar fi.

— Mă apuc de asta, spuse bobocul.

— Ce altceva mai avem? întrebă Rhyme.

— Fulgi de pe rola de film a cititorului de microfişe. Acolo unde l-a lovit cu obiectul contondent.

— Fulgi?

— Bucăţele de lac, aş spune, de pe oricare ar fi fost obiectul pe care l-a folosit.

— OK, verifică-le în baza de date din Maryland.

FBI-ul avea o uriaşă bază de date cu eşantioane de vopsea mai vechi şi mai noi, aflată într-unul dintre sediile sale din Maryland. Era folosită în special pentru a identifica probele de vopsea de maşini. Dar existau şi sute de eşantioane de lac. După încă un telefon dat de Dellray, Cooper trimise Biroului analiza compoziţională realizată de cromatograf şi alte date legate de fulgii de lac. După câteva minute, sună telefonul, iar analistul FBI raportă că lacul corespundea unui produs vândut exclusiv producătorilor de echipamente pentru arte marţiale, cum ar fi nunchaku{1} şi bastoane pentru apărare. Adăugă şi informaţia descurajantă că substanţa respectivă nu conţinea indicatori ai producătorului şi se vindea în cantităţi mari – ceea ce însemna că era, practic, imposibil să-i identifice sursa.

— OK, avem un violator cu un nunchaku, gloanţe nenorocite, o frânghie însângerată… omul e un coşmar ambulant.

Se auzi soneria de la intrare, iar o clipă mai târziu Thom conduse înăuntru o femeie de vreo douăzeci de ani, ţinând-o prietenos pe după umeri.

— Ia uite cine e aici, anunţă asistentul.

Femeia cea subţire avea părul mov aranjat în ţepi şi un chip drăguţ. Pantalonii strâmţi şi puloverul trădau un trup atletic – de fapt, trupul unui *artist de spectacol,* după cum ştia Rhyme.

— Kara, spuse Rhyme. Mă bucur să te văd din nou. Presupun că *tu* eşti specialistul pe care l-a chemat Sachs.

— Bună.

Tânăra o îmbrăţişa pe Sachs, îi salută pe ceilalţi şi-şi aşeză mâinile peste ale lui Rhyme. Sachs i-o prezentă pe Geneva, care o măsură cu o expresie rezervată.

Kara (era un nume de scenă; refuza să-şi dezvăluie adevăratul

nume) era o iluzionistă şi artistă de scenă care îi ajutase pe Rhyme şi Sachs, în calitate de consultant, în cursul unui caz recent de crimă, în care ucigaşul se folosise de abilităţile sale de magician şi artist al trucurilor rapide pentru a se apropia de victime, a le ucide şi a dispărea.

Kara locuia în Greenwich Village, dar se afla în vizită la mama ei într-o instituţie de îngrijire din centru când o sunase Sachs, după cum le explică ea. Petrecură câteva clipe punându-se la curent cu noutăţile – Kara pregătea un spectacol individual pentru Magazia de Spectacole din Soho şi îşi dădea întâlniri cu un acrobat – apoi Rhyme spuse:

— Avem nevoie de o părere avizată.

— Te cred, spuse tânăra. Orice îmi stă în putere.

Sachs îi explică tot ce ştiau despre caz. Se încruntă şi-i şopti Genevei: „Îmi pare rău” când află despre tentativa de viol.

Eleva se mulţumi să ridice din umeri.

— Avea asta la el, spuse Cooper, ridicând cartea de tarot cu Bărbatul Spânzurat din pachetul pentru viol. Ne gândeam că ai putea să ne spui câte ceva despre asta.

Kara le explică lui Rhyme şi Sachs că lumea magiei era împărţită în două tabere, cei care făceau spectacol, care nu pretindeau nicidecum că ar avea puteri supranaturale, şi cei care susţineau că ar avea puteri oculte. Kara nu avea deloc răbdare cu aceştia din urmă – ea doar făcea spectacol dar, dată fiind experienţa ei în articole magice de când lucrase în astfel de magazine pentru a-şi câştiga bani de chirie şi mâncare, ştia câte ceva despre ghicitul viitorului.

Le explică:

— OK, tarotul e o metodă veche de ghicit ce îşi are rădăcinile în Egiptul antic. Pachetul cu cărţi de tarot este împărţit în arcanele minore – care corespund celor 52 de cărţi din pachetul obişnuit – şi arcanele majore, de la zero la 21. Acestea reprezintă oarecum o călătorie prin viaţă. Bărbatul Spânzurat este cea de-a douăsprezecea carte dintre arcanele majore. Clătină din cap. Dar ceva nu are logică.

— Ce anume? întrebă Sellitto, frecându-şi neobservat pielea.

— Nu e deloc o carte rea. Uitaţi-vă la imagine.

— Arată *într-adevăr* destul de împăcat, spuse Sachs, având în vedere că atârnă cu capul în jos.

— Personajul din imagine se bazează pe zeul norvegian Odin. El a stat atârnat cu capul în jos timp de nouă zile în căutarea cunoaşterii interioare. Dacă îţi iese această carte când ţi se ghiceşte viitorul, înseamnă că eşti pe punctul de a porni într-o călătorie spre iluminarea spirituală. Arătă cu bărbia spre computer. Se poate?

Cooper îi făcu semn că da. Lansă o căutare pe Google şi după câteva secunde găsi un site web:

— Cum listez asta?

Sachs o ajută şi, o clipă mai târziu, o foaie ieşi din imprimanta laser. Cooper o prinse pe tabla de probe.

— Ăsta e sensul ei, spuse.

> Bărbatul Spânzurat nu se refera la o pedeapsă aplicată cuiva. Apariţia sa în cursul unei sesiuni de ghicit indică o căutare spirituală ce duce la o decizie, o tranziţie, o schimbare de direcţie. Cartea prezice adesea un abandon în faţa experienţei, sfârşitul unei lupte, acceptarea a ceea ce este. Când această carte vă apare în timpul ghicitului trebuie să vă ascultaţi sinele interior, chiar dacă mesajul pare a fi contrar logicii.

— Nu are nimic de-a face cu violenţa sau moartea, continuă Kara. Ţine de starea de suspendare şi de aşteptare. Clătină din cap. Nu e genul de lucru pe care l-ar lăsa un ucigaş – dacă ar avea cât de cât habar de cărţile de tarot. Dacă ar fi vrut să lase ceva distructiv, ar fi fost Turnul sau una dintre cărţile din seria de săbii din arcanele minore. Alea înseamnă veşti proaste.

— Deci a ales-o doar pentru că pare înspăimântătoare, rezumă Rhyme. Şi pentru că plănuia s-o sugrume sau s-o „spânzure" pe Geneva.

— Eu aşa aş crede.

— Asta ne ajută, spuse Rhyme.

Sachs îi mulţumi şi ea.

— Ar trebui să mă întorc. Am repetiţii. Kara îi strânse mâna Genevei. Sper ca totul să se termine cu bine pentru tine.

— Mersi.

Kara se îndreptă spre uşă. Se opri şi o privi pe Geneva.

— Îţi plac spectacolele de iluzionism şi magic?

— Nu ies prea mult, spuse fata. Sunt destul de ocupată cu şcoala.

— Ei bine, eu am un spectacol peste trei săptămâni. Dacă eşti interesată, toate detaliile sunt pe bilet.

— Pe…?

— Bilet.

— N-am bilet.

— Ba ai, spuse Kara. E în poşeta ta. Ah, da, şi floarea de lângă el? Consider-o o amuletă, care să-ţi aducă noroc.

Plecă şi se auzi uşa închizându-se.

— Despre ce vorbeşte? întrebă Geneva, privindu-şi poşeta, care era închisă.

Sachs râse.

— Deschide-o.

Desfăcu fermoarul şi clipi surprinsă. Înăuntru chiar se afla un bilet la unul dintre spectacolele Karei. Lângă el era o violetă presată.

— Cum a făcut asta? şopti Geneva.

— Nu prea am reuşit niciodată s-o prindem, spuse Rhyme. Ştim doar că e a naibii de bună.

— Păi asta cam da.

Eleva ridică floarea mov uscată.

Privirea criminalistului alunecă spre cartea de tarot când Cooper o prinse pe tabla de probe, alături de explicaţia sensului ci.

— Deci *pare* genul de obiect pe care un ucigaş l-ar lăsa la locul unui atac ocult. Dar el n-avea habar ce înseamnă. A ales-o pentru efect. Ceea ce înseamnă că… Dar vocea îi pieri cu totul când privi restul diagramei cu probe. Isuse.

Ceilalţi îl priviră.

— Ce-i?

— Ne-am înşelat complet.

Încetând să-şi mai frece faţa, Sellitto îl întrebă:

— Ce vrei să spui?

— Uitaţi-vă la amprentele de pe ceea ce se găsea în pachetul pentru viol. Şi le-a şters pe ale lui, nu?

— Da, confirmă Cooper.

— Dar *există* amprente, explică criminalistul. Şi probabil sunt ale vânzătorului, din moment ce sunt aceleaşi ca pe bonul de casă.

— Corect, ridică Sellitto din umeri. Şi?

— Şi asta înseamnă că şi-a şters propriile amprente *înainte* de a ajunge la casă. Cât se afla în magazin. Se lăsă liniştea în încăpere. Iritat că nimeni nu se prindea, criminalistul continuă. Fiindcă *voia* să lase amprentele vânzătorului peste tot.

Sachs înţelese.

— *Intenţiona* să lase în urmă pachetul pentru viol. Ca noi să-l găsim.

Pulaski clătină din cap.

— Altfel ar fi şters totul doar după ce ajungea acasă.

— Exact, spuse Rhyme, cu o notă de triumf în glas. Cred că au fost probe trucate. Ca să ne facă să *credem* că a fost un viol cu ceva nuanţe oculte. Bun, bun… Să facem un pas înapoi.

Rhyme fu amuzat de privirea jenată a lui Pulaski spre picioarele lui Rhyme când criminalistul folosise acea expresie.

— Un atacator dă de urma Genevei într-un muzeu public. Nu e cadrul tipic pentru o agresiune sexuală. Apoi o loveşte – de fapt, loveşte manechinul – suficient de tare cât s-o omoare, dacă nu s-o facă să leşine timp de câteva ore. Dacă aşa stau lucrurile, de ce mai are nevoie de cutter şi de banda adezivă? Şi lasă în urmă o carte despre care el crede că e înspăimântătoare, dar de fapt ţine de căutarea spirituală? Nu, n-a fost nicidecum o tentativă de viol.

— Atunci ce vrea să facă? întrebă Sellitto.

— Tocmai asta ar fi bine să aflăm naibii odată. Rhyme se gândi o clipă, apoi întrebă: Şi zici că dr. Barry nu a văzut nimic.

— Mie aşa mi-a spus, replică Sellitto.

— Însă subiectul se întoarce şi îl ucide, se încruntă Rhyme. Iar

domnul Nouă-unu-zero a făcut ţăndări cititorul de microfişe. E un profesionist, dar izbucnirile de furie sunt foarte neprofesioniste. Victima lui fuge – n-o să stea să-şi piardă vremea zdrobind chestii doar fiindcă a avut o dimineaţă proastă. Rhyme o întrebă pe fată: Spui că citeai dintr-un ziar vechi?

— O revistă, îl corectă ea.

— Folosind cititorul de microfişe?

— Corect.

— Alea?

Rhyme arătă din cap spre o pungă mare de plastic pentru probe în care se afla o cutie cu suporturi de microfişe pe care Sachs o adusese de la bibliotecă. Două compartimente, rolele unu şi trei, erau goale.

Geneva privi cutia. Dădu afirmativ din cap.

— Da. Alea erau cele care conţineau articolul pe care îl citeam, cele care lipsesc.

— Ai luat rola care era în cititor?

Sachs răspunse:

— Nu era nicio rolă. Probabil că a luat-o cu el.

— Şi a zdrobit cititorul ca noi să nu observăm că suportul dispăruse. O, devine interesant. Oare ce voia să facă? Ce naiba urmărea?

Sellitto râse.

— Credeam că nu te interesează motivul. Doar probele.

— Trebuie să poţi deosebi, Lon, situaţiile în care te foloseşti de motiv pentru a *demonstra* un caz la tribunal – ceea ce o speculaţie în cel mai bun caz – de cele în care te foloseşti de motiv pentru a ajunge la probe, pe baza cărora se poate demonstra conclusiv vinovăţia unui făptaş. Un bărbat îşi ucide partenerul de afaceri cu un pistol pe care îl identificăm ca provenind din garajul *lui,* încărcat cu gloanţe pe care *el* le-a cumpărat, având un bon cu amprentele *lui* pe el. În acest caz, cui îi pasă dacă şi-a ucis partenerul fiindcă el crede că un câine vorbitor i-a cerut să facă asta sau fiindcă individul se culca cu nevasta lui? *Probele* susţin cazul. Dar ce te faci dacă nu există gloanţe, pistol, bon sau urme de anvelope? Atunci o întrebare perfect validă este *de ce* a fost ucisă victima? Răspunsul la întrebare ne poate ghida spre dovezi care *vor reuşi* să-l condamne. Îmi cer scuze pentru predică, adăugă fără urmă de regret în glas.

— S-a dus buna dispoziţie, aşa-i? întrebă Thom.

Rhyme bombăni:

— Îmi scapă ceva şi nu-mi place.

Geneva stătea încruntată. Rhyme observă şi o întrebă:

— Ce e?

— Păi, mă gândeam… Domnul Barry spunea că mai era cineva interesat de acelaşi număr al revistei ca şi mine. Voia să-l citească, dar domnul Barry i-a spus că va trebui să aştepte până termin eu cu el.

— A spus cine era?

— Nu.

Rhyme medită asupra acestui lucru.

— Atunci hai să speculăm: bibliotecarul îi spune acestui *individ* că tu eşti interesată de revistă. Subiectul vrea s-o fure şi să te ucidă fiindcă ai citit-o sau o *vei* citi. Desigur, criminalistul nu era convins că aşa stăteau lucrurile. Dar unul dintre motivele pentru care avea atât de mult succes era disponibilitatea de a examina şi teorii îndrăzneţe, uneori foarte improbabile. Şi a luat exact acel articol pe care îl citeai, corect?

Fata încuviinţă din cap.

— E ca şi cum ar fi ştiut exact ce să caute… Despre ce era vorba?

— Nimic important. Doar povestea unui strămoş de-al meu. Profesorul meu e foarte interesat de toată povestea cu rădăcinile noastre şi ne-a pus să scriem despre cineva din trecutul nostru.

— Cine a fost acest strămoş al tău?

— Ceva stră-stră-stră, un sclav eliberat. M-am dus la muzeu săptămâna trecută şi am aflat că exista un articol despre el într-un număr din *Coloreds' Weekly Illustrated.* Nu îl aveau la bibliotecă, dar domnul Barry a spus că va scoate microfişa din depozit. Tocmai sosise.

— Despre ce anume era articolul? insistă Rhyme.

Ea ezită, apoi spuse nerăbdătoare:

— Charles Singleton, strămoşul meu, a fost sclav în Virginia. Stăpânul lui şi-a schimbat viziunea şi i-a eliberat pe toţi sclavii săi. Şi fiindcă Charles şi soţia sa fuseseră atât de mult timp alături de familie şi îşi învăţaseră copiii să scrie şi să citească, stăpânul lor le-a oferit o fermă în statul New York. Charles a luptat în Războiul Civil. Apoi s-a întors acasă şi, în 1868, a fost acuzat că furase ceva bani dintr-un fond educaţional pentru negri. Doar despre *asta* era vorba în articol. Tocmai ajunsesem în punctul în care el a sărit în râu ca să scape de poliţişti, când a apărut bărbatul ăsta.

Rhyme observă că fata vorbea corect, dar îşi controla atent cuvintele, de parcă ar fi fost nişte căţeluşi agitaţi ce încercau să fugă. Având pe de-o parte părinţi educaţi şi pe de altă parte prieteni de stradă precum Lakeesha, era firesc ca fata să sufere de un fel de personalitate multiplă din punct de vedere lingvistic.

— Deci nu ştii ce i s-a întâmplat? întrebă Sachs.

Geneva clătină din cap.

— Cred că trebuie să presupunem că subiectul avea un oarecare interes faţă de ceea ce cercetai tu. Cine ştia care era subiectul lucrării tale? Profesorul tău, presupun.

— Nu, nu i-am spus exact. Nu cred că am spus nimănui în afară de Lakeesha. E posibil ca ea să fi spus cuiva, dar mă îndoiesc. Temele nu prea o preocupă, ştiţi ce zic? Nici măcar cele proprii. Săptămâna

trecută m-am dus la un birou de avocaţi din Harlem să văd dacă au vreun document de arhivă privind infracţiunile de prin 1800, dar nu i-am spus prea multe avocatului de acolo. Desigur, dr. Barry ştia.

— Şi a spus asta şi celeilalte persoane care era interesată de revistă, sublinie Rhyme. Acum, doar de dragul discuţiei, să presupunem că articolul respectiv cuprinde ceva ce subiectul nu voia să se afle – poate despre strămoşul tău, poate cu totul altceva. Îi aruncă o scurtă privire lui Sachs. Mai e cineva la locul crimei?

— Un poliţist de patrulă.

— Cere-i să discute cu angajaţii. Să afle dacă Barry a menţionat că era cineva interesat de acea revistă veche. Să-i verifice şi biroul. Lui Rhyme îi mai veni o idee. Şi vreau şi lista de convorbiri telefonice din ultima lună.

Sellitto clatină din cap.

— Linc, serios… pare destul de subţire, nu crezi? Despre ce vorbim? Anii 1800? Ăsta nu e un caz mort. E de-a dreptul *îngheţat*.

— Un profesionist care a trucat scena crimei, aproape a ucis o persoană şi chiar a omorât o alta – chiar în faţa unei duzini de poliţişti – doar pentru a fura acel articol? Asta nu e subţire, Lon. E o poveste de foarte mare interes.

Poliţistul cel masiv ridică din umeri şi sună la secţie pentru a transmite ordinul colegului său aflat încă la datorie la locul crimei, iar apoi sună la Departamentul Mandate pentru a le cere să emită un mandat pentru lista de convorbiri avute pe telefoanele muzeului şi pe cel personal al lui Barry.

Rhyme o măsură din priviri pe fata cea slabă şi decise că nu avea de ales; trebuia să-i dea vestea cea grea.

— Ştii ce ar putea însemna toate astea, nu?

Făcu o pauză, deşi vedea în privirea tulburată aruncată de Sachs spre Geneva că cel puţin ea ştia ce însemna. Ea fu cea care îi spuse fetei:

— Lincoln spune că e probabil să te urmărească în continuare;

— Ce ţicneală! exclamă Geneva Settle, clătinând din cap.

După o pauză, Rhyme replică solemn:

— Mă tem că nu-i numai asta.

Aşezat la un calculator cu acces la internet dintr-un birou de copiat acte din centrul Manhattanului, Thompson Boyd citea ştirile de pe site-ul postului local de televiziune, care afişa noutăţile la fiecare câteva minute.

Titlul mare al articolului pe care îl citea era: ANGAJAT AL MUZEULUI UCIS; MARTOR LA ATACUL ASUPRA UNUI ELEV.

Fluierând, aproape neauzit, examina fotografiile ce însoţeau articolul, care îl prezentau pe bibliotecarul-şef pe care tocmai îl

omorâse discutând cu un poliţist în uniformă pe strada din faţa muzeului. Descrierea spunea: „Dr. Donald Barry discută cu poliţia cu puţin timp înainte să fie împuşcat mortal”.

Din cauza vârstei, numele Genevei Settle nu era menţionat, deşi era descrisă ca fiind o elevă de liceu care locuia în Harlem. Thompson era recunoscător pentru acea informaţie; nu ştiuse în ce cartier al oraşului locuia fata. Îşi conecta telefonul la portul USB al computerului şi transferă fotografia pe care i-o făcuse fetei. Apoi o încarcă pe un cont de e-mail anonim.

Se deconectă, plăti pentru cât stătuse – cu bani gheaţă, desigur – şi porni spre partea de jos a Broadway-ului, în inima cartierului financiar. Cumpără o cafea de la un vânzător ambulant, bău jumătate din ea, apoi strecură în pahar plăcuţele de microfişe pe care le furase, puse capacul la loc şi le aruncă într-un coş de gunoi.

Se opri la un telefon public, privi în jur şi văzu că nimeni nu-i băga în seamă. Formă un număr. Nu se auzi niciun mesaj de întâmpinare din partea serviciului de mesagerie vocală, doar un bip:

— Eu. Problemă cu situaţia Settle. Am nevoie să afli la ce şcoală merge sau unde locuieşte. E elevă de liceu în Harlem. Atâta ştiu. Ţi-am trimis pe e-mail o fotografie cu ea… A, încă ceva – dacă ai ocazia să te ocupi personal de ea, mai primeşti încă cincizeci de mii. Sună-mă când primeşti mesajul. O să discutăm despre asta.

Thompson dictă numărul telefonului la care se afla, apoi închise. Făcu un pas înapoi, îşi încrucişă braţele şi aşteptă, fluierând încet. Deabia apucase să înceapă cântecul lui Stevie Wonder, *You Are the Sunshine of My Life*, când telefonul începu să sune.

Capitolul 7

Criminalistul se uită la Sellitto.

— Unde e Roland?

— Bell? A însoţit pe cineva din programul de protecţie a martorilor în partea de nord a statului, dar ar fi trebuit să se întoarcă până acum. Crezi că ar trebui să-l sunăm?

— Da, spuse Rhyme.

Sellitto îl sună pe detectiv pe mobil şi, din conversaţie, Rhyme deduse că Bell avea să plece imediat de la sediul central al Poliţiei din New York în oraş.

Rhyme observă chipul încruntat Genevei.

— Detectivul Bell nu va face altceva decât să aibă grijă de tine. Ca o gardă de corp. Până lămurim totul… Acum, ai vreo idee despre ce anume se credea că furase Charles?

— Articolul spunea că aur sau bani, sau ceva de genul.

—Aur care lipseşte. A, asta e interesant. Lăcomia – unul dintre cele mai bune motive.

— E posibil ca unchiul tău să ştie ceva despre asta? o întrebă Sachs.

— Unchiul meu? O, nu, el e fratele mamei mele. Charles era un străMoş din partea tatei. Iar el ştia doar câteva lucruri. Mama mătuşii mele mi-a dat câteva scrisori de-ale lui Charles. Dar nu ştia nimic altceva despre el.

— Unde sunt? Scrisorile alea? întrebă Rhyme.

— Am una la mine. Bagă mâna în poşetă şi o scoase. Şi celelalte sunt acasă. Mătuşa mea zicea că s-ar putea să mai aibă câteva cutii cu lucruri de-ale lui Charles, dar nu era sigură unde erau. Geneva tăcu, încruntându-şi fruntea pe faţa întunecată şi rotundă, şi îi spuse lui Sachs: Încă ceva – dacă vă ajută?

— Spune, o îndemnă Sachs.

— Îmi amintesc din una dintre scrisori. Charles vorbea despre un secret al lui.

— Secret? întrebă Sachs.

— Da, zicea că îl supără faptul că nu poate dezvălui adevărul. Dar că ar fi un dezastru, o tragedie dacă ar face-o. Ceva de genul ăsta.

— Poate că se referea la furt, zise Rhyme.

Geneva înlemni.

— Nu cred că a făcut-o. Cred că furtul i-a fost înscenat.

— De ce? întrebă Rhyme.

Ea ridică din umeri.

— Citiţi scrisoarea.

Fata vru, în mod spontan, să i-o dea lui Rhyme, apoi îşi dădu seama

şi i-o întinse lui Mel Cooper, fără a-şi cere scuze pentru gafă.

Tehnicianul o puse într-un cititor optic şi, o clipă mai târziu, cuvintele elegant caligrafiate din secolul al XIX-lea se derulau pe monitoarele plate din secolul XXI.

Dnei Violet Singleton
În grija
Dlui şi dnei William Dodd
Essex Farm Road
Harrisburg, Pennsylvania
14 iulie 1S63

Iubita mea Violet,

Cu siguranţă ai aflat despre teribilele evenimente petrecute de curând în New York. Pot să te anunţ acum că liniştea s-a reinstalat, dar preţul a fost mare.

Atmosfera de aici a fost incendiară, iar sute de mii de cetăţeni mai puţin norocoşi încă suferă în arma episodului de panică economică de acum câţiva ani – ziarul Tribune *al dlui Greeley a arătat că speculaţiile nesăbuite cu acţiuni şi împrumuturile făcute cu imprudenţă au dus la „explozia unor bule“ pe pieţele financiare ale lumii.*

În acest context, nu a fost nevoie decât de o mică scânteie pentru a stârni recenta revoltă: ordinul de recrutare a bărbaţilor în armata federală, pe care mulţi dintre noi l-au calificat drept necesar în lupta noastră împotriva rebelilor, dată fiind forţa şi rezistenţa surprinzătoare ale duşmanului. Cu toate acestea, opoziţia fată de recrutare a fost mai solidă şi mai nimicitoare decât s-ar fi putut aştepta cineva. Iar noi – negrii, aboliţionişti şi republicanii – am devenii ţinta urii lor la fel de mult ca ofiţerul însărcinat cu recrutarea şi oamenii săi, dacă nu chiar mai mult.

Răzvrătiţii, în mare parte irlandezi, au străbătut ca un vârtej tot oraşul, atacând orice persoană de culoare care le ieşea în cale, prădând case şi instituţii. S-a întâmplat să mă aflu în compania a doi profesori şi a directorului de la Orfelinatul pentru Copii de Culoare când o mulţime a atacai clădirea şi i-a dat foc! Vai, înăuntru se aflau peste 200 de copii! Cu ajutorul lui Dumnezeu am reuşit să-i ducem pe micuţi într-un loc sigur, lângă o secţie de poliţie din apropiere, dar răzvrătiţii ar fi fost în stare să ne ucidă pe toţi.

Luptele au continuat întreaga zi. În acea seară au început linşările. După ce un negru a fost spânzurat, trupul i-a fost incendiat, iar răzvrătiţii au dansat în jurul lui beţi de bucurie. A fost oribil.

Acum m-am refugiat la ferma noastră din nord şi, din acest moment, îmi voi concentra atenţia asupra misiunii mele de a le oferi educaţie pe copiilor din şcoala noastră, de a îngriji livada şi de a contribui, pe cât posibil, la cauza libertăţii poporului nostru.

Iubita mea soţie, în urma acestor evenimente teribile, viaţa mi se pare nesigură şi efemeră şi dacă eşti dispusă să faci acest drum, îmi doresc ca tu şi fiul nostru să veniţi acum să-mi fiţi alături. Trimit în plic bilete pentru amândoi şi zece dolari de cheltuială. Voi veni în întâmpinarea voastră în gara din New Jersey şi vom merge cu barca în sus pe râu până la ferma noastră. Tu poţi să mă ajuţi la şcoală, iar Joshua îşi poate continua învăţătura şi să ne ajute pe noi şi pe James la moară şi magazinul de cidru. Dacă vă întreabă cineva ce faceţi şi unde mergeţi, răspundeţi cum fac şi eu: spuneţi doar că sunteţi îngrijitori la ferma de care vă ocupaţi pentru stăpânul Trilling, cât el lipseşte. Văzând ura din ochii răzvrătiţilor am înţeles că nicăieri nu suntem în siguranţă şi chiar în locul idilic unde ne aflăm e foarte probabil să apară incendieri, furturi şi jafuri dacă se află că proprietarii fermei sunt negri.

Vin dintr-un loc în care am fost ţinut prizonier şi tratat doar ca trei cincimi de om. Am sperat că mutându-mă mai în nord lucrurile se vor schimba. Dar, din păcate, nu aşa stau lucrurile încă. Evenimentele tragice din ultimele câteva zile îmi arată că eu, tu şi cei ca noi nu suntem încă trataţi ca bărbaţi şi femei întregi, iar lupta noastră pentru a deveni întregi în ochii celorlalţi trebuie să continue cu o hotărâre de neclintit.

Cele mai calde salutări surorii tale şi lui William, precum şi copiilor lor, desigur. Spune-i lui Joshua că sunt mândru de succesul său la geografie.

Trăiesc cu gândul la ziua, apropiată acum, sper, în care vă voi revedea pe tine şi pe fiul nostru.

Al tău cu dragoste,
Charles

Geneva scoase scrisoarea din scannerul optic. Ridică privirea şi spuse:

— Revoltele împotriva recrutării din timpul Războiului Civil, din 1863. Cele mai grave tulburări civile din istoria SUA.

— Nu spune nimic despre secretul său, remarcă Rhyme.

— Despre asta spune în una dintre scrisorile pe care le am acasă. V-am arătat asta ca să vedeţi că nu era un hoţ.

Rhyme se încruntă.

— Dar furtul a avut loc, când, la cinci ani *după* scrisoarea asta? De ce crezi că asta îl absolvă de vinovăţie?

— Ce vreau demonstrez, spuse Geneva, e că nu *pare* a fi un hoţ, nu-i aşa? Nu pare a fi cineva care să fure dintr-un fond pentru educaţia foştilor sclavi.

Rhyme spuse simplu:

— Asta nu-i o dovadă.

— Eu cred că e.

Fata privi din nou scrisoarea, o netezi cu mâna.

— Ce-i cu povestea aia despre trei cincimi de om? întrebă Sellitto.

Rhyme îşi aminti ceva din istoria Americii. Dar informaţiile nerelevante pentru cariera lui de criminalist erau lăsate deoparte, ca nişte nimicuri inutile. Clătină din cap.

Geneva explică:

— Înainte de Războiul Civil sclavii erau număraţi ca fiind trei cincimi dintr-o persoană atunci când era vorba să fie reprezentaţi în Congres. Nu a fost o conspiraţie confederată malefică, aşa cum s-ar putea crede; Nordul a fost cel care a inventat această regulă. Ei nu voiau ca negrii să fie luaţi deloc în calcul, fiindcă astfel Sudul ar fi avut mai mulţi reprezentanţi în Congres şi în colegiul electoral. Sudul voia ca negrii să fie socotiţi ca persoane întregi. Regula cu trei cincimi a fost un compromis.

— Erau număraţi pentru reprezentare, sublinie Thom, dar oricum nu puteau vota.

— O, bineînţeles că nu, spuse Geneva.

— La fel ca femeile, dacă tot veni vorba, adăugă Sachs.

Istoria socială a Americii nu era nicidecum interesantă pentru Rhyme în acel moment.

— Aş vrea să văd celelalte scrisori. Şi vreau să găsesc încă un exemplar din acea revistă, *Coloreds' Weekly Illustrated.* Ce număr?

— 23 iulie 1868, spuse Geneva. Dar mie mi-a fost greu să o găsesc.

— O să mă străduiesc, spuse Mel Cooper.

Iar Rhyme auzi ţăcănitul degetelor sale pe tastatură.

Geneva se uita la ceasul ei de mână, un Swatch încercat de vreme.

— Ei bine, eu chiar…

— Salut la toată lumea, strigă vocea unui bărbat din uşă.

Îmbrăcat cu o jachetă sport maro de tweed, o cămaşă albastră şi blugi, detectivul Roland Bell intră în laborator. După ce fusese poliţist în Carolina de Nord natală, Bell se mutase la New York din motive personale. Avea părul castaniu ciufulit, ochi blânzi şi era atât de calm şi de relaxat, încât colegii săi de la oraş deveneau uneori uşor nerăbdători când lucrau cu el, deşi Rhyme suspecta că motivul pentru care se mişca încet uneori nu ţinea de originea sa, din sud, ci de firea sa meticuloasă, dată fiind importanţa postului său în cadrul NYPD. Specialitatea lui Bell era proiecţia martorilor şi a altor potenţiale victime. Operaţiunea sa nu constituia o unitate oficială în cadrul NYPD, dar purta oricum un nume: „SWAT". Însă acesta nu era acronimul unităţii tradiţionale de arme şi tactică; era o abreviere pentru „Echipa de Salvat Pielea Martorului"[{2}].

— Roland, ea e Geneva Settle.

— Salutare, domnişoară, rosti lent şi-i strânse mâna.

— N-am nevoie de gardă de corp, spuse ea ferm.

— Nu-ţi face griji, n-ai să te împiedici de mine, spuse Bell. Pe

cuvânt de onoare. O să fiu la fel de invizibil ca o căpuşă în iarba înaltă. Îi aruncă o privire lui Sellitto. Acum, cu ce avem de-a face?

Detectivul corpolent îi prezentă detaliile cazului şi tot ce ştiau până în acel moment. Bell nu se încruntă şi nu clătină din cap, dar Rhyme observă că îşi pironise privirea într-un punct, ceea ce îi trăda îngrijorarea. Dar când Sellitto termină, Bell afişă din nou chipul de om relaxat şi îi puse Genevei câteva întrebări despre ea şi familia ei pentru a-şi face o idee cum să organizeze detaliile de protecţie. Ea îi răspunse ezitant, ca şi cum ar fi deranjat-o efortul.

Într-un final, Bell termină, iar Geneva spuse nerăbdătoare:

— Trebuie neapărat să plec. Ar putea cineva să mă ducă acasă cu maşina? Am să vă dau scrisorile lui Charles. Dar apoi trebuie să merg la şcoală.

— Detectivul Bell te va duce acasă, spuse Rhyme, apoi adăugă râzând: Cât despre şcoală, credeam că am căzut de-acord să-ţi iei liber azi. O să recuperezi.

— Nu, spuse ca ferm. Eu *nu* am fost de acord cu asta. Aţi spus: „Hai să punem câteva întrebări, apoi vom vedea”.

Puţini oameni îşi permiteau să-i arunce în faţa lui Lincoln Rhyme propriile cuvinte. Bombăni:

— Orice aş fi spus, cred că *va trebui* să stai acasă, acum când ştim că făptaşul ar putea să fie încă pe urmele tale. Pur şi simplu nu eşti în siguranţă.

— Domnule Rhyme, trebuie să dau acele teste. Recuperările la şcoala mea – uneori nu se mai ţin, cărţile de teste se pierd, nu se consideră că ai participat.

Geneva strângea furioasă o gaică goală pentru curea de la blugi. Era atât de slabă. Se întrebă dacă părinţii ei erau obsedaţi de sănătate şi o hrăneau doar cu cereale şi tofu organic. Se părea că mulţi profesori aveau această tendinţă.

— Sun chiar acum la şcoală, spuse Sachs. Le voi spune că a avut loc un incident şi…

— Cred că vreau neapărat să merg, rosti Geneva încet, fixându-şi privirea neclintită în ochii lui Rhyme. Acum.

— Stai acasă doar o zi sau două până aflăm mai multe. Sau, adăugă Rhyme râzând, până îl băgăm la mititica.

Intenţiona să vorbească lejer, să o câştige de partea sa folosind limbajul adolescenţilor. Dar îşi regretă imediat cuvintele. Nu fusese sincer cu ea – doar fiindcă era tânără. Era ca atunci când oamenii veneau să-l viziteze şi erau exagerat de zgomotoşi şi glumeţi fiindcă el era invalid. Oamenii aceia îl enervau.

Exact aşa cum o enervase el pe ea acum.

Geneva spuse:

— Chiar aş aprecia să mă conducă cineva cu maşina, dacă se poate.

Sau voi lua trenul. Dar trebuie să plec *acum* dacă vreţi scrisorile alea.

Iritat că era nevoit să poarte acea bătălie, Rhyme îi spuse pe un ton hotărât:

— Va trebui să te refuz.

— Pot să împrumut telefonul tău?

— De ce? întrebă el.

— Vreau să sun un anumit bărbat.

— Un bărbat?

— E avocatul de care v-am spus. Wesley Goades. A lucrat în trecut pentru cea mai mare companie de asigurări din ţară, iar acum are un cabinet de avocatură în Harlem.

— Şi pe el vrei să-l suni? întrebă Sellitto. De ce?

— Fiindcă vreau să-l întreb dacă puteţi să mă împiedicaţi să merg la şcoală.

Rhyme pufni:

— E pentru binele tău.

— Cred că e treaba mea să decid asta, nu?

— A părinţilor sau a unchiului tău.

— Nu ei trebuie să termine clasa a unsprezecea primăvara viitoare.

Sachs chicoti. Rhyme îi aruncă rapid o privire întunecată.

— Doar pentru o zi sau două, domnişoară, spuse Bell.

Geneva îl ignoră şi continuă:

— Domnul Goades a obţinut eliberarea lui John David Colson din închisoarea Sing-Sing după ce fusese închis timp de zece ani pentru o crimă pe care nu o comisese. Şi a dat în judecată New Yorkul, adică însuşi statul, de două sau trei ori. A câştigat fiecare proces. Şi tocmai a avut un caz la Curtea Supremă. În legătură cu drepturile persoanelor fără adăpost.

— L-a câştigat şi pe acela, nu? întrebă Rhyme acru.

— De obicei câştigă. De fapt, nu cred că a pierdut vreodată.

— E o nebunie, murmură Sellitto, frecându-şi absent o pată de sânge de pe jacheta. Bombăni: Eşti o puştoaică…

N-ar fi trebuit să spună asta.

Geneva îi aruncă o privire sumbră şi izbucni:

— N-aveţi de gând să mă lăsaţi să dau un telefon? Nu cumva până şi deţinuţii au acest drept?

Detectivul cel masiv oftă. Arătă spre telefon.

Geneva se îndreptă spre telefon, căută în agenda ei şi tastă un număr.

— Wesley Goades, spuse Rhyme.

Geneva îşi înclină capul aşteptând să obţină legătura. Îi spuse lui Rhyme:

— A absolvit la Harvard. A, da, şi a dat în judecată şi armata. Pentru drepturile homosexualilor, cred.

Spuse la telefon:

— Cu domnul Goades, vă rog… Puteţi să-i transmiteţi vă rog că l-a sunat Geneva Settle? Am fost martoră la o infracţiune şi sunt reţinută de poliţie Dădu adresa casei din oraş a lui Rhyme, apoi adaugă. E împotriva voinţei mele şi…

Rhyme îi aruncă o privire lui Sellitto, care îşi dădu ochii peste cap şi spuse:

— În regulă.

— Aşteptaţi puţin, spuse Geneva în receptor. Apoi se întoarse spre detectivul cel solid, mult mai înalt decât ea: Pot să merg la şcoală?

— Doar pentru test. Atât.

— Sunt două.

— În regulă. Ambele nenorocite de teste, bombăni Sellitto. Lui Bell îi spuse: Însoţeşte-o.

— Ca un câine de vânătoare, am înţeles.

Vorbind în receptor, Geneva spuse:

— Spuneţi-i domnului Goades că nu mai e cazul. Am rezolvat.

Închise.

Rhyme spuse:

— Dar mai întâi vreau acele scrisori.

— De acord.

Îşi trecu geanta cu cărţi peste umăr.

— Hei, tu, lătră Sellitto către Pulaski, du-te cu ei.

— Da, domnule.

După ce Bell, Geneva şi bobocul plecară, Sachs privi spre uşă şi râse.

— Ei, ăsta-i un temperament vulcanic.

— Wesley Goades. Rhyme zâmbi. Cred că l-a inventat. A sunat probabil la serviciul pentru ora exactă.

Dădu din cap spre tabla cu probe:

— Să ne apucăm de treabă în legătură cu toate astea. Mel, tu te ocupi de posibilul bâlci. Şi vreau ca faptele şi profilul a ceea ce avem până acum să fie trimise către baza de date a Programului de Arestare a Infractorilor Violenţi, VICAP, şi către Centrul Naţional de Informaţii asupra Infracţionalităţii NCIC. Vreau să verificaţi toate bibliotecile şi şcolile din oraş, să vedeţi dacă tipul care a vorbit cu Barry a discutat şi cu ei şi i-a întrebat despre Singleton sau despre acea revistă *Coloreds' Weekly*. A, şi aflaţi cine fabrică pungi cu feţe zâmbitoare.

— N-o să fie uşor, anunţă Cooper.

— Păi, ştii ce? *Viaţa* nu e mereu uşoară. Apoi trimiteţi o probă din sângele de pe funie către baza de date ADN CODIS.

— Parcă nu credeai că e vorba de o agresiune sexuală.

CODIS era o bază de date ce cuprindea ADN-ul agresorilor sexuali cunoscuţi.

— Cuvintele de bază sunt „aşa cred", Mel. Nu „sunt al naibii de

sigur de asta”.

— Până aici ţi-a fost cu buna dispoziţie, spuse Thom.

— Încă ceva…

Îşi aduse scaunul mai aproape şi examină fotografiile ce prezentau corpul bibliotecarului şi o schiţă a locului în care fusese împuşcat, pe care o desenase Sachs.

— Cât de departe era femeia faţă de victimă? îl întrebă Rhyme pe Sellitto.

— Cine, trecătoarea? Aş zice că patru metri jumătate într-o parte.

— Cine a fost împuşcat primul?

— Ea.

— Iar împuşcăturile erau grupate. Cele care l-au atins pe bibliotecar?

— Foarte strâns. La câţiva centimetri distanţă. Ţinteşte bine.

Rhyme murmură:

— N-a fost un glonţ rătăcit, cel care a lovit-o pe femeie. A împuşcat-o intenţionat.

— Poftim?

Criminalistul i se adresă celei mai bune mânuitoare a pistolului din încăpere:

— Sachs, când tragi mai multe focuri rapid, care e focul care va avea cea mai mare precizie, cel mai probabil?

— Primul. Nu te confrunţi cu reculul.

— A rănit-o intenţionat – a ţintit un vas de sânge important – ca să atragă atenţia cât mai multor poliţişti posibil, fiindcă aşa avea o şansă să scape, spuse Rhyme.

— Isuse, murmură Cooper.

— Spuneţi-i lui Bell. Şi lui Bo Haumann, şi echipei sale de la serviciile de urgenţă. Anunţaţi-i cu ce fel de infractor avem de-a face – unul care nu are deloc scrupule în a răni oameni nevinovaţi.

II
Regele Graffiti

Capitolul 8

Bărbatul cel solid cobora pe trotuarul unei străzi din Harlem, cu gândul la conversaţia telefonică purtată cu o oră în urmă. Îl făcuse fericit, îl făcuse agitat, îl făcuse atent. Dar în general se gândea: „Poate că lucrurile încep să se îndrepte, în sfârşit”.

Ei bine, merita o încurajare, un mic *ceva* care să-l ajute să meargă mai departe.

Jax nu avusese prea mult noroc în ultima vreme. Desigur, fusese fericit să scape din sistem. Dar cele două luni scurse de la eliberarea sa din închisoare fuseseră negre-tăciune: fusese singur şi fără cea mai mică urmă de noroc cu care să se procopsească. Dar ziua de azi era diferită. Telefonul legat de Geneva Settle putea să-i schimbe viaţa pentru totdeauna.

Urca pe Fifth Avenue, îndreptându-se spre St. Ambrose Park, cu o ţigară în colţul gurii. Bucurându-se de aerul rece de toamnă, bucurându-se de soare. Bucurându-se de faptul că oamenii se ţineau departe de el. Asta se datora parţial faptului că nu zâmbea. Parţial tatuajului de puşcăriaş. Şi şchiopătatului. (Deşi, la drept vorbind, şchiopătatul lui nu era cel al unui tip dur, de jucător, genul de şchiopătat al unui gangster care impune respect, era un şchiopătat de genul la-naiba-am-fost-împuşcat. Dar nimeni de aici nu ştia asta.)

Jax era îmbrăcat în ceea ce purta întotdeauna: blugi, o jachetă de armată zdrenţuită şi ghete de lucru grosolane din piele, destul de uzate. În buzunar avea un teanc considerabil de verzişori, în special de douăzeci, precum şi un cuţit cu mâner din corn, un pachet de ţigări şi, pe un singur inel, o singură cheie, cea de la micul său apartament de pe 136th Street. În cele două camere ale apartamentului existau un pat, o masă, două scaune, un calculator luat la mâna a doua şi vase de gătit cumpărate la ofertă de la magazinul alimentar. Era doar o idee mai bine decât în ultima sa locuinţă din Departamentul de Corecţie al Statului New York.

Se opri şi privi în jur.

Era acolo, tipul slab cu jachetă din piele maro prăfuită – un bărbat care ar fi putut avea la fel de bine treizeci şi cinci sau şaizeci de ani. Se sprijinea de un gard din zale instabil ce înconjura acest parc din mijlocul Harlemului. Soarele se reflecta de pe buza umedă a unei sticle de bere sau de vin pe jumătate ascunsă în iarba galbenă din spatele său.

— Ce faci, omule? întrebă Jax, aprinzându-şi o altă ţigară în drum spre el, apoi se opri.

Tipul cel slab clipi. Privi pachetul pe care i-l oferea Jax. Nu era

sigur despre ce era vorba, dar luă oricum o ţigară. O puse în buzunar.

Jax continuă:

— Tu eşti Ralph?

— Tu cine eşti?

— Prieten cu DeLisle Marshall. Am fost în aripa S cu el.

— Lisle? Tipul cel slab se relaxă. Puţin. Îşi abătu privirea de la bărbatul care l-ar fi putut rupe în două şi examină lumea de pe stinghia lui formată din zale. Lisle a ieşit?

Jax râse.

— Lisle a băgat patru gloanţe în capul unui nenorocit de toată jalea. Mai repede o să ajungă un negru la Casa Albă decât o să iasă Lisle.

— *Există* eliberare condiţionată, tipule, spuse Ralph, fără ca indignarea lui să reuşească să ascundă faptul că fusese prins verificându-l pe Jax. Deci ce-a zis Lisle?

— Îţi trimite vorbă. Mi-a zis să te caut. O să vorbească el pentru mine.

— Să vorbească pentru tine, să vorbească pentru tine. OK. Spune-mi cum arată tatuajul lui?

Micuţului şi slăbuţului Ralph, cu firava lui bărbiţă, îi revenea parţial curajul. Era vremea să-l testeze din nou.

— Care dintre ele? răspunse Jax. Trandafirul sau sabia? Şi am înţeles că mai are unul lângă sculă. Dar nu m-am apropiat niciodată suficient cât să-l văd.

Ralph dădu din cap, fără să zâmbească.

— Cum te cheamă?

— Jackson. Alonzo Jackson. Dar mi se spune Jax.

Porecla lui avea o reputaţie destul de faimoasă. Se întrebă dacă Ralph auzise de el. Dar aparent, nu – nu ridicase din sprâncene. Asta îl enervă pe Jax.

— Dacă vrei să mă verifici vorbind cu DeLisle, n-ai decât, omule, dar nu-mi folosi numele la telefon, ştii ce zic? Spune-i doar că te-a vizitat Regele Graffiti ca să discute cu tine.

— Regele Graffiti, repetă Ralph, întrebându-se, evident, de unde venea *asta.* Însemna oare că Jax împrăştia peste tot sângele unor nenorociţi ca şi cum ar fi fost vopsea? OK. Poate verific. Depinde. Deci ai ieşit.

— Am ieşit.

— Pentru ce ai intrat?

— Jaf armat şi posesie de arme. Apoi adăugă pe un ton şoptit: Au încercat să mă bage la tentativă de douăzeci şi cinci cu douăzeci şi cinci. De la asta s-a redus la atac.

O referinţă pe scurt la prevederile Codului Penal referitoare la crimă, Secţiunea 125.25.

— Iar acum eşti un om liber. Mişto.

Jax se gândi că era amuzant – iată-l pe jalnicul Ralph agitat şi dat peste cap când Jax apare cu o ţigară şi un salut. Dar apoi începe să se relaxeze când află că a stat la puşcărie pentru jaf armat, posesie ilegală de arme şi tentativă de omor, împrăştiind sângele ca vopseaua.

Harlem. Nu era al naibii de imposibil să nu-l iubeşti?

Înăuntru, chiar înainte de a fi eliberat, apelase la DeLisle Marshall pentru puţin ajutor, iar fratele îi spusese să se înhăiteze cu Ralph. DeLisle îi explicase şi de ce micul slăbănog era o cunoştinţă utilă.

— Omu' ăla umblă *peste tot.* Ca şi cum ar fi stăpân peste străzi. Ştie tot. Sau poate să afle.

Acum Regele Graffiti, cel care picta cu sânge, trase tare din ţigară şi trecu la subiect:

— Am nevoie să mă aranjezi, omule, spuse Jax încet.

— Da? Ce-ţi trebuie?

Ceea ce însemna şi ce-ţi trebuie, şi ce-mi iese mie din asta?

Corect.

Aruncă o privire în jur. Erau singuri cu excepţia unor porumbei şi a două fete dominicane, scunde şi drăguţe, care treceau pe acolo. În ciuda frigului, purtau bluze decoltate şi pantaloni scurţi şi strâmţi pe trupurile rotunde, bune de tăvălit.

— Ai, papi, îi strigă zâmbind una din ele lui Jax, continuându-şi drumul.

Fetele traversară strada şi o luară spre est, spre zona lor. Fifth Avenue era de ani de zile linia separatoare între Harlemul negru şi cel spaniol – *el barrio.* Odată ce treceai de Fifth, erai în Cealaltă Parte. Chiar dacă era tot mişto, chiar dacă era beton, tot nu era acelaşi Harlem.

Jax le privi până dispărură.

— La naiba!

Fusese închis multă vreme.

— Serios, spuse Ralph.

Îşi modifică poziţia corpului şi-şi încrucişa braţele ca un prinţ egiptean.

Jax aşteptă o clipă, apoi se aplecă şi şopti în urechea faraonului:

— Am nevoie de-o bucată.

— De-abia ai ieşit, omule, spuse Ralph după un moment. Dacă eşti prins cu o bucată, te bagă la loc într-o clipă. Şi *încă* mai ai de făcut un an la Rikers pentru pistol. De ce vrei să-ţi asumi aşa un risc?

Jax întrebă răbdător:

— Poţi s-o faci sau nu?

Tipul costeliv îşi modifică punctul de sprijin şi ridică privirea spre Jax.

— Cred că suntem grozavi, omule. Dar nu sunt sigur că ştiu unde să găsesc ceva pentru tine. O bucată, adică.

— Atunci eu nu sunt sigur că ştiu cui să-i dau asta.

Scoase un teanc de verzişori, mai scoase câţiva de douăzeci şi i-i întinse lui Ralph. Fiind foarte atent, desigur. Pe străzile din Harlem să vezi un negru care îi strecoară nişte bani altuia ar fi atras atenţia unui poliţist, făcându-l să ridice din sprâncene, chiar dacă individul n-ar fi făcut decât să-şi plătească zeciuiala vreunui preot de la biserica penticostală baptistă din apropiere.

Dar singura sprânceană care se ridică fu a lui Ralph când îndesă în buzunar bancnotele şi privi restul teancului.

— Ai ceva bani acolo.

— Serios. Iar acum ai şi tu ceva din ei. Şi şansa la mai mulţi. O zi fericită.

Puse teancul deoparte.

Ralph mormăi:

— Ce fel de bucată?

— Mică. Ceva să pot ascunde uşor, ştii ce zic?

— Te costă cinci.

— Dacă ar costa două, m-aş descurca.

— Plimbată?

De parcă Jax şi-ar fi dorit un pistol cu numărul de înregistrare încă imprimat pe carcasă.

— Da' tu ce crezi?

— Atunci pe naiba, două, spuse micul egiptean.

Era mai tupeist acum; nu omori oamenii care îţi pot face rost de ceva ce îţi trebuie.

— Trei, oferi Jax.

— M-aş descurca mai bine cu trei jumate.

Jax dezbătu în gând. Îşi strânse mâna în pumn şi lovi uşor pumnul lui Ralph. Aruncă încă o privire în jur.

— Acum, am nevoie de altceva. Ai relaţii pe la şcoli?

— Unele. Despre ce şcoli vorbeşti? Nu ştiu nimic despre Queens, sau BK, sau Bronx, Doar de aici, din cartier.

Jax râse în sinea lui, gândindu-se „cartier, pe naiba". El crescuse în Harlem şi nu locuise nicăieri altundeva pe pământ decât în barăci militare şi în închisori. Puteai să numeşti acel loc „cartier" dacă trebuia, dar nu era un cartier adevărat. În L. A., în Newark existau cartiere. Şi în unele părţi din Brooklyn. Dar Harlem era un univers diferit, iar Jax era iritat că Ralph folosise termenul, deşi presupunea că omul nu vorbea dispreţuitor despre acel loc; probabil că doar se uită la o mulţime de emisiuni tâmpite.

Jax spuse:

— Doar de aici.

— Pot să întreb.

Părea uşor neliniştit – deloc surprinzător, având în vedere că un fost

puşcăriaş arestat pentru tentativă de crimă se interesa de un pistol şi de un liceu. Jax îi mai strecură patruzeci de dolari. Asta păru să-i uşureze considerabil conştiinţa.

— OK, spune-mi ce trebuie să caut.

Jax scoase o foaie de hârtie din pachetul aflat în jacheta militară. Era un articol pe care îl descărcase din ediţia electronică a ziarului de New York *Daily News.* Îi dădu lui Ralph articolul intitulat „Ştiri de ultima oră".

Jax lovi hârtia cu degetul.

— Trebuie s-o găsesc pe fată. Asta despre care e vorba aici.

Ralph citi articolul cu titlul, ANGAJAT AL MUZEULUI UCIS; MARTOR LA ATACUL ASUPRA UNUI ELEV. Ridică privirea.

— Nu zice nimic despre ea, unde locuieşte, despre şcoala ei, nimic. Nici măcar nu zice cum naiba o cheamă.

— O cheamă Geneva Settle. Cât despre restul – Jax făcu un semn din cap spre buzunarul omuleţului, în care dispăruseră banii, pentru asta îţi plătesc *ţie* verzişorii.

— De ce vrei s-o găseşti? întrebă Ralph holbându-se la articol.

Jax făcu o scurtă pauză, apoi se aplecă spre urechea prăfuită a bărbatului.

— Uneori, oamenii pun întrebări, se uită în jur şi află mai mult rahat decât ar fi cazul să ştie.

Ralph vru să mai întrebe ceva, dar îşi dădu seama apoi, probabil că, deşi era *posibil* ca Jax să se fi referit la ceva ce făcuse fata, era posibil şi ca Regele Graffiti al sângelui să se fi referit la Ralph ca fiind prea al naibii de băgăcios el însuşi.

— Dă-mi o oră sau două.

Îi dădu lui Jax numărul lui de telefon. Micul faraon se împinse de pe lanţul de zale, îşi recuperă din iarbă sticla de băutură din malţ şi o luă în jos pe stradă.

Roland Bell îşi strecură maşina Crown Vic, fără însemne, prin centrul Harlemului, un amestec de construcţii comerciale şi blocuri de locuinţe. Lanţurile comerciale – Pathmark, Duane Reade, Popeyes, McDonald's – se întindeau în imediata vecinătate a buticurilor cu de toate, unde puteai să încasezi cecuri, să îţi plăteşti facturile şi să cumperi peruci şi extensii din păr natural, sau obiecte de artă africane, sau băutură, sau mobilă.

Multe dintre clădirile mai vechi erau dărăpănate şi nu puţine erau închise cu scânduri sau sigilate cu obloane de metal acoperite cu graffiti. Dincolo de străzile mai aglomerate, aparatură casnică stricată stătea în aşteptarea gunoierilor, mizeriile erau adunate grămadă şi sprijinite de clădiri şi jgheaburi, iar locurile goale erau umplute în egală măsură de buruieni şi grădini improvizate. Panourile acoperite

cu graffiti anunţau spectacole la Apollo şi la alte săli importante din centru, în vreme ce sute de afişe mărunte împânzeau zidurile şi panourile, făcând reclamă la evenimente ale unor MC, DJ şi comedianţi obscuri. Bărbaţii tineri stăteau în grupuri strânse, iar unii priveau maşina de poliţie din spatele lui Bell cu un amestec de prudenţă şi dispreţ şi, ocazional, sfidare pe faţă.

Dar pe măsură ce Bell, Geneva şi Pulaski înaintau spre vest, atmosfera se schimba. Clădirile părăsite erau demolate sau renovate; afişele din faţa şantierelor prezentau căsuţele idilice de oraş ce aveau să le înlocuiască în scurt timp pe cele vechi. Blocul Genevei, nu departe de Morningside Park, abrupt şi pietros, şi de Universitatea Columbia, era frumos şi înconjurat de copaci, cu trotuare curate. Şirurile de clădiri vechi erau bine reparate. Chiar dacă maşinile erau dotate cu bastoane de protecţie pe volan, printre automobilele protejate cu bare de oţel se numărau şi modele de Lexus sau Beemer.

Geneva arătă spre o clădire impecabilă din gresie maro, decorată, cu faţade sculptate, cu fier forjat ce strălucea negru în soarele dimineţii târzii.

— Aici locuiesc.

Bell conduse maşina două uşi mai încolo şi parcă lângă o altă maşină.

— A, detective, spuse Ron Pulaski, cred că se referea la blocul de acolo.

— Ştiu, spuse el. Un lucru la care ţin e să nu dau de ştire unde locuiesc oamenii de care avem grijă.

Bobocul dădu din cap, ca pentru a memora informaţia. „Atât de tânăr, îşi spuse Bell. Are atâtea de învăţat."

— Intrăm în câteva minute. Fii cu ochii în patru.

— Da, domnule. La ce anume?

Detectivul nu prea avea timp să-l instruiască asupra aspectelor mai fine ale sarcinii de gardă de corp; prezenţa lui avea să fie suficientă cât să le permită să rezolve această treabă rapid.

— Băieţii răi, spuse.

Maşina de poliţie care îi însoţise opri unde îi arătă Bell, în faţa maşinii Crown Vic. Poliţistul din maşină avea să-i ducă rapid înapoi lui Rhyme scrisorile pe care le voia. O clipă mai târziu, sosi o altă maşină, un Chevy fără însemne ale poliţiei. În ea se aflau doi poliţişti din cadrul echipei SWAT de protecţie a martorilor, condusă de Bell, care aveau să rămână în locuinţa vizată şi în jurul ei. După ce aflase că subiectul era dispus să-i atace pe trecători pur şi simplu pentru a crea o diversiune, Bell ceruse câteva întăriri. Echipa de oameni pe care o selectase pentru această sarcină era formală din Luis Martinez, un detectiv solid şi tăcut, şi Barbe Lynch, o poliţistă tânără şi foarte deşteaptă, îmbrăcată în haine civile, care de-abia începuse să se ocupe

de munca de protecţie, dar era înzestrată cu un radar intuitiv unic când venea vorba să delecteze ameninţări.

Sudistul cu siluetă zveltă coborî din maşină şi privi în jur, închizându-şi nasturii jachetei sport pentru a ascunde cele două pistoale pe care le purta la şold. Bell fusese un bun poliţist de oraş mic şi era un priceput anchetator de oraş mare, dar se simţea cu adevărat în elementul său când se ocupa de protecţia martorilor. Era un talent, ca modul în care putea adulmeca vânatul în câmpiile pe care vânase în copilărie. Avea instincte. Ceea ce detecta el era mai presus de elementele evidente – cum ar fi să observe lumina reflectată rapid de pe o lunetă sau să audă declicul unui încărcător de pistol sau să remarce în reflexia unei vitrine că martorul era urmărit. Îşi dădea seama atunci când cineva mergea cu un anumit scop, chiar dacă, în mod logic, nu avea niciunul. Sau când ceea ce era în aparenţă o parcare nereuşită, fără importanţă, aşezase o maşină în poziţia perfectă pentru a-i permite unui ucigaş să fugă fără a fi nevoit să manevreze prea mult volanul. Vedea configuraţia unei clădiri şi a unei străzi şi a unei ferestre şi se gândea: „Ei bine, aici s-ar ascunde cineva care are gânduri necurate”.

Dar în acel moment nu remarcă nicio ameninţare şi o scoase pe Geneva Settle din maşină, conducând-o în casă şi făcându-le semn lui Martinez şi lui Lynch să-l urmeze. Le-o prezentă pe Geneva, apoi cei doi poliţişti reveniră afară pentru a cerceta împrejurimile. Fata descuie uşa de siguranţă din interior, apoi intrară şi urcară la etajul doi, însoţiţi de poliţistul în uniformă.

— Unchiule Bill, strigă ea, bătând la uşă. Eu sunt.

Uşa fu deschisă de un bărbat corpolent, la vreo cincizeci de ani, cu câteva semne din naştere pe obraz. Zâmbi şi îi făcu un semn din cap lui Bell.

— Mă bucur să vă cunosc. Mă cheamă William.

Detectivul se prezentă şi îşi strânseră mâinile.

— Scumpo, eşti bine? E îngrozitor ce ţi s-a întâmplat.

— Sunt bine. Atâta că poliţiştii o să stea pe aici o vreme. Se gândesc că e posibil ca tipul care m-a atacat să încerce din nou.

Faţa rotundă a bărbatului se încreţi de îngrijorare.

— La naiba! Apoi făcu un semn spre televizor. Ai ajuns la ştiri, fato.

— Au spus şi cum o cheamă? întrebă Bell încruntându-se, tulburat de veste.

— Nu. Din cauza vârstei. Şi nici n-au arătat fotografii.

— Ei bine, asta e ceva…

Libertatea presei era un lucru foarte bun, dar în unele momente Roland Bell şi-ar fi dorit o anumită doză de cenzură când venea vorba de a face publice identităţile şi adresele martorilor.

— Acum, rămâneţi toţi pe hol şi aşteptaţi. Vreau să verific înăuntru.

— Da, domnule.

Bell păşi în apartament şi îl verifică. Uşa de la intrare era asigurată cu două yale şi un zăvor cu bară de oţel de tipul celor de la poliţie. Ferestrele din faţă dădeau spre casele de peste drum. Coborî storurile. Ferestrele laterale se deschideau spre o alee şi spre clădirea de dincolo de stradă. Însă peretele din spate era făcut din cărămidă solidă şi nu existau ferestre care să-i ofere un punct mai înalt unui lunetist. Cu toate acestea, închise ferestrele, apoi trase jaluzelele până jos.

Apartamentul era mare – două uşi dădeau spre hol, una în faţă, de la sufragerie, şi o a doua în spate, de la o cameră de serviciu. Se asigură că încuietorile erau în regulă şi reveni în hol.

— E în ordine, le strigă.

Geneva şi unchiul ei reveniră.

— Arată destul de bine. Dar asiguraţi-vă că uşile şi ferestrele rămân încuiate, iar jaluzelele trase.

— Da, domnule, spuse bărbatul. Am să fac neapărat asta.

— Mă duc după scrisori, spuse Geneva şi dispăru în direcţia dormitorului.

Acum că Bell cercetase apartamentul pentru vedea cât este de sigur, analiză sufrageria ca spaţiu de locuit. Îi păru un loc rece. Mobilă albă impecabilă, piele şi pânză, totul acoperit cu huse de plastic. Tone de cărţi, sculpturi şi picturi din Africa şi din Caraibe, un dulap cu porţelanuri umplut cu vase şi pahare ce păreau foarte scumpe. Măşti africane. Prea puţine elemente sentimentale, personale. Aproape nicio fotografie de familie.

Casa lui Bell era aglomerată peste măsură cu fotografii de familie – în special cu cei doi fii ai săi, precum şi cu toţi verii din Carolina de Nord. Plus câteva fotografii cu răposata sa soţie, dar din respect faţă de noua iubită – Lucy Kerr, care era şerif în Carolina de Nord – nu exista nicio fotografie cu Bell şi soţia sa împreună, doar unele în care ea era alături de fiii săi. (Lucy, care era şi ea bine reprezentată pe pereţii casei lui, văzuse fotografiile cu răposata doamnă Bell şi copiii ei şi îl anunţase că îl respecta fiindcă le păstrase la vedere. Şi încă ceva despre Lucy: când spunea ceva, vorbea serios.)

Bell îl întrebă pe unchiul Genevei dacă observase vreun necunoscut în împrejurimile casei în ultima vreme.

— Nu, domnule. Absolut pe nimeni.

— Când se vor întoarce părinţii ei?

— N-aş şti să vă spun, domnule. Geneva e cea care a discutat cu ei.

Cinci minute mai târziu, fata se întoarse. Îi dădu lui Bell un plic ce conţinea două hârtii îngălbenite şi sfărâmicioase.

— Poftim. Ezită. Să fiţi atenţi cu ele. Nu am copii ale lor.

— O, nu-l cunoşti pe domnul Rhyme, domnişoară. E atât de atent cu probele de parcă ar fi Sfântul Graal.

— Mă întorc după şcoală, îi spuse Geneva unchiului ei. Apoi lui Bell: Sunt gata de plecare.

— Ascultă, fato, spuse bărbatul. Vreau să fii politicoasă, aşa cum ţi-am spus. Foloseşte „domnule” când te adresezi unui poliţist.

Ea îşi privi unchiul şi îi spuse pe un ton egal:

— Nu ţii minte ce a zis tata? Că oamenii trebuie să-şi câştige dreptul de a fi numiţi „domnule”? Eu aşa cred.

Unchiul râse:

— Uite aşa e nepoata mea. Are logica proprie. De asta o iubim. Îmbrăţişează-ţi unchiul, fato.

Jenată, ca fiii lui Bell când acesta îi îmbrăţişa în public, fata acceptă ţeapănă îmbrăţişarea.

Pe hol, Bell înmână scrisorile poliţistului în uniformă,

— Duceţi astea la casa lui Lincoln cât de repede posibil.

— Da, domnule.

După plecarea acestuia, Bell îi apelă pe Martinez şi Lynch prin staţia radio. Aceştia raportară că nu era niciun pericol pe stradă. O duse jos pe fată în mare grabă, iar de acolo în maşina Crown Vic. Pulaski apăru rapid şi intră după ei.

Pornind motorul, Bell îi aruncă o privire fetei.

— Ascultă, domnişoară, când ai o clipă, ce-ar fi să te uiţi în ghiozdanul ăla al tău şi să-mi dai o carte de care nu vei avea nevoie astăzi.

— O carte?

— De exemplu, un manual.

Găsi una.

— Studii sociale? E cam plictisitoare.

— O, nu e ca s-o citesc. E ca să pretind că sunt profesor suplinitor.

Ea dădu din cap a înţelegere.

— Vă daţi drept profesor. Hei, asta e mişto.

— Aşa mă gândeam şi eu. Acum, vrei să-ţi pui centura? Aş aprecia asta. Şi tu, bobocule.

Capitolul 9

Indiferent dacă Subiectul 910 era sau nu un agresor sexual, secvenţa sa de ADN nu se găsea în baza de date CODIS.

Rezultatul negativ era tipic pentru lipsa pistelor din acest caz, se gândi Rhyme frustrat. Primiseră restul fragmentelor de glonţ, scoase din corpul lui dr. Barry de către medicul care efectuase autopsia, dar erau şi mai sfărâmate decât cele scoase de la femeia din public şi nu serveau cu nimic mai mult verificărilor din bazele de date IBIS sau DRUGFIRE decât fragmentele de dinaintea lor.

Aveau veşti şi de la câteva persoane de la muzeul afro-american. Dr. Barry nu îi spusese nici unui angajat că un alt vizitator ar fi fost interesat de numărul din 1868 al revistei *Coloreds' Weekly Illustrated.* Nici listele de apeluri telefonice ale muzeului nu dăduseră nimic la iveală. Toate apelurile erau direcţionate către o centrală principală şi redirecţionate spre interioare, fără a se păstra detalii. Nici apelurile primite sau efectuate de pe mobilul său nu le ofereau nicio pistă.

Cooper le spuse ce aflase de la proprietarul Trenton Plastics, unul dintre cei mai mari producători de pungi din plastic pentru cumpărături din ţară. Tehnicianul le relată istoria imaginii cu faţa zâmbitoare, aşa cum îi fusese spusă de către proprietarul firmei:

Ei cred că faţa a fost imprimată iniţial pe nasturi, de către o sucursală a firmei State Mutual Insurance, în anii '60, pentru a creşte moralul în firmă şi ca mic truc promoţional. În ani '70, doi fraţi au desenat o astfel de faţă cu sloganul „Fii fericit". Un fel de alternativă la simbolul păcii. Până la acea dată, imaginea ajunsese să fie imprimată pe cincizeci de milioane de obiecte în fiecare an, de către zeci de companii.

— Şi care e rostul acestei lecţii despre cultura pop? murmură Rhyme.

— Chiar dacă există drepturi de autor asupra imaginii, ceea ce nimeni nu pare să ştie, există zeci de companii care produc pungi cu feţe zâmbitoare. Şi ar fi imposibil să-i găsim originea.

Drum închis…

Dintre zecile de muzee şi biblioteci la care întrebaseră Cooper, Sachs şi Sellitto, două raportaseră că un bărbat sunase într-adevăr în ultimele câteva săptămâni interesându-se de un număr al revistei *Coloreds' Weekly Illustrated* din iulie 1868. Acest lucru era încurajator, fiindcă teoria lui Rhyme susţinea că era posibil ca revista să fi fost motivul din spatele atacului asupra Genevei Settle. Dar nici una dintre instituţii nu avea acel număr şi nimeni nu îşi amintea numele celui care sunase – presupunând că s-ar fi prezentat. Nimeni altcineva nu

părea să aibă o copie a revistei pe care să o poată examina şi ei. Muzeul de Jurnalism Afro-american din New Haven îi anunţase că ei avuseseră un set complet de microfişe, dar acesta dispăruse.

Rhyme medită posomorât asupra acestei veşti când un computer emise un semnal sonor, iar Cooper anunţă:

— Am primit un răspuns de la Programul de Arestare a Infractorilor Violenţi.

Apăsă un buton şi trimise e-mailul spre toate monitoarele din laboratorul lui Rhyme. Sellitto şi Sachs se strânseră în jurul unuia, Rhyme privi propriul ecran plat. Era un e-mail securizat de la un detectiv din cadrul laboratorului pentru scena crimei din Queens.

Domnule inspector Cooper,

În urma cererii dumneavoastră, am verificat profilul infracţional pe care ni l-aţi trimis atât în baza de date a Programului de Arestare a Infractorilor Violenţi, cât şi în cea a Sistemului de Urmărire a Anchetelor de Omucidere şi am găsit două cazuri care se potrivesc:

Incidentul unu: Omucidere în Amarillo, Texas. Cazul nr. 3451-01 (divizia Texas Rangers). În urma cu cinci ani, Charles T. Tucker, în vârsta de şaizeci şi şapte de ani, fost angajat de stat pensionat, a fost găsit mort în spatele unui centru comercial de lângă locuinţa sa. Fusese lovit în moalele capului cu un obiect contondent, probabil pentru a-l imobiliza, apoi linşat. O frânghie din fibra de bumbac, cu un nod, i-a fost trecută în jurul gâtului şi aruncată peste creanga unui copac, apoi trasă puternic de atacator. Urmele de zgârieturi de pe gât arată că victima a fost conştientă timp de câteva minute înainte de a muri.

Elemente comune cazului Subiectul 910:

- Victima a fost imobilizată cu o singură lovitura în moalele capului.
- Suspectul purta pantofi sport mărimea 46, cel mai probabil marca Bass. Uzură neuniformă la pantoful drept, sugerând un picior răsucit spre exterior.
- O frânghie din fibră de bumbac cu pete de sânge a fost arma crimei; fibrele sunt similare cu cele găsite la scena crimei din cazul actual.
- Motivul a fost înscenat. Crima părea să fi fost una ritualică. Pe pământ, la picioarele sale, au fost aşezate lumânări, iar în pământ a fost desenată o pentagramă. Dar ancheta asupra vieţii victimei şi a profilului infracţiunii i-au determinat pe anchetatori să concluzioneze că aceste probe au fost puse intenţionat pentru a induce poliţia în eroare. Nu s-a stabilit un alt motiv.
- Nu s-au putut preleva amprente; suspectul a purtat mânuşi de latex.

Status: Activ

— Care e următorul caz? întrebă Rhyme.

Cooper trase pagina în sus.

Incidentul doi: Omucidere în Cleveland, Ohio. Caz 2002-34554F (Poliţia Statului Ohio). În urmă cu trei ani, un om de afaceri de patruzeci şi cinci de ani, Gregory Tallis, a fost găsit mort în apartamentul său, împuşcat mortal.

Elemente comune cazului Subiectul 910:

- Victima a fost imobilizată cu lovituri în moalele capului cu un obiect contondent.
- Amprentele pantofilor suspectului sunt identice cu cele ale pantofilor sport Bass, cu piciorul drept răsucit spre exterior.
- Moartea a fost cauzată de trei împuşcături în inimă. Calibru mic, probabil de 22 sau 25 mm, similar cu cel din cazul actual.
- Nu s-au putut preleva amprente; suspectul a purtat mânuşi de latex.
- Victima a fost dezbrăcată de pantaloni şi i s-a inserat o sticlă în rect, cu intenţia aparentă de a sugera că a fost victima unui viol homosexual. Psihologul criminalist al Poliţiei Statului Ohio a concluzionat că scena a fost trucată. Victima urma să depună mărturie într-un viitor proces legat de crima organizată. Registrele bancare arată că inculpatul a retras cincizeci de mii în bani gheaţă cu o săptămână înainte de crimă. Nu s-a reuşit să se dea de urma banilor. Autorităţile presupun că acesta a fost onorariul vărsat unui ucigaş plătit pentru a-l omorî pe Tallis.

Status: Caz deschis, dar inactiv din cauza probelor trucate.

„Probe trucate, îşi spuse Rhyme… Isuse.“ Privi monitorul.

— Înscenarea probelor pentru a da impresia unui motiv fals şi un alt atac fals ritualic. Făcu un semn din cap spre cartea de tarot cu Bărbatul Spânzurat. Amorţire cu bastonul, apoi strangulare sau împuşcare, mănuşi de latex, pantofii Bass, piciorul drept… Sigur, s-ar putea să fie omul nostru. Şi se pare că e ucigaş plătit. Dacă e aşa, avem probabil doi infractori; subiectul şi oricine ar fi cel care l-a angajat. În regulă, vreau toate informaţiile pe care le au poliţiştii din Texas şi Ohio despre ambele cazuri.

Cooper dădu câteva telefoane. Fu informat că autorităţile din Texas aveau să verifice dosarul şi să ia din nou legătura cu ei cât mai repede posibil. În Ohio însă, un detectiv îi confirmă că dosarul se număra printre cele câteva zeci de cazuri vechi rătăcite în timpul mutării într-un sediu nou cu doi ani în urmă. Aveau să-l caute:

— Dar, adăugă bărbatul, nu vă faceţi prea mari speranţe.

Rhyme se strâmbă auzind aceste lucruri şi-i spuse lui Cooper să-i zorească să dea de urma dosarului dacă era posibil.

O clipă mai târziu sună celularul lui Cooper, iar el răspunse:

— Alo?… Dă-i bătaie.

Luă câteva notiţe, apoi îi mulţumi celui care sunase şi închise.

— Erau de la trafic. Au dat în sfârşit de urma autorizaţiilor emise pentru carnavaluri sau sărbători suficient de ample ca să ducă la închiderea unor străzi pe parcursul ultimelor câteva zile. Două în Queens – o asociaţie de cartier şi un ordin al unei fraternităţi greceşti. O sărbătoare de Ziua lui Columb, în Brooklyn şi încă una în Little Italy. Aia a fost mare. Mulberry Street.

— Ar trebui să trimitem câteva echipe în fiecare dintre cele patru cartiere, spuse Rhyme. Să verifice toate magazinele mixte cu reduceri care folosesc pungi cu feţe zâmbitoare, în care se vând prezervative,

bandă adezivă şi cuttere şi care folosesc o casă de marcat sau un calculator ieftin. Daţi-le echipelor o descriere a subiectului şi să vedem dacă vreunul dintre angajaţi şi-l poate aminti.

Rhyme îl privea pe Sellitto fixând cu privirea o pată mică şi întunecată de pe mâneca jachetei sale de la costum. O altă pată de sânge datorată împuşcăturilor din acea dimineaţă, presupuse. Detectivul cel masiv nu se clinti. Deoarece era poliţistul cel mai înalt în grad, el trebuia să sune la unitatea de servicii de urgenţă şi la departamentul de poliţie de patrulă. Dar se părea că nu-l auzise pe criminalist.

Rhyme îi aruncă o privire lui Sachs, care dădu din cap şi sună la centru ca să discute cu ofiţerii despre organizarea echipelor. Când închise, observă că Rhyme se uita fix la panoul cu indicii, încruntându-se.

— Ce nu e în regulă?

El nu răspunse imediat, încercând să-şi dea seama ce anume nu era în regulă. Apoi înţelese. Ca un peşte pe uscat…

— Cred că avem nevoie de ceva ajutor aici.

Una dintre cele mai dificile probleme cu care se confruntă criminaliştii este necunoaşterea teritoriului. Valoarea unui analist al scenei crimei este dată de cunoştinţele sale despre zona locuită de suspecţi – geologia, sociologia, istoria, cultura pop, nivelul de ocupare a forţei de muncă… totul.

Lincoln Rhyme se gândea la cât de puţine ştia despre lumea în care trăia Geneva Settle: Harlemul. Citise statisticile, desigur. Majoritatea populaţiei era alcătuită dintr-un amestec egal de negri africani (atât imigranţi recenţi, cât şi veniţi de mult) şi hispanici negri şi non-negri (în cea mai mare parte portoricani, dominicani, din Salvador şi din Mexic), urmaţi de câţiva albi şi câţiva asiatici. Exista un anumit grad de sărăcie şi bande organizate, şi droguri, şi violenţă – centrate în mare parte în jurul proiectelor –, dar o mare parte din cartier era, în general, sigură, cu mult mai sigură decât multe părţi din Brooklyn, Bronx sau Newark. În Harlem existau mai multe biserici, moschei, organizaţii comunitare şi asociaţii de părinţi îngrijoraţi decât în oricare alt cartier din metropolă. Locul fusese o adevărată Mecca pentru drepturile civile ale negrilor şi pentru cultura şi arta negrilor şi a hispanicilor. În prezent era centrul unei noi mişcări; cea pentru egalitate fiscală. Existau zeci de proiecte în desfăşurare pentru dezvoltare economică, iar investitori de toate rasele şi naţionalităţile se grăbeau să bage bani în Harlem, profitând îndeosebi de piaţa imobiliară foarte activă.

Dar acestea erau fapte seci din *New York Times,* date ale Departamentului de poliţie al New Yorkului. Nu-l ajutau câtuşi de puţin pe Rhyme să înţeleagă de ce un ucigaş profesionist voia să ucidă

o adolescentă din acest cartier. Încercarea sa de a-l găsi pe Subiectul 910 era serios împiedicată de această limitare. Îi comandă telefonului să efectueze un apel, iar programul îi făcu imediat legătura cu un număr de la biroul din centru al FBI-ului.

— Dellray la telefon.

— Fred, sunt Lincoln. Am nevoie de ceva ajutor din nou.

— Colegu' meu prietenos de la centru te-a ajutat?

— Da, sigur că da. Şi cel din Maryland la fel.

— Mă bucur să aud asta. Stai o clipă să dau pe cineva afară din birou.

Rhyme fusese de mai multe ori în biroul lui Dellray. Încăperile din clădirea federală ce îi erau rezervate agentului negru înalt şi costeliv erau pline de căiţi de literatură şi filosofie ezoterică, precum şi cu rafturi conţinând diversele ţinute pe care le purta când lucra sub acoperire, deşi nu prea mai făcea muncă de teren. În mod ironic, pe aceste rafturi se găseau costumele Brooks Brothers, cămăşile albe şi cravatele în dungi specifice FBI-ului. Ţinuta obişnuită a lui Dellray era – ca să fim blânzi – bizară. Treninguri şi tricouri cu jachete sport, iar dintre culori prefera verdele, albastrul şi galbenul. Cel puţin evita pălăriile, care l-ar fi făcut să semene cu un peşte dintr-un film vechi despre exploatarea negrilor.

Agentul reveni la telefon, iar Rhyme îl întrebă:

— Cum merge treaba cu bomba?

— Am mai primit un telefon anonim azi-dimineaţă, în privinţa consulatului israelian. Exact ca săptămâna trecută. Atâta că iscoadele mele – nici măcar cei mai valoroşi băieţi – nu pot să-mi spună absolut nimic concret. Asta mă scoate din sărite. În fine, cu ce te mai ocupi?

— Cazul ăsta ne duce în Harlem. Îl vizitezi des?

— Mai trec pe acolo uneori. Dar nu sunt un mare cunoscător. Sunt născut şi crescut în BK.

— BK?

— Brooklyn, original satul Breuckelen, dăruit nouă prin bunăvoinţa companiei Dutch West India, în anii 1640. Primul oraş oficial din statul New York, dacă ţii neapărat să ştii. Oraşul natal al lui Walt Whitman. Dar nu cred că vrei să discutăm cultură generală timp de un sfert de oră.

— Poţi să scapi din birou şi să faci puţină muncă de cercetare pe străzi?

— O să-mi fac timp pentru tine. Dar nu pot promite c-o să te ajut prea mult.

— Ei bine, Fred, ai un avantaj faţă de mine, în ceea ce priveşte integrarea în peisajul din acea parte a oraşului.

— Sigur, sigur, sigur – eu nu sunt înfipt într-un scaun cu rotile roşu aprins.

— Astea ar fi *două* avantaje, replică Rhyme, a cărui piele era la fel de deschisă precum părul blond al bobocului Pulaski.

Sosiră şi celelalte scrisori ale lui Charles Singleton de la Geneva.

Nu fuseseră păstrate foarte bine de-a lungul anilor şi erau şterse şi fragile. Mel Cooper le puse cu grijă între două foi transparente după ce tratase chimic cutele pentru a se asigura că hârtia nu avea să se rupă.

Sellitto se duse la Cooper.

— Ce avem?

Tehnicianul centră scanerul optic asupra primei scrisori şi apăsă un buton. Imaginea apăru pe mai multe dintre monitoarele de computer din încăpere.

Mult preaiubita mea Violet,

Nu am decât o clipă să notez câteva cuvinte către tine în căldura şi calmul primelor ore ale acestei dimineţi de duminică. Regimentul nostru, al 31-lea din New York, s-a schimbat foarte mult de când eram doar nişte recruţi necopţi care se adunau pe Hart's Island. Într-adevăr, avem acum greaua sarcină de a-l urmări pe însuşi generalul Robert E. Lee, a cărui armată este în retragere după ce a fost învinsă la Petersburg, Virginia, pe 2 aprilie.

Acum şi-a creat un post de rezistenţă cu cei treizeci de mii de oameni ai săi, în inima Confederaţiei, iar regimentului nostru i-a revenit sarcina, alături de altele, să apere linia dinspre vest când va înceta să fugă, ceea ce cu siguranţă va face, fiindcă atât generatul Grant, cât şi generalul Sherman se abat asupra lui cu armate mai numeroase.

Momentul de faţă e liniştea dinaintea furtunii, iar noi ne-am strâns toţi la o fermă mare. Sclavi desculţi stau prin preajmă privindu-ne, îmbrăcaţi în haine de bumbac de-ale negrilor. Unii nu spun nimic, numai ne fixează cu o privire goală. Alţii ne încurajează din toată inima.

Nu cu mult timp în urmă, comandantul nostru a venit călare la noi, a descălecat şi ne-a împărtăşit planul de bătaie pentru azi. Apoi a rostit – din memorie – cuvinte ale domnului Frederick Douglass, cuvintele pe care mi le amintesc astfel: „Odată ce lăsaţi bărbatul negru să îmbrace literele SUA, să poarte un vultur pe nasturii săi, o muscheta pe umăr şi gloanţe în buzunar, nimeni de pe lume nu va putea nega că el şi-a câştigat dreptul da a fi cetăţean al Statelor Unite"

Ne-a dat apoi onorul şi ne-a spus că a fost un privilegiu pentru el să lupte alături de noi în această campanie susţinută de Dumnezeu,

menită să reunifice ţara.

Regimentul 31 i-a răspuns cu urale cum n-am mai auzit niciodată.

Iar acum, draga mea, aud tobe în depărtare şi trosnetul artileriei, arătând începutul bătăliei. Dacă acestea sunt ultimele cuvinte ce ţi le pot trimite de pe această parte a râului Iordan, să ştii că vă iubesc pe tine şi pe fiul nostru mai presus de cuvinte. Să ţii cu dinţii de ferma noastră, să spui în continuare povestea că suntem îngrijitori ai pământului, nu proprietari, şi să refuzi orice ofertă de a vinde. Vreau ca pământul să treacă neştirbit în mâinile fiului nostru şi ale urmaşilor săi; meseriile şi negoţurile cresc şi se prăbuşesc, pieţele financiare sunt nesigure, dar pământul este marea constantă a lui Dumnezeu – iar, în cele din urmă, cu ferma noastră ne vom câştiga respectul în ochii celor care nu ne respectă acum. Va fi salvarea copiilor noştri şi a generaţiilor următoare. Acum, draga mea, trebuie să-mi iau din nou puşca şi să fac ceea ce ne cere Dumnezeu, pentru a apăra libertatea noastră şi a salva sfânta noastră ţară.

Al tău veşnic iubitor,
Charles
9 aprilie 1865
Appomattox, Virgina

Sachs ridică privirea.

— Of. Ăsta da, suspans.

— Nu chiar, zise Thom.

— Ce vrei să spui.

— Păi *ştim* că au reuşit să menţină Frontul.

— Cum?

— Fiindcă 9 aprilie e ziua în care Sudul s-a predat.

— Nu prea mă interesează o introducere în istorie, spuse Rhyme. Vreau să aflu acest secret.

— Asta e în cealaltă, zise Cooper, scanând cea de-a doua scrisoare. O fixă pe scanner.

Mult iubita mea Violet,

Mi-e dor de tine, draga meu, şi de micuţul nostru Joshua. Mă bucură vestea că sora ta a trecut cu bine de boala ce a urmat naşterii nepotului tău şi Îi sunt recunoscător Domnului Isus Hristos că ai fost acolo să o ajuţi în aceste clipe grele. Însă cred că e mai bine să rămâi în Harrisburg deocamdată. Vremurile sunt tulburi şi mai primejdioase, cred eu, mult mai grav decât ceea ce s-a *întâmplat în timpul Războiului de Secesiune.*

S-au petrecut atât de multe în luna de când ai plecat.

Cât de mult s-a schimbat viaţa mea, de la cea de simplu fermier şi învăţător de şcoală la actuala mea situaţie! Sunt implicat în probleme ce sunt dificile şi periculoase şi – îndrăznesc să spun – vitale pentru poporul nostru.

În această noapte eu şi tovarăşii mei ne întâlnim din nou la Culmile Spânzurătorii, care a ajuns să semene cu un castel sub asediu. Zilele par nesfârşite, călătoria extenuantă. Viaţa mea constă din ore pline de zel, plecări şi sosiri la adăpostul întunericului şi evitarea celor care ne-ar face rău, căci aceştia sunt numeroşi – şi nu doar foşti, rebeli; şi în Nord suni mulţi oameni ostili cauzei noastre. Primesc adesea ameninţări, unele voalate, altele explicite.

Un alt coşmar m-a trezit devreme azi-dimineaţă. Nu-mi amintesc imaginile ce mi-au bântuit somnul, dar după ce m-am trezit n-am mai reuşit să adorm. Am stat treaz până în zori, gândindu-mă cât e de greu să port acest secret cu mine. Îmi doresc atât de mult să-l împărtăşesc lumii, dar ştiu că nu pot. Sunt cât se poate de sigur că dezvăluirea lui ar avea consecinţe tragice.

Iartă-mi tonul sumbru. Mi-e dor de tine şi de fiul nostru şi sunt teribil de obosit. Poate că mâine speranţa va renaşte. Sper să fie aşa.

Al tău plin de afecţiune
drăgăstoasă, Charles,
3 mai 1867

— Ei bine, medita Rhyme, *vorbeşte* despre secret. Dar care e? Trebuie să fie legat cumva de acele întâlniri de pe Culmile Spânzurătorii. „Pentru poporul nostru.“ Drepturi civile sau politică. A menţionat asta şi în prima sa scrisoare… Ce naiba sunt Culmile Spânzurătorii?

Privirea îi fugi spre cartea de tarot cu Bărbatul Spânzurat, atârnat de un picior într-o spânzurătoare.

— Caut eu, spuse Cooper, şi accesă internetul. O clipă mai târziu, spuse: A fost un cartier din Manhattan din secolul al XIX-lea, Upper West Side, centrat în jurul Bloomingdale Road şi Eightieth Street. Bloomingdale a devenit Boulevard, apoi Broadway. Îi privi ridicând dintr-o sprânceană. Nu departe de aici.

— Nu cumva sunt Culmile Spânzurătorilor?

— Nu. Cel puţin, nu în rezultatele pe care le-am găsit eu.

— Mai este ceva în legătură cu zona?

Cooper aruncă o privire pe site-ul societăţii istorice:

— Câteva lucruri. O hartă din 1872.

Roti monitorul spre Rhyme, care îl privi atent, remarcând că acel cartier cuprindea o zonă întinsă. Existau câteva proprietăţi deţinute de magnaţi şi finanţişti de viţă veche din New York, precum şi sute de

apartamente şi locuinţe mai mici.

— Hei, Lincoln, priveşte, spuse Cooper, atingând o parte din hartă de lângă Central Park. Asta e casa ta. Unde ne aflăm acum. Era o mlaştină pe vremea aceea.

— Interesant, murmură Rhyme sarcastic.

— Singura referinţă e un articol din *Times* de luna trecută despre reconsacrarea unei noi arhive la Fundaţia Sanford – ăsta e conacul ăla vechi de pe Eighty-first.

Rhyme îţi aminti o construcţie victoriană mare de lângă Sanford Hotel – o clădire de apartamente în stil gotic, cu un aer fantomatic, ce semăna cu apropiata Dakota, în care fusese ucis John Lennon.

Cooper continuă:

— Conducătorul fundaţiei, William Ashberry, a ţinut un discurs la ceremonie. A vorbit despre cât de mult s-a schimbat Upper West Side din anii în care era cunoscut drept Culmile Spânzurătorii. Dar atât. Nimic specific.

„Prea multe elemente fără legătură", reflectă Rhyme. În acel moment computerul lui Cooper emise un semnal sonor, anunţând sosirea unui e-mail. Tehnicianul îl citi şi aruncă o privire echipei.

— Ascultaţi aici. E despre *Coloreds' Weekly Illustrated.* Curatorul colegiului Booker T. Washington din Philly tocmai mi-a trimis asta. Biblioteca avea singura colecţie completă a revistei din ţară. Şi…

— „Avea"? izbucni Rhyme. Cum naiba „avea"?

— Săptămâna trecută un incendiu a distrus încăperea în care era păstrată.

— Ce se spune în raportul de incendiere? întrebă Sachs.

— N-a fost considerată incendiere intenţionată. Se pare că s-a scurtcircuitat un bec şi au luat foc câteva hârtii. Nu a fost nimeni rănit.

— Pe naiba n-a fost incendiere intenţionată. Cineva a pornit focul. Deci, are curatorul vreo altă sugestie unde am putea găsi…?

— Aveam de gând să continui.

— Ei bine, *continuă!*

— Şcoala are o politică prin care totul se scanează şi se păstrează în arhivele lor sub formă de fişiere Adobe.pdf.

— Ne apropiem de veşti bune, Mel? Sau doar ne şicanezi?

Cooper mai apăsă câteva taste. Făcu un semn spre ecran.

— *Voilà* – 23 iulie 1868, *Coloreds' Weekly Illustrated.*

— Nu mai spune. Ei bine, citeşte-ne, Mel. Înainte de toate, s-a înecat sau nu domnul Singleton în râul Hudson?

Cooper tastă ceva şi, o clipă mai târziu, îşi împinse ochelarii la rădăcina nasului, se aplecă în faţă şi spuse:

— Să-i dăm bătaie. Titlul e: „Ruşine, povestea fărădelegii unui fost sclav. Charles Singleton, veteran al războiului dintre state, trădează

cauza poporului nostru într-un incident celebru”.

Continuând cu textul, citi:

— „Marţi, 14 iulie, pe numele unui anume Charles Singleton, fost sclav veteran al Războiului de Secesiune, a fost emis un mandat de arestare de către tribunalul penal din New York, sub acuzaţia că ar fi furat prin înşelăciune o sumă considerabilă de aur şi alţi bani din Trustul Educaţional Naţional pentru Asistarea Foştilor Sclavi de pe Twenty-third Street din Manhattan, New York.

Domnul Singleton a reuşit să scape atacului unei reţele de poliţişti menite să-l aresteze, organizată în tot oraşul, şi se credea că fugise, posibil în Pennsylvania, unde locuiau sora soţiei sale şi familia ei.

Însă la primele ore ale dimineţii de joi, 16, a fost observat de un poliţist în timp ce se îndrepta spre docurile râului Hudson.

Poliţistul a dat alarma, iar domnul Singleton a luat-o la fugă. Ofiţerul de poliţie l-a urmărit.

Urmăririi li s-au alăturat în scurt timp zeci de alţi poliţişti şi irlandezi săraci şi muncitori, făcându-şi datoria civică de a-l aresta pe nelegiuit (şi încurajaţi de promisiunea a cinci dolari de aur pentru a-l opri pe răufăcător). Traseul ales pentru tentativa de evadare a fost prin încâlceala de cocioabe rău famate din apropierea râului.

În dreptul caselor zugrăvite de pe Twenty-Third Street, domnul Singleton s-a împiedicat. Un ofiţer călare s-a apropiat şi se părea că va fi prins, însă el s-a ridicat în picioare şi, în loc să-şi recunoască fărădelegea, aşa cum ar fi făcut un bărbat curajos, şi-a continuat fuga laşă.

O vreme a reuşit să scape de urmăritori. Dar salvarea a fost doar de moment. Un neguţător negru de pe o verandă l-a văzut pe fostul sclav şi l-a implorat să se oprească, în numele dreptăţii, spunându-i că auzise despre fărădelegea lui Singleton şi reproşându-i că aruncase o pată pe obrazul tuturor oamenilor de culoare din întreaga ţară. Cetăţeanul, un anume Walker Loakes, a azvârlit apoi cu o cărămidă după domnul Singleton, cu intenţia de a-l doborî la pământ. Însă Singleton a evitat obiectul şi, strigându-şi nevinovăţia, a continuat să fugă.

Bărbatul avea o constituţie solidă fiindcă muncise într-o livadă de mere şi era iute de picior ca un iepure. Dar domnul Loakes a informat departamentul de poliţie despre prezenţa fostului sclav şi, la pontoanele de lângă Twenty-eight Street, lângă biroul de remorcare ambarcaţiuni, drumul i-a fost blocat de o altă echipă de poliţie la datorie. Acolo s-a oprit, extenuat, agăţându-se de sigla companiei Swiftsure Express. A fost îndemnat să se predea de către bărbatul care condusese urmărirea sa pe parcursul ultimelor două zile, căpitanul William P. Simms, care şi-a îndreptat pistolul spre hoţ.

Cu toate acestea, fie căutând o cale disperată de a fugi, fie convins

că faptele sale rele îl ajunseseră din urmă şi dorind să-şi pună capăt zilelor, domnul Singleton, după cum spune majoritatea, nu a ezitat decât o clipă, apoi a sărit în râu, strigând cuvinte pe care nu le-a auzit nimeni”.

Rhyme îl întrerupse:

— Până aici a ajuns Geneva înainte de a fi atacată. Ce să zic despre Războiul Civil, Sachs. *Ăsta* e adevăratul suspans. Continuă.

— „A dispărut din vedere sub ape, iar martorii erau siguri că a murit. Trei poliţişti s-au urcat într-o barcă uşoară de la un doc din apropiere şi au vâslit de-a lungul pontonului pentru a-i da de urmă. L-au găsit într-un sfârşit, pe jumătate inconştient în urma căzăturii, strângând la piept o bucată de lemn care plutea şi, cu un patos pe care mulţi l-au bănuit ca prefăcut, strigându-şi soţia şi fiul.“

— Cel puţin a supravieţuit, spuse Sachs. Geneva se va bucura de asta.

— „A fost îngrijit de un medic, luat şi închis până la proces, care s-a ţinut marţea trecută. La tribunal s-a demonstrat că a furat inimaginabila sumă de bancnote şi monede de aur în valoare de treizeci de mii de dolari.”

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse Rhyme. Că motivul e o comoară jefuită dispărută. Valoarea actuală?

Cooper închise provizoriu fereastra cu articolul despre Charles Singleton şi dădu o căutare pe internet, mâzgălind numere pe un carneţel. Ridică privirea de în calcule:

— Ar valora aproape opt sute de mii.

Rhyme mormăi:

— „Inimaginabilă”. În regulă. Zi mai departe.

Cooper continuă:

— „Un hamal de peste drum de Trustul pentru Foştii Sclavi l-a văzut pe domnul Singleton intrând în birou pe uşa din spate şi ieşind douăzeci de minute mai târziu, purtând doi săculeţi. Când a sosit managerul Trustului, la scurt timp după întâmplare, chemat de poliţie, s-a descoperit că seiful Exeter Strongbow al Trustului fusese forţat cu un ciocan şi o rangă identice cu cele deţinute de acuzat, găsite ulterior în apropierea clădirii. Mai mult, s-a demonstrat că domnul Singleton reuşise, cu ocazia unor întâlniri în cartierul Culmile Spânzurătorii din oraş, să intre în graţiile unor persoane de vază precum onorabilii Charles Sumner, Thaddeus Stevens şi Frederick Douglass, şi a fiului său Lewis Douglass, sub pretextul că îi ajuta pe aceşti bărbaţi nobili să promoveze drepturile poporului nostru în faţa Congresului”.

— A, întâlnirile pe care le-a menţionat Charles în scrisoarea sa. *Erau* într-adevăr legate de drepturile civile, şi probabil că aceştia erau colegii la care s-a referit. Persoane destul de importante, s-ar părea. Ce mai este?

— „Motivaţia sa de a-i ajuta pe aceşti oameni iluştri, conform capabilului procuror, nu a fost însă aceea de a lupta pentru cauza negrilor, ci de a se informa în legătură cu Trustul şi alte fonduri pe care le-ar fi putut jefui.”

— Oare *ăsta* să fi fost secretul? se întrebă Sachs.

— „În timpul procesului, domnul Singleton a păstrat tăcerea în privinţa acestor acuzaţii, mulţumindu-se să îşi declare nevinovăţia şi să spună că îşi iubea soţia şi fiul.

Căpitanul Simms a reuşit să recupereze cea mai mare parte a banilor obţinuţi pe nedrept. Se crede că negrul a ascuns cele câteva mii rămase într-un loc secret, iar el a refuzat să divulge unde anume. Nu s-a mai găsit nimic din acea sumă, cu excepţia a o sută de dolari în monede de aur descoperite asupra domnului Singleton în momentul arestării.”

— Aici se înfundă teoria comorii îngropate, murmură Rhyme. Păcat. Îmi plăcea.

— „Acuzatul a fost condamnat rapid. În momentul pronunţării sentinţei, judecătorul l-a îndemnat pe fostul sclav să returneze restul banilor sustraşi, însă el a refuzat să dezvăluie unde erau ascunşi, insistând în continuare asupra nevinovăţiei sale şi afirmând că monedele găsite asupra sa fuseseră puse printre lucrurile sale după arestare. Prin urmare, judecătorul, în înţelepciunea sa, a poruncit ca posesiunile nelegiuitului să fie confiscate şi vândute pentru a se compensa, pe cât posibil, pierderile, iar infractorul a fost el însuşi condamnat la cinci ani de închisoare.”

Cooper ridică privirea.

— Asta-i tot.

— De ce ar fi cineva dispus să ucidă doar pentru a ţine povestea asta ascunsă? întrebă Sachs.

— Da, marea întrebare… Rhyme ridică privirea spre tavan. Deci ce ştim despre Charles? A fost învăţător şi veteran al Războiului Civil. A avut şi a lucrat la o fermă din regiunea rurală. A fost arestat şi condamnat pentru furt. Avea un secret ce ar fi atras consecinţe tragice dacă ar fi ieşit la iveală. A participat la întâlniri secrete în cartierul Culmile Spânzurătorii. S-a implicat în mişcarea pentru drepturi civile şi s-a tras de şireturi cu unii dintre politicienii importanţi şi activiştii pentru drepturi civile din vremea sa.

Rhyme îşi aduse scaunul mai aproape de monitorul calculatorului, aruncând o nouă privire asupra articolului. Nu vedea nicio legătură între evenimentele de atunci şi cazul Subiectului 910.

Telefonul lui Sellitto sună. Acesta răspunse şi ascultă o clipă. Ridică din sprâncene.

— Bine, mulţumesc închise şi-l privi pe Rhyme. Bingo.

— Ce bingo? întrebă Rhyme.

— O echipă de anchetă din Little Italy – la aproape o stradă distanţă de locul unde s-a ţinut sărbătoarea de Ziua lui Columb – tocmai a descoperit un magazin cu preţ redus de pe Mulberry Street. Vânzătoarea şi-a amintit de un tip alb, de vârstă mijlocie, care a cumpărat tot ce se afla în pachetul subiectului, acum câteva zile. Şi l-a amintit din cauza căciulii.

— Purta o căciulă?

— Nu, şi-a cumpărat o căciulă. O căciulă de schi. Atâta că ea şi-l aminteşte fiindcă atunci când a probat-o a tras-o până jos peste faţă. L-a văzut într-o oglindă de securitate. S-a gândit că avea de gând s-o jefuiască. Dar apoi a dat-o jos şi a pus-o în coş cu celelalte lucruri, a plătit şi a plecat. Probabil ăsta era obiectul de 5,95 de dolari de pe bon care nu apărea în pachet. O probase ca să se asigure că o poate folosi ca mască.

— Probabil tot cu asta şi-a şters amprentele proprii. Vânătoarea ştie cum îi cheamă?

— Nu. Dar poate să-l descrie destul de bine.

Sachs spuse:

— Îi facem un portret robot şi ieşim în stradă. Luându-şi geanta, ajunsese deja lângă uşă când observă că detectivul cel masiv nu era lângă ea. Se opri. Privi în urmă. Lon, vii?

Sellitto nu păru s-o audă. Ea repetă întrebarea, iar detectivul cel masiv clipi. Îşi coborî mâna de pe obrazul înroşit şi rânji.

— Scuze. Sigur. Hai să-l prindem pe nenorocit.

SCENA DE LA MUZEUL AFRO-AMERICAN

- Pachetul pentru viol:
- Carte de tarot, a douăsprezecea din pachet, Bărbatul Spânzurat, însemnând căutare spirituală
- Pungă cu o faţă zâmbitoare
    - Prea comună pentru a i se identifica sursa
- Cutter
- Prezervative Trojan
- Bandă adeziva
- Miros de iasomie
- Obiect necunoscut cumpărat cu 5,95 $. Probabil căciulă de schi
- Bonul de cumpărături, indicând că magazinul se află în oraşul New York. Magazin mixt sau dugheana cu preturi mici
-
- Cumpărate cel mai probabil dintr-un magazin de pe Mulberry Street, Little Italy. Subiectul a fost recunoscut de vânzătoare.

- Amprente:
  - Subiectul a purtat mânuşi de latex sau vinil.
  - Amprentele de pe obiectele din pachetul pentru viol îi aparţineau unei persoane cu mâini mici, neidentificate în baza IAFIS. Probabil ale vânzătoarei.

- Urme:
  - Fibre de frânghie de bumbac, unele cu urme de sânge uman. Pentru strangulare?
    - Fără producător
    - Trimise spre analiză la CODIS
    - Nu s-au găsit dale similare de ADN în CODIS.
  - Popcorn şi vata de zahăr cu urme de urina de câine
    - Legătură cu un carnaval sau festival de strada? Se verifică la Direcţia Trafic autorizaţiile recente. În prezent, poliţia anchetează festivalurile organizate în stradă, conform informaţiilor de la Trafic.
    - De confirmat că festivalul a avut loc în Little Italy.

- Arme:
  - Baston sau arma de arte marţiale
  - Pistolul e un magnum de 22, North American Arms, model Black Widow sau Mini-Master.
  - Îşi confecţionează singur muniţia, gloanţe găurite umplute cu ace. Nu s-au găsit date similare în bazele IBIS sau DRUGFIRE.

- Motivul:
  - Neclar. Violul a fost probabil înscenat.
  - E posibil ca adevăratul mobil să fi fost cel de a fura microfişa cuprinzând numărul din 23 iulie 1868 al revistei *Coloreds' Weekly Illustrated* şi de a o ucide pe G. Settle din cauza interesului ei pentru articol, din motive necunoscute. Articolul era despre strămoşul ei Charles

Singleton (vezi graficul alăturat)
    - Bibliotecarul, victimă, a declarat că mai existase o persoană interesată să vadă articolul.
    - Se cer listele de convorbiri telefonice ale bibliotecarului pentru a verifica acest lucru.
        - Nu există niciun indiciu.
    - Se cer informaţii de la ceilalţi angajaţi cu privire la cealaltă persoană care dorea să vadă articolul.
        - Nu exista niciun indiciu.
    - Se caută un alt exemplar din respectivul articol.
        - Mai multe surse raportează că bărbatul a solicitat acelaşi articol. Nu există indicii cu privire la identitatea sa. Majoritatea exemplarelor sunt distruse sau rătăcite. S-a găsit unul (vezi diagrama alăturată).
    - Concluzie: Posibil ca G. Settle să fie încă în pericol.

- Profitul incidentului trimis către sistemele VICAP şi NCIC.
    - Crima din Amarillo, TX, acum cinci ani. *Modus operandi* similar – scena crimei a fost trucată (aparent crima ritualică, motivul real – necunoscut).
    - Crimă în Ohio, acum trei ani. *Modus operandi* similar – scena crimei a fost trucată (aparent agresiune sexuală, motivul real – probabil execuţie la comandă). Elemente din dosar pierdute.

PROFILUL SUBIECTULUI 910

- Bărbat alb
- 1,80 m, 80 kg
- Voce comună
- S-a folosit de telefonul mobil pentru a se apropia de victimă.
- Poartă pantofi sport Bass, de cel puţin trei ani vechime, mărimea 44, maro-deschis. Piciorul drept uşor răsucit spre exterior.
- Parfum de iasomie
- Pantaloni de culoare închisă
- Mască de schi de culoare închisă
- Dispus să atace persoane nevinovate pentru a-şi ucide victima şi a scăpa.

- Foarte probabil să fie ucigaş plătit.

PROFILUL ANGAJATORULUI SUBIECTULUI 910

- Nu există informaţii în momentul de faţă.

PROFILUL LUI CHARLES SINGLETON

- Fost sclav, strămoş al G. Settle. Căsătorit, un fiu. A primit de la stăpânul său o livadă în statul New York. A lucrat ca învăţător, a avut un rol important la începutul mişcării pentru drepturi civile.
- Charles a fost acuzat că ar fi comis un furt în 1868, ceea ce face subiectul articolului din microfişa furată.
- Se presupune că ar fi avut un secret ce ar putea avea legătura cu acest caz. Era îngrijorat că dezvăluirea secretului ar putea provoca o tragedie.
- A participat la întâlniri în cartierul Culmile Spânzurătorii din New York.
    - Implicat în vreo activitate riscantă?
- Infracţiunea, aşa cum a fost prezentată în *Coloreds' Weekly Illustrated:*
    - Charles este arestat de detectivul William Simms pentru furtul unei sume considerabile din Trustul pentru Foştii Sclavi din NY. A spart seiful Trustului, martorii l-au văzut plecând la scurt timp după întâmplare. Uneltele sale au fost găsite în apropiere Cea mai mare parte a banilor au fost recuperaţi. A fost condamnat la cinci ani închisoare. Nu există informaţii despre el după condamnare. Se crede că s-a folosit de relaţiile sale cu primii lideri ai mişcării pentru drepturi civile pentru a obţine acces la Trust.
- Corespondenta lui Charles:
    - Scrisoarea 1, către soţie:

      Privind: revoltele împotriva recrutării din 1865, puternic resentiment împotriva negrilor în întregul stat NY, linşaje, incendieri. Proprietăţile deţinute de negri sunt în pericol.

- Scrisoarea 2, către soţie: Charles în bătălia de la

Appomattox de la sfârşitul Războiului Civil.

- Scrisoarea 3, către soţie: implicat în mişcarea pentru drepturi civile. Ameninţat pentru eforturile sale. Tulburat de secretul său.

Capitolul 10

În anii 1920, în New York a izbucnit Noua Mişcare a Negrilor, numită ulterior Renaşterea din Harlem.

Aceasta a implicat un uluitor grup de gânditori, artişti, muzicieni şi – mai ales – scriitori care, în operele lor, au abordat viaţa negrilor nu din punctul de vedere al Americii albe, ci din perspectivă proprie. Această mişcare inovatoare a cuprins bărbaţi şi femei precum intelectualii Marcus Garvey şi W.E.B. Dubois, scriitori precum Zora Neale Hurston, Claude McKay şi Countee Cullen, pictori precum William H. Johnson şi John T. Biggers şi, desigur, muzicienii care au creat memorabila coloană sonoră a acestui fenomen, personalităţi precum Duke Ellington, Josephine Baker, W.C. Handy, Eubie Blake.

Într-un asemenea panteon de geniu era dificil ca vocea unui artist individual să se facă remarcată, dar dacă cineva a reuşit acest lucru, probabil a fost poetul şi romancierul Langston Hughes, ale cărui voce şi mesaj erau cuprinse, în esenţă, în cuvintele sale simple: „Ce se întâmplă cu un vis suspendat? Ajunge să se usuce ca o stafidă la soare?… Sau explodează?”

Întreaga ţară e presărată cu monumente închinate memoriei lui Hughes, dar cu siguranţă unul dintre cele mai mari şi mai dinamice, şi care probabil l-ar fi flatat peste măsură, este o clădire veche din cărămidă roşie, cu patru etaje, din Harlem, aflată lângă Lennox Terrace, pe 135th Street.

Ca toate şcolile din oraş, liceul Langston Hughes avea problemele sale. Era în permanenţii supraaglomerat şi subfinanţat şi se depuneau eforturi considerabile să se atragă şi să păstreze profesori buni – şi să-i ţină pe elevi la ore, totodată. Avea o rată de promovare redusă, violenţă pe holuri, droguri, bande, adolescente însărcinate şi absenteism. Cu toate acestea, printre absolvenţii săi se numărau elevi care deveniseră avocaţi, oameni de afaceri de mare succes, doctori, savanţi, scriitori, dansatori şi muzicieni, politicieni, profesori. Avea echipe şcolare victorioase, zeci de cluburi ştiinţifice şi de artă.

Dar pentru Geneva Settle, liceul Langston Hughes însemna mai mult decât aceste statistici. Era centrul salvării ei, o insulă de confort. Acum, când sub ochi îi apărură zidurile murdare de cărămidă, teama şi neliniştea ce o bântuiseră de la teribilul incident de la muzeu din aceea dimineaţă aproape se volatilizară.

Detectivul Bell parcă şi, după ce privi de jur împrejur verificând eventualele pericole, ieşiră din maşină. Arătă din cap spre colţul unei străzi şi îi ordonă tânărului Pulaski:

— Aşteaptă acolo.

— Da, domnule.

Geneva îi spuse detectivului:

— Puteţi aştepta şi dumneavoastră tot acolo, dacă vreţi.

El chicoti:

— O să vin să stau cu tine o vreme, dacă nu le deranjează. Bine, văd că te deranjează, de fapt. Dar cred că o să vin oricum. Îşi încheie sacoul pentru a ascunde pistoalele. N-o să mă bage nimeni în seamă.

Ridică uşor cartea de studii sociale.

Fără a răspunde, Geneva se strâmbă şi se îndreptară spre şcoală. La detectorul de metale fata îşi arătă buletinul, iar detectivul Bell îşi arătă pentru scurt timp, pe furiş, portvizitul şi fu lăsat să treacă pe lângă dispozitiv. Era chiar înainte de a cincea oră, care începea la 11.37. iar holurile erau înţesate cu elevi care doar aşteptau sau se îndreptau spre cantină, sau spre curtea şcolii, sau în stradă, la chioşcuri. Tinerii glumeau, comentau, flirtau sau se sărutau. Avea loc şi o bătaie sau două. Domnea haosul.

— E pauza de prânz pentru mine, strigă ea peste vacarm. Mă duc la cantină să învăţ. E pe aici.

Trei dintre prietenele ei apărură rapid, Ramona, Challette, Janet. Îşi potriviră pasul cu al ei. Erau fete deştepte, ca ea. Plăcute, nu provocau niciodată probleme, aveau dosare de bursă. Cu toate acestea – sau poate tocmai din acest motiv –, nu erau deosebit de apropiate; niciuna dintre ele nu ieşea doar de dragul de a ieşi. Plecau acasă după ore, exersau la vioară sau la pianul Suzuki, se ofereau voluntare pentru grupurile de cultură generală, se pregăteau pentru concursurile de limbă sau concursurile ştiinţifice Westinghouse şi, desigur, învăţau. Atitudinea academică presupunea solitudine. (O parte din Geneva chiar invidia celelalte bisericuţe din şcoală formate, de exemplu, din fetele de cartier, cele pasionate de bijuteriile masive, fetele băieţoase şi surorile din grupul activist Angela Davis.) Dar acum, cele trei fete o înconjuraseră precum cele mai bune amice, ţinându-se aproape şi potopind-o cu întrebări: Te-a atins? I-ai văzut scula? Era tare? L-ai văzut pe ăla de-a mierlit-o? Cât de aproape erai?

Aflaseră toţi – de la elevii care ajunseseră cu întârziere sau cei care chiuliseră şi se uitaseră la televizor. Deşi la ştiri Geneva nu fusese pomenită pe nume, toată lumea ştia că ea fusese victima incidentului, probabil de la Keesh.

Marella – vedetă de atletism şi colegă cu ea – i se alătură din mers, zicând:

— Ce faci, fata mea? Eşti în regulă?

— Da, sunt bine.

Colega cea înaltă miji ochii spre detectivul Bell şi o întrebă:

— De ce ai un poliţai care îţi duce cartea, Gen?

— Întreabă-l.

Poliţistul râse jenat.

— Vă daţi drept profesor. Hei, asta e mişto…

Keesha Scott, înconjurată de sora ei şi de alte câteva amice pasionate de bijuterii, îi aruncă Genevei o privire lungă şi teatrală.

— Fată, eşti o moimă ţicnită, îi strigă. Dacă ţi se dă liber, îţi iei liber. Puteai să te relaxezi, să te uiţi la seriale. Rânji, dădu din cap spre sala de mese. Ne vedem mai târziu.

Unii dintre elevi nu erau la fel de amabili. La jumătatea drumului către sala de mese, auzi vocea unui băiat:

— Hei, hei, e chiar moima aia de la Fox News cu sticletele lângă ea. Mai trăieşte?

— Credeam că cineva i-a făcut felu' la curva aia.

— Futu-i, ştoarfa aia-i aşa slabă că nu poţi s-o loveşti decât cu o criză.

Izbucniră râsete răguşite.

Detectivul Bell se răsuci pe călcâie, dar tinerii care strigaseră aceste cuvinte dispărură într-o mare de pulovere şi jerseuri sport, blugi largi şi pantaloni de camuflaj şi capete goale – găştile fiind interzise pe coridoarele din Langston Hughes.

— E în regulă, spuse Geneva, cu bărbia încordată, privind în pământ. Unora dintre ei nu le place când iei şcoala prea în serios, ştiţi. Ridici ştacheta.

Fusese aleasă eleva lunii de mai multe ori şi avea un premiu pentru prezenţă sută la sută pentru cei doi ani de dinainte petrecuţi acolo. Apărea cu regularitate pe lista de onoare a directorului, cu media ei de 98 de puncte, şi fusese admisă cu mare tam-tam în Societatea Naţională de Onoare, în cursul ceremoniei oficiale din primăvara precedentă.

— Nu contează.

Nici măcar insulta crudă de „blondă" – fată neagră care îşi dorea să fie albă – nu o atingea. Fiindcă, într-o oarecare măsură, era adevărat.

La uşa sălii de mese, o femeie masivă de culoare, arătoasă, într-o rochie mov, cu o legitimaţie din partea consiliului de educaţie la gât, se apropie de dl Bell. Se prezentă ca fiind doamna Barton, consilier. Auzise despre incident şi voia să ştie dacă Geneva era bine şi dacă dorea să discute cu cineva din departamentul ei despre ceea ce se întâmplase.

„O, Doamne, îşi spuse fata, întristându-se. N-am nevoie de rahatul ăsta acum."

— Nu, spuse. Sunt bine.

— Eşti sigură? Am putea să ne întâlnim în această după-amiază.

— Serios. Sunt în regulă. E bine.

— Ar trebui să-ţi sun părinţii.

— Sunt plecaţi.

— Doar nu eşti singură, nu?

Femeia se încruntă.

— Locuiesc cu unchiul meu.

— Şi noi avem grijă de ea, interveni detectivul. Geneva observă că femeia nici măcar nu ceru să-i vadă legitimaţia, atât era de evident că e poliţist.

— Când se întorc părinţii tăi?

— Sunt pe drum. Erau peste ocean.

— Chiar nu era nevoie să vii azi la şcoală.

— Am două teste. Nu vreau să le ratez.

Femeia râse uşor şi-i spuse lui Bell:

— Eu n-am luat niciodată şcoala atât de în serios. Probabil că ar fi trebuit s-o fac. Îi aruncă o privire fetei. Eşti sigură că nu vrei să mergi acasă?

— Am stat o grămadă de timp să învăţ pentru testele astea, murmură ea. Chiar vreau să le dau.

— În regulă. Dar după aceea cred că ar trebui să mergi acasă şi să rămâi acolo câteva zile. O să-ţi trimitem noi temele acasă.

Doamna Barton plecă valvârtej pentru a întrerupe un meci de îmbrânceli între doi băieţi. Când dispăru, poliţistul o întrebă:

— Te deranjează?

— Atâta că ăştia, consilierii… Se bagă mereu în treburile tale, ştiţi?

Detectivul părea că nu, nu ştia, dar de ce ar fi ştiut? Asta nu era lumea lui.

Porniră pe coridor, spre cantină. Intrând în încăperea zgomotoasă, ea făcu un semn din cap spre nişa scurtă ce ducea la toaleta fetelor.

— Pot să intru acolo?

— Sigur. Dar stai o clipă.

Îi făcu semn unei profesoare şi îi şopti ceva, explicându-i situaţia, presupuse Geneva. Femeia dădu din cap şi intră în baie. Ieşi o clipă mai târziu.

— E goală.

Bell se postă afară, lângă uşă.

— Am să mă asigur că nu intră decât elevi.

Geneva intră, recunoscătoare pentru cele câteva clipe de linişte în care era departe de privirile curioase. Departe de tensiunea de a şti că cineva voia să-i facă rău. Mai devreme, fusese furioasă. Mai devreme, fusese sfidătoare. Dar acum realitatea începea să-i pătrundă rapid în inimă, iar ea începea să fie speriată şi derutată.

Ieşi din separeul toaletei şi se spălă pe mâini şi pe faţă. Intrase încă o fată care îşi refăcea machiajul. O fată mai mare, credea Geneva. Înaltă, frumoasă, cu sprâncenele pensate artistic şi bretonul aranjat perfect cu placa. Fata o măsură de sus până jos – nu din cauza ştirilor, însă. O evalua. Era ceva ce se întâmpla mereu aici, în fiecare clipă,

verificarea concurenţei. Ce purta o fată, câte piercing-uri avea, din aur adevărat sau din nichel, prea multe chestii cu sclipici, dacă avea codite ca lumea sau cam desfăcute, dacă era bine îmbrăcată sau purta doar haine din materiale simple, dacă extensiile erau adevărate sau false, dacă încerca să ascundă că e gravidă.

Geneva, care îşi cheltuia banii pe cărţi, nu pe haine sau pe farduri, era întotdeauna evaluată negativ.

Nu că ar fi ajutat-o prea mult nici ceea ce îi oferise Dumnezeu. Trebuia să inspire adânc ca să reuşească să-şi umple sutienul, pe care, de regulă, nici nu se obosea să-l îmbrace. Pentru fetele din Proiectul Delano ea era „fata cu ţâţe cât gălbenuşul", iar anul trecut auzise de zeci de ori „el" şi „lui" când cineva vorbea despre ea. (Era cu atât mai dureros atunci când cineva chiar o confunda cu un băiat, nu când spunea asta din răutate.) Apoi mai era şi părul ei: des şi sârmos ca un ghem de lână de oţel. Nu avea timp să-şi împletească părul sau să şi-l prindă în codiţe rasta. Pentru împletituri şi extensii avea nevoie de o grămadă de timp şi, deşi Keesh i le făcea pe gratis, de fapt o făceau să arate şi mai tânără, ca un copil îmbrăcat pretenţios de mama lui.

„Uite-o acolo, uite-o acolo, slăbănoaga băieţoaică… Prindeţi-o!"

Fata cea mare de lângă ea, din faţa chiuvetei, se întoarse spre oglindă. Era drăguţă şi bine făcută, cu bretelele sexy ale sutienului şi dunga slipului la vedere, cu părul revărsându-se lung şi întins, obrajii netezi cu o uşoară nuanţă cafenie. Pantofii ei erau roşii ca merele glazurate. Era exact opusul Genevei Settle.

În acea clipă uşa se deschise, iar Genevei i se tăie răsuflarea.

Intră Jonette Monroe, o altă fată din anii terminali. Nu cu mult mai înaltă decât Geneva, deşi mai masivă, mai voluptoasă, cu umeri laţi şi muşchi lucraţi. Tatuaje pe ambele braţe.

O faţă prelungă în nuanţa cafelei cu lapte. Şi ochi reci ca gheaţa – se mijiră acum, recunoscând-o pe Geneva, care îşi feri imediat privirea.

Jonette era o tipă problemă. Făcea parte dintr-o bandă. Se zvonea că face pe dealerul – îţi putea face rost de orice voiai: metamfetamină, cocaină, heroină. Şi dacă nu produceai verzişorii, te aranja ea personal – sau pe cea mai bună prietenă a ta, sau chiar pe mama ta – până îţi plăteai datoria. Anul acesta fusese arestată deja de două ori, chiar lovise un poliţist în boaşe.

Geneva îşi pironi ochii în pământ, gândindu-se: „Detectivul Bell n-avea de unde să ştie cât de periculoasă este Jonette atunci când a lăsat-o să intre". Cu mâinile şi faţa încă ude, Geneva porni spre uşă.

— Ei, ei, fată, i se adresă Jonette, măsurând-o cu o privire rece. Da, tu, Martha Stewart. Nu pleci nicăieri.

— Eu…

— Gura! Îi aruncă o privire celeilalte fete, cea cu obrajii roşii. Şi tu, ieşi naibii de-aici.

Fata din anul terminal avea cu câteva kilograme şi câţiva centimetri înălţime mai mult decât Jonette, dar încetă să se mai aranjeze şi îşi strânse încet fardurile. Încercă să-şi salveze un strop de demnitate replicând:

— Ia nu mă lua de sus, fată.

Jonette nu spuse nimic. Făcu un pas în faţă; cealaltă îşi închise rapid poşeta şi ieşi în fugă. Un creion de buze căzu pe podea. Jonette îl ridică şi-l puse în buzunar. Geneva făcu din nou un pas spre ieşire, dar Jonette o prinse de mână şi îi făcu semn spre capătul toaletei. Când Geneva se opri, împietrită, Jonette o apucă de braţ şi deschise în forţă uşile cabinelor de veceu pentru a se asigura că sunt singure.

— Ce vrei? şopti Geneva, sfidătoare şi speriată în acelaşi timp.

Jonette lătră:

— Gura mică!

„Rahat, se gândi furioasă. Domnul Rhyme avea dreptate! Bărbatul acela îngrozitor de la bibliotecă era *într-adevăr* pe urmele mele.“ Aflase cumva la ce şcoală mergea şi o angajase pe Jonette să termine treaba. De ce naiba *se încăpăţânase* să vină la şcoală? „Ţipă”, îşi spuse Geneva.

Şi ţipă.

Sau începu s-o facă.

Jonette îi ghici intenţia şi într-o secundă fu în spatele ei, încleştându-şi mâna peste gura Genevei, înăbuşind sunetul:

— Linişte!

Cu cealaltă mână o prinse pe fată de talie şi o trase în colţul îndepărtat al sălii. Geneva o prinse de mână şi trase, dar nu putea să se pună cu Jonette. Se holbă la tatuajul cu o cruce însângerată de pe antebraţul ei şi scânci:

— Te rog…

Jonette scotoci după ceva în poşetă sau buzunar. „Ce anume?” se întrebă Geneva panicată. Văzu strălucirea unui obiect de metal. „Un cuţit sau un pistol?” La ce mai aveau detectoare de metal dacă era atât de al naibii de uşor să intri cu o armă în şcoală?

Geneva scânci, zbătându-se cu toată forţa.

Atunci mâna bătăuşei ţâşni în faţă.

„Nu, nu…”

Iar Geneva se trezi că are în faţă o insignă argintie de poliţie.

— Ai să taci, fată? întrebă Jonette, exasperată.

— Eu…

— Taci?

Dădu din cap.

Jonette spuse:

— Şi vreau ca nimeni de-afară să nu audă nimic… Acum eşti în regulă?

Geneva dădu din nou din cap, iar Jonette o eliberă.

— Eşti…

— Poliţistă, da.

Geneva se îndepărtă cu greu şi se lipi de perete, respirând adânc, în vreme ce Jonette se duse la uşă, o întredeschise. Şopti ceva, iar detectivul Bell intră şi încuie uşa.

— Deci aţi făcut cunoştinţă, spuse.

— Oarecum, spuse Geneva. *Chiar* e poliţistă?

Detectivul îi explică:

— Toate şcolile au poliţişti sub acoperire. De regulă sunt femei care fac pe elevele din primii ani sau din anii terminali. Sau, cum ai spus tu? „Se dau drept."

— De ce nu mi-aţi *spus* pur şi simplu? izbucni Geneva.

Jonette aruncă o privire spre cabine.

— Nu ştiam că suntem singure. Scuze că am fost naşpa. Dar nu puteam spune nimic care să-mi strice acoperirea. Poliţista o măsură din priviri pe Geneva, clătină din cap. Păcat că a trebuit să ţi se întâmple asta. Eşti una dintre cele bune. Nu mi-am făcut niciodată griji pentru tine.

— Poliţistă, şopti Geneva, nevenindu-i să creadă.

Jonette râse pe un ton înalt, feminin.

— Eu sunt *baza,* da.

— Eşti aşa de tare, spuse Geneva. N-am bănuit niciodată.

— Îţi aminteşti când i-au prins pe elevii aceia mai mari care strecuraseră câteva pistoale în şcoală acum câteva săptămâni? spuse Bell.

Geneva confirmă din cap.

— Şi o bombă artizanala sau aşa ceva.

— Urma să fie un alt episod ca acela din liceul Columbine, chiar aici, spuse bărbatul pe tonul său tărăgănat. Jonette a fost cea care a auzit despre asta şi a împiedicat toată treaba.

— Nu voiam să mă dau de gol, de asta n-am putut să-i arestez chiar eu, spuse de parcă i-ar fi părut rău că nu reuşise să-i prindă personal pe elevi. Acum, câtă vreme ai să fii în şcoală, ceea ce mi se pare o nebunie, dar asta e o altă poveste, cât timp eşti nici, o să fiu cu ochii pe tine. Dacă vezi ceva ce te deranjează, fă-mi un semn.

— Un semn ca într-o bandă?

Jonette râse.

— Te-ai da imediat de gol în orice bandă, Gen, n-o lua personal. Dacă mi-ai face un semn, cred că toată lumea ar şti că ceva-i putred. Mai bine doar te scarpini pe ureche. Ce zici?

— Sigur.

— Apoi vin eu şi mă iau puţin de tine. Te iau la şuturi. Te scot de oriunde ai fi. Eşti de acord cu asta? N-o să-ţi fac rău. Poate doar o să

te îmbrâncesc puţin.

— Sigur, bine… Ascultă, îţi mulţumesc că faci asta. Şi nu voi spune nimic despre tine.

— Ştiam asta înainte să-ţi spun, zise Jonette. Apoi îl privi pe poliţist. Vrei s-o facem acum?

— Bineînţeles.

Atunci poliţista amabilă şi calmă se întunecă la faţă şi strigă:

— Ce dracu' faci aici? Scrâşnind, adăugă: Ia-ţi labele alea jegoase de pe mine, rahatule!

Jonette îşi intrase din nou în rol.

Detectivul o prinse de braţ şi o scoase în forţă pe uşă. Ea se împiedică, lovindu-se de perete.

— Să mi-o sugi, o să te dau în judecată, nenorocitule, pentru abuz sau ceva rahat. Fata îşi frecă braţul. N-ai voie să mă atingi. Asta e o infracţiune, *laba* tristă! Dispăru valvârtej pe coridor.

După un timp, detectivul Dell şi Geneva intrară în cantina propriu-zisă.

— Bună actriţă, şopti Geneva.

— Una dintre cele mai bune, spuse poliţistul.

— V-a cam dat în vileag acoperirea.

El îi dădu înapoi cartea de studii sociale, rânjind.

— Nu prea funcţiona, oricum.

Geneva se aşeză la o masă dintr-un colţ şi scoase o carte de studii lingvistice din ghiozdan.

Detectivul Bell o întrebă:

— Nu mănânci?

— Nu.

— Nu ţi-a dat unchiul tău bani de mâncare?

— Nu prea mi-e foame.

— A uitat, aşa-i? Cu tot respectul, nu e un om care să fi fost vreodată părinte. Se vede. Îţi încropesc eu ceva.

— Nu, chiar…

— Adevărul e că mi-e o foame de lup. Şi n-am mai mâncat de ani de zile spaghete tetrazzini cu carne de curcan, cum se servesc în licee. O să-mi iau aşa ceva. Nicio problemă să mai iau o farfurie. Îţi place laptele?

Ea se gândi:

— Sigur. O să vă dau banii înapoi.

— Decontăm pe protocol.

Se aşeză la rând. Geneva tocmai se întorsese la manualul ei când văzu un băiat privind spre ea şi făcându-i cu mâna. Aruncă o privire în spatele ei, să vadă pe cine saluta. Nu era nimeni altcineva. I se tăie puţin răsuflarea când înţelese că ei îi făcea semne.

Kevin Cheaney se ridică de la masa unde stătea cu băieţaşii lui. Şi o

luă agale spre ea. „O, Doamne! Chiar vine spre mine?” Kevin, care era o copie fidelă a lui Will Smith. Buze perfecte, un corp şi mai perfect. Băiatul care putea da aripi unei mingi de baschet, care ştia să se mişte ca un break-dancer la un spectacol B-Boy Summit. Kevin era omul de bază la toate petrecerile.

Aşezat la rând, detectivul Bell se crispă şi făcu un pas în faţă, dar Geneva clătină din cap, arătându-i că totul era în regulă.

Şi chiar aşa era. Mai mult decât în regulă. Cât se poate de mişto.

Kevin avea să ajungă fie la Connecticut, fie la Duke cu bursă. Poate cu una de sportiv – fusese căpitan al echipei care câştigase cu un an în urmă campionatul de baschet al şcolilor publice. Dar se descurca şi cu notele. Nu îndrăgea cărţile şi şcoala la fel de mult ca Geneva, poate, dar oricum era printre primii cinci din clasă. Se cunoşteau puţin – aveau împreună matematică semestrul acela, şi se mai întâlneau câteodată pe holuri sau în curtea şcolii – din întâmplare, îşi spunea Geneva. Dar, OK, adevărul era că de obicei ea gravita spre locul unde se afla el.

Majoritatea elevilor ca lumea o ignorau sau o luau peste picior; însă Kevin chiar o saluta din când în când. O mai întreba câte ceva despre o temă la matematică sau istorie ori se oprea doar să discute câteva minute.

Nu o invita în oraş, bineînţeles – aşa ceva nu avea să se întâmple *niciodată* –, dar o trata omeneşte.

Într-o zi, primăvara trecută, chiar o condusese până acasă de la liceu.

O zi senină, frumoasă, pe care încă o revedea în minte de parcă ar fi fost înregistrată pe un DVD.

21 aprilie.

În mod normal, Kevin stătea pe lângă fetele zvelte aspirante la statutul de model sau pe lângă fetele mai băgăcioase – cele pasionate de bijuterii. (Chiar flirta puţin cu Lakeesha, ceea ce o înfuria pe Geneva, care îndura gelozia arzătoare cu un zâmbet nepăsător, curajos.)

Deci ce-l apucase acum?

— Hei, fată, eşti în regulă? o întrebă, încruntându-se şi aruncându-se într-un scaun învechit din crom de lângă ea, întinzându-şi picioarele lungi.

— Da.

Înghiţi în sec, complet amuţită. Mintea i se golise.

El continuă:

— Am auzit ce s-a întâmplat. Ce nebunie şi asta, să încerce cineva să-ţi facă felu’ şi să te sugrume. Am fost înnebunit de grijă.

— A, da?

— Pe cuvânt.

— A fost doar ciudat.

— Câtă vreme eşti bine, e în regulă.

Simţi cum un val de căldură i se ridică în obraji. Chiar îi spunea Kevin aşa ceva?

— De ce n-o tai pur şi simplu spre casă? o întrebă. Ce faci aici?

— Testul la studii lingvistice. Apoi testul nostru la mate.

El râse:

— La naiba! Mai ai chef de şcoală după tot rahatul ăla?

— Da. Nu pot să ratez testele astea.

— Şi te descurci la mate?

Era doar analiză matematică. Nu era mare scofală.

— Da, e în regulă. Nu e ceva foarte greu.

— Corect. Oricum. Voiam doar să-ţi spun, mulţi de pe aici se poarta naşpa cu tine, ştiu. Iar tu înghiţi fără un cuvânt. Dar n-ar fi trecut prin asta şi apoi să vină la scoală, cum ai făcut tu. Una peste alta, nu fac nici pe jumătate cât tine. Ai coloană, fată.

Cu respiraţia tăiată în faţa complimentului, Geneva doar coborî privirea în pământ şi ridică din umeri.

— Deci, acum că văd cum eşti de fapt, fată, ar trebui să ne vedem mai des, tu şi cu mine. Dar nu eşti niciodată prin zonă.

— Păi ştii şi tu, şcoală şi alte rahaturi. „Fii atentă, se avertiză. Nu trebuie să vorbeşti pe limba lui.“

Kevin glumi:

— Nu, fată, nu-i aşa. Ştiu eu cum stă treaba. Învârţi droguri prin BK.

— Pe bun… Aproape un „pe bune că nu”. Refuză să-i scape aşa ceva. Îi adresă un zâmbet timid, coborî privirea spre podeaua roasă. Nu învârt nimic în Brooklyn. Doar Queens. Au mai mulţi verzişori acolo.

„Jalnic, jalnic, jalnic, fato. O, eşti de toată groaza.“ Palmele i se umeziră de transpiraţie.

Dar Kevin râse cu poftă. Apoi clătină din cap.

— Nu – ştiu de ce m-am păcălit. Cred că *maică-ta* e aia care vinde droguri în BK.

Suna a insultă, dar era de fapt o invitaţie. Kevin o invita la un duel. Aşa îi spuneau babacii. Acum i se spunea „lătrat”, un schimb de „replici lătrate” – insulte. Făcea parte dintr-o tradiţie îndelungată de concursuri de poezie şi poveşti ale negriilor şi consta dintr-un duel verbal, un schimb de replici răutăcioase. Cei care erau foarte buni la aşa ceva apăreau pe scenă, dar cele mai multe concursuri aveau loc în sufragerii şi prin curţile şcolilor, prin pizzerii şi baruri, şi cluburi, şi în faţa blocului, iar replicile erau cam la fel de slabe precum ceea ce oferise Kevin pentru a iniţia jocul: „Hei, mă-ta e aşa proastă că întreabă de preţ în magazinele cu marfa de un dolar”, „Hei, sor’-ta e aşa urâtă că n-ar putea să şi-o tragă nici dacă i-ai lega o sfoară de gât”.

Dar aici, acum, nici nu încerca să facă pe deşteptul. Fiindcă, de regulă, duelul se dădea între bărbaţi sau între femei separat. Când un bărbat se oferea să intre în joc cu o femeie, însemna un singur lucru: flirt.

Geneva se gândi cât de ciudate erau toate. Trebuia să fii victima unui atac ca să câştigi respectul oamenilor. Tatăl ei spunea întotdeauna că şi din cele mai rele lucruri poate ieşi ceva bun.

„Păi, dă-i bătaie, fată; intră în joc.“ Jocul era ridicol de copilăresc, dar ştia cum se face; ea şi Keesh şi sora lui Keesh puteau juca o oră întreagă. *Mă-ta e aşa grasă că grupa ei sangvină e McDonald's. Maşina ta i-aşa rablă că au furat antifurtul şi-au lăsat maşina…* Dar, cu inima bătându-i nebuneşte, Geneva se mulţumi acum să rânjească şi să transpire în tăcere. Încercă din răsputeri să găsească o replică.

Dar era vorba de Kevin Cheaney însuşi. Chiar dacă ar fi reuşit să-şi ia avânt cât să-i arunce o înţepătură despre mama sa, mintea îi era încleiată.

Se uită la ceasul de la mână, apoi la cartea de studii lingvistice. „O, Doamne, eşti naşpa, fată, îşi spuse furioasă. Zi ceva!”

Dar din gură nu-i ieşi niciun sunet. Ştia că Kevin avea să-i arunce privirea aia pe care o cunoştea atât de bine, care spunea n-am timp de pierdut cu moime naşpa, şi să plece. Dar nu, se părea că doar credea că n-are chef să se joace, fiind, probabil, încă speriată după evenimentele din acea dimineaţă, şi asta nu-l deranja. Spuse doar:

— Vorbesc serios, Gen, nu eşti genul interesată doar de DJ şi codiţe, şi bijuterii. De fapt, tu eşti deşteaptă. E plăcut să discut cu cineva deştept. Băieţii mei – făcu un semn din cap spre masa amicilor săi – nu sunt chiar savanţi, ştii ce zic?

Îi veni o idee. „Dă-i bătaie, fată.“

— Da. Spuse, unii dintre ei sunt aşa proşti că dacă i-ai întreba cum îi cheamă s-ar uita în buletin.

— Tare, fato! Eşti de-a mea.

Râzând, îşi lovi pumnul de al ei, iar ea simţi un fior prin tot corpul. Se strădui să nu rânjească; era de foarte prost gust să zâmbeşti la propria replică.

Apoi, chiar în acel moment, se gândi câtă dreptate avea, cât de rar se întâmplă să discuţi pur şi simplu cu cineva deştept, cineva care putea să asculte, cineva căruia îi păsa de ceea ce aveai de spus.

Kevin ridică o sprânceană spre detectivul Bell, care plătea mâncarea, şi spuse:

— Ştiu că tipul ăla care se dă drept profesor e dintre copoi.

Ea şopti:

— Omul cam are cuvântul „poliţai” întipărit pe frunte.

— Asta aşa-i, spuse Kevin râzând. Ştiu că îţi apără spatele şi toate alea, şi e în regulă. Dar vreau să-ţi zic că o să fiu şi eu cu ochii pe tine.

Şi băieţii mei. Dacă vedem ceva aiurea, îl anunţăm.

Ea se simţi emoţionată.

Dar apoi se îngrijoră. „Dacă Kevin sau unul dintre prietenii lui sunt răniţi de bărbatul acela îngrozitor de la bibliotecă?" Încă suferea teribil fiindcă domnul Barry fusese ucis din cauza ei, iar femeia de pe trotuar fusese rănită. Avu o presimţire oribilă. Kevin întins în salonul firmei de pompe funebre Williams, precum atâţia alţi băieţi din Harlem, împuşcat şi ucis în stradă.

— Nu trebuie să faci asta, spuse, fără a zâmbi.

— Ştiu că nu trebuie, spuse el. *Vreau* s-o fac. Nimeni n-o să-ţi facă rău. Promit. OK, mă duc la băieţii mei acum. Ne vedem mai târziu? La ora de mate?

Cu inima bubuindu-i, răspunse tremurat:

— Sigur.

Îi lovi din nou pumnul şi plecă. Privindu-l, se simţi cuprinsă de fierbinţeală, mâinile tremurându-i după atingere. „Te rog, îşi spuse, nu lăsa să i se întâmple nimic…"

— Domnişoară?

Ea ridică privirea şi clipi.

Detectivul Bell aşeză o tavă. Mâncarea mirosea atât de bine… Îi era chiar mai foame decât ar fi crezut. Se holbă la farfuria fierbinte.

— Îl cunoşti? o întrebă poliţistul.

— Da, e în regulă. Avem ore împreună. Îl cunosc de ani de zile.

— Pari puţin dată peste cap, domnişoară.

— Păi… Nu ştiu. Poate că sunt. Da.

— Dar n-are nicio legătură cu ceea ce s-a întâmplat la muzeu, aşa-i? o întrebă zâmbind.

Ea îşi feri privirea, simţind cum faţa îi ia foc.

— Acum, continuă detectivul, aşezând în faţa ei farfuria fierbinte. Mănâncă. Nimic nu se compară cu o porţie de tetrazzini cu carne de curcan când e vorba de alinarea unui suflet tulburat. Ştii, s-ar putea chiar să le cer reţeta.

Capitolul 11

Astea aveau să fie bune.

Thompson Boyd se uită la ceea ce avea în coşul de cumpărături, apoi porni spre casă. Îi plăceau la nebunie magazinele tip bricolaj. Se întreba mereu de ce anume. Poate fiindcă tatăl său obişnuia să-l ducă în fiecare sâmbătă la un magazin Ace Hardware de lângă Amarillo ca să-şi ia ceea ce îi trebuia pentru atelierul amenajat în magazia de lângă rulota lor.

Sau poate din cauză că în majoritatea magazinelor de bricolaj, ca şi aici, toate erau aranjate şi organizate, vopselele şi lipiciurile şi benzile adezive erau toate ordonate logic şi uşor de găsit.

Totul aranjat ca la carte.

Lui Thompson îi plăcea şi mirosul, un fel de miros înţepător de îngrăşământ/ulei/solvent ce era imposibil de descris, dar care ar fi fost recunoscut imediat de oricine intrase vreodată într-un magazin vechi de bricolaj.

Ucigaşul era destul de îndemânatic. Era ceva ce învăţase de la tatăl său care, deşi îşi petrecea toată ziua mânuind scule, lucrând la conducte de petrol, turle de foraj şi pompe de adâncime, îşi dedica o grămadă de timp şi pentru a-l învăţa răbdător pe fiul său cum să lucreze cu – şi să respecte – sculele, cum să măsoare, cum să deseneze proiecte. Thompson petrecea ore întregi învăţând să repare ceea ce era stricat şi cum să transforme lemnul, metalul şi plasticul în obiecte noi. Lucrau împreună la camionetă sau la trailer, reparau gardul, făceau mobilă, meşteşugeau un cadou pentru mama sau mătuşa sa – un făcăleţ sau o cutie pentru ţigări, sau o masă pentru tăiat carnea. „Indiferent dacă e mic sau mare, îl învăţase tatăl său, trebuie să depui aceeaşi îndemânare în ceea ce faci, fiule. Nimic nu-i mai bun sau mai greu decât altceva. Totul ţine de unde pui virgula.”

Tatăl său era un profesor bun şi era mândru de ceea ce construia fiul său. Când murise, Hart Boyd avea cu el un set de lustruit pantofii pe care îl făcuse băiatul şi un breloc de lemn în formă de cap de indian, inscripţionat cu „Tatăl” pe el.

Era o întâmplare fericită, după cum s-a dovedit mai târziu, faptul că Thompson deprinsese aceste abilităţi, fiindcă tocmai din asta consta şi executarea morţii. Mecanică şi chimie. Cu nimic diferit faţă de tâmplărie sau vopsit, sau reparaţiile la o maşină.

Conta unde puneai virgula.

La casă plăti – cu bani gheaţă, desigur – şi îi mulţumi vânzătorului. Luă punga de cumpărături cu mâinile acoperite de mănuşi. Porni spre uşă, se opri şi privi o mică maşină electrică de tuns iarba, cu verde şi

galben. Era perfect curată, lustruită, o maşinărie ca o bijuterie de smarald. Îl atrăgea în mod bizar. „Oare de ce?” se întrebă. Ei bine, fiindcă se gândise ia tatăl său, îi trecu prin minte că maşina îi amintea de vremurile în care tundea curtea minusculă din spatele rulotei părinţilor săi, duminica dimineaţă, apoi intra în casă să se uite la meci cu tatăl său în vreme ce mama lui făcea prăjituri.

Îşi amintea mirosul dulceag al gazului de eşapament cu plumb. Îşi amintea pocnetul ca de pistol făcut atunci când lama lovea o piatră şi o arunca în aer, amorţeala din mâini provocată de vibraţia mânerelor.

Amorţit, aşa cum te-ai simţi chiar înainte de a muri de muşcătura unui şarpe american cu clopoţei, presupuse.

Îşi dădu seama că vânzătorul vorbea cu el.

— Poftim? întrebă Thompson.

— Vă pot oferi un preţ foarte bun, spuse vânzătorul, arătând din cap spre maşina de tuns iarba.

— Nu, mulţumesc.

Ieşind, se întrebă de ce se pierduse în gânduri – ce îl atrăsese atât de mult la maşina de tuns iarba, de ce şi-o dorea atât de mult. Apoi îl năpădi gândul neplăcut că nu ţinea câtuşi de puţin de amintirea de familie. Poate că era din cauză că maşina era, de fapt, o mică ghilotină, o metodă foarte eficientă de a ucide.

Poate că asta era.

Nu-i plăcea gândul. Dar era acolo.

Amorţit…

Fluierând încet un cântec din tinereţe, Thompson o luă în sus pe stradă, având într-o mână punga de cumpărături şi în cealaltă diplomatul, în care se aflau pistolul şi bâta, şi câteva alte instrumente necesare în meseria sa.

Rămase pe aceeaşi stradă intrând în Little Italy, unde echipele făceau curat după sărbătoarea de stradă de ieri. Deveni atent, observând mai multe maşini de poliţie. Doi poliţişti discutau cu proprietarul coreean al unui stand de fructe şi cu soţia acestuia. Se întrebă despre ce era vorba. Apoi îşi continuă drumul până la un telefon public. Îşi verifică din nou căsuţa vocală, dar nu erau încă mesaje despre unde se afla Geneva. Asta nu era o problemă. Omul său de legătură cunoştea destul de bine Harlemul şi era doar o problemă de timp până când Thompson avea să afle la ce şcoală mergea fata şi unde locuia. În plus, îi prindea bine nişte timp liber. Mai avea ceva de făcut, ceva ce plănuia chiar de mai multă vreme decât moartea Genevei Settle, şi care era la fel de important ca acea însărcinare.

Mai importantă, de fapt.

Şi, interesant, acum că se gândea la asta – şi asta presupunea copii.

*

— Da? rosti Jax în telefon.

— Ralph.

— Ce faci, javră? Jax se întrebă dacă micul faraon slăbănog stătea sprijinit de ceva în acel moment. Ai vorbit cu prietenul nostru? adăugă el, referindu-se la personajul DeLisle Marshall.

— Da.

— Iar Regele Graffiti e în regulă? întrebă Jax.

— Da.

— Bun. Deci cum stăm cu treaba asta?

— OK, am aflat ce-ţi trebuie, omule. E…

— Nu spune nimic.

Telefoanele erau o adevărată invenţie a diavolului când venea vorba despre probe incriminatoare. Îi indică bărbatului intersecţia de pe 116th Street. În zece minute.

Jax închise şi porni în sus pe stradă, în vreme ce două femei, în pardesiele lor lungi, purtând pălării sofisticate de mers la biserică şi Biblii mâncate de vreme, îl ocoliră. El le ignoră privirile neliniştite.

Fumând, păşind încet cu şchiopătatul său de om împuşcat, nu de fiţe, Jax inhala aerul, ameţit de bucuria de a se fi întors acasă. Harlem… privi în jurul său magazinele, restaurantele şi vânzătorii stradali. Puteai cumpăra orice de aici. Ţesături din Africa de Vest şi cruci egiptene, coşuri Bolga, măşti, steaguri şi fotografii înrămate înfăţişând siluete de bărbaţi şi de femei în Congresul Naţional African, pe negru, verde şi galben. Şi postere: Malcolm X, Martin Luther King Jr., Tina, Tupac, Beyonce, Chris Rock, Shaq… Şi zeci de fotografii cu Jam Jay, genialul şi generosul rapper DJ din cadrul Run-D.M.C., împuşcat mortal de un idiot în studioul său de înregistrări din Queens, cu ceva ani în urmă.

Jax era asaltat din toate părţile de amintiri. Aruncă o privire spre un alt colţ. Ei, ca să vezi. Devenit între timp restaurant fast-food, acesta fusese locul primei infracţiuni a lui Jax, comisă pe când avea cincisprezece ani– infracţiunea care îl lansase pe drumul prin care îşi câştigase pe bună dreptate notorietatea. Fiindcă tot ceea ce şterpelise nu erau băutură, sau ţigări, sau pistoale, sau bani, ci un bax de vopsea mişto Krylon dintr-un magazin de bricolaj. Pe care îl folosise ulterior în decursul următoarelor 24 de ore, complicând furtişagul cu o infracţiune de violare a proprietăţii şi distrugere de bunuri atunci când pictase cu spray, în stil graffiti, cu litere umflate, „Jax 157“, în întregul cartier Manhattan şi Bronx.

În cei câţiva ani care au urmat, Jax a însemnat cu această amprentă personală a sa mii de suprafeţe: pasarele, poduri, viaducte, ziduri, panouri, magazine, autobuze de pe cursele interne, autobuze private, clădiri de birouri – a marcat Rockefeller Center, chiar lângă statuia aceea de aur, înainte de a cădea în mâinile a doi paznici masivi care l-au cotonogii zdravăn cu bâte şi bastoane.

Dacă tânărul Alonzo Jackson îşi găsea cinci minute de singurătate şi o suprafaţă plană, imediat apărea „Jax 157“.

Reuşind doar cu greu să se ţină de carte în liceu, având părinţii divorţaţi, plictisit la culme de locurile de muncă normale, vârât permanent în probleme, îşi găsea consolare ca scriitor (războinicii de graffiti erau „scriitori”, nu „artişti” – cum pretindeau în faţa tuturor Keith Haring, galeriile Soho şi agenţiile de promovare şi impresariat). Se înhăitase o vreme cu câteva găşti locale Blood, dar se răzgândise într-o zi când, în timp ce pierdea vremea cu ai lui pe 140th, gaşca Trey-Sevens trecuse pe-acolo în maşini şi pac, pac, pac, Jimmy Stone, care stătea chiar lângă el, se prăbuşise cu două gloanţe în tâmplă, mort înainte să ajungă pe asfalt. Totul din cauza unui pacheţel de cocaină sau fără vreo cauză anume.

La naiba cu asta! Jax se lansase pe cont propriu. Mai puţini bani. Dar cu mult mai sigur (în ciuda faptului că-şi pictase semnătura cu spray în locuri precum podul Verrazano şi pe un accelerat în mişcare de pe linia A – ceea ce fusese o treabă cu adevărat mişto, de care auziseră şi băieţaşii din puşcărie).

Alonzo Jackson, rebotezat neoficial, dar permanent Jax, se cufundă în arta sa. Începu simplu, lăsându-şi semnătura peste tot prin oraş. Dar află în scurt timp că dacă te mulţumeşti cu atât, chiar dacă te semnezi în fiecare cartier al oraşului, nu eşti decât o „jucărioară” jalnică, iar regii graffiti nici că se uită la tine.

Drept urmare, chiulind de la şcoală, lucrând în restaurante fast-food în timpul zilei ca să-şi cumpere vopsea sau şterpelind cât putea, Jax trecu la compoziţii majore – texte desenate rapid, dar cu mult mai mari. Deveni un maestru al desenelor de sus până jos: acoperi complet pe verticală un vagon de metrou. Trenul accelerat de pe linia A, probabil cea mai lungă rută din oraş, era favoritul său. Mii de vizitatori aveau să vină de la aeroportul Kennedy până în oraş într-un tren pe care nu scria doar „Bine aţi venit în Big Apple”; avea şi misteriosul mesaj: „Jax 157“.

Până să împlinească douăzeci şi unu de ani, Jax realizase două astfel de compoziţii majore de la cap la coadă – acoperind întreaga laterală a unui vagon de metrou cu desenele sale graffiti – şi aproape că reuşise să deseneze un tren întreg, ceea ce era visul oricărui rege graffiti. Îşi făcuse şi porţia de capodopere. Jax încercase să definească odată ce anume reprezenta o capodoperă de graffiti. Dar tot ce putea spune era că o capodoperă era ceva *mai mult.* Ceva ce îţi tăia răsuflarea. O lucrare pe care o puteau privi deopotrivă şi un drogat tâmpit ghemuit într-un canal, şi un afacerist de pe Wall Street îmbarcat pe New Jersey Tranzit, şi să-şi spună amândoi: „Omule, ce treabă absolut mişto”.

„Alea da, vremuri”, îşi spuse Jax, Era un rege graffiti, în vâltoarea

celei mai intense mişcări culturale a negrilor de la Renaşterea din Harlem încoace: hip-hop-ul.

Sigur, Renaşterea fusese, probabil, foarte tare. Dar pentru Jax era o treabă de oameni deştepţi. Pornea din minte. Hip-hop-ul izvora din suflet şi din inimă. Nu se năştea în facultăţi şi mansarde de scriitor, venea direct de pe nenorocitele de străzi, de la puştii furioşi şi chinuiţi, şi disperaţi care duceau vieţi imposibil de grele şi proveneau din familii destrămate, care păşeau pe trotuare pline cu fiole de cocaină aruncate de drogaţi şi pătate cu sânge maro, uscat. Era strigătul brut al oamenilor care erau *nevoiţi* să strige pentru a se face auziţi… Hip-hop-ul avea patru dimensiuni ce-ţi ofereau de toate: muzică prin reprezentaţiile DJ-ilor, poezie prin rap-ul MC-iilor, dans prin demonstraţiile de break-dance ale profesioniştilor şi artă prin contribuţia proprie a lui Jax, graffiti.

De fapt, aici pe 116th Street, făcu o pauză şi privi locul în care se aflase magazinul Woolworth cu preţuri unice. Magazinul nu supravieţuise haosului creat de jafurile din timpul faimoasei pene de curent din 1977, dar ceea ce apăruse în locul său era un adevărat miracol, cel mai bun club hip-hop din ţară, Harlem World. Trei etaje cu toate genurile de muzică posibile, muzică radicală, ce crea dependenţă şi te băga în priză. Dansatori de break-dance care se învârteau ca nişte sfârleze se răsuceau ca valuri agitate de furtună. DJ care învârteau discurile de vinil pentru dansatorii care umpleau ringurile de dans şi MC care se dedicau trup şi suflet microfoanelor, umplând încăperea cu versurile lor crude, fără abureli, ce răsunau în acelaşi ritm cu bătăile unei inimi adevărate. Harlem World era locul unde începuseră vorbele de improvizaţie, bătăliile dintre rapperi. Jax avusese norocul să vadă spectacolul considerat a fi cel mai faimos din toate timpurile: Cold Crush Brothers and the Fantastic Five…

Harlem World dispăruse de mult, desigur. Dispăruseră totodată – raşchetate sau mâncate de vreme sau acoperite cu un alt strat de vopsea – şi miile de opere ale lui Jax, alături de cele ale altor legende graffiti de la începutul erei hip-hop, Julio şi Kool şi Taki. Regii graffiti.

A, şi mai erau şi cei care deplângeau decăderea hip-hop-ului, care se transformase în Black Entertainment Television, rapperi multimilionari în Hummeruri lucioase, *Bad Boys II,* afaceri cu cifre mari, puşti albi din suburbii, muzică descărcată pe iPod-uri şi MP3-playere şi radio prin satelit. Era… ei bine, un exemplu clasic: Jax privea un autocar turistic supraetajat ce tocmai lua curba din apropiere. În lateral avea marcat „Tururi rap/hip-hop: vizitaţi adevăratul Harlem". Pasagerii reprezentau un amestec de turişti negri, albi şi asiatici. Auzea frânturi din discursul învăţat al şoferului şi promisiunea că aveau să oprească în scurt timp pentru a lua masa la un restaurant cu „bucătărie neagră autentică".

Dar Jax nu era de acord cu cei care se plângeau întruna că vremurile de altădată apuseseră. Sufletul districtului Uptown rămânea pur. Nimic n-ar fi putut să-l atingă vreodată. Îi veni în minte Cotton Club, acel veritabil monument din anii 1920 de jazz, swing şi jazz de Harlem. Toată lumea credea că era reprezentativ pentru adevăratul Harlem, nu? Câţi ştiau că el era rezervat publicului de albi (chiar şi faimosul W.C. Handy, care locuia în Harlem, unul dintre cei mai mari compozitori americani al tuturor timpurilor, a fost împiedicat să intre, în vreme ce înăuntru se cânta chiar muzica sa).

Ei bine, şi ce? Cotton Club dispăruse naibii. Harlemul, nu. Şi nici nu avea să dispară vreodată. Renaşterea se încheiase, iar hip-hop-ul se schimbase. Dar chiar acum pe străzile din jurul său bătea un vânt proaspăt. Jax se întreba ce anume va aduce *asta.* Şi dacă avea să mai apuce să-l vadă – dacă nu rezolva bine treaba asta cu Geneva Settle, avea să sfârşească mort sau înapoi în închisoare în decurs de douăzeci şi patru de ore.

„Savuraţi-vă mâncarea de negri", le adresă în gând turiştilor când autocarul se îndepărtă.

Înaintând pe stradă cale de câteva cvartale, Jax îl găsi într-un final pe Ralph care, evident, se sprijinea de o clădire baricadată cu scânduri.

— Javră, spuse Jax.

— Ce faci?

Jax continuă să meargă.

— Unde mergem? întrebă Ralph, grăbind pasul pentru a se ţine pe lângă bărbatul cel înalt.

— E o zi bună pentru o plimbare.

— E frig afară.

— Mersul o să te încălzească.

Merseră în continuare o vreme, Jax ignorând văicărelile nefericite ale lui Ralph, fără a le asculta. Se opri la Papaya King şi cumpără patru hotdogi şi două sucuri de fructe, fără a-l întreba pe Ralph dacă îi era foame. Sau dacă era vegetarian, sau dacă sucul de mango îl făcea să vomite. Plăti şi ieşi din nou în stradă, dându-i slăbănogului porţia sa.

— Nu mânca aici. Haide.

Jax mătură strada cu privirea. Nu îi urmărea nimeni. O luă din nou la picior, mergând repede. Ralph îl urmă.

— Nu stăm într-un loc fiindcă n-ai încredere în mine?

— Da.

— Deci de ce n-ai încredere în mine, aşa deodată?

— Fiindcă ai avut timp să mă vinzi de când te-am văzut ultima dată. Ce *anume* e aşa greu de priceput?

— Frumoasă zi pentru o plimbare, răspunse Ralph.

Luă o muşcătură din hotdog.

Merseră încă o jumătate de cvartal şi intrară pe o stradă ce părea pustie, apoi o luară spre sud. Jax se opri. Ralph se opri şi el şi se sprijini de un gard din fier forjat din faţa unei case din gresie. Jax îşi mâncă hotdogii şi-şi sorbi sucul de mango. Ralph îşi devoră porţia proprie.

Mâncau, beau, doar doi muncitori aflaţi în pauza de masă de pe un şantier de construcţii sau de la o firmă de curăţenie. Nimic suspect în asta.

— Mamă, localul ăla face hotdogi tare buni, spuse Ralph.

Jax îşi termină mâncarea, se şterse pe mâini de jachetă şi îl pipăi pe Ralph peste tricou şi blugi. N-avea microfoane.

— Să-i dăm bătaie. Ce ai aflat?

— Fata asta, Settle, OK? E elevă la Langston Hughes. Îl ştii? Liceul.

— Sigur, îl ştiu. E acolo acum?

— Nu ştiu. M-ai întrebat unde, nu când. Atâta că am mai auzit ceva de la băieţii din cartier…

Cartier…

— Ei zic că o păzeşte cineva. Stă pe lângă ea tot timpul.

— Cine? fu curios Jax. Poliţai? spuse, întrebându-se de ce îşi mai bătea capul. Bineînţeles că ei erau.

— Aşa se pare.

Jax îşi termină sucul de fructe.

— Şi cealaltă treabă?

Ralph se încruntă.

— Ce ţi-am cerut.

— Oh. Faraonul privi în jur. Apoi scoase o pungă de hârtie din buzunar şi i-o strecură în mână lui Jax. Îşi dădu scama pe pipăite că pistolul era unul automat şi că era mic. Bun. Aşa cum ceruse. La fundul pungii se auzea clinchetul gloanţelor fără cartuş.

— Deci, spuse Ralph prudent.

— Deci. Jax scoase nişte verzişori din buzunar şi îi întinse lui Ralph, apoi se apropie de el. Simţi miros de malţ şi ceapă, şi mango. Acum, ascultă-mă. Noi ne-am terminat treaba. Dacă aud că ai spus cuiva despre asta, sau doar că mi-ai pomenit numele, te găsesc şi-ţi aranjez curul ăla nenorocit. Poţi să-l întrebi pe DeLisle şi o să-ţi spună că sunt o spurcăciune de om când mă enervez. Ştii ce zic?

— Da, domnule, murmură Ralph spre sucul de mango.

— Acum dispari naibii de aici. Nu, du-te pe-acolo. Şi nu privi înapoi.

Apoi Jax o luă în direcţia opusă, spre 116th Street, pierzându-se în mulţimile de oameni ieşiţi la cumpărături. Ţinându-şi capul plecat, mişcându-se rapid în ciuda şchiopătatului, dar nu atât cât să atragă atenţia.

În capătul străzii un alt autocar cu turişti opri zgomotos în faţa locaţiei de mult apusului Harlem World, iar din difuzoarele maşinii ţipătoare se scurse un rap anemic. Dar în acel moment Regele Graffiti, cel care picta cu sânge, nu reflectă asupra Harlemului, hip-hop-ului sau trecutului său de infractor. Avea pistolul. Ştia unde se afla fata. Singurul lucru la care se gândea acum era cât avea să-i ia până să ajungă la liceul Langston Hughes.

Capitolul 12

Femeia asiatică măruntă o privi pe Sachs cu prudenţă.

Neliniştea nu era surprinzătoare, presupuse detectivul, având în vedere că era înconjurată de o jumătate de duzină de poliţişti de două ori cât ea – şi încă vreo zece aşteptau pe trotuar în faţa magazinului ei.

— Bună dimineaţa, spuse Sachs. E foarte important să îl găsim pe bărbatul acesta. E posibil să fi comis câteva infracţiuni foarte grave.

Vorbea ceva mai rar decât ar fi făcut-o, credea ea, dacă nu s-ar fi lăsat influenţată de prejudecăţi.

Ceea ce, se dovedi, fu o gafă considerabilă.

— Înţeleg asta, spuse femeia într-o engleză perfectă, ba chiar cu accent francez. Le-am spus acelor poliţişti tot ceea ce mi-am amintit. Am fost destul de speriată. Când a probat căciula de schi, înţelegeţi. A tras-o pe faţă ca pe o mască. Înspăimântător.

— Sunt convinsă că aşa a fost, spus Sachs, revenindu-şi puţin la ritmul de vorbire normal. Ştiţi ce, v-ar deranja dacă v-am lua amprentele?

Scopul era de a verifica dacă amprentele ei erau cele de pe bonul de casă şi de pe obiectele găsite la scena crimei din biblioteca muzeului. Femeia fu de acord, iar un analizor portabil confirmă că erau ale ei.

Apoi, Sachs o întrebă:

— Sunteţi sigură că nu aveţi idee cine este sau unde locuieşte?

— Nu. A fost doar o dată sau de două ori aici. Poate de mai multe ori, dar e genul de persoană pe care nu pari să o remarci niciodată. Comun. Nu a zâmbit, nu s-a încruntat, nu a spus nimic. Complet oarecare.

„O înfăţişare potrivită pentru un ucigaş”, reflectă Sachs.

— Dar ceilalţi angajaţi?

— I-am întrebat pe toţi. Niciunul nu şi-l aminteşte.

Sachs deschise valiza, puse la loc analizorul de amprente şi scoase un computer Toshiba. Într-un minut pornise computerul şi încărcase programul de Tehnică de Identificare Facială Electronică. Era o versiune computerizată a mai vechiului kit de identitate, utilizat pentru a recrea imagini cu feţele suspecţilor. Sistemul manual utiliza fişe preimprimate cu trăsături umane şi păr, pe care poliţiştii le combinau şi le arătau martorilor pentru a se apropia de înfăţişarea unui suspect. TIFE utiliza un program de calculator pentru a face acelaşi lucru, realizând o imagine aproape fotografică.

În doar cinci minute, Sachs obţinu o imagine reprezentând un bărbat alb, cărnos, proaspăt ras, cu păr tuns scurt, castaniu-deschis, în

jur de patruzeci de ani. Arăta ca oricare dintre milioanele de oameni de afaceri sau contractori, sau vânzători de vârstă mijlocie pe care i-ai fi întâlnit în zona metroului.

Oarecare…

— Vă amintiţi ce purta?

Exista un program similar cu TIFE ce putea îmbracă imaginea suspectului în ţinute diferite. Dar femeia nu-şi amintea nimic în afară de un impermeabil de culoare închisă.

— A, încă ceva. Cred că avea un accent din sud, adăugă ea.

Sachs dădu din cap şi mâzgăli informaţia în carnetul ei.

Apoi conectă o mică imprimantă laser şi în scurt timp scoase două duzini de exemplare cu imaginea Subiectului 910, în format fotografic standard, cu o scurtă descriere a înălţimii, greutăţii şi a faptului că, eventual, purta un impermeabil şi vorbea cu accent. Adăugit avertizarea că nu ezita să atace persoane nevinovate. Îi dădu aceste materiale lui Bo Haumann, fostul instructor militar grizonant şi tuns scurt, care era în prezent comandant al Unităţii de Intervenţie, grupul tactic al New Yorkului. Acesta, la rândul său, distribui fotografiile printre ofiţerii săi şi poliţiştii în uniformă care se alăturaseră echipei. Haumann îi organiză în grupuri pe apărătorii legii amestecându-i pe cei în uniformă cu cei de la serviciile de urgenţă, care aveau arme de foc mai puternice – şi îi trimise să înceapă să ia la verificat cartierul.

Grupul de poliţişti se risipi.

Departamentul de Poliţie al New Yorkului, NYPD, forţa poliţienească a oraşului, îşi dota echipele tehnice nu cu vehicule blindate, în stilul armatei, ci cu maşini de politic şi furgonete cu aspect comun, iar echipamentul era transportat într-un microbuz al Unităţii de Intervenţie – o camionetă albastru cu alb fără însemne particulare. Unul dintre acestea era parcat acum lângă magazin ca staţie temporară de lucru.

Sachs şi Sellitto îmbrăcară veste antiglonţ cu protecţie metalică în dreptul inimii şi porniră spre Little Italy. Cartierul se schimbase dramatic în ultimii cincisprezece ani. Ceea ce fusese cândva o uriaşă enclavă de imigranţi italieni din clasa muncitoare se redusese până aproape la a dispărea complet, din cauza extinderii cartierului chinezesc dinspre sud şi a tinerilor profesionişti dinspre nord şi vest. Pe Mulberry Street cei doi detectivi trecură acum de o emblemă a acestei schimbări; clădirea ce fusese în trecut Clubul Social Ravenite, reşedinţa familiei mafiote Gambino, în fruntea căruia se aflase demult dispărutul John Gotti. Clubul fusese confiscat de guvern – de unde şi porecla inevitabilă de „Club Fed” –, iar acum era doar o altă clădire comercială ce aştepta să fie închiriată.

Cei doi detectivi aleseră un bloc şi începură verificările, arătându-şi legitimaţiile şi poza subiectului, discutând cu vânzători stradali şi

angajaţi din magazine, adolescenţi care chiuleau de la ore şi savurau cafea Starbucks, pensionari aşezaţi pe bănci sau pe treptele din faţă. Primeau ocazional rapoarte de la ceilalţi poliţişti. „Nimic… Negativ pe Grand, terminat… Recepţionat… Negativ pe Hester, terminat… Încercăm la est…”

Sellitto şi Sachs îşi continuară propriul traseu, fără a avea mai mult succes decât ceilalţi. În spatele lor se auzi un bubuit puternic.

Sachs icni scurt – nu din cauza sunetului, pe care îl recunoscu imediat ca fiind rateul unui camion –, ci din cauza reacţiei lui Sellitto. Acesta sărise deoparte, chiar ascunzându-se în spatele unei cabine telefonice, cu mâna pe mânerul revolverului său.

Sellitto clipi şi înghiţi. Râse fără convingere.

— Nenorocitele astea de camioane, murmură.

— Da, spuse Sachs.

El îşi şterse faţa, şi îşi continuară drumul.

Aşezat în ascunzătoarea sa, adulmecând mirosul de usturoi de la unul dintre restaurantele din apropiere din Little Italy, Thompson Boyd stătea aplecat deasupra unei cărţi, citind instrucţiunile oferite şi examinând ceea ce cumpărase în urmă cu o oră de la magazinul de bricolaj.

Însemnă anumite pagini cu post-it-uri galbene şi făcu adnotări pe margine. Procedurile pe care le studia erau cam dificile, dar ştia că se va descurca. Nu exista nimic ce să nu poţi face dacă lucrai cu răbdare. Aşa îl învăţase tatăl său. Indiferent dacă sarcina era grea sau uşoară.

Totul ţine de unde pui virgula…

Se împinse în braţe şi se ridică de la masa care, alături de un scaun, o lampă şi un pat de campanie reprezentau singurele obiecte de mobilier din încăpere. Un televizor mic, o ladă frigorifică, un coş de gunoi. Păstra aici şi câteva provizii, lucruri pe care le folosea în munca sa. Thompson îşi trase mănuşa de latex de pe încheietura dreaptă şi suflă în ea, răcorindu-şi pielea. Apoi făcu la fel cu stânga. (Trebuia să presupui întotdeauna că ascunzătoarea va fi răscolită la un moment dat, aşa că îţi luai precauţii ca să nu existe probe care să te condamne, indiferent dacă asta presupunea să porţi mănuşi sau să confecţionezi o capcană pentru intruşi.) Închise ochii.

Fluiera încet acel cântec obsedant din filmul *Cold Mountain.*

Soldaţi împuşcând alţi soldaţi, explozia cea mare, baionete. Prin minte i se succedau imagini din film.

Cântecul încetă, alături de imagini, şi fu înlocuit imediat de o piesă clasică. *Bolero.*

De regulă nu-şi dădea seama de unde veneau cântecele. Era ca şi cum ar fi avut în cap un dispozitiv de schimbat CD-uri care fusese programat de altcineva. Dar cu *Bolero* cunoştea sursa. Tatăl său avea

piesa pe un album. Bărbatul cel masiv, tuns militărește, o asculta la nesfârșit la pick-upul de plastic verde Sears din atelierul său.

„Ascultă partea asta, băiete. Se schimbă registrul. Așteaptă… așteaptă… *Uite*! Ai auzit?"

Băiatul credea că da.

Thompson deschise acum ochii și se întoarse la carte.

Cinci minute mai târziu: *Bolero* încetă și o altă melodie începu să-și croiască diurn printre buzele sale țuguiate: *Time After Time.* Cântecul acela pe care Cyndi Lauper îl făcuse faimos în anii 1980.

Thompson Boyd fusese întotdeauna interesat de muzică și își dorise să cânte la un instrument de la o vârstă fragedă. Mama sa îl dusese la ore de chitară și flaut timp de câțiva ani. După accidentul ei, tatăl fusese cel care îl dusese personal pe băiat cu mașina, chiar dacă asta însemna să întârzie la serviciu. Dar existau probleme în progresul lui Thompson. Degetele lui erau prea mari și groase pentru corzile chitarei sau pentru clapele flautului și ale pianului, și nu avea voce deloc. Indiferent că era vorba să cânte în corul bisericii sau într-o trupă în garaj, nu, nu putea scoate decât un croncănit din vechea ladă cu sunete. Așa că, după un an sau doi, întoarse spatele muzicii și își umplu timpul cu activități pe care le fac băieții în mod normal în locuri precum Amarillo, Texas: își petrecea timpul cu familia, bătea cuie și trasa planuri și șlefuia obiecte în atelierul tatălui său, jucând rugbi de contact, apoi de placaj, vânând, dându-și întâlniri cu fele timide, făcând plimbări prin deșert.

Iar dragostea lui față de muzică o ascunse acolo unde se duc speranțele irosite.

Loc care, de regulă, nu e prea departe de suprafață. Mai devreme sau mai târziu, se târăsc din nou afară.

În cazul lui, acest lucru se întâmplase la închisoare, cu ceva ani în urmă. Un gardian din aripa de maximă securitate venise și-l întrebase pe Thompson:

— Ce naiba a fost *asta?*

— La ce te referi? întrebase veșnic placidul Tom Oarecare.

— Cântecul ăla, pe care îl fluierai.

— Fluieram?

— Ba bine că nu. Nu ți-ai dat seama?

— Era doar ceva ce făceam așa. Nu mă gândeam, îi spusese gardianului.

— La naiba, suna bine.

Gardianul se îndepărtase, lăsându-l pe Thompson să râdă singur. Ca să vezi. Avusese dintotdeauna un instrument, unul cu care se născuse, pe care îl ducea peste tot cu el. Thompson se dusese la biblioteca închisorii și citise despre asta. Aflase că oamenii l-ar fi numit „fluierător oral", care se deosebea de unul care cânta, de exemplu, la

un fluier de alamă – cum ar fi în trupele irlandeze. Cei care puteau face asta erau rari – majoritatea oamenilor au un diapazon foarte limitat când vine vorba de fluierat – şi puteau câştiga sume frumoase ca muzicieni profesionişti în concerte, reclame, televiziune şi filme *(toată lumea* cunoştea, desigur, tema din *Bridge on the River Kwai;* nu puteai să te gândeşti la el fără să fluieri primele câteva note, cel puţin în minte). Existau chiar şi concursuri de fluierat oral, cel mai faimos fiind Marele Campionat Internaţional, la care participau zeci de artişti – mulţi dintre ei ieşeau cu regularitate pe scenă alături de orchestre din lumea întreagă şi aveau propriile spectacole de cabaret.

O altă piesă îşi făcu loc în mintea sa. Thompson Boyd fluieră notele încet, producând un tril lejer. Observă că-şi împinsese pistolul calibru 22 dincolo de unde îl putea ajunge. Nu aşa se făceau lucrurile ca la carte… Trase pistolul mai aproape, apoi se întoarse la cărţulia de instrucţiuni, lipind noi post-it-uri pe pagini, aruncând o privire în plasa de cumpărături pentru a se asigura că avea tot ceea ce îi trebuia. Credea că pricepuse tehnica. Dar, ca întotdeauna când se apuca de ceva nou, avea de gând să înveţe totul la perfecţie înainte de a executa sarcina.

— Nimic, Rhyme, rosti Sachs în microfonul agăţat lângă buzele ei pline.

Faptul că buna dispoziţie anterioară dispăruse cu totul se făcu simţit când el lătră:

— *Nimic?*

— Nu l-a văzut nimeni.

— Unde eşti?

— Am acoperit, practic, tot cartierul Little Italy. Eu şi Lon suntem ia capătul de sud. Canal Street.

— La dracu', bombăni Rhyme.

— Am putea… Sachs se întrerupse. Ce-i aia?

— Ce? întrebă Rhyme.

— Stai o clipă. Se întoarse spre Sellitto şi îi spuse: Haide.

Scoţând legitimaţia, îşi croi drum printre patru benzi de trafic aglomerat. Aruncă o privire în jurul ei, apoi o luă spre sud, pe Elizabeth Street, un canion întunecat de blocuri de locuinţe, magazine de retail şi depozite.

Se opri din nou.

— Simţi mirosul?

Rhyme întrebă acid:

— Dacă simt mirosul?

— Pe Lon îl întrebam.

— Da, spuse detectivul cel masiv. Ce e asta? Ceva dulce, parcă.

Sachs arătă spre o firmă de vânzări en gros cu produse din plante,

săpun şi beţişoare parfumate, aflată la două clădiri mai spre sud de intersecţia dintre Canal şi Elizabeth Street. Dinspre uşile deschise adia un miros puternic floral. Era iasomie – aroma pe care o detectaseră pe pachetul pentru viol şi pe care şi Geneva o simţise la muzeu.

— S-ar putea să avem o pistă, Rhyme. Te sun eu înapoi.

— Da, da, spuse chinezul cel slab aflat în firma de produse din plante, uitându-se la imaginea compusă de TIFE reprezentându-l pe Subiectul 910. Văd uneori. Sus. Nu mult pe aici. Ce făcut?

— E acolo sus acum?

— Nu ştiu. Nu ştiu. Cred că văzut pe el azi. Ce făcut?

— Ce apartament?

Bărbatul ridică din umeri.

Firma de import produse din plante en gros ocupa etajul întâi, dar la capătul holului slab luminat, dincolo de o uşă de siguranţă, se aflau scări ce urcau în întuneric. Sellitto scoase staţia şi apelă frecvenţa specială de operaţii:

— L-am prins.

— Cu cine vorbesc? lătra Haumann.

— A, scuze. Sunt Sellitto. Suntem la două străzi distanţă spre sud de intersecţia dintre Canal şi Elizabeth. Chiriaşul a fost identificat cu certitudine. S-ar putea să fie în clădire chiar acum.

— Comandă către toate unităţile de urgenţă. Aţi recepţionat, terminat?

Undele răsunară de răspunsuri afirmative.

Sachs se identifică şi transmise:

— Strângem laţul în tăcere şi nu intrăm pe Elizabeth. Strada se vede de la fereastra din faţă.

— Recepţionat, cinci-opt-opt-cinci. Care e adresa? Solicit mandat de percheziţie fără somaţie, terminat.

Sachs le dădu numărul străzii.

— Încheiat.

În mai puţin de cincisprezece minute, echipele ajunseră la faţa locului, iar poliţiştii de la Percheziţii şi de la Monitorizare verificau faţa şi spatele clădirii cu binocluri şi senzori cu infraroşii şi sonici. Comandantul echipei de percheziţii şi monitorizare spuse:

— Sunt patru etaje în clădire. Depozitul de mărfuri importate ocupă parterul. Avem acces la etajele doi şi patru. Sunt ocupate – familii de asiatici. Cuplu în vârstă la doi, iar la etajul patru o femeie cu patru sau cinci copii.

Haumann spuse:

— Şi etajul trei?

— Ferestrele sunt acoperite cu draperii, dar scanarea cu infraroşii a identificat căldură. Ar putea fi un televizor sau un radiator. Dar ar

putea fi şi un om. Şi se aud ceva sunete. Muzică. Şi scârţâit de podele, s-ar părea.

Sachs privi lista de locatari a clădirii. Plăcuţa de deasupra butonului de la interfonul pentru etajul trei era goală.

Sosi un poliţist care îi dădu lui Haumann o bucată de hârtie. Era mandatul de percheziţie semnat de un judecător al tribunalului de stat şi care tocmai fusese trimis pe fax la postul mobil al comandamentului pentru situaţii de urgenţă. Haumann îl verifică, se asigură că adresa era corectă – o intrare forţată la o adresă greşită ar fi putut atrage acuzaţii şi ar fi pus în pericol cazul împotriva subiectului. Dar hârtia era în ordine.

Haumann spuse:

— Două echipe la intrare, câte patru oameni la fiecare, pe casa scărilor din faţă şi în spate, la scara de incendiu. Berbec de spart uşa în faţă.

Alese opt poliţişti şi îi împărţi în două grupuri. Unul din ele – echipa A – avea să intre prin faţă. Grupul B se ocupa de ieşirea de incendiu. Li se adresă acestora din urmă:

— La trei spargeţi fereastra şi îi aruncaţi o grenadă cu acţiune de orbire, interval de declanşare de două secunde.

— Recepţionat.

— La zero, spargeţi uşa din faţă, îi spuse comandantul echipei A.

Apoi selectă alţi poliţişti care să păzească uşile persoanelor nevinovate şi să fie de rezervă.

— Acum desfăşuraţi-vă. Hai, hai, hai!

Poliţiştii – majoritatea bărbaţi, două femei – porniră după cum le comandase Haumann. Echipa B ocoli spre spatele clădirii, în vreme ce Sachs şi Haumann se alăturară echipei A, împreună cu un poliţist care mânuia berbecul de spart uşa.

În condiţii normale nu ar fi fost permis ca un ofiţer de la scena crimei să facă parte din echipa de intervenţie, dar Haumann o văzuse pe Sachs sub foc şi ştia că se putea descurca singură. Şi, ceea ce era şi mai important, şi ofiţerii din echipa de intervenţie o priveau cu ochi buni. Nu ar fi recunoscut asta niciodată, cel puţin nu în faţa ei, dar o considerau pe Sachs una de-a lor şi se bucurau să o aibă în echipă. Era un avantaj, desigur, şi faptul că era una dintre cele mai bune trăgătoare din poliţie.

Cât despre Sachs însăşi, ei bine, ei pur şi simplu îi plăcea să facă intervenţii în forţă.

Sellitto se oferi să rămână jos şi să supravegheze strada. Cu genunchii dureroşi din cauza artritei, Sachs urcă alături de ceilalţi poliţişti până la etajul trei. Se apropie de uşă şi ascultă. Îi făcu un semn din cap lui Haumann:

— Aud ceva, şopti.

Haumann rosti în staţie:

— Echipa B. Raportaţi.

— Suntem pe poziţie, auzi Sachs în cască. Nu vedem înăuntru, dar suntem gata de intervenţie.

Comandantul privi echipa din jurul lor. Poliţistul cel masiv cu berbecul de spart uşa – un tub de aproximativ un metru – dădu din cap. Un alt poliţist se ghemui lângă el şi îşi strânse degetele în jurul clanţei pentru a vedea dacă era încuiată.

În microfon, Haumann şopti:

— Cinci… patru… trei.

Linişte. Acesta ar fi fost momentul când ar fi trebuit să audă sunetul sticlei sparte, apoi explozia grenadei de orbire.

Nimic.

Ceva era în neregulă aici. Poliţistul care ţinea de clanţă tremura violent, gemând.

„Isuse, îşi spuse Sachs, uitându-se la el. Tipul e cuprins de o criză sau aşa ceva. Un membru din echipa de intervenţii tactice care avea epilepsie? Cum naiba nu se descoperise asta la examenul medical?”

— Ce e? îi şopti Haumann bărbatului.

Acesta nu răspunse. Tremuratul se intensifică. Ochii îi erau măriţi şi se vedea doar albul ochilor.

— Echipa B, raportaţi, solicită comandantul în staţie. Ce se întâmplă, terminat?

— Comandante, fereastra e bătută în scânduri, transmise conducătorul echipei B. Placaj. Nu putem arunca grenada. Care e statutul Alpha, terminat?

Poliţistul de la uşă se prăbuşise acum, cu mâna încremenită pe clanţă, încă tremurând. Haumann şopti pe o voce aspră:

— Pierdem timpul! Daţi-l la o parte şi spargeţi uşa. Acum!

Un alt poliţist îl prinse pe cel care avea un atac.

Cel de-al doilea începu şi el să tremure.

Ceilalţi poliţişti se dădură înapoi. Unul murmură:

— Ce se…?

În acel moment, părul primului poliţist luă foc.

— A electrificat uşa!

Haumann arăta spre o placă de metal de pe podea. Acestea erau frecvente în clădirile vechi – erau folosite ca petice ieftine pentru podelele din lemn masiv. Însă aceasta fusese folosită de Subiectul 910 pentru a face o capcană electrică împotriva nepoftiţilor; ambii bărbaţi erau străbătuţi de curent de înaltă tensiune.

Flăcările izbucneau din capul primului poliţist, din sprâncene, de pe spatele mâinilor, apoi de pe gât. Celălalt poliţist îşi pierduse cunoştinţa, dar încă se mai zbătea îngrozitor.

— *Jesus,* şopti un poliţist în spaniolă.

Haumann îi aruncă pistolul H&K. unui poliţist din apropiere, luă berbecul de spart uşa şi lovi puternic cu el încheietura poliţistului care ţinea clanţa. Probabil că oasele se făcură zob, dar berbecul reuşi să-i desfacă degetele. Odată circuitul întrerupt, cei doi bărbaţi se prăbuşiră. Sachs stinse flăcările, care umpleau holul cu mirosul dezgustător de păr şi carne arse.

Doi dintre ofiţerii de rezervă începură manevrele de resuscitare a colegilor inconştienţi, în vreme ce un poliţist din echipa A prinse mânerele berbecului şi îl lovi de uşă, care se deschise larg. Echipa intră în fugă, cu armele în aer. Sachs îi urmă.

Le luă doar cinci secunde să descopere că apartamentul era gol.

Capitolul 13

Bo Haumann anunţă în staţia de emisie-recepţie:

— Echipa B, echipa B, am intrat. Nici urmă de suspect. Coborâţi, verificaţi toată aleea. Dar nu uitaţi – a stat prin preajmă la ultima scenă a crimei. Atacă persoane nevinovate. Şi atacă poliţişti.

O lampa de birou era aprinsă, iar când Sachs puse mâna pe şezutul scaunului văzu că era cald. Pe masă se afla un mic televizor cu circuit închis, ecranul ceţos arătând holul din faţa uşii. Avusese o cameră de securitate ascunsă pe undeva şi îi văzuse venind. Ucigaşul fugise cu doar câteva clipe în urmă. Dar pe unde? Poliţiştii priviră în jur, căutând o cale de ieşire. Fereastra de lângă scara de incendiu era acoperită cu placaj. Cealaltă nu era acoperită, dar era la nouă metri deasupra străzii.

— A fost aici. Cum naiba a scăpat?

Răspunsul veni o clipă mai târziu.

— Am găsit asta, anunţă un poliţist.

Se uitase sub pat. Îndepărtă patul de campanie de perete, dând la iveală o gaură doar atât de mare cât să-i permită unui om să se târască prin ea. Se părea că subiectul tăiase prin tencuială şi înlăturase zidul de cărămidă dintre această clădire şi cea învecinată. Când îi văzuse pe monitor, împinsese pur şi simplu tencuiala din cealaltă parte a zidului şi se strecurase în clădirea învecinată.

Haumann trimise câţiva poliţişti să verifice acoperişul şi străzile din apropiere, iar pe alţii să găsească şi să asigure intrările din clădirea învecinată.

— Cineva să intre în gaură, ceru comandantul echipei de intervenţie.

— Intru eu, domnule, spuse un poliţist scund.

Dar cu uniforma sa masivă nici măcar el nu ar fi putut trece prin gaură.

— O fac eu, spuse Sachs, de departe cea mai suplă dintre poliţiştii prezenţi. Dar trebuie să eliberaţi încăperea asta. Pentru a conserva probele.

— Am recepţionat. Te băgăm pe tine, apoi ne retragem.

Haumann ceru ca patul să fie dat la o parte. Sachs îngenunche şi proiectă lumina lanternei prin gaură, văzând la capătul ei o pasarelă dintr-un depozit sau o fabrică. Pentru a ajunge la ea trebuia să se târască aproape un metru prin spaţiul îngust.

— Rahat, bombăni Amelia Sachs, femeia care conducea cu 250 km/h şi intra în schimburi de focuri faţă în faţă cu răufăcătorii prinşi la colţ, dar care era aproape paralizată de teamă la cel mai mic semn de

claustrofobie.

Cu capul sau picioarele înainte?

Oftă.

Cu capul înainte ar fi fost mai înspăimântător, dar mai sigur; cel puţin ar fi avut câteva secunde să descopere poziţia de tragere a subiectului înainte ca acesta să apuce să tragă. Se uită la spaţiul îngust şi întunecat. Respiră adânc. Cu pistolul în mână, porni înainte.

„Ce naiba e în neregulă cu mine?" se întrebă Lon Sellitto, stând în faţa depozitului de lângă firma importatoare de produse pe bază de plante, clădirea a cărei uşă principală ar fi trebuit s-o păzească, Fixa cu privirea uşa şi ferestrele, căutând fugarul, rugându-se ca răufăcătorul să apară pentru a-l putea prinde.

Rugându-se să nu apară.

„Ce naiba e în neregulă?"

În toţi aceşti ani de când intrase în poliţie, Sellitto fusese implicat în vreo zece schimburi de focuri, confiscase arme de la psihopaţi drogaţi, chiar se luptase cu un sinucigaş pe acoperişul Flatiron Building, despărţit de moarte doar de un ornament arhitectonic de cincisprezece centimetri înălţime. Avusese parte şi de şocuri uneori, desigur. Dar întotdeauna îşi revenise imediat. Nimic nu îl afectase atât de tare precum moartea lui Barry din acea dimineaţă. Faptul că se aflase în bălaia puştii îl înspăimântase, asta era evident. Dar mai era ceva. Ceva ce avea legătură cu faptul că se aflase atât de aproape de o persoană într-o anumită clipă… în clipa morţii. Gândurile îi erau bântuite de vocea bibliotecarului, de ultimele sale cuvinte de om viu.

Nu prea am văzut…

Nu putea uita nici sunetul celor trei gloanţe când îl loviseră în piept.

Poc… poc… poc…

Erau plesnituri încete, slabe, de-abia perceptibile. Nu mai auzise niciodată un astfel de zgomot. Acum Lon Sellitto se înfiora şi îl cuprinse greaţa.

Şi ochii căprui ai bărbatului… Îl privea în ochi pe Sellitto când îl loviseră gloanţele. Într-o fracţiune de secundă se succedară surpriza, durerea, apoi… nimic. Era cel mai ciudat lucru pe care îl văzuse Sellitto vreodată. Nu ca atunci când adormi, nu ca atunci când eşti distrat. Singura modalitate de a-l descrie: la un moment dat era ceva complicat şi real în spatele acelor ochi, apoi, o clipă mai târziu, chiar înainte de a se prăbuşi grămadă pe trotuar, nu mai era nimic.

Detectivul înlemnise, holbându-se la păpuşa fără vlagă întinsă în faţa sa – în ciuda faptului că ştia că ar fi trebuit să încerce să-l prindă pe cel care trăsese. Echipa de pe ambulanţă chiar fusese nevoită să îi împingă deoparte ca să ajungă la Barry; Sellitto nu fusese capabil să se mişte.

Poc… poc… poc…

Apoi, când sosise momentul să fie anunţate rudele lui Barry, Sellitto dăduse din nou bir cu fugiţii. Dăduse numeroase astfel de telefoane dificile pe parcursul anilor. Niciunul nu fusese uşor, desigur. Dar azi pur şi simplu nu se simţea în stare. Inventase o scuzi de doi bani despre telefonul său şi lăsase pe altcineva să îndeplinească această sarcină. Îi era teamă că i-ar fi tremurat vocea. Îi era teamă că ar fi plâns, ceea ce nu făcuse niciodată în zecile de ani de când era în poliţie.

Acum auzi prin staţie raportul despre urmărirea fără rezultate a făptaşului.

Auzind *poc, poc, poc*..

„La naiba, vreau doar să merg acasă.“

Voia să fie cu Rachel, să bea o bere cu ea pe veranda lor din Brooklyn. Ei bine, era prea devreme pentru bere. O cafea, poate. Sau poate că nu era prea devreme pentru o bere. Sau un scotch. Voia să stea acolo, să privească iarba şi copacii. Să discute. Sau să nu spună nimic. Doar să fie cu ea. Brusc, gândurile detectivului se îndreptară spre fiul său adolescent, care locuia cu fosta lui nevastă. Nu-l sunase pe băiat de trei sau patru zile. Trebuia s-o facă.

El…

Rahat. Sellitto îşi dădu seama că stătea în mijlocul Elizabeth Street cu spatele la clădirea pe care ar fi trebuit s-o păzească, pierdut în gânduri. „Isuse Hristoase! Ce faci? Criminalul e în libertate pe aici pe undeva, iar tu eşti pierdut într-o nenorocită de reverie?” Putea să fie pe aleea de acolo sau pe cealaltă, aşteptând, aşa cum făcuse şi în acea dimineaţă.

Ghemuindu-se, Sellitto se întoarse, examinând ferestrele întunecate, murdare sau acoperite cu draperii. Făptaşul s-ar fi putut afla în spatele oricăreia dintre ele, ţintindu-l chiar în acel moment cu nenorocitul ăla de pistol mic al lui. *Poc, poc…* Acele din gloanţe sfâşiind carnea în momentul în care se răspândeau. Sellitto se înfioră şi se dădu înapoi, adăpostindu-se între două dubiţe de marfă parcate, de unde nu putea fi văzut de la ferestre. Aruncând o privire furişă dintr-o parte a uneia dintre dubite, urmări ferestrele negre, urmări uşa.

Dar nu ferestre şi uşi vedea. Nu, el vedea ochii căprui ai bibliotecarului în faţa sa, la câteva zeci de centimetri distanţa.

Nu prea…

Poc, poc…

Viaţa devenind moarte.

Ochii aceia…

Îşi şterse de pantaloni mâna cu care trăgea, spunându-şi că transpira doar din cauza uniformei ca o armură. Ce era cu nenorocita asta de vreme? Era prea cald pentru octombrie. Cine naiba *nu* ar fi transpirat?

— Nu-l văd, terminat, şopti Sachs în microfon.

— Repetă! fu răspunsul prin radio al lui Haumann.

— Nici urmă de el, terminat.

Depozitul în care fugise Subiectul 910 era un spaţiu vast, deschis, separat de pasarele din plasă de sârmă. Pe podea se găseau paleţi cu sticle de ulei de măsline şi conserve cu sos de roşii, sigilate în folie de ambalare. Pasarela pe care se afla ea se găsea la circa nouă metri înălţime, în jurul perimetrului – la acelaşi nivel cu apartamentul subiectului din clădirea învecinată. Era un depozit funcţional, deşi era probabil folosit doar sporadic; nu existau indicii că ar fi trecut angajaţi pe acolo recent. Luminile erau stinse, dar prin ochiurile de sticlă din tavan se strecura suficientă lumină cât să-i permită să vadă locul.

Podelele erau măturate şi curate şi nu găsi urme de paşi care să-i arate în ce direcţie o luase Subiectul 910. Pe lângă uşa din faţă şi uşa din spate, de unde se încărca marfa, mai existau două la nivelul parterului, într-o parte. Pe una scria „Toaletă”, cealaltă nu era marcată.

Înaintând încet, măturând cu pistolul Glock în faţă, cu raza lanternei căutând ţinte, Amelia Sachs verifică rapid pasarelele şi suprafaţa deschisă a depozitului, fără a găsi nimic. Îi raportă acest lucru lui Haumann. Poliţiştii din Unitatea de Intervenţie sparseră uşa depozitului dinspre docul de încărcare şi intrară, răspândindu-se. Uşurată să primească întăriri, ea le arătă cu mâna cele două uşi laterale. Poliţiştii se strânseră lângă ele. Haumann transmise prin staţie:

— Am făcut verificări, dar nimeni nu l-a văzut afară. S-ar putea să fie încă înăuntru, terminat.

Sachs confirmă în tăcere transmisia. Coborî pe scări până la nivelul principal, alăturându-li-se celorlalţi poliţişti.

Arătă spre toaletă.

— La trei, şopti.

Aceştia dădură din cap. Unul făcu semn spre el, dar ea clătină din cap, indicând că ea avea să intre. Sachs era furioasă – că făptaşul fugise, că avea un pachet pentru viol într-o pungă cu o faţă zâmbitoare, că împuşcase o persoană nevinovată doar pentru a crea o diversiune. Voia să-l vadă prins pe tipul ăsta şi voia să se asigure că e pe urmele lui.

Purta vestă antiglonţ, desigur, dar nu putea să nu se gândească ce s-ar întâmpla dacă unul dintre acele gloanţe ar nimeri-o în faţă sau într-un braţ.

Sau în gât.

Ridică un singur deget. *Unu…*

Intră repede, intră ferit, cu trăgaciul pe trei sferturi apăsat.

„Eşti sigură de asta?”

În minte îi apăru o imagine cu Lincoln Rhyme.

Doi…

Apoi o amintire cu tatăl ei, poliţist de patrulă, împărtăşindu-i filosofia sa de viaţă pe patul de moarte:

„Nu uita, Annie, când te mişti nu te pot prinde.”

„Aşa că mişcă-te!”

Trei.

Dădu din cap. Un poliţist sparse uşa cu piciorul – nimeni nu se mai apropia de clanţe de metal iar Sachs se aruncă în faţă, ghemuindu-se, în pofida durerii, şi măturând cu raza lanternei baia mică, fără ferestre.

Goală.

Se dădu în spate şi se întoarse spre cealaltă uşă. Aceeaşi procedură şi aici.

La trei, o altă lovitură în forţă. Uşa se crăpă spre interior.

Cu pistoalele şi lanternele în sus. Sachs îşi spuse: „Frate, nu-i niciodată uşor, aşa-i?” Avea în faţă un şir lung de trepte ce coborau într-o beznă deplină. Observa că treptele erau goale în spate, ceea ce însenina că subiectul ar fi putut sta după ele şi să îi împuşte în glezne, pulpe sau spate când coborau.

— Întuneric, şopti.

Bărbaţii îşi stinseră lanternele, montate pe ţevile puşti lor-mitralieră. Sachs coborî prima, chinuită de dureri de genunchi. De două ori aproape căzu pe treptele neuniforme, insuficient fixate. Patru poliţişti din Unitatea de Intervenţie o urmară.

— Formaţie în colţuri, şopti ea, ştiind că nu se afla propriu-zis la comandă, dar incapabilă să se mai abţină în acel moment. Poliţiştii nu o contestară. Atingându-şi unul celuilalt umerii pentru a se orienta, formară un pătrat aproximativ, fiecare îndreptat cu faţa spre exterior şi păzind un sfert de arc din subsol.

— Lumini!

Fasciculele halogenelor puternice umplură brusc spaţiul restrâns, în vreme ce pistoalele căutau eventuale ţinte. Nu văzu nicio ameninţare, nu auzi niciun sunet. Cu excepţia unei inimi care bătea al dracului de zgomotos, îşi spuse. „Dar aia e a mea.“

În subsol se găseau un cuptor, conducte, rezervoare de ulei, aproximativ o mie de sticle goale de bere. Grămezi de gunoi.

O mână de şobolani speriaţi.

Doi poliţişti verificară pe pipăite sacii de gunoi împuţiţi, dar era clar că făptaşul nu se afla acolo. Îi transmiseră lui Haumann prin staţie ce găsiseră. Nimeni altcineva nu văzuse nici urmă de făptaş. Toţi poliţiştii aveau să se regrupeze la camioneta ce servea drept post de comandă, pentru a continua verificările în cartier, în vreme ce Sachs

cerceta, căutând probe – şi toată lumea trebuia să ţină cont că, precum la muzeu, mai devreme, era posibil ca ucigaşul să fie încă prin apropiere.

…păzeşte-ţi spatele.

Oftând, îşi puse arma la loc şi o luă spre scări. Apoi se opri. Dacă urca acelaşi şir de trepte până înapoi la nivelul principal – un coşmar pentru genunchii ei afectaţi de artrită – ar fi trebuit apoi să coboare încă un etaj până la nivelul străzii. O alternativă mai uşoară ar fi fost să folosească şirul mult mai scurt de trepte ce dădea direct pe trotuar.

Uneori, îşi spuse, întorcându-se spre el, trebuie să te răsfeţi puţin.

Lon Sellitto devenise obsedat de o anumită fereastră.

Auzise prin radio că depozitul fusese verificat, dar se întrebă dacă cei din Unitatea de Intervenţie chiar verificaseră toate colţurile şi colţişoarele. În fond, nimeni nu-l observase pe făptaş în acea dimineaţă la muzeu. Ajunsese cu uşurinţă la o distanţă de la care putea trage.

Poc, poc, poc.

Fereastra aceea, din extremitatea dreaptă, de la etajul doi… Sellitto avea impresia că o văzuse mişcându-se o dată sau de două ori.

Poate era doar vântul. Dar poate că mişcarea era produsă de cineva care încerca s-o deschidă.

Sau care ţintea prin ea.

Poc.

Se înfiora şi se dădu înapoi.

— Hei, îi strigă unui ofiţer din Unitatea de Intervenţie, care tocmai ieşise din firma de import produse pe bază de plante, ia uită-te, vezi ceva în fereastra aceea?

— Unde?

— Aia. Sellitto ieşi din locul său ferit doar puţin şi arătă spre pătratul de sticlă neagră.

— Nu. Dar clădirea a fost verificată. N-ai auzit?

Sellitto ieşi şi mai mult din ascunzătoare, auzind *poc, poc, poc.* Văzând cum din ochii căprui dispare viaţa, îşi îngustă privirea şi, tremurând, cercetă cu atenţie fereastra. Apoi, cu colţul ochiului, văzu brusc mişcare în partea stângă şi auzi scârţâitul unei uşi ce se deschidea. Un licăr puternic de lumină când soarele rece se reflectă de pe ceva metalic.

„El e!”

— Doamne, şopti Sellitto.

Puse mâna pe pistol, ghemuindu-se şi răsucindu-se spre locul de unde văzuse licărirea. Dar în loc să urmeze procedura standard pentru scoaterea rapidă a armei şi să-şi ţină arătătorul în afara buclei trăgaciului, smulse panicat pistolul Colt din tocul său.

Motiv pentru care arma se descărcă o clipă mai târziu, trimiţând glonţul direct spre locul unde Amelia Sachs tocmai ieşea pe uşa dinspre subsol a depozitului.

Capitolul 14

Stând la intersecţia dintre Canal şi Sixth, la câteva străzi distanţa de ascunzătoarea sa, Thompson Boyd aşteptă să se facă verde la semafor. Îşi trase răsuflarea şi îşi şterse faţa umedă.

Nu era tulburat, nu era înspăimântat – respiraţia îi era întretăiată şi transpirase fiindcă alergase să se salveze dar *era* totuşi curios cum de îl găsiseră. Era întotdeauna atât de atent în privinţa contactelor şi a telefoanelor pe care le folosea şi încerca întotdeauna să se asigure că nu era urmărit, aşa că presupunea că îl găsiseră pe baza unor probe fizice. Era logic – fiindcă era destul de sigur că femeia în alb, care străbătuse locul faptei din biblioteca muzeului ca un şarpe american cu clopoţei, se aflase şi pe holul din faţa apartamentului de pe Elizabeth Street. Ce lăsase în urma sa la muzeu? Ceva din pachetul pentru viol? Urme de la pantofii sau din hainele sale?

Erau cei mai buni anchetatori din câţi întâlnise. Trebuia să ţină cont de asta.

Cu ochii la trafic, reflectă asupra fugii sale. Când îi văzuse pe poliţişti urcând pe scări, băgase repede în punga de cumpărături cartea şi obiectele luate de la magazinul de bricolaj, îşi luase geanta-diplomat şi pistolul, apoi acţionase întrerupătorul ce transmitea curent prin clanţa uşii. Spărsese peretele şi se refugiase în depozitul din vecini, urcase pe acoperişul acestuia, apoi o luase rapid spre sud, spre capătul blocului. Coborând pe scara de incendiu, se întorsese spre vest şi o luase la fugă, urmând traseul pe care îl plănuise şi exersase de zeci de ori.

Acum, la intersecţia dintre Canal şi Sixth, era pierdut într-o mulţime care aştepta lumina verde a semaforului, auzind sirenele maşinilor de poliţie ce se alăturau efortului de căutare a lui. Faţa nu îi trăda nicio emoţie, mâinile nu-i tremurau, nu era furios, nu era panicat. Aşa trebuia să fie. Văzuse asta de nenumărate ori – zeci de ucigaşi profesionişti pe care îi cunoscuse fuseseră prinşi din cauză că îşi pierduseră sângele-rece în faţa poliţiei şi cedaseră în cursul unor interogatorii de rutină. Ori asta, ori îşi pierdeau cumpătul în timpul executării sarcinii, lăsând în urmă probe sau martori în viaţă. Emoţiile – iubire, furie, teamă – te făceau neglijent. Trebuia să fii rece, calculat.

Amorţit…

Thompson puse mâna pe pistol, care era ascuns în buzunarul impermeabilului, urmărind mai multe maşini de poliţie ce goneau pe Sixth Avenue. Maşinile dădură colţul derapând uşor şi o luară spre est, pe Canal. Puneau în mişcare toate echipele ca să-l caute. Nu era surprinzător, după cum ştia Thompson. Cei mai buni agenţi din New

York ar fi fost scoşi din sărite de îndrăzneala unui răufăcător de a electrocuta un om de-al lor (deşi, după părerea lui Thompson, vina îi aparţinea poliţistului fiindcă fusese neatent).

Apoi un uşor sentiment de îngrijorare îşi făcu drum în mintea sa când văzu încă o maşină de poliţie oprind cu un scrâşnet de roţi la trei străzi distanţă. Din ea ieşiră câţiva poliţişti care începură să-i interogheze pe oamenii de pe stradă. Apoi o alta opri la doar şaizeci de metri de locul unde se afla el în acel moment. Şi înaintau spre el. Maşina lui era parcată lângă Hudson; cam la cinci minute distanţă. Trebuia să ajungă la ea imediat. Dar lumina semaforului rămânea roşie.

Şi mai multe sirene umplură aerul.

Începea să devină o problemă.

Thompson privi mulţimea din jurul lui, majoritatea având privirile îndreptate spre est, atenţi la maşinile şi la agenţii de poliţie. Avea nevoie de o diversiune, ceva care să-i permită să traverseze strada. Doar ceva… Un foc într-un coş de gunoi, o alarmă de maşină, sunetul sticlei ce se sparge… Alte idei? Aruncând o privire spre sud, în stânga lui, Thompson observă un autobuz masiv cu navetişti ce se îndrepta spre Sixth Avenue. Se apropia de intersecţia unde stătea grupul de pietoni. Să dea foc unui coş de gunoi sau asta? Apoi Thompson Boyd decise. Se strecură mai aproape de curbă, în spatele unei fete asiatice, subţiri, de vreo douăzeci de ani. Nu avu nevoie decât s-o împingă uşor din spate ca s-o arunce în calea autobuzului. Zvârcolindu-se speriată, cu răsuflarea tăiată, ea alunecă şi căzu de pe trotuar.

— A căzut, strigă Boyd pe un ton alert. Prindeţi-o!

Strigătul ei fu curmat când oglinda din dreapta a autobuzului o lovi peste cap şi umăr şi îi aruncă trupul, rostogolindu-se, pe trotuar. Sângele se împrăştie pe fereastră şi pe cei din apropiere. Frânele ţipară. La fel şi câteva femei din mulţime.

Autobuzul opri forţat în mijlocul Canal Street, blocând traficul, şi avea să fie nevoit să rămână acolo până la anchetarea accidentului. Un foc într-un coş de gunoi, o sticlă spartă, o alarmă de maşină – poate că acestea ar fi funcţionat. Dar hotărâse că ar fi fost mai eficient să o ucidă pe fată.

Traficul se blocă imediat, prinzând şi două maşini de poliţie care se apropiau pe Sixth Avenue.

Traversă strada încet, îndepărtându-se de mulţimea ce se forma din trecători îngroziţi, care plângeau sau strigau, sau doar se holbau şocaţi la corpul fără viaţă şi însângerat, făcut ghem lângă un gard din zale. Ochii ei orbi priveau goi spre cer. Aparent nimeni nu credea că tragedia ar fi fost altceva decât un accident teribil.

Oamenii alergau spre ea, alţii sunau la 911 de pe telefoanele mobile… era haos. În acel moment, Thompson traversă calm strada,

făcând slalom prin traficul blocat. Uitase deja de fata asiatică şi se gândea la probleme mai importante. Pierduse una dintre ascunzători. Dar cel puţin fugise cu armele sale, lucrurile pe care le cumpărase de la magazinul de bricolaj şi cartea de instrucţiuni. În apartament nu existau indicii care să ducă la el sau la bărbatul care îl angajase; nici măcar femeia în alb nu ar fi putut să găsească o legătură. Nu, problema nu era una gravă.

Se opri la un telefon public, apelă căsuţa de mesagerie şi primi câteva veşti bune. Geneva Settle, află, învăţa la liceul Langston Hughes din Harlem. Află şi că era păzită de poliţie, ceea ce, desigur, nu era surprinzător. Thompson avea să afle mai multe detalii în scurt timp – probabil unde locuia sau chiar, cu puţin noroc, faptul că apăruse o oportunitate, iar fata fusese deja împuşcată mortal şi treaba terminată.

Thompson Boyd îşi continuă apoi drumul spre maşină – un Buick de trei ani vechime, într-o nuanţă banală de albastru, o maşină comună, o maşină *oarecare,* pentru Tom Oarecare. Intră în trafic şi ocoli pe departe blocajul produs de accidentul de autobuz. Îşi croi drum spre podul de pe Fifty-ninth Street, meditând asupra lucrurilor pe care le învăţase din cartea pe care o studiase în ora ce trecuse, cea plină ochi cu bileţele galbene, gândindu-se cum să-şi folosească noile abilităţi.

— Nu ştiu… Nu ştiu ce să zic.

Chinuit, Lon Sellitto ridică privirea spre căpitanul care venise acolo direct de la sediul central, imediat ce superiorii aflaseră despre incidentul de tragere. Sellitto era aşezat pe bordură, cu părul vâlvoi, cu burta revărsându-i-se peste curea şi pielea roz zărindu-se printre nasturi. Pantofii ponosiţi îi erau îndreptaţi spre exterior. Totul la el arăta şifonat în acel moment.

— Ce s-a întâmplat?

Căpitanul înalt, de culoare, cu început de chelie, luase revolverul lui Sellitto şi îl ţinea pe lângă corp, descărcat, cu cilindrul deschis, conform procedurilor poliţiei din New York după ce un ofiţer trăsese cu arma.

Sellitto îl privi în ochi pe bărbatul cel înalt şi spuse:

— Mi-am pierdut cumpătul.

Căpitanul dădu încet din cap şi se întoarse spre Amelia Sachs.

— Eşti în regulă.

Ea ridică din umeri.

— N-a fost nimic. Glonţul a trecut cu mult pe lângă mine.

Sellitto îşi dădea seama că pentru căpitan era evident că ea încerca să îşi păstreze calmul în legătură cu incidentul, să nu facă mare caz. Faptul că ea îi lua apărarea îl făcu pe detectivul masiv şi mai nefericit.

— Dar te-ai aflat în bătaia focului, spuse căpitanul.

— N-a fost nicio…

— Ai fost *totuşi* în bătaia puştii?

— Da, domnule, spuse Sachs.

Glonţul de calibru .38 trecuse la doar nouăzeci de centimetri de ea. Sellitto ştia asta. Şi ea ştia asta.

Cu mult pe lângă mine…

Căpitanul examina din priviri depozitul.

— Dacă nu s-ar fi întâmplat asta, răufăcătorul ar fi scăpat oricum?

— Da, spuse Bo Haumann.

— Eşti sigur că nu a avut nicio legătură cu fuga lui? Se va discuta despre asta.

Comandantul Unităţii de Intervenţie dădu din cap.

— Am aflat acum că, se pare, subiectul a ajuns pe acoperişul depozitului şi a luat-o spre nord sau spre sud – probabil sud. Focul de armă – dădu din cap spre revolverul lui Sellitto – a avut loc după ce verificasem clădirile adiacente.

Sellitto se întrebă din nou: „Ce se întâmplă cu mine?”

Poc, poc, poc…

Căpitanul întrebă:

— De ce ai scos ama?

— Nu mă aşteptam să apară cineva prin uşa de la subsol.

— Nu ai auzit transmisia radio prin care se anunţa că toată clădirea fusese verificată?

Ezită.

— N-am auzit asta.

Ultima dată când Lon Sellitto îşi minţise superiorii o făcuse pentru a proteja un boboc care nu respectase procedura în timp ce încerca să salveze victima unei răpiri, ceea ce reuşise să facă. Aceea fusese o minciună bună. Asta era o minciună de salvat propria piele, şi era al naibii de dureros să o spună.

Căpitanul aruncă o privire în jur asupra locului. Mai mulţi poliţişti din echipa de intervenţie pierdeau vremea prin zonă. Niciunul dintre ei nu se uita la Sellitto. Păreau jenaţi pentru el. Într-un final, superiorul interveni:

— Nu sunt răni, nu există daune grave asupra vreunei proprietăţi. Voi face un raport, dar constituirea unei comisii de anchetă a incidentului rămâne opţională. Nu o voi recomanda.

Sellitto fu lovit de un val de uşurare. Constituirea unei astfel de comisii pentru o descărcare accidentală a armei se deosebea prea puţin de o anchetă a Afacerilor Interne din punct de vedere al efectului asupra reputaţiei tale. Chiar dacă ancheta se încheia favorabil, ruşinea rămânea pe obraz pentru foarte, foarte mult timp. Uneori pentru totdeauna.

— Vrei câteva zile libere? îl întrebă căpitanul.

— Nu, domnule, spuse Sellitto ferm.

Cel mai rău lucru din lume pentru el – pentru orice poliţist – era o perioadă de inactivitate după un astfel de episod. S-ar fi pierdut în gânduri negre, s-ar fi ghiftuit cu mâncare nesănătoasă, ar fi fost prost dispus cu toţi cei din jurul său. Şi ar fi devenit şi mai înspăimântat decât era acum. (Încă îşi amintea ruşinat cum tresărise ca o şcolăriţă, speriat de rateul camionului de mai devreme.)

— Nu ştiu.

Căpitanul avea autoritatea de a impune un concediu obligatoriu. Voia să-i ceară părerea lui Sachs, dar asta ar fi fost deplasat. Ea era nouă, printre detectivii de rang mic. Însă ezitarea căpitanului în a decide avea rolul de a-i oferi ei o şansă de a interveni. Să spună, poate: „Hei, Lon, da, ar fi o idee bună" Sau: „E în regulă. Ne descurcăm fără tine".

Însă ea nu spuse nimic. Ceea ce, ştiau toţi, era un vot în favoarea lui. Căpitanul întrebă:

— Înţeleg că un martor a fost ucis chiar în faţa ta azi, corect? Asta are vreo legătură cu episodul de acum?

„Futu-i da, futu-i nu…"

— Nu-mi dau seama.

O altă ezitare îndelungată. Dar orice s-ar spune despre ofiţerii superiori din poliţie, aceştia nu avansează în rangurile poliţiei din New York fără a şti totul despre viaţa în stradă şi despre efectele ei asupra poliţiştilor.

— În regulă, te păstrez activ. Dar du-te să discuţi cu un consilier.

Simţi că îi ia foc faţa. Un psihiatru. Dar spuse:

— Desigur. Am să-mi fac programare imediat.

— Bun. Şi ţine-mă la curent cum merge.

— Da, domnule. Mulţumesc.

Căpitanul îi dădu înapoi arma şi se întoarse la postul de comandă cu Bo Haumann. Sellitto şi Sachs o luară spre maşina de reacţie rapidă a Unităţii pentru scena crimei, care tocmai sosise.

— Amelia…

— Treci peste asta, Lon. S-a întâmplat. Asta este. Schimburile accidentale de focuri se întâmplă mereu.

Din punct de vedere statistic, poliţiştii riscau mult mai mult să fie împuşcaţi de propriile gloanţe sau de cele ale altor colegi decât de cele ale unui răufăcător.

Detectivul cel greoi clătină din cap.

— Atâta că…

Nu ştia ce să zică mai departe.

Urmă un lung moment de tăcere, în vreme ce mergeau spre microbuz. Într-un final, Sachs spuse:

— Încă ceva, Lon. O să se vorbească despre asta. Ştii cum e. Dar

niciun civil nu va afla. Nu de la mine.

Nefiind conectat la reţea – sistemul de bârfe şi zvonuri al poliţiei –, Lincoln Rhyme nu putea afla despre incident decât de la unul dintre ei.

— N-aveam de gând să-ţi cer asta.

— Ştiu, spuse ea. Îţi spun doar cum am de gând să abordez problema.

Începu să descarce echipamentul pentru scena crimei.

— Mulţumesc, spuse el pe o voce groasă.

Şi observă că degetele mâinii stângi îi reveniseră asupra petei de sânge de pe obraz.

Poc, poc, poc…

— E cam subţire, Rhyme.

— Dă-i bătaie, spuse el prin căşti.

În costumul ei alb Tyvek, străbătea coroiajul în micul apartament – o ascunzătoare, concluzionaseră ei, dată fiind puţinătatea mobilierului. Majoritatea ucigaşilor aveau un loc ca acesta. Acolo îşi ţineau armele şi proviziile şi îl foloseau drept centru de pregătire pentru sarcinile de executat în apropiere şi ca gaură în care să se facă nevăzuţi dacă o execuţie dădea greş.

— Ce e înăuntru? întrebă el.

— Un pat de campanie, o masă de birou goală şi un scaun. O lampă. Un televizor conectat la o cameră de securitate instalată în holul din faţă. E un sistem Video-Tect, dar a dat jos autocolantul cu numărul de serie ca să nu aflăm când şi de unde a fost cumpărat. Am găsit fire şi câteva comutatoare pentru curentul electric cu care a echipat uşa. Amprenta electrostatică se potriveşte cu pantofii sport Bass. Am aplicat praf peste tot şi n-am găsit nici măcar o amprentă. A purtat mănuşi chiar şi în ascunzătoare – ce-a fost cu asta?

Rhyme speculă:

— În afară de faptul că e al naibii de inteligent? Probabil că nu păzea locul ăla cu prea multă atenţie şi ştia că va fi răscolit la un moment dat. Mi-ar plăcea *la nebunie* să obţinem o amprentă. În mod cert e înregistrat pe undeva. Poate în multe locuri.

— Am găsit restul pachetului de tarot, dar nu are eticheta vreunui magazin. Iar singura carte care lipseşte e numărul doisprezece, cea pe care a lăsat-o la scena crimei. OK, o să mai caut.

Continuă să străbată caroiajul cu atenţie – deşi apartamentul era mic şi putea fi văzut în mare parte stând pur şi simplu în mijlocul lui şi rotindu-te la 360 de grade. Sachs găsi o probă ascunsă. Trecând de patul de campanie observă o mică fâşie de alb ieşindu-se de sub pernă. O ridică, deschise cu grijă hârtia împăturită.

— Am găsit ceva, Rhyme. O hartă cu strada pe care se află muzeul

afro-american. Are o mulţime de detalii cu aleile, intrările şi ieşirile de la toate clădirile din jurul lui, zonele de încărcare, spaţiile de parcare, hidranţi, guri de canal, telefoane publice. Omul ăsta e minuţios.

Puţini ucigaşi erau dispuşi să investească atâta efort pentru o crimă la comandă.

— Şi are pete pe ea. Şi câteva firimituri. Maronii. Sachs le mirosi. Usturoi. Firimiturile par a fi de la mâncare.

Strecură harta într-un plic de plastic şi continuă căutarea.

— Am mai găsit fibre, precum celelalte – frânghie de bumbac, aş spune. Puţin praf şi mizerie. Dar asta e tot.

— Aş vrea să pot vedea locul. Vocea lui Rhyme se pierdu în tăcere.

— Rhyme?

— Mi-l imaginez, şopti el. O altă pauză. Apoi: Ce se găseşte pe suprafaţa mesei?

— Nu e nimic. Ţi-am spus…

— Nu mă refer la ce e *aşezat* pe ea. Adică e pătată cu cerneală? Mâzgăliturі? Urme de cuţit? Urme de la cana de cafea? Adăugă cu îndârjire: Când răufăcătorii sunt atât de nepoliticoşi încât nu lasă în urma lor factura de curent, trebuie să ne descurcăm cu ceea ce găsim.

Da, buna dispoziţie se evaporase oficial.

Amelia examină blatul de lemn.

— E pătat, da. Zgâriat şi crestat.

— E din lemn?

— Da.

— Ia câteva probe. Foloseşte un cuţit şi răzuieşte suprafaţa.

Sachs găsi un bisturiu în trusa de examinare. Exact ca acelea folosite de chirurgi, acesta era sterilizat şi sigilat în hârtie şi plastic. Răzui cu atenţie suprafaţa şi puse aşchiile rezultate în mici pungi de plastic.

Aruncând o privire în jos, observă că lumina juca pe marginea mesei. Verifică mai atent.

— Rhyme, am găsit câteva picături. Un lichid incolor.

— Înainte de a lua probe din ele, testează una cu Mirage. Foloseşte Exspray 2. Tipului ăstuia îi plac mult prea mult jucăriile mortale.

Mirage Technologies producea un sistem convenabil de detectare de explozivi. Exspray 2 detecta explozivii din grupa B, printre care se număra şi nitroglicerina, un lichid incolor, foarte instabil, din care şi o singură picătură ar fi fost suficientă pentru a smulge o mână.

Sachs testă proba. Dacă substanţa ar fi fost explozivă, s-ar fi colorat în roz. Nu apăru nicio schimbare. Aplică şi Spray 3 asupra aceleiaşi probe, doar pentru siguranţă – această substanţă ar fi indicat eventuala prezenţă a unor nitraţi, elementul de bază în majoritatea explozivilor, nu doar în nitroglicerină.

— Negativ, Rhyme.

Prelevă încă o picătură din respectivul lichid şi transferă proba într-

o eprubetă de sticlă, apoi o sigilă.

— Cam asta e tot, Rhyme.

— Adu totul înapoi, Sachs. Trebuie să facem un pas decisiv spre individul ăsta. Dacă poate scăpa atât de uşor de o unitate de intervenţie, asta înseamnă că poate ajunge la Geneva la fel de repede.

Capitolul 15

Trecuse testul cu brio.

La perfecţie.

Douăzeci şi patru de întrebări grilă – toate răspunsurile corecte, după cum credea Geneva Settle. Şi scrisese un răspuns de şapte pagini. La un eseu pentru care se cereau doar patru.

Grozav… Îi povestea detectivului Bell despre cum se descurcase, iar el dădea din cap – ceea ce, pentru ea, însemna că nu o asculta, ci doar verifica din priviri coridoarele dar cel puţin îşi păstra un zâmbet pe faţă, iar ea se prefăcea că el o asculta. Şi era o nebunie, dar chiar se simţea bine făcând asta. Povestindu-i pur şi simplu despre capcana pe care le-o strecurase profesorul în eseu, despre felul în care Lynette Tompkins murmurase: „Doamne, ajută-mă”, când îşi dăduse seama că învăţase subiectul greşit. Nimeni altcineva în afară de Keesh nu ar fi fost interesat să o asculte pălăvrăgind întruna despre asta.

Acum avea testul la matematică de care trebuia să se ocupe. Nu îi plăcea prea tare analiza matematică, dar ştia materia, învăţase, exersase la perfecţie ecuaţiile.

— Fata mea! Lakeesha îşi potrivi pasul cu al ei. La naiba, eşti încă aici? Făcu ochi mari. Aproape c-ai fost omorâtă azi-dimineaţă şi tu nici nu te stresezi de asta. Asta e o nebunie, fată.

— Guma. Se aude ca şi cum ai plesni din bici.

Keesh continuă să facă baloane, după cum se şi aşteptase Geneva.

— Ai deja o zece. De ce trebuie să mai dai testele alea?

— Dacă nu dau *acele* teste, nu va mai fi *un* zece.

Fata cea masivă îi aruncă o privire detectivului Bell, încruntându-se:

— După părerea mea, ar trebui să-l cauţi pe fraierul ăla care a atacat-o pe prietena mea.

— Sunt destui care fac asta.

— Câţi anume? Şi unde sunt?

— Keesh! şopti Geneva.

Dai Bell zâmbi uşor.

— Sunt destui.

Snap. Snap.

Geneva o întrebă pe prietena ei:

— Deci, cum a fost la testul de eseistică?

— Lumea asta *nu-i* normală. Lumea asta e cu fundu-n sus.

— Dar nu ai chiulit?

— Ţi-am zis c-o să merg. A fost grozav, fată. Am fost călare pe situaţie. Sunt destul de sigură că mi-am luat un şapte. Cel puţin. Poate chiar un opt.

— Interesant.

Ajunseră la o intersecţie de coridoare, iar Lakeesha o luă spre stânga.

— Pe mai târziu, fată. Sună-mă după-masă.

— Bineînţeles.

Geneva râse în sinea ei în timp ce o privea pe prietena ei înaintând valvârtej pe coridoare. Keesh arăta ca oricare dintre celelalte fete de cartier: drăguţe, aranjate, croite după acelaşi calapod, cu hainele ei ţipătoare şi mulate, unghiile înspăimântătoare, codiţele colorate, bijuteriile masive ieftine. Dansa ca nebuna pe L.L. Cool J, Twista şi Beyonce. Era gata să sară la bătaie, ţinându-le piept chiar şi fetelor din găştile organizate (uneori purta la ea un cutter sau un briceag cu arc). Ocazional făcea pe DJ-ul, spunându-şi Def Mistress K când învârtea discurile la petrecerile organizate în şcoală – la fel şi în cluburi, unde gorilele alegeau să creadă că are douăzeci şi unu de ani.

Dar fata nu era chiar atât de pătrunsă de spiritul de ghetou pe cât pretindea a fi. Purta această mască aşa cum îşi purta unghiile false trăsnite şi extensiile de câţiva bani. Pentru Gen indiciile erau evidente: dacă ascultai cu atenţie puteai să-ţi dai seama că engleza standard era prima ei limbă. Era ca acei comedianţi negri cu spectacole improvizate care se exprimă ca nişte băieţaşi de cartier, dar greşesc ritmul. Poate că fata spunea: „Oi fi fostă la Sammy aseară”. Dar cineva care folosea cu adevărat dialectul afro-american – noua expresie acceptată ca fiind perfect corectă era „engleză afro-americană autentică”, EAAA – nu ar fi spus asta: ar fi zis „*Am fost* la Sammy”. „Oi” se folosea doar pentru activităţi în desfăşurare sau viitoare, de genul: „Oi lucra la Blockbuster în fiecare weekend”. Sau: „Oi merge în Houston cu mătuşa mea luna viitoare”.

Sau Keesh ar fi spus: „Eu prima care să mă înscriu”. Dar asta nu era EAAA, în care nu se renunţa niciodată la verbul „a fi” la persoana întâi, doar la a doua sau a treia. „El primul care se înscrie” era corect. Dar pentru ascultătorul neavizat, fata dădea impresia că se formase în cartier.

Mai erau şi alte aspecte: multe dintre fetele din cartierele sociale se lăudau că şterpelesc lucruri din magazine. Dar Keesh nu furase niciodată nici măcar o sticluţă de ojă sau un pachet de extensii. Nici măcar nu cumpăra bijuterii de pe stradă de la persoane care, posibil, le furaseră de la un turist, iar fata cea masivă nu ezita niciodată să raporteze la 112 orice puşti suspect care îşi făcea de lucru în preajma holurilor din blocurile cu apartamente în timpul „sezonului de vânătoare” – acele zile din lună când în cutiile poştale începeau să sosească cecurile cu ajutoarele sociale, alocaţiile pentru copii sau ajutoarele de şomaj.

Keesh plătea pentru ceea ce îşi dorea. Avea două locuri de muncă –

aplica extensii şi împletea codiţe pe cont propriu şi lucra la bar într-un restaurant patru zile pe săptămână (localul se afla în Manhattan, dar la mulţi kilometri în sud de Harlem, ca să se asigure că nu dă peste oameni din cartier, ceea ce i-ar fi stricat reputaţia de divă ţipătoare şi pasionată de muzică de pe 124th Street). Îşi cheltuia banii cu atenţie şi punea deoparte ceea ce câştiga ca să-şi ajute familia.

Mai exista un aspect legat de Keesh care o deosebea de multe fete din Harlem. Ea şi Geneva făceau parte amândouă din ceea ce era numit uneori „Clubul abstinenţei". Care se referea la abstinenţa de la sex. (Ei bine, era în regulă să-ţi faci puţin de cap, dar, după cum spunea una dintre prietenele Genevei, „Niciun băiat n-o să-şi bage spurcăciunea în mine, pe cuvânt.") Fetele respectau un pact de virginitate pe care ea şi Geneva îl trecuseră în gimnaziu. Asta făcea din ele o raritate. O foarte mare parte dintre fetele de la Langston Hughes se culcau deja cu băieţi de câţiva ani.

Adolescentele din Harlem se împărţeau în două categorii, iar diferenţa era definită de o singură imagine: un cărucior. Erau unele care împingeau cărucioare pe stradă şi altele care nu. Şi nu conta dacă citeai Ntozake Shange sau Sylvia Plath sau erai analfabetă, nu conta dacă purtai maiouri portocalii şi codiţe cumpărate de la magazin sau bluze albe şi fuste plisate… dacă ajungeai în categoria celor cu cărucioare, atunci viaţa ta se îndrepta într-o direcţie cu totul diferită faţă de cea a fetelor din cealaltă categorie. Un copil nu însemna neapărat renunţarea la şcoală şi la o meserie, dar, de cele mai multe ori, aşa era. Şi chiar dacă nu se întâmpla asta, o fată cu un cărucior se putea aştepta la o perioadă dureros de dificilă.

Obiectivul fix al Genevei era să fugă din Harlem la prima ocazie, cu popasuri în Boston sau New Haven pentru a-şi lua o diplomă sau două, iar de acolo în Anglia, Franţa sau Italia. Chiar şi cel mai mic risc ca un obstacol, precum un bebeluş, să-i dea planurile peste cap era inacceptabil. Lakeesha nu ţinea prea mult la ideea de educaţie superioară, dar avea şi ea ambiţii. Avea să meargă la un colegiu de patru ani şi, ca femeie de afaceri a naibii de bine pregătită, avea să ia pe sus întregul Harlem. Fata avea să fie un Frederick Douglas sau Malcolm X al afacerilor din Uptown.

Aceste puncte comune în gândire erau cele care le apropiau pe cele două fete, altfel diametral opuse. Şi, ca majoritatea prieteniilor profunde, legătura lor era, în ultimă instanţă, imposibil de definit. Keesh exprimase asta cel mai bine într-o zi fluturând din mâna încărcată de brăţări şi unghiile cu vârfurile pictate cu buline şi spunând, într-o manieră ce respecta cu stricteţe dezacordul specific pentru persoana a treia singular în EAAA: „Cum o fi, fată. Funcţioneşte, este?" Şi da, funcţiona.

Geneva şi detectivul Bell ajunseră acum la ora de matematică. El se

aşează în faţa uşii.

— Voi fi aici. După test, aşteaptă înăuntru. O să vorbesc să vină o maşină prin faţă.

Fata dădu din cap, apoi se întoarse să intre. Ezită, aruncă o privire înapoi.

— Voiam să spun ceva, domnule detectiv.

— Ce anume?

— Ştiu că nu sunt foarte agreabilă uneori. Încăpăţânată şi stupidă, spun unii. De fapt, majoritatea spun că sunt o adevărată pacoste. Dar vă mulţumesc pentru ceea ce faceţi.

— Doar îmi fac datoria, domnişoară. În plus, jumătate din martorii şi oamenii pe care îi protejez nu valorează nici cât pământul pe care calcă. Mă bucur că am grijă de cineva decent. Acum, du-te să mai iei o dată punctajul maxim.

Ea clipi.

— Aţi ascultat? Credeam că nu eraţi atent.

— Ba chiar am ascultat, da, domnişoară. *Şi* te-am păzit. Deşi, trebuie să recunosc, să fac *două* lucruri deodată e cam limita mea. Să nu te aştepţi la mai mult de-atât. În regulă, acum – voi fi aici când ieşi.

— Iar eu *chiar* am să vă dau înapoi banii de mâncare.

— Ţi-am spus că ăia sunt decontaţi de primărie.

— Atâta că aţi plătit personal – n-aţi luat bon.

— Ei, ca să vezi. Şi tu observi chestii.

Intrată în clasă, îl văzu pe Kevin Cheaney aşezat în spate, discutând cu câţiva dintre băieţii lui. El ridică privirea, salutând-o cu un zâmbet larg, şi veni până la ca. Aproape fiecare fată din clasă – indiferent dacă era drăguţă sau banală – îi urmări mersul. Surpriza – apoi şocul – se reflectară în ochii lor când observară încotro se îndrepta.

„Hei, le adresă ca în gând, triumfătoare, încercaţi să pricepeţi asta.”

„Sunt în rai.“ Geneva Settle coborî privirea, cu faţa în flăcări.

— Hei, fată, spuse el, apropiindu-se.

Îi simţi mirosul loţiunii de ras. Se întrebă ce era. Poate avea să afle când era ziua lui şi să-i cumpere o sticluţă.

— Bună, spuse, cu voce tremurată. Îşi drese vocea. Bună.

OK, se bucurase de momentul ei de glorie în faţa clasei – care avea să dureze o veşnicie. Dar acum, din nou, nu putea să se gândească decât la a-l ţine departe, pentru a se asigura că nu are de suferit din cauza ei. Avea să-i spună cât era de periculos să stea în preajma ei. „Las-o baltă cu lătratul şi glumele despre mă-ta. Fii serioasă. Spune-i ce simţi cu adevărat: că eşti îngrijorată pentru el.“ Dar înainte să apuce să-i spună ceva, el îi făcu semn spre fundul clasei.

— Hai până acolo. Am ceva pentru tine.

„Pentru mine?” se întrebă. Respiră adânc şi îl urmă în colţul

încăperii.

— Uite. Ţi-am luat un cadou.

Îi strecură ceva în mână. Plastic negru. Ce era? Un telefon celular? Pager? Acestea erau interzise în şcoală. Însă inima Genevei bătea nebuneşte, întrebându-se care era sensul cadoului? Era menit să-i permită să-l sune dacă era în pericol? Sau poate ca el să poată lua legătura cu ea oricând voia?

— E grozav, spuse, examinându-l. Îşi dădu scama că nu era un telefon sau pager, ci o agendă şmecheră. Ca un Palm Pilot.

— Are jocuri, internet, email. Toate prin conexiune wireless. E o nebunie cum funcţionează chestiile astea.

— Mersi. Atâta că… ei bine, pare scump, Kevin. Nu ştiu ce să zic despre asta…

— O, e în regulă, fată. Ai să munceşti să-l meriţi.

Ea ridică privirea spre el.

— Să muncesc să-l merit?

— Ascultă. Nu-i mare scofală. Eu şi băieţii mei l-am testat. E conectat deja la al meu. Se lovi peste buzunarul de la cămaşă. Ceea ce faci tu, primul lucru care să-l ştii, să-l ţii între picioare. E mai bine dacă porţi o fustă. Profesorii nu se uită acolo, că se trezesc târâţi în judecată, ştii? Acum, la prima întrebare de la test, apeşi butonul ăla de acolo. Îl vezi? Apoi apeşi butonul de spaţiu, apoi scrii răspunsul. Ai priceput?

— Răspunsul?

— Apoi, ascultă, asta e important. Trebuie să apeşi butonul ăsta ca să mi-l trimiţi. Butonul ăla mic cu o antenă pe el. Dacă nu-l apeşi, nu se trimite. A doua întrebare, apeşi doi. Apoi răspunsul.

— Nu înţeleg.

El râse, întrebându-se de ce nu pricepea.

— Ce credeai? Avem o înţelegere, fată. Eu îţi apăr fundul în stradă. Tu-mi salvezi pielea la şcoală.

Înţelegerea o lovi brusc şi usturător. Ridică ochii, sfredelindu-l cu privirea.

— Adică să copiezi.

El se încruntă.

— Nu te apuca să spui rahaturi din astea tare.

Privi în jur.

— Glumeşti. Asta e o glumă.

— Glumă? Nu, fată. Ai să mă ajuţi.

Nu era o întrebare. Era un ordin.

Simţi că era pe punctul de a se sufoca sau a voma. Respira sacadat.

— N-am s-o fac.

Îi întinse aparatul. El nu-l luă.

— Care-i problema cu tine? O grămadă de fete mă ajută.

— Alicia, şopti Geneva furioasă, dând din cap şi amintindu-şi de o fată care fusese în clasă cu ei până de curând, Alicia Goodwin, o fată deşteaptă, un geniu la matematică.

Plecase din şcoală când familia ei se mutase în Jersey. Ea şi Kevin fuseseră apropiaţi. Deci asta era până la urmă: când îşi pierduse partenera, Kevin pornise în căutarea alteia şi o alesese pe Geneva, o elevă mai bună decât predecesoarea ei, dar nici pe departe la fel de drăguţă. Geneva se întrebă cât de spre coada listei se plasase. Furia şi durerea se zvârcoleau în ea ca focul într-un cazan. Asta era chiar mai rău decât ceea ce se întâmplase la muzeu în acea dimineaţă. Cel puţin bărbatul cu mască nu se prefăcuse că i-ar fi prieten.

Iuda…

Geneva îi spuse furioasă:

— Ai o herghelie de fete care îţi oferă răspunsurile… Ce medie generală ai avea dacă nu te-ar ajuta ele?

— Eu nu-s prost, fată, şopti el furios. Atâta că nu am nevoie să învăţ rahaturile astea. O să joc baschet şi o să câştig bani cu grămada pentru tot restul vieţii. E mai bine pentru toată lumea ca eu să mă antrenez în loc să învăţ.

— Pentru toată lumea. Râse amar. Deci de acolo provin notele tale. Le furi aşa cum i-ai şterpeli cuiva un lanţ de aur în Times Square.

— Hei, fată. Îţi zic, ai grijă ce spui, şopti el ameninţător.

— N-am să te ajut, murmură ea.

Atunci el zâmbi, aruncându-i o privire pe sub sprâncene.

— O să m-asigur că merită pentru tine. Poţi să vii pe la mine când vrei. O să te fut bine. O să ţi-o şi ling. Chiar mă pricep la capitolul *ăsta*.

— Du-te dracului! strigă ea.

Câteva capete se întoarseră.

— Ascultă, mormăi el furios, prinzând-o tare de braţ. Simţi cum o cuprinde durerea. Ai un corp de puştoaică de zece ani şi te dai mare ca ceva blondă din Long Island, închipuindu-ţi că eşti mai bună decât toţi. O ştoarfă cu părul scămos ca tine nu poate fi prea pretenţioasă când e vorba de un bărbat, ştii ce zic? Unde o să mai găseşti pe cineva aşa bun ca mine?

Genevei i se tăie răsuflarea în faţa insultei.

— Eşti dezgustător!

— OK. Fata, bine. Eşti frigidă, nicio problemă. O să te plătesc să mă ajuţi. Cât vrei? O sută? Două? Am bani grămadă. Hai, spune-mi preţul. Trebe să trec testul ăsta.

— Atunci învaţă! lătră ea şi aruncă agenda spre el.

El prinse agenda într-o mână şi pe ea o trase mai aproape de el cu cealaltă.

— Kevin! strigă aspru vocea unui bărbat.

— Futu-i, murmură băiatul dezgustat, închizând ochii pentru o clipă, eliberându-i braţul

Domnul Abrams, profesorul de matematică, veni şi luă aparatul. Îl examină.

— Ce-i asta?

— Voia să-l ajut să copieze, spuse Geneva.

— Ştoarfa asta e sărită. E al ei şi..

— Haide, mergem la director, îi spuse acesta lui Kevin.

Băiatul o fixă cu o privire rece. Ea îi răspunse cu o privire la fel de întunecată.

Profesorul întrebă:

— Eşti bine, Geneva?

Ea îşi freca braţul acolo unde o prinsese el. Îşi coborî mâna şi dădu din cap.

— Vreau doar să merg la baie câteva minute.

— Du-te. Se adresă elevilor, care priveau toţi în tăcere. Vom avea o perioadă de pregătire de zece minute înainte de test.

Profesorul îl escortă pe Kevin, scoţându-l pe uşa din spate a clasei. Care se umplu brusc de bârfe strigate la foc continuu, de parcă ar fi dezactivat cineva butonul de întrerupere sonor al unui televizor. Geneva aşteptă câteva secunde, apoi ieşi şi ea.

Aruncând o privire pe coridor, îl văzu pe detectivul Bell stând cu braţele încrucişate lângă uşa din faţă. El nu o văzu. Ieşi în hol şi se pierdu printre grupurile de elevi care se îndreptau spre ore.

Însă Geneva Settle nu se îndreptă spre baia fetelor. Ajunse la capătul holului şi trecu în forţă prin uşă, ieşind în curtea şcolii, care era pustie, şi gândindu-se: „Nimeni pe lume n-o să mă vadă plângând”.

Era chiar acolo! La nici treizeci de metri de el.

Inima lui Jax bubui puternic când o văzu pe Geneva Settle stând singură în curtea şcolii. Regele Graffiti era la intrarea pe o alee de peste drum, unde petrecuse ultimele şaizeci de minute, aşteptând să o vadă cât de puţin. Dar asta era chiar mai bine decât sperase. Era singură. Jax aruncă o privire spre clădire. În faţa şcolii era o maşină de poliţie fără marcaje, cu un poliţist înăuntru, dar era la o oarecare distanţă faţă de fată, iar poliţistul nu privea curtea şcolii; nu ar fi putut s-o vadă de unde era nici dacă se întorcea. Poate că avea să fie mai uşor decât se aşteptase,

„Aşa că nu mai sta pe loc, îşi spuse. Mişcă-ţi fundul odată. “ Scoase din buzunar o bandană neagră, îşi prinse sub ea părul creţ şi lung. Înaintând uşor, oprindu-se în spatele unei maşini fără geamuri, cam rablagită, fostul puşcăriaş cercetă terenul de joacă (care îi amintea foarte mult de curtea închisorii, mai puţin, desigur, sârma ghimpată şi turnurile de pază). Decise că putea traversa strada acolo şi să se

ascundă în spatele unui tir Food Emporium parcat lângă trotuar, cu motorul la ralanti. Putea să se apropie de ea până la, poate, vreo şapte metri, fără a fi observat de Geneva sau de poliţist. Asta avea să fie suficient de aproape.

Câtă vreme fata continua să privească în pământ, putea să se strecoare neobservat prin lanţul din zale. Avea să fie înspăimântată după tot ceea ce i se întâmplase şi, dacă l-ar fi văzut apropiindu-se, probabil s-ar fi întors şi ar fi fugit, strigând după ajutor. „Mergi încet, fii atent. Dar mişcă-te acum. S-ar putea să nu mai ai o astfel de şansă.“ Jax porni spre fată, păşind cu grijă ca nu cumva piciorul său şchiop să se târască prin frunze şi să-l dea de gol.

Capitolul 16

Oare aşa stăteau lucrurile întotdeauna?

Oare băieţii voiau *întotdeauna* ceva de la tine?

În cazul lui Kevin, el voia mintea ei. Ei bine, nu ar fi fost la fel de deranjată dacă ar fi avut constituţia lui Lakeesha, iar el s-ar fi dat la ea pentru fundul sau sânii ei?

„Nu”, îşi spuse furioasă. Asta era altceva. Asta era normal. Consilierii şcolii vorbeau mult despre viol, despre cum să spui nu, despre ce să faci dacă un băiat devenea prea insistent. Ce să faci după, dacă se întâmplă.

Dar nu spuneau niciodată nimic despre ce să faci dacă cineva voia să-ţi violeze mintea.

„Rahat, rahat, rahat!”

Strânse din dinţi şi-şi şterse lacrimile, alungându-le cu vârfurile degetelor. „Uită-l! E o zdreanţă ratată. Testul la analiză – doar asta contează.”

d supra dx ori x la puterea n este egal cu..

Observă mişcare în stânga. Geneva privi în acea direcţie şi, mijindu-şi ochii în lumina soarelui, văzu o siluetă de cealaltă parte a străzii, în umbra unui bloc de locuinţe, un bărbat cu o bandană neagră pe cap şi îmbrăcat într-o jachetă verde-închis. Se îndreptase înspre curtea şcolii, dar apoi dispăruse în spatele unui tir mare din apropiere. Primul ei gând panicat fu: bărbatul de la bibliotecă venise după ea. Dar nu, tipul ăsta era negru. Relaxându-se, aruncă o privire la ceasul de la mână. „Du-te înapoi înăuntru.”

Atâta că…

Disperată, se gândi la privirile care aveau s-o întâmpine. Băieţii lui Kevin, care aveau să se uite urât la ea. Fetele pline de fiţe, care aveau s-o fixeze cu privirea şi să râdă.

Puneţi-o la pământ, tăiaţi-o, tăiaţi-o pe curvă…

„Uită de ei. Cui îi pasă ce cred ei? Testul e singurul lucru care contează.”

d supra dx ori x la puterea n este egal cu nx la puterea n minus unu…

Pornind înapoi spre uşa din spate, se întrebă dacă Kevin avea să fie suspendat. Sau poate exmatriculat. Spera că da.

d supra dx ori…

Atunci auzi fâsâitul paşilor pe asfalt. Geneva se opri şi se întoarse. Nu vedea pe nimeni clar, din cauza luminii orbitoare a soarelui foarte puternic. Oare bărbatul de culoare în jachetă verde venea spre ea?

Sunetul paşilor se întrerupse. Ea se întoarse, o luă spre şcoală, dând la o parte orice gând ce nu ţinea de algoritmul de calcul pentru analiză matematică.

…egal cu nx la puterea n minus unu…

În acel moment auzi din nou paşi, mişcându-se rapid acum. Cineva venea în forţă, direct spre ea. Nu vedea nimic. „Cine e?" Ridică mâna pavăză împotriva luminii puternice a soarelui.

Şi îl auzi pe detectivul Bell strigând:

— Geneva! Nu te mişca!

Bărbatul înainta în fugă, având pe cineva alături – poliţistul Pulaski.

— Domnişoară, ce s-a întâmplat? De ce ai ieşit?

— Eram…

Trei maşini de poliţie opriră cu scrâşnet de roţi în apropiere. Detectivul Bell ridică privirea spre maşina cea mare, mijind ochii din cauza soarelui.

— Pulaski! *El* e! Fugi, fugi, fugi!

Aveau sub ochi silueta tot mai îndepărtată a bărbatului pe care îl văzuseră cu un minut în urmă, cel cu jacheta verde. Acesta se îndepărta în alergare, şchiopătând uşor. Pe o alee.

— Mă ocup eu.

Poliţistul porni în fugă după el. Se strecură prin poartă şi dispăru pe alee, urmărindu-l pe bărbat. Apoi o jumătate de duzină de poliţişti apărură în curtea şcolii. Se răspândiră şi îi înconjurară pe Geneva şi pe detectivi.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

Zorind-o spre maşini, inspectorul Bell îi spuse că tocmai fuseseră contactaţi de un agent FBI, cineva pe nume Dellray, care lucra cu domnul Rhyme. Unul dintre informatorii săi aflase că un bărbat din Harlem se interesase de Geneva în acea dimineaţă, încercând să afle la ce şcoală învăţa şi unde locuia. Era afro-american şi purtat o jachetă verde-închis în stil milităresc. Fusese arestat sub acuzaţia de crimă în urmă cu câţiva ani, iar acum era înarmat. Fiindcă atacatorul de la muzeu din acea dimineaţă era alb şi era posibil să nu cunoască Harlemul prea bine, domnul Rhyme ajunsese la concluzia că hotărâse să apeleze la un complice care cunoştea cartierul.

După ce aflase acest lucru, domnul Bell intrase în clasă după ea şi descoperise că se strecurase pe uşa din spate. Dar Jonette Monroe, fata sub acoperire, o urmărise discret şi o urmase. Apoi anunţase poliţia

unde se afla Geneva. Acum, spuse detectivul, era cazul să se întoarcă imediat la locuinţa domnului Rhyme.

— Cum rămâne cu testul? Eu…

— Niciun test şi nicio şcoala până nu-l prindem pe tipul ăsta! spuse Bell ferm. Acum haide, domnişoară.

Furioasă pe trădarea lui Kevin, furioasă că fusese târâtă în toată complicaţia asta, ea îşi încrucişa braţele.

— Trebuie să dau acest test.

— Geneva, nu ai idee cât de încăpăţânat pot să fiu. Intenţionez să te ţin în viaţă, dacă asta înseamnă să te iau pe sus şi să te duc la maşină, fii sigură că o voi face. Ochii săi întunecaţi, ce păruseră atât de relaxaţi, erau acum duri ca piatra.

— În regulă, bombăni ea.

Îşi continuară drumul spre maşini, detectivul privind în jurul său, verificând zonele umbrite. Ea observă că îţi ţinea mâna pe lângă corp. Aproape de pistol. Poliţistul cel blond li se alătură grăbit o clipă mai târziu.

— L-am pierdut, gâfâi el, trăgându-şi răsuflarea. Îmi pare rău.

Bell oftă.

— Vreo descriere?

— Negru, un metru optzeci, constituţie solidă. Şchiopătează. Bandană neagră. Nu are barbă sau mustaţa, Treizeci, maximum patruzeci de ani,

— Ai mai văzut ceva, Geneva?

Ea clătină din cap morocănoasă.

Bell spuse:

— În regulă. S-o tăiem de-aici.

Ea urcă în spate în Fordul detectivului, avându-l alături pe poliţistul cel blond. Bell porni spre portiera şoferului. Consilierul pe care îl întâlniseră mai devreme, doamna Barton, veni în grabă, încruntată.

— Domnule detectiv, care e problema?

— Trebuie s-o ducem pe Geneva de aici. S-ar putea ca unul dintre cei care vor să-i facă rău să fi fost prin apropiere. S-ar putea să fie încă aici, din câte bănuim.

Femeia cea grasă privi în jurul ei, încruntându-se.

— Aici?

— Nu suntem siguri. E posibil, doar atât pot să spun. Dar e mai bine să fim prudenţi. Apoi adăugă: Credem că a fost aici acum vreo cinci minute. Afro-american, un individ bine făcut, îmbrăcat cu o jachetă militară verde şi cu o bandană pe cap. Proaspăt ras. Şchiopătează. Era în celalalt capăt al curţii şcolii, lângă camionul ăla mare de acolo. Aţi putea să-i întrebaţi pe elevi şi pe profesori dacă îl cunosc sau dacă au mai văzut ceva?

— Desigur.

Îi ceru şi să verifice dacă nu fusese surprins pe vreuna dintre camerele de supraveghere ale şcolii. Făcură schimb de numere de telefon, apoi detectivul urcă la volan şi porni motorul.

— Centurile, toată lumea. N-o să ieşim de-aici chiar pe aripile vântului.

Exact în clipa în care Geneva îşi puse centura, poliţistul călca acceleraţia, iar maşina se îndepărtă de bordură cu un scrâşnet şi porni într-o cursă cu obstacole pe străzile mizere din Harlem, lăsând în urmă liceul Langston Hughes – ultima ei fortăreaţă de normalitate şi confort.

În timp ce Amelia Sachs şi Lon Sellitto organizau probele colectate din ascunzătoarea de pe Elizabeth Street, Rhyme se gândea la complicele Subiectului 910 – bărbatul care tocmai se apropiase al naibii de mult de Geneva la şcoala ei.

Era posibil şi ca subiectul să se fi folosit de acest bărbat strict pentru supraveghere, însă dat fiind istoricul violent al fostului puşcăriaş şi faptul că era înarmat, probabil era dispus şi el să o ucidă. Rhyme sperase ca bărbatul să fi lăsat în urma sa câteva probe lângă curtea şcolii, dar nu era cazul – o echipă pentru scena crimei examinase zona cu atenţie şi nu găsise nimic. Iar echipa de interogare nu găsise martori pe stradă care să-l fi văzut sau să fi observat unde fugise. Poate…

— Bună, Lincoln, spuse o voce de bărbat.

Tresărind, Rhyme ridică privirea şi văzu un bărbat în apropiere. În jur de patruzeci şi cinci de ani, cu umerii laţi, păr argintiu tuns scurt, breton. Purta un costum gri-închis, scump.

— Doctore. Nu am auzit soneria.

— Thom era afară. El mi-a deschis.

Robert Sherman. Doctorul care supraveghea terapia fizică a lui Rhyme, conducea o clinică specializată în terapia pacienţilor care suferiseră traume ale coloanei vertebrale. El fusese cel care pusese la punct regimul special al lui Rhyme de terapie, bicicleta şi bandă de alergare medicală, precum şi hidroterapie şi exerciţiile tradiţionale de menţinere a mobilităţii, pe care Thom le făcea cu Rhyme.

Doctorul şi Sachs se salutară, apoi el aruncă o privire prin laborator, observând forfota ce domnea acolo. Din punct de vedere terapeutic, era mulţumit că Rhyme avea de lucru. Faptul de a fi prins într-o activitate, spusese adesea, îmbunătăţea considerabil voinţa şi motivaţia unei persoane de a face progrese (deşi îl avertizase, ironic, pe Rhyme, să evite acele situaţii în care ar fi putut fi, de exemplu, carbonizat, aşa cum aproape se întâmplase într-un caz recent).

Doctorul era talentat şi agreabil, şi al naibii de inteligent. Dar Rhyme nu avea timp pentru el în acel moment, când ştia că doi

infractori înarmaţi erau pe urmele Genevei. Îl salută pe medic fără prea multă tragere de inimă.

— Asistenta mi-a spus că ai anulat programarea de azi. Mă întrebam dacă eşti bine.

Întrebare ce i-ar fi putut fi adresată cu uşurinţă prin telefon, îşi spuse criminalistul.

Dar atunci doctorul nu ar fi putut face presiuni la fel de mari asupra lui Rhyme să-şi facă testele, aşa cum putea s-o facă venind personal.

Iar Sherman chiar făcea presiuni asupra lui de ceva vreme. Voia să ştie că programul de exerciţii dădea rezultate, nu doar de dragul pacientului, ci şi pentru ca doctorul însuşi să poată include informaţiile în studiile sale în desfăşurare.

— Nu, totul e în regulă, spuse Rhyme. Tocmai ne-a aterizat un caz. Făcu un semn spre tabla cu probe. Sherman îi aruncă o scurtă privire.

Thom îşi băgă capul pe uşă.

— Doctore, vrei nişte cafea? Suc?

— O, n-am vrea să răpim din timpul preţios al doctorului, spuse Rhyme rapid. Acum că ştie că totul e în regulă, sunt sigur că va dori să…

— Un caz? întrebă Sherman, continuând să examineze tabla.

După o clipă, Rhyme spuse pe un ton sec:

— Unul dificil. E un bărbat foarte rău în libertate. Unul pe care tocmai eram ocupaţi să încercăm să-l prindem când ai apărut.

Rhyme nu era dispus să cedeze niciun pas şi nu-şi ceru scuze pentru atitudinea nepoliticoasă. Dar doctorii şi terapeuţii care au de-a face cu pacienţi cu traume la coloana vertebrală ştiu că aceste cazuri sunt însoţite de bonusuri precum furie, atitudini negative şi limbi ascuţite. Sherman nu era câtuşi de puţin afectat de comportamentul lui Rhyme. Doctorul continuă să îl studieze pe Rhyme în timp ce răspunse:

— Nu, nu vreau nimic, Thom, mulţumesc. Nu pot sta mult.

— Eşti sigur? întrebă arătând din cap spre Rhyme. Nu-l băga în seamă.

— Nu, nu e cazul.

Dar deşi nu voia o băutură răcoritoare şi deşi nu putea sta prea mult, iată că era totuşi acolo, fără să dea semne că ar intenţiona să plece prea curând. De fapt, îşi trase un nenorocit de scaun şi chiar se aşeză.

Sachs îi aruncă o privire lui Rhyme. El îi răspunse cu o privire goală şi se întoarse spre doctor, care îşi trase scaunul mai aproape. Apoi se aplecă în faţă şi şopti:

— Lincoln, te opui testelor de luni întregi deja.

— A fost o nebunie. Avem patru cazuri la care tot lucrăm. Acum cinci. Necesită mult timp, îţi dai seama… Şi sunt fascinante, dacă tot veni vorba. Probleme unice.

Spera că doctorul îi va cere detalii, ceea ce ar fi schimbat cursul conversaţiei, cel puţin.

Dar bărbatul nu o făcu, desigur. Doctorii care tratau astfel de pacienţi nu muşcau niciodată momeala. Văzuseră tot ce era de văzut. Sherman spuse:

— Dă-mi voie să-ţi spun ceva.

„Şi cum naiba aş putea să te împiedic?" îşi spuse criminalistul.

— Ai lucrat mai din greu pe exerciţiile tale decât oricare altul dintre pacienţii mei. Ştiu că te opui testelor fiindcă ţi-e teamă să descoperi că exerciţiile nu au avut niciun efect. Am dreptate?

— Nu prea, doctore. Sunt doar ocupat.

Ca şi când n-ar fi auzit nimic, Sherman continuă:

— Ştiu că vei constata o îmbunătăţire considerabilă a condiţiei tale generale şi a statusului funcţional.

„Jargonul doctorilor poate fi la fel de colorat ca şi cel al poliţiştilor", reflectă Rhyme. Răspunse:

— Sper că da. Dar, dacă nu, crede-mă, nu contează. Mi-am îmbunătăţit masa musculară, densitatea osoasă… Plămânii şi inima sunt mai bine. Ăsta e ţelul meu. Nu mobilitatea motorie.

Sherman îl măsură din priviri.

— Chiar crezi asta?

— Sigur. Privind în jur, îşi coborî vocea, spunând: Exerciţiile astea n-au să-mi permită să umblu.

— Nu, asta nu se va întâmpla.

— Atunci de ce mi-aş dori o îmbunătăţire măruntă la degetul mic de la piciorul stâng? Nu are niciun rost. Voi face exerciţiile, mă voi menţine în cea mai bună formă posibilă, iar peste cinci sau zece ani, când veţi inventa o grefă miraculoasă sau clonă sau ceva, voi fi pregătit să încep din nou să umblu.

Doctorul zâmbi şi-şi puse mânu pe piciorul lui Rhyme, gest pe care acesta nu-l simţi. Sherman dădu din cap.

— Mă bucur foarte mult să te aud spunând asta, Lincoln. Cea mai mare problemă a mea apare atunci când pacienţii se dau bătuţi fiindcă descoperă că toate acele exerciţii şi eforturi nu le schimbă, de fapt, prea mult viaţa. Ei vor victorii şi vindecări majore. Nu-şi dau seama că acest gen de război se câştigă prin victorii mărunte.

— Eu cred că am câştigat deja.

Doctorul se ridică.

— Aş dori oricum să-ţi faci şi testele. Avem nevoie de acele date.

— Imediat ce… hei, Lon, eşti pe fază? Se pregăteşte un clişeu! Imediat ce dăm cărţile pe faţă.

Sellitto, care n-avea habar despre ce vorbea Rhyme, sau nu-i păsa, îi aruncă o privire goală.

— În regulă, spuse Sherman şi se îndreptă spre uşă. Şi mult succes

în rezolvarea cazului.

— O să rămânem optimişti, spuse Rhyme vesel.

Bărbatul victoriilor mărunte părăsi camera, iar Rhyme se întoarse imediat la panoul cu indicii.

Sachs răspunse la telefon şi ascultă o clipă, apoi închise.

— M-a sunat Bo Haumann. Ştii băieţii ăia din Unitatea de Intervenţie? Cei care au fost electrocutaţi? Primul are câteva arsuri grave, dar va supravieţui. Celălalt a fost externat.

— Slavă Domnului, spuse Sellitto, părând uşurat peste măsură. Doamne, cum trebuie să fi fost aşa ceva. Să-ţi treacă atâta curent prin corp. Închise ochii pentru o clipă. Arsurile. Şi mirosul. Isuse. Părul îi arsese cumplit… Am să-i trimit ceva. Nu, am să-i duc personal un cadou. Poate flori. Crezi că i-ar plăcea nişte fiori?

Această reacţie, ca şi comportamentul său de mai devreme, nu era ceva tipic pentru Sellitto. Poliţiştii erau uneori răniţi şi uneori ucişii şi toţi cei din poliţie acceptau această realitate cum puteau. Mulţi poliţişti ar fi spus „Slavă Domnului că e în viaţă”, şi-ar fi făcut cruce şi s-ar fi dus în grabă la cea mai apropiată biserică să înalţe mulţumiri. Dar Sellitto, de regulă, dădea din cap şi-şi vedea în continuare de treabă. Nu-i stătea în fire să se poarte aşa.

— Habar n-am, spuse Rhyme.

Flori?

Mel Cooper îi anunţă:

— Lincoln, la telefon e căpitanul Ned Seely.

Tehnicianul discutase cu cei din divizia Texas Rangers în legătură cu crima din Amarillo pe care sistemul VICAP o raportase ca fiind similară cu incidentul de la muzeu.

— Pune-l pe difuzor.

Făcu asta, iar Rhyme spuse:

— Bună ziua, căpitane?

— Da, domnule, fu răspunsul, pe un ton tărăgănat. Domnul Rhyme?

— Exact.

— Am primit solicitarea partenerului dumneavoastră privind informaţii legate de cazul Charlie Tucker. Am scos ce aveam, dar nu e prea mult. Credeţi că e acelaşi tip care face valuri la voi?

— Modalitatea de operare e similară cu un incident pe care l-am avut aici azi-dimineaţă. Pantofii erau de aceeaşi marcă – la fel şi uzura modelului de pe talpă. Şi a lăsat câteva probe false, ca să ne ducă pe o pistă falsă, tot aşa cum a lăsat acele lumânări şi semne oculte în locul unde l-a ucis pe Tucker. Ah. Da, şi infractorul nostru are accent de sudist. A existat o crimă similară şi în Ohio, câţiva ani mai târziu. Aia a fost o execuţie la comandă.

— Deci voi credeţi că cineva l-a angajat pe tipu’ ăsta să-l omoare pe Tucker?

— Poate. Cine era?

— Tucker? Un tip obişnuit. Tocmai ieşise la pensie din Departamentul de Justiţie – ăsta-i sectorul nostru de corecţie de aici. Avea o căsnicie fericită, era bunic. Nu intra niciodată în bucluc. Mergea cu regularitate la biserică.

Rhyme se încruntă.

— Ce făcea la închisoare?

— Era gardian. La închisoarea noastră de maximă securitate din Amarillo… Hmmm, credeţi că poate un deţinut să plătească pe cineva ca să se răzbune pentru ceva ce s-a întâmplat în închisoare? Abuzuri asupra deţinuţilor sau ceva de genul ăsta?

— S-ar putea, spuse Rhyme. Au existat plângeri scrise împotriva lui Tucker?

— N-avem nimic în registre în legătură cu asta. Poate vreţi să discutaţi cu cei de la închisoare.

Rhyme notă numele directorului închisorii unde lucrase Tucker, apoi spuse:

— Mulţumesc, căpitane.

— Nu aveţi pentru ce. O zi bună tuturor.

Câteva minute mai târziu Rhyme era la telefon cu J.T. Beauchamp, directorul închisorii de maximă securitate din Amarillo, nordul Texasului. Rhyme se prezentă şi spuse că era colaborator al Poliţiei din New York.

— Acum, domnule director…

— J.T., vă rog, domnule.

— În regulă, J.T.

Rhyme îi explică situaţia.

— Charlie Tucker? Sigur, gardianul care a fost ucis. Linşat sau ce-o fi fost. Nu eram aici pe atunci. Tucker a ieşit la pensie cu puţin înainte să vin eu din Houston. O să-i caut dosarul. Vă pun în aşteptare. O clipă mai târziu, directorul se întoarse. Îl am în faţă. Nu, nu există plângeri oficiale împotriva lui, cu excepţia unui singur deţinut. Se plângea că Charlie îi cam făcea zile negre. Când Charlie a refuzat să înceteze, s-a ajuns la o mică dispută.

— S-ar putea ca ăsta să fie omul nostru, remarcă Rhyme.

— Atâta că deţinutul a fost executat o săptămână mai târziu. Iar Charlie a sfârşit ucis doar după un an.

— Dar poate Tucker a hărţuit un alt deţinut, care a angajat pe cineva ca să-şi regleze conturile.

— Posibil. Dar să angajeze un profesionist pentru aşa ceva? E puţin cam prea sofisticat pentru oamenii noştri de-aici.

Rhyme era tentat să-i dea dreptate.

— Ei bine, poate infractorul nostru a fost el însuşi închis acolo. L-a executat pe Tucker imediat după ce a ieşit, apoi a înscenat totul ca să

aducă a crimă ritualică. Aţi putea să discutaţi cu gardienii sau cu alţi angajaţi? Căutăm un bărbat alb, la vreo patruzeci de ani, constituţie medie, păr castaniu-deschis. Încarcerat probabil pentru vreo infracţiune violentă. Şi probabil eliberat sau evadat…

— N-au existat evadări, nu de aici, rosti directorul închisorii.

— OK, atunci *eliberat* cu puţin înainte de uciderea lui Tucker. Cam asta e tot ce ştim. A, da, şi se pricepe la pistoale şi e un bun trăgător.

— Asta n-o să ne ajute. Suntem în Texas.

Chicoti.

Rhyme continuă:

— Avem un portret-robot realizat pe computer, cu faţa lui. Vă trimitem un exemplar pe e-mail. Aţi putea cere cuiva să-l compare cu fotografii ale deţinuţilor eliberaţi aproximativ în aceeaşi perioadă?

— Sigur, domnule, o pun pe fata mea s-o facă. Are un ochi destul de bun. Dar s-ar putea să dureze o vreme. Am avut o grămadă de condamnaţi care au trecut pe aici.

Le dădu adresa de e-mail şi închiseră.

Exact în clipa în care se încheie convorbirea, sosiră Geneva, Bell şi Pulaski.

Bell le explică despre complice şi cum fugise de la şcoală. Adăugă câteva detalii despre el, şi le spuse că cineva avea să discute cu elevii şi profesorii şi să caute o înregistrare a camerelor de supraveghere, dacă exista vreuna.

— N-am apucat să-mi dau ultimul test, spuse Geneva nervoasă, de parcă ar fi fost vina lui Rhyme.

Fata asta putea în mod cert să te scoată din sărite. Însă el răspunse răbdător:

— Am noutăţi care s-ar putea să te intereseze. Strămoşul tău a supravieţuit săriturii în Hudson.

— Serios? Faţa i se lumină şi se grăbi să citească paginile pe care era imprimat articolul din revista din 1868. Apoi se încruntă. Îl prezintă într-o lumină destul de proastă. Ca şi cum ar fi plănuit asta de la început. El nu era aşa. Ştiu asta. Ridică privirea. Şi tot nu ştim ce i s-a întâmplat, dacă a fost vreodată eliberat din închisoare.

— Încă mai căutăm informaţii. Sper să putem afla mai multe.

Calculatorul tehnicianului emise un semnal sonor, iar el îi aruncă o privire.

— Poate găsim ceva aici. E un e-mail de la o profesoară de la Amherst, care are un site web de istorie afro-americană. E una dintre persoanele căreia i-am trimis un e-mail în legătură cu Charles Singleton.

— Citeşte-l.

— E din jurnalul lui Frederick Douglass.

— Cine a fost ăsta? întrebă Pulaski. Scuze, probabil că ar fi trebuit

să ştiu. Există o stradă cu numele lui şi toate alea.

Geneva spuse:

— Fost sclav. *Cel mai important* lider aboliţionist şi luptător pentru drepturi civile din secolul al XIX-lea. Scriitor şi conferenţiar.

Bobocul se făcu roşu.

— După cum ziceam, ar fi trebuit să ştiu.

Cooper se aplecă în faţă şi cili de pe monitor:

— „3 mai 1866. O altă seară pe Culmile Spânzurătorii…"

— A, întrerupse Rhyme, cartierul nostru cel misterios.

Cuvântul „spânzurătorii" îi aminti din nou de cartea de tarot cu Bărbatul Spânzurat, figura placidă atârnată de un picior într-un ştreang. Aruncă o privire spre carte, apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre Cooper.

— „…discutând întreprinderea noastră vitală, Amendamentul Paisprezece. Mai mulţi membri ai comunităţii de culoare din New York şi eu, personal, ne-am întâlnit, printre alţii, cu venerabilul guvernator Fenton şi cu membri ai Comitetului Comun pentru Reconstrucţie, inclusiv senatorii Harris, Grimes şi Fessenden şi congresmenii Stevens şi Washburne şi democratul Andrew T. Rogers, care s-a dovedit a fi mult mai puţin partizan decât ne temusem. Guvernatorul Fenton a rostit un apel emoţionant, după care am început să prezentăm membrilor comisiei opiniile noastre privind diferite versiuni provizorii ale Amendamentului, făcând acest luciu pe larg. (Dl Charles Singleton şi-a exprimat deosebit de clar opinia că Amendamentul ar trebui să includă şi o condiţie de sufragiu universal pentru toţi cetăţenii, negri şi albi, femei şi bărbaţi, aspect luat în consideraţie de membrii comitetului.) Dezbaterile îndelungate s-au prelungit până târziu în noapte."

Geneva se aplecă peste umărul său şi citi.

— Deosebit de clar, şopti tare. Şi voia drept de vot pentru femei.

— Uite jurnalul din altă dată, spuse Cooper.

— „25 iunie 1867. Sunt tulburat de progresul foarte lent. Amendamentul Paisprezece a fost prezentat statelor pentru ratificare în urmă cu un an şi, în mare grabă, douăzeci şi două dintre ele au ratificat măsura cu bunăvoinţă. Mai avem nevoie doar de şase, dar ne lovim de o rezistenţă de fier. Willard Fish, Charles Singleton şi Elijah Walker călătoresc prin toate aceste state care încă nu s-au angajat şi fac tot ce le stă în putere pentru a-i implora pe legislatorii din aceste state să voteze în favoarea Amendamentului. Dar la fiecare pas se lovesc de ignoranţă în a înţelege înţelepciunea acestei legi şi de dispreţ, ameninţări şi furie la adresa lor. Am sacrificat atât de mult şi totuşi nu ne-am atins ţelul… Oare faptul că am învins în Război nu va fi decât o victorie goală, una care ne-a costat enorm? Mă rog să nu se piardă cauza poporului nostru, cel mai important efort al nostru."

Cooper ridică privirea din monitor.

— Asta e tot.

Geneva spuse:

— Deci Charles colabora cu Douglass şi cu ceilalţi la Amendamentul Paisprezece. Erau prieteni, se pare.

„Oare chiar erau?" se întrebă Rhyme. Nu cumva autorii articolului din ziar aveau dreptate? Îşi croise drum în cercul lor pentru a afla tot ce se putea afla despre Trustul pentru Foştii Sclavi şi pentru a-l jefui?

Deşi pentru Lincoln Rhyme adevărul era unicul scop al oricărei anchete criminalistice, nutrea speranţa că Charles Singleton nu înfăptuise acea infracţiune.

Îşi fixă privirea pe tabla cu probe, văzând mult mai multe semne de întrebare decât răspunsuri.

— Geneva, poţi s-o suni pe mătuşa ta? Să vezi dacă a mai găsit alte scrisori sau orice altceva legat de Charles?

Fata o sună pe femeia alături de care locuia mătuşa Lilly. Nu răspunse nimeni, dar lăsă un mesaj cerându-le ca una din ele să revină cu un telefon pe numărul lui Rhyme. Apoi dădu un alt telefon. Privirea i se lumină.

— Mamă! Eşti acasă?

„Slavă Domnului", îşi spuse Rhyme. Părinţii ei se întorseseră în sfârşit.

Dar, o clipă mai târziu, o umbră trecu pe chipul fetei.

— Nu… Ce s-a întâmplat?… Când?

Apăruse vreo întârziere, deduse Rhyme. Geneva o informă pe mama ei ce mai era nou, o asigură că era în siguranţă şi că era păzită de poliţie. Îi dădu telefonul lui Bell, care discută mai pe larg cu mama ei despre întreaga situaţie. Apoi îi dădu telefonul înapoi Genevei, iar ea îşi luă la revedere de la părinţi. Închise cu inima strânsă.

Bell spuse:

— Sunt blocaţi în Londra. Zborul a fost anulat şi nu au găsit nimic altceva pentru azi. Vor urca în primul avion ce decolează mâine – merge la Boston, iar de acolo vor lua următorul zbor.

Geneva ridică din umeri, dar Rhyme îi văzu dezamăgirea în priviri.

— Ar trebui să mă întorc acasă, spuse ea. Am nişte proiecte pentru şcoală.

Bell se consultă cu poliţiştii săi din echipa de protecţie a martorilor şi cu unchiul Genevei. Totul părea sigur, raportă el.

— Nu te vei duce la şcoală mâine?

Ea ezită. Se strâmbă. Avea să urmeze o nouă confruntare?

Atunci vorbi cineva. Era Pulaski, bobocul:

— Adevărul e, Geneva, că nu mai e vorba doar despre tine. Dacă tipul ăla de azi, cel în jacheta de luptă, ar fi reuşit să se apropie şi ar fi început să tragă, poate ar fi fost răniţi sau ucişi şi alţi elevi. S-ar putea

să încerce din nou când eşti în public, în faţa şcolii sau pe stradă.

Rhyme văzu pe chipul ei că fusese afectată de aceste cuvinte. Poate că reflecta la moartea lui Barry.

„Deci e mort din cauza mea…”

— Sigur, zise ea încet. Am să stau acasă.

Bell dădu din cap spre ea.

— Mulţumesc.

Şi îi aruncă o privire recunoscătoare bobocului.

Inspectorul şi Pulaski o scoaseră pe fată pe uşă, iar ceilalţi se întoarseră la probele din ascunzătoarea subiectului.

Rhyme se enervă văzând că nu aveau prea multe. Schiţa cu strada din faţa muzeului afro-american, pe care Sachs o găsise ascunsă în patul bărbatului, nu avea amprente. Hârtia nu era de o marcă anume, ci un produs banal, genul care se vindea la orice librărie. Cerneala era ieftină şi imposibil de identificat la sursă. Schiţa cuprindea mult mai multe detalii cu aleile şi clădirile de peste drum decât cu muzeul în sine – această hartă prezenta traseul de fugă al bărbatului, presupunea Rhyme. Dar Sachs verificase deja cu atenţie toate acele locuri, iar poliţiştii interogaseră potenţialii martori din firma de bijuterii şi din alte clădiri reprezentate pe plan.

Găsiseră din nou fibre din frânghie – cea pe care o folosea pentru a strangula oamenii, presupuneau.

Cooper analiză o porţiune din hartă cu cromatograful de gaze / spectometrul de masă, iar singura urmă găsită pe hârtie fu carbon pur.

— Cărbune de la un vânzător stradal, de la sărbătoare? se întrebă.

— Poate, spuse Rhyme. Sau poate a ars anumite probe. Notează asta pe diagramă. Poate vom găsi o legătură mai târziu.

Celelalte urme de pe hartă – pete şi firimituri – erau tot din mâncare: iaurt şi năut măcinat, usturoi şi ulei de porumb.

— Falafel, sugeră Thom, care era pasionat de gătit. Din Orientul Mijlociu. Şi servit adesea cu iaurt. Gustos, că tot veni vorba.

— Şi extrem de comun, spuse Rhyme acru. Putem reduce numărul de surse la aproximativ două mii doar în Manhattan, nu credeţi? Ce naiba mai avem în afară de asta?

În drumul lor înapoi spre locuinţa lui Rhyme, Sachs şi Sellitto se opriseră la agenţia imobiliară care se ocupa de clădirea de pe Elizabeth Street şi aflaseră câteva informaţii despre persoana care închiriase apartamentul. Femeia care deţinea agenţia le spusese că individul respectiv plătise chiria pe trei luni cu bani gheaţă, plus echivalentul a încă două luni ca garanţie, spunându-i să-i păstreze. (Banii, din păcate, fuseseră cheltuiţi; nu mai rămăsese nicio bancnotă de pe care să ia amprente.) Numele pe care îl dăduse pentru contractul de închiriere era Billy Todd Hammil, cu ultima adresă în Florida. Portretul-robot realizat de Sachs aducea cu bărbatul care

semnase contractul de închiriere, deşi acesta purtase şapcă de baseball şi ochelari. Femeia confirmase că avea accent de sudist.

O căutare în bazele de date generă 173 de rezultate pentru Billy Todd Hammil, din toate colţurile ţării, de pe parcursul ultimilor cinci ani. Dintre cei care erau albi şi aveau între treizeci şi cinci şi cincizeci de ani, niciunul nu se afla în zona New York. Cei din Florida erau toţi bătrâni sau foarte tineri, pe la vreo douăzeci de ani. Patru persoane cu numele Billy Todd aveau cariere penale, iar dintre aceştia trei erau încă în închisoare, iar unul murise cu şase ani în urmă.

— A ales numele la întâmplare, murmură Rhyme. Examină imaginea generată pe calculator.

„Cine eşti, Subiectul 910?" se întrebă.

„Şi *unde* eşti?"

— Mel, trimite-i imaginea pe e-mail lui J.T.

— Cui?

— Băiatul nostru bun, directorul închisorii din Amarillo. Arătă din cap spre fotografie. Eu încă tind să cred teoria că băiatul nostru e un puşcăriaş care a avut o confruntare cu gardianul acela care a fost linşat.

— Am priceput, spuse Cooper.

Trimise imaginea, apoi luă proba de lichid pe care o găsise Sachs în ascunzătoare, deschise eprubeta cu atenţie şi o pregăti pentru cromatograful de gaze / spectometrul de masă.

La scurt timp după, rezultatele apărură pe monitor.

— Asta e ceva nou pentru mine. Acetat de polivinil, povidon, clorură de benzalconiu; dextroză; clorură de potasiu; apă; bicarbonat de sodiu; clorură de sodiu…

— Din nou sare, interveni Rhyme. Dar de data asta nu e popcorn.

— Şi citrat de sodiu şi fosfat de sodiu. Câteva alte elemente.

— O nenorocită de limbă străină pentru mine. Sellitto ridică din umeri şi ieşi pe hol, luând-o spre baie.

Cooper dădu din cap spre lista de ingrediente.

— Vreo idee ce-ar putea fi?

Rhyme clătină din cap.

— Baza noastră de date?

— Nimic.

— Trimite rezultatele la Washington.

— Aşa am să fac.

Tehnicianul trimise informaţiile la laboratorul FBI, apoi reveni la ultima dintre probele pe care le găsise Sachs: aşchii de lemn cu petele descoperite pe masă. Cooper pregăti o probă pentru cromatograf.

În timp ce aşteptau rezultatele, Rhyme scană din priviri diagrama cu probe. Analiză diversele elemente când fu distras de o mişcare rapidă percepută cu colţul ochiului. Tresărind, se întoarse într-acolo. Dar nu

se afla nimeni în acea parte a laboratorului. Ce văzuse?

Apoi observă din nou o mişcare şi îşi dădu seama ce avea sub ochi: o reflexie în uşa de sticlă a unui dulăpior. Era Lon Sellitto, singur pe hol, crezând, aparent, că nu-l vedea nimeni. Mişcarea rapidă fusese a detectivului, care exersa scoaterea rapidă a pistolului. Rhyme nu îi vedea clar faţa, dar expresia sa părea chinuită.

Ce mai era şi cu *asta?*

Criminalistul surprinse privirea lui Sachs şi îi făcu semn din cap spre cadrul uşii. Ea se apropie discret de uşă şi privi, urmărindu-l pe detectiv scoţându-şi arma de mai multe ori, apoi clătinând din cap şi strâmbându-se. Sachs ridică din umeri. După două sau trei minute din acest exerciţiu, detectivul îşi puse pistolul la loc, intră în baie şi, fără a închide uşa, trase apa şi ieşi o secundă mai târziu.

Se întoarse în laborator.

— Isuse, Linc, când ai de gând să îţi amenajezi o budă normală? Parcă galbenul şi negrul nu mai sunt la modă de prin anii ’70?

— Ştii, nu prea ţin multe şedinţe în toaletă.

Bărbatul cel masiv râse, prea tare. Hohotul, ca şi gluma care îl produsese, sunară fals.

Dar indiferent ce l-ar fi preocupat pe Sellitto, Rhyme încetă imediat să se mai gândească la asta când pe monitorul calculatorului apărură rezultatele analizei cu cromatograful – fuseseră verificate aşchiile de pe masa din ascunzătoarea subiectului. Rhyme se încruntă. Analiza indicase că substanţa cu care fusese pătat lemnul era acid sulfuric pur, un aspect pe care Rhyme îl găsi deosebit de descurajator. Pentru început, din punctul de vedere al probelor, acidul sulfuric se găsea uşor. Şi astfel era practic imposibil să identifice o singură sursă pentru el.

Dar şi mai tulburător era faptul că acesta era, poate, cel mai puternic – şi cel mai periculos – acid ce se putea cumpăra; ca armă, chiar şi o cantitate infimă ar fi putut, în doar câteva secunde, să ucidă sau să desfigureze permanent o persoană.

SCENA DIN ASCUNZĂTOAREA DE PE ELIZABETH STREET

- A folosit o capcană electrică împotriva nepoftiţilor
- Amprente: nu există. Doar amprente de mănuşi
- Camera şi monitorul de securitate; nu există niciun indiciu
- Pachetul cu cărţi de tarot, din care lipseşte a douăsprezecea carte. Nu exista nici un indiciu.
- Harta cu schiţa muzeului undea fost atacată G. Settle şi clădirile de peste drum.
- Urme:

- Falafel şi iaurt.
- Aşchii de lemn de pe birou cu urme de acid sulfuric pur.
- Lichid incolor, nu e exploziv. Trimis la laboratorul FBI.
- Alte fibre de frânghie. Coardă de strangulare?
- Carbon pur găsit pe hartă
- Ascunzătoarea a fost închiriată, plătită cu bani gheaţă, pe numele Billy Todd Hammil. Se potriveşte cu descrierea Subiectului 910, dar nu există legături cu adevăratul Hammil.

SCENA DE LA MUZEUL AFRO-AMERICAN

- Pachetul pentru viol:
  - Carte de tarot, a douăsprezecea din pachet. Bărbatul Spânzurat, însemnând căutarea spirituală
  - Pungă cu o faţă zâmbitoare
  - Prea comună pentru a i se identifica sursa
  - Cutter
  - Prezervative Trojan
  - Bandă adezivă
  - Miros de iasomie
  - Obiect necunoscut cumpărat cu 5,95 $. Probabil căciulă de schi
  - Bonul de cumpărături, indicând că magazinul se află în oraşul New York, magazin mixt sau dugheană cu preţuri mici
  - Cumpărate cel mai probabil dintr-un magazin de pe Mulberry Street, Little Italy. Subiectul a fost recunoscut de vânzătoare.

În baza IAFIS se confirmă că îi aparţin vânzătoarei.

- Urme:
  - Fibre de frânghie de bumbac, unele cu urme de sânge uman. Pentru strangulare?
    - Trimise spre analiză la CODIS
    - Nu s-au găsit date similare de ADN în CODIS.
  - Popcorn şi vată de zahăr cu urme de urină de câine

- Arme:
  - Baston sau armă de arte marţiale
  - Pistolul e un magnum de 22, North American Arms, model Black Widow sau Mini-Master.
  - Îşi confecţionează singur muniţia, gloanţe găurite umplute cu ace. Nu s-au găsit date similare în bazele IBIS sau DRUGFIRE.

- Motivul:
  - Neclar. Violul a fost probabil înscenat.
  - E posibil ca adevăratul mobil să fi fost cel de a fura microfişa cuprinzând numărul din 23 iulie 1868 al revistei *Coloreds' Weekly Illustrated* şi de a o ucide pe G. Settle din cauza interesului ei pentru articol, din motive necunoscute. Articolul era despre strămoşul ei Charles Singleton (vezi diagrama alăturată).
  - Bibliotecarul, victimă, a declarat că mai existase o persoană interesată să vadă articolul.
  - Se cer listele de convorbiri telefonice ale bibliotecarului pentru a verifica acest lucru.
    - Nu există niciun indiciu.
  - Se cer informaţii de la ceilalţi angajaţi privind cealaltă persoană care dorea să vadă articolul.
    - Nu există niciun indiciu.
  - Se caută un alt exemplar din respectivul articol.
    - Mai multe surse raportează că bărbatul a solicitat acelaşi articol. Nu există indicii privind identitatea sa. Majoritatea exemplarelor sunt distruse sau rătăcite. S-a găsit una (vezi graficul alăturat)
  - Concluzie: G. Settle e încă în pericol.

- Profilul incidentului trimis către sistemele VICAP şi NCIC.
  - Crimă în Amarillo, TX, acum cinci ani, *Modus operandi* similar – scena crimei a fost trucată (aparent crima ritualică, motivul real necunoscut).
    - Victima era un gardian de închisoare ieşit la pensie
    - Portretul-robot a fost trimis la închisoarea din

Texas.
- Crima în Ohio, acum trei ani *Modus operandi* similar – scena crimei a fost trucată (aparent agresiune sexuală, motivul real probabil execuţie la comandă). Elemente din dosar pierdute.

- **PROFILUL SUBIECTULUI 910**
  - Bărbat alb
  - 1,80 m, 80 kg
  - Vârstă mijlocie
  - Voce comună
  - S-a folosit de telefonul mobil pentru a se apropia de victimă.
  - Poarta pantofi sport Bass, de cel puţin trei ani vechime, mărimea 44, maro-deschis. Piciorul drept uşor răsucit spre exterior.
  - Parfum de iasomie
  - Pantaloni de culoare închisă
  - Mască de schi de culoare închisă
  - Dispus să atace persoane nevinovate pentru a-şi ucide victima şi a scăpa.
  - Foarte probabil să fie ucigaş plătit
  - Posibil fost deţinut în închisoarea din Amarillo, TX.
  - Vorbeşte cu accent de sudist.
  - Are păr castaniu-deschis, tuns scurt, e curat.
  - Înfăţişare comună
  - A fost văzut îmbrăcat într-un impermeabil de culoare închisă.

PROFILUL ANGAJATORULUI SUBIECTULUI 910

- Nu exista informaţii în momentul de faţa.

PROFILUL COMPLICELUI SUBIECTULUI 910

- Bărbat de culoare
- 30 spre 40 de ani
- Înălţimea 1,80 m

- Constituţie solidă
- Îmbrăcat în jachetă kaki
- Fost puşcăriaş
- Şchiopătează.
- Se crede că e înarmat.
- Proaspăt ras
- Bandană neagră
- Se aşteaptă declaraţii ale unor martori şi înregistrări de la camerele de supraveghere.

PROFILUL LUI CHARLES SINGLETON

- Fost sclav, strămoş al G. Settle. Căsătorit, un fiu. A primit de la stăpânul său o livadă în statul New York. A lucrat ca învăţător, a avut un rol important la începutul mişcării pentru drepturi civile.
- Charles a fost acurat că ar fi comis un furt în 1868, ceea ce face subiectul articolului din microfişa furată.
- Se presupune că ar fi avut un secret ce ar putea avea legătură cu acest caz. Era îngrijorat ca dezvăluirea secretului ar putea provoca o tragedie.
- A participat la întâlniri în cartierul Culmile Spânzurătorii din New York.
- Implicat în vreo activitate riscantă?
- Infracţiunea, aşa cum a fost prezentată în *Coloreds' Weekly Illustrated:*
    - Charles este arestat de detectivul William Simms pentru furtul unei sume considerabile din Trustul pentru Foştii Sclavi din NY. A spart seiful Trustului, martori l-au văzut plecând la scurt timp după. Uneltele sale au fost găsite în apropiere. Cea mai mare parte a banilor au fost recuperaţi. A fost condamnat la cinci ani închisoare. Nu există informaţii despre el după condamnare. Se crede că s-a folosit de relaţiile sale cu primii lideri ai mişcării pentru drepturi civile pentru a obţine acces la Trust.

- Corespondenţa lui Charles:
    - Scrisoarea 1, către soţie:

Privind: revoltele împotriva recrutării din 1863, puternic

resentiment împotriva negrilor în întregul stat NY, linşaje, incendieri. Proprietăţile deţinute de negri sunt în pericol.

- ○ Scrisoarea 2, către soţie: Charles în bătălia de la Appomattox de la sfârşitul Războiului Civil.
  ○ Scrisoarea 3, către soţie:

  Implicat în mişcarea pentru drepturi civile. Ameninţat pentru eforturile sale.
  Tulburat de secretul său.

Capitolul 17

Străbătând o stradă din Queens, ducându-şi punga de cumpărături şi diplomatul, Thompson Boyd se opri brusc. Se prefăcu interesat de un ziar de la o gheretă şi, înclinându-şi capul plin de îngrijorare faţă de starea lucrurilor din lume, aruncă o privire în spatele lui.

Nu-l urmărea nimeni, nu-l observase nimeni pe acest Tom Oarecare.

Nu prea se aştepta să fie urmărit. Dar Thompson reducea întotdeauna riscurile la minimum. Nu puteai fi niciodată neglijent atunci când profesia ta era moartea, iar el era deosebit de atent după ce scăpase ca prin urechile acului, pe Elizabeth Street, de femeia în alb.

Te-ar ucide cu o sărutare…

Acum se întoarse din nou la colţul străzii. Nu văzu pe nimeni care să se pitească prin clădiri sau să-i întoarcă spatele rapid. Mulţumit, Thompson îşi văzu de drum în direcţia în care se îndreptase iniţial.

Aruncă o privire la ceasul de mână. Era ora convenită. Se duse la o cabină telefonică şi formă numărul unui telefon public din centrul Manhattanului. După doar un apel, auzi:

— Alo?

— Eu sunt. Thompson şi interlocutorul său schimbară câteva replici de verificare – elemente de securitate, cum făceau spionii – ca să se asigure că fiecare ştia exact cine se afla la celălalt capăt al firului. Thompson îşi minimaliza accentul tărăgănat, tot aşa cum şi clientul său îşi schimba vocea. Nu ar fi putut păcăli un analizor de voce, desigur. Dar făceai tot ceea ce-ţi stătea în putere.

Bărbatul avea să ştie deja că prima tentativă eşuase, fiindcă ştirea fusese prezentată în buletinele locale. Clientul său întrebă:

— Cât e de grav? Avem o problemă?

Ucigaşul îşi dădu capul pe spate şi-şi picură Murine în ochi. Clipind în vreme ce durerea se îndepărta, Thompson răspunse pe o voce la fel de inertă ca sufletul său:

— Ei bine, acum, trebuie să înţelegeţi despre ce-i vorba aici. E ca orice altceva în viaţă. Nimic nu iese sută la sută. Nimic nu decurge aşa cum am vrea. Fata a reuşit să mă păcălească.

— O fată de liceu?

— Fata e învăţată să supravieţuiască pe stradă, atâta tot. Are reflexe bune. Trăieşte într-o junglă.

Thompson fu străbătut pentru o clipă de un regret faţă de comentariul pe care îl făcuse, gândindu-se că bărbatul ar fi putut crede că se referea la faptul că fata era neagră, o chestiune rasistă, deşi el voia doar să spună că trăia într-o zonă violentă a oraşului şi

trebuia să ştie să se descurce. Thompson Boyd era persoana cu cele mai puţine prejudecăţi din lume. Aşa îl învăţaseră părinţii săi. Thompson însuşi cunoscuse oameni de diverse rase şi origini, iar reacţia lui faţă de ei se bazase strict pe comportamentul şi atitudinile lor, nu pe culoare. Lucrase pentru albi, negri, arabi, asiatici, indivizi de origine latină şi omorâse oameni din aceleaşi rase. Nu vedea nicio diferenţă între ei. Oamenii care îl angajaseră evitau cu toţii să-l privească în ochi şi erau sperioşi şi prudenţi. Oamenii care muriseră de mâna lui trecuseră la cele veşnice cu grade diferite de demnitate şi teamă, care nu aveau nicio legătură cu naţionalitatea sau culoarea.

— Nu era ceea ce v-aţi dorit, continuă el. Nu a fost nici ceea ce mi-am dorit eu, puteţi fi sigur de asta. Dar ceea ce s-a întâmplat a fost o situaţie rezonabilă. Are oameni pricepuţi care o păzesc. Acum ştim. Vom regândi operaţiunea şi îi dăm bătaie în continuare. Nu ne putem permite să ne implicăm emoţional. Data viitoare o rezolvăm. Am apelat la cineva care cunoaşte Harlemul destul de bine. Am aflat deja la ce şcoală învaţă, încercăm să aflăm unde locuieşte. Credeţi-mă, totul e sub control.

— Am să verific mai târziu dacă sunt mesaje, spuse bărbatul. Şi închise brusc. Nu discutaseră mai mult de trei minute, timpul limită al lui Thompson Boyd.

Ca la carte…

Thompson închise – nu era nevoie să şteargă amprentele; purta mănuşi de piele. Coborî în continuare pe stradă. Zona era o fâşie agreabilă de case cu verandă pe partea de est a străzii şi cu apartamente pe cea de vest, un cartier vechi. Erau câţiva copii prin preajmă, abia întorşi de la şcoală. Înăuntrul caselor, Thompson vedea licărul televizoarelor pe care rulau telenovele şi talk-show-uri de după-amiază, în vreme ce femeile călcau şi găteau. Indiferent cum ar fi fost viaţa în restul oraşului, o mare parte din acest cartier nu depăşise niciodată epoca anilor 1950. Îi aducea aminte de parcul de rulote şi casa cu verandă din copilăria lui. O viaţă frumoasă, o viaţă plăcută.

Viaţa sa de dinainte de închisoare, înainte de a se simţi amorţit, ca un braţ lipsă sau cu un picior muşcat de un şarpe american cu clopoţei.

Pe o stradă în faţa sa, Thompson văzu o fată blondă, în uniformă de şcoală, apropiindu-se de o casă bej. Pulsul i se acceleră puţin – doar foarte puţin – urmărind-o cum urcă firesc cele câteva trepte de beton, scoate o cheie din ghiozdan, deschide uşa şi intră.

Avansă şi el spre aceeaşi casă, care era la fel de îngrijită precum celelalte, poate chiar ceva mai mult, şi care avea pe peluza minusculă, ce începea să îngălbenească, o statuetă a unui jocheu negru, vopsit în nuanţe închise complet antirasiste, şi câteva căprioare mici de

ceramică ce păşteau acolo. Trecu încet pe lângă casă, privind dincolo de ferestre, apoi îşi continuă drumul. O pală de vânt lovi dintr-o parte punga de cumpărături, iar cutiile se loviră între ele cu un clinchet sec. „Hei, ai grijă”, îşi spuse. Şi opri mişcarea plasei.

La capătul străzii cu case se opri şi privi în urma sa. Văzu un bărbat care ieşise să alerge, o femeie care încerca să facă o parcare laterală, un băiat care bătea mingea pe o alee acoperită de frunze. Nimeni nu-l băga în scamă. Thompson Boyd porni înapoi spre casă.

În căsuţa ei cu verandă din Queens, Jeanne Starke îi spuse fiicei sale:

— Fără ghiozdane pe hol, Brit. Pune-ţi cărţile în camera de lucru.

— Mamă, oftă fata de zece ani, reuşind să întindă cuvântul pe cel puţin trei silabe.

Îşi scutură părul blond, atârnă în cuier jacheta de la uniformă şi-şi ridică ghiozdanul greu, gemând exasperată.

— Teme? o întrebă mama ei cea drăguţă, pe la vreo treizeci şi ceva de ani. Avea o bogăţie de păr brunet şi creţ, azi prins în coadă cu un elastic roşu pal.

— N-am, spuse Britney.

— Deloc.

— Nu.

— Ultima dată când ai spus că n-ai teme, aveai totuşi, remarcă mama ei.

— Nu era temă adevărată. Era un referat. Doar să decupăm ceva dintr-o revistă.

— Ai avut de făcut acasă ceva pentru şcoală. Temă acasă.

— Ei bine, azi nu am *nimic*.

Jeanne îşi dădu seama că mai era ceva. Ridică o sprânceană.

— Atâta că trebuie să ducem ceva italian. Pentru o oră de prezentare. Ştii, e pentru ziua lui Columb. Ştiai că a fost italian? Eu credeam că a fost spaniol sau aşa ceva.

Femeia, mamă a doi copii, chiar ştia asta. Terminase liceul şi avea o diplomă de asistentă medicală, obţinută la colegiu. Ar fi putut lucra, dacă ar fi vrut, dar prietenul ei câştiga foarte bine ca agent de vânzări şi se bucura s-o lase pe ea să se ocupe de casă, să meargă la cumpărături cu prietenele şi să-i crească pe cei doi copii.

Iar asta presupunea şi să se asigure că îşi făceau tema, indiferent ce formă ar fi luat ea, inclusiv o prezentare.

— Doar atât? Sincer, sincer, pe cuvântul tău?

— Maaaamă.

— Sincer?

— Dap.

— Da. Nu „dap”. Tu ce-ai să duci?

— Nu ştiu. Ceva de la restaurantul Barrini, poate. Ştiai despre Columb că s-a înşelat? Credea că descoperise Asia, nu America. Şi a venit aici de trei ori şi n-a nimerit-o niciodată.

— Chiar aşa?

— Dap… *Da.* Apoi Britney dispăru.

Jeanne reveni în bucătărie, gândindu-se că asta era ceva ce nu ştiuse. Columb chiar credea că descoperise Japonia sau China? Trecu carnea prin făină, apoi prin ou, apoi prin pesmet şi începu să viseze cu ochi deschişi la o călătorie cu toată familia în Asia – inspirându-se din ceea ce văzuse la televizor. Fetelor le-ar fi plăcut la nebunie aşa ceva. Poate… Atunci aruncă întâmplător o privire pe fereastră şi, prin perdeaua opacă, văzu silueta unui bărbat ce încetinea apropiindu-se de casă.

Asta îi trezi neliniştea. Prietenul ei, angajat la o firmă care producea componente de calculatoare pentru companii de stat, trezise o oarecare paranoia în ea. „Fii întotdeauna atentă la străini, îi spunea el. Dacă observi pe cineva încetinind când trece cu maşina pe lângă casă sau pe cineva care pare neobişnuit de interesat de copii… spune-mi imediat.” O dată, nu cu mult timp în urmă, se dusese cu fetele în parcul din cartier, iar ele se dădeau în leagăne când o maşină încetinise, iar şoferul, care purta ochelari, le aruncase o privire fetelor. Prietenul ei intrase în panică şi le ceruse să se întoarcă acasă.

Îi explicase apoi:

— Sunt spioni.

— Poftim?

— Nu, nu ca spionii de la CIA. Spioni *industriali* – din partea concurenţei. Firma mea a câştigat peste şase miliarde de dolari anul trecut, iar eu sunt responsabil de o felie importantă din acel câştig. Oamenii şi-ar dori foarte mult să afle ce ştiu despre piaţă.

— Firmele chiar fac asta? întrebase Jeanne.

— Pe oameni nu ajungi niciodată să-i cunoşti cu adevărat, fusese replica lui.

Iar Jeanne Starke, care avea o tijă implantată în braţ acolo unde fusese făcut zob de o sticlă de whisky cu ceva ani în urmă, îşi spusese: „Nu ajungi, într-adevăr”. Acum îşi şterse mâinile pe şorţ, se duse la perdea şi privi afară.

Bărbatul dispăruse.

„OK, nu te mai băga singură în sperieţi. E…”

Dar stai… Observă mişcare pe treptele din faţă. Şi i se păru că vede colţul unei pungi – o plasă de cumpărături – aşezată pe verandă. Bărbatul era acolo!

Ce se întâmpla?

Ar fi trebuit să-l sune pe prietenul ei?

Ar fi trebuit să sune la poliţie?

Dar aceştia erau la cel puţin zece minute distanţă.

— E cineva afară, mami, strigă Britney.

Jeanne pomi rapid în faţă.

— Brit, tu rămâi în cameră. Văd eu.

Dar fata tocmai deschidea uşa din faţă.

— Nu, strigă Jeanne.

Şi auzi:

— Mulţumesc, scumpo, spuse Thompson Boyd pe un ton prietenos şi tărăgănat, intrând în casă cu plasa de cumpărături pe care o văzuse.

— Mi-ai tras o spaimă, spuse Jeanne.

Îl îmbrăţişa, iar el o sărută.

— Nu-mi găseam cheile.

— Te-ai întors devreme.

El se strâmbă.

— Au fost probleme cu negocierile azi-dimineaţă. Au fost amânate până mâine. M-am gândit să vin acasă şi să fac ceva treabă pe-aici.

Cealaltă fată a lui Jeanne, Lucy, de opt ani, intră în fugă pe hol.

— Tommy! Putem să ne uităm la *Judge Judy?*

— Nu azi.

— Ooo, te rog. Ce e în plasă?

— E ceea ce am de făcut. Şi am nevoie de ajutorul vostru. Puse plasa pe jos în hol, le privi solemn pe fete şi spuse: Sunteţi gata?

— Eu sunt gata! spuse Lucy,

Brit, fata cea mare, nu spuse nimic, dar asta fiindcă nu ar fi fost prea grozav să fie de acord cu sora ei; în mod cert era şi ea gata să ajute.

— După ce mi s-a amânat şedinţa, m-am dus şi am cumpărat astea. Am tot citit despre asta toată dimineaţa. Thompson băgă mâna în plasa de cumpărături şi scoase borcane de vopsea, bureţi, role şi pensule. Apoi ridică o carte plină ochi cu post-it-uri galbene, „Decoraţiuni interioare pe înţelesul tuturor. Volumul 3: Cum să decoraţi camera copilului”.

— Tommy! spuse Britney. Pentru camerele noastre?

— Dap, răspunse el tărăgănat. Nici eu, nici mama voastră nu-l vrem pe Dumbo pe pereţii noştri, asta-i sigur.

— Ai să-i pictezi pe *Dumbo?* se încruntă Lucy. Nu-l vreau pe Dumbo.

Nici Britney nu-l voia.

— O să pictez ce vreţi voi.

— Lasă-mă să mă uit mai întâi. Lucy luă cartea de la el.

— Nu, eu!

— O să ne uităm toţi împreună, spuse Thompson. Staţi să-mi pun haina pe cuier şi să-mi pun diplomatul la loc. Porni spre biroul său, aflat în partea din faţă a casei.

Iar Jeanne Starke se întoarse în bucătărie spunându-şi că, în pofida

deplasărilor sale nesfârşite, a fricii obsesive legate de locul său de muncă, a faptului că nu punea suflet nici în bucurii, nici în tristeţe, a faptului că nu era un amant deosebit, ei bine, ştia că putea să facă alegeri mult mai proaste la capitolul iubit.

Refugiindu-se pe o alee pentru a scăpa de poliţiştii din curtea liceului Langston Hughes, Jax se aruncase într-un taxi şi îi ceruse şoferului s-o ia spre sud, rapid, promiţându-i zece dolari în plus dacă trecea pe roşu. Apoi, cinci minute mai târziu, îi ceru omului să se întoarcă, şi coborî nu departe de şcoală.

Avusese noroc să scape. Era evident că poliţiştii aveau de gând să facă orice era nevoie ca să împiedice pe oricine să se apropie de fată. Era neliniştit; fusese de parcă ei ar fi ştiut de el. Oare nenorocitul ăla cu pretenţii, Ralph, îl turnase până la urmă?

Ei bine, Jax avea să fie nevoit să se dovedească mai deştept. Şi exact asta încerca să facă acum. Exact ca la închisoare – nu acţiona niciodată până nu ai verificat totul.

Şi ştia unde să ceară ajutor.

Bărbaţii din oraş se strângeau întotdeauna laolaltă, indiferent dacă erau tineri sau bătrâni, negri, hispanici sau albi, dacă locuiau în partea de est a New Yorkului sau în Bay Ridge, sau Astoria. În Harlem se adunau în biserici, baruri, cluburi şi cafenele de rap şi jazz, în sufragerii, pe băncile din parcuri şi pe trepte. Vara îi găseai pe treptele din faţă sau pe scările de incendiu, iarna în jurul butoaielor cu gunoaie, cărora le dădeau loc. La fel şi în frizerii – exact ca în filmul făcut cu câţiva ani în urmă (adevăratul nume mic al lui Jax, Alonzo, de fapt provenea de la Alonzo Henderson, fostul sclav din Georgia care devenise milionar creând un lanţ foarte popular de frizerii – un bărbat ale cărui motivaţie şi talent, sperase tatăl lui Jax, aveau să se prindă şi de băiat, speranţă ce se dovedise deşartă).

Dar cel mai popular loc în care se adunau bărbaţii din Harlem erau terenurile de baschet.

Mergeau acolo ca să joace, desigur. Dar mergeau şi ca să discute fleacuri, să rezolve problemele lumii, să vorbească despre femei ca lumea şi femei naşpa, să discute despre sport, să critice şi să se laude – într-o versiune modernă, fără inhibiţii, a duelurilor verbale de improvizaţie: arta tradiţională a povestitului despre caractere mitice din cultura negrilor, de exemplu, ucigaşul Stackolee sau fochistul de pe Titanic care a supravieţuit ciocnirii cu gheţarul înotând până la un liman sigur.

Jax găsi acum parcul cel mai apropiat de Langston Hughes care avea terenuri de baschet. În ciuda aerului răcoros de toamnă şi a soarelui aproape apus, acestea erau cât se poate de aglomerate. Se strecură lângă cel mai apropiat dintre ele şi îşi dădu jos jacheta de

armată, pe care poliţiştii o observaseră deja, o întoarse pe dos şi o atârnă pe braţ. Se sprijini de lanţul din zale, fumând şi arătând ca o versiune mai mare a faraonului Ralph. Îşi dădu jos bandana şi îşi aranja cu degetele părul creţ şi des.

Îşi schimbase aspectul chiar la ţanc. Văzu o maşină de poliţie trecând pe acolo, încet, de-a lungul străzii de peste drum de terenul de sport. Jax rămase nemişcat. Nimic nu atrăgea poliţiştii mai rapid decât gestul de a pleca (fusese oprit de zeci de ori pentru infracţiunea de NIP – negru ieşit la plimbare). Pe terenul din faţa lui, o mână de băieţi de liceu se mişcau incredibil pe asfaltul cenuşiu şi ros de vreme al unei jumătăţi de teren, în vreme ce vreo alţi zece îi priveau. Jax văzu mingea maro prăfuită lovindu-se de pământ, apoi auzi şi sunetul întârziat. Privi mâinile ce se întindeau, corpurile ce se ciocneau între ele, privi mingea ce zbura spre panou.

Maşina de poliţie dispăru, iar Jax se îndepărtă de gard şi se apropie de băieţii care stăteau pe marginea terenului. Fostul puşcăriaş îi examina cu atenţie. Nu erau o gaşcă, nici băieţaşi de cartier înarmaţi cu pistoale Glock. Doar o mână de băieţi – unii cu tatuaje, alţii fără, unii cu multe lanţuri, alţii doar cu o singură cruce, unii cu intenţii rele, alţii cu intenţii bune. Umflându-se în pene în faţa fetelor, dându-se mari în faţa puştilor mai tineri. Discutând, fumând. Fiind pur şi simplu tineri.

Privindu-i, Jax se lăsă cuprins de melancolie. Îşi dorise dintotdeauna o familie mare, dar, ca atâtea alte lucruri, acel vis nu se îndeplinise. Pierduse un copil care fusese dat spre adopţie şi un altul din cauza vizitei fatale făcute de prietena sa la clinica de pe 125th Street. Într-o zi de ianuarie, cu ceva ani în urmă, spre încântarea lui Jax, prietena sa îl anunţase că era gravidă. În martie avusese ceva dureri şi apelaseră la o clinică gratuită, care era singura lor opţiune pentru servicii medicale. Petrecuseră ore întregi în sala de aşteptare, mizerabilă şi supraaglomerată. Până să ajungă să fie consultată în sfârşit de un doctor, suferise un avort.

Jax îl prinsese pe bărbat şi nu lipsise mult să-l bată măr.

— Nu e vina mea, spusese indianul cel mărunt, chircindu-se lângă o targă pe roţi. Ne-au tăiat bugetul.

Primăria, adică. Jax fusese cuprins de furie şi tristeţe. Trebuia să se răzbune pe cineva, să se asigure că aşa ceva nu se va mai întâmpla vreodată – nici ei, nici altcuiva. Nu-l consolă cu nimic când doctorul îi spuse că reuşiseră, cel puţin, să-i salveze viaţa prietenei sale – ceea ce probabil nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost implementate şi alte reduceri de buget pentru serviciile medicale destinate săracilor, care erau deocamdată doar în faza de proiect.

Cum putea un nenorocit de guvern să le facă aşa ceva oamenilor? Oare nu ăsta era rolul primăriei şi al capitalei statului, de a avea grijă

de bunăstarea cetăţenilor? Cum puteau lăsa un bebeluş să moară?

Nici doctorul, nici poliţiştii care îl scoseseră încătuşat din spital în acea seară nu fuseseră tentaţi să răspundă la acele întrebări.

Durerea şi furia arzătoare trezite de acea amintire îi întăriră hotărârea de a face ceea ce avea de gând să facă.

Cu o expresie mohorâtă, Jax îi privi pe băieţii de pe teren şi-i făcu un semn din cap unuia pe care îl identificase ca fiind un fel de lider. Îmbrăcat în pantaloni scurţi largi, adidaşi înalţi şi o bluză sport cu mânecă lungă. Părul îi era într-o stare jalnică – subţire într-o parte, pieptănat cu mult volum în cealaltă. Băiatul îl măsură din priviri.

— Care-i treaba, moşule?

Se auziră câteva hohote dinspre ceilalţi.

Moşule.

Altă dată, în Harlem – ei bine, poate altădată peste tot – faptul de a fi adult atrăgea respect. Acum te făcea ţinta batjocurii. Un şmecher ar fi scos arma din şosetă şi l-ar fi făcut să danseze pe micuţul ăsta cu pretenţii. Dar Jax fusese călit de anii petrecuţi în strada şi de anii din închisoare şi ştia că nu asta era soluţia, nu aici. O luă ca o glumă şi râse. Apoi şopti:

— Un teanc de verzişori?

— Vrei?

— Vreau să-ţi dau *ţie* nişte verzişori. Dacă eşti interesat, idiotule. Jax se lovi peste buzunar, unde avea teancul de verzişori, îndoit şi gros.

— Nu vând nimica.

— Iar eu nu cumpăr ce crezi tu. Haide. Să facem paşi.

Puştiul dădu din cap şi se îndepărtară de teren. Mergând,

Jax simţi că băiatul îl examina, observându-i şchiopătatul. Da, era un şchiopătat de om ce fusese împuşcat, dar ar fi *putut* la fel de bine să fie un şchiopătat de gangster şmecher. Apoi îl privi pe Jax în faţă, în ochii reci precum pământul, apoi muşchii şi tatuajul din închisoare. Gândindu-se poate: după vârstă, Jax ar fi putut fi un G.A. de mare rang – şi dacă te puneai cu el, o făceai pe risc propriu. Gangsterii Autentici aveau automate Kalaşnikov şi mitraliere Uzi şi maşini Hummer şi o duzină de indivizi periculoşi în gaşca lor. Gangsterii Autentici erau cei care se foloseau de puşti de doisprezece ani pentru a le face felul unor martori şi dealeri rivali, fiindcă tribunalele nu-i condamnau la închisoare pe viaţă, aşa cum făceau cu cei de şaptesprezece sau optsprezece ani.

Un G.A. te-ar fi făcut praf dacă îl numeai „moş”.

Puştiul începu să pară neliniştit.

— Hei, hei, ce anume vrei, omule? Unde mergem?

— Numa’ până colo. Nu vreau să vorbim în faţa tuturor.

Jax se opri în spatele unor tufişuri. Puştiul arunca priviri rapide în

jur. Jax râse:

— N-am de gând să te fut, băiete. Calmează-te.

Puştiul râse şi el. Dar neliniştit.

— Sunt în regulă, omule.

— Trebuie să dau de bârlogul cuiva. Cineva care e elev la Langston Hughes. Acolo înveţi?

— Da, majoritatea acolo învăţăm. Arătă din cap spre terenurile de baschet.

— O caut pe fata care a fost la ştiri azi-dimineaţă.

— Ea? Geneva? A văzut cum a fost lichidat unul sau ceva de genul? Ştoarfa aia cu zece pe linie?

— Nu ştiu. Are zece pe linie?

— Da. E deşteaptă.

— Unde stă?

Puştiul tăcu, prudent. Reflecta. Avea să-şi atragă belele dacă întreba ceea ce voia? Decise că nu.

— Ziceai de ceva bani?

Jax îi strecură câteva bancnote.

— Eu personal n-o cunosc pe ştoarfa aia, omule. Dar pot să te combin cu un frate de-al meu care o cunoaşte. Un negru din gaşcă, îl cheamă Kevin. Vrei să-l sun?

— Da.

Din pantalonii scurţi ai băiatului răsări un telefon minuscul.

— Hei, javră. Sunt Willy… La terenurile de baschet… Da. Ascultă, e aici un tip cu ceva bani care o caută pe ştoarfa aia a ta… Geneva. Ştoarfa aia de Settle… Hei, calmează-te, omule. Îi o glumă, ştii ce zic?… Exact. Acum, tipu' ăsta, el…

Jax smulse telefonul din mâna lui Willy şi spuse:

— Două sute dacă îmi dai adresa.

Urmă o ezitare.

— Bani gheaţă? întrebă Kevin.

— Nu! lătră Jax. Cu un nenorocit de American Express. Da, bani gheaţă.

— S-ar putea să vin pe la terenuri. Ai sutele la tine?

— Da, stau chiar lângă un Colt, dacă te interesează. Şi când spun Colt nu mă refer la malţul dintr-o tărie.

— Sunt în regulă, omule. Doar întrebam. Nu umblu să fur de la oameni.

— Eu o să fiu cu gaşca mea, spuse Jax, rânjindu-i lui Willy cel neliniştit.

Închise telefonul şi i-l aruncă puştiului. Apoi se întoarse la gard şi se sprijini de el, privind meciul.

Zece minute mai târziu sosi Kevin – spre deosebire de Willy, el era un şmecher adevărat, înalt, arătos, cu atitudine. Semăna cu un actor

pe care Jax nu reuşea să-l identifice exact. Ca să se dea mare în faţa moşului, să arate că nu era prea dornic să câştige câteva sute – şi ca să le impresioneze pe câteva dintre fetele împopoţonate, desigur – Kevin nu se grăbi deloc. Se opri de câteva ori, se salutară din pumni, îmbrăţişă unu sau doi băieţi. Aruncă de câteva ori un „Hei, hei, omule", apoi intră pe teren, luă mingea şi execută câteva aruncări la coş impresionante.

Omul era bun la baschet, fără îndoială.

Într-un final veni în trap mărunt până la Jax şi-l măsură din priviri, fiindcă asta trebuia să faci când un străin se băga în grup – indiferent dacă era pe un teren de baschet sau într-un bar, sau chiar în frizeriile din era victoriană ale lui Alonzo Henderson, presupuse Jax. Kevin încerca să-şi dea seama unde îşi ţinea Jax arma, câţi bani avea cu adevărat la el, ce era de capul lui. Jax spuse:

— Zi-mi şi mie cât ai de gând să te mai uiţi chiorâş la mine, bine? Fiindcă încep să mă plictisesc.

Kevin nu zâmbi.

— Unde-s verzişorii?

Jax îi strecură banii lui Kevin.

— Unde e fata?

— Haide. O să-ţi arăt.

— Doar adresa.

— Ţi-e frică de mine?

— Doar adresa. Privirea nu i se clinti.

Kevin rânji:

— Nu ştiu numărul, omule. Ştiu clădirea. Am condus-o acasă primăvara trecută. Trebe' să ţi-o arăt.

Jax dădu din cap.

O luară spre vest şi sud, ceea ce-l surprinse pe Jax; credea că fata locuia într-unul dintre cartierele mai dure – mai spre nord, înspre râul Harlem, sau spre est. Străzile de aici nu erau elegante, dar erau curate, şi multe clădiri fuseseră renovate, se părea. O mulţime de construcţii noi se înălţau.

Jax se încruntă, privind în jur la străzile amenajate.

— Eşti sigur că vorbim despre Geneva Settle?

— Aia-i ştoarfa de care m-ai întrebat. Ăla e bârlogul pe care ţi-l arăt… Ascultă, omule, nu vrei să cumperi nişte iarbă, nişte coca?

— Nu.

— Eşti sigur? Am nişte marfă bună.

— Mare păcat că ai ajuns surd aşa tânăr cum eşti.

Kevin ridică din umeri.

Ajunseră la o zonă de lângă Morningside Park. În partea de sud a culmii de piatră se afla campusul Universităţii Columbia, loc pe care îşi lăsase adesea semnătura *Jax 157* cu ani în urmă.

Când să dea colţul, se opriră amândoi brusc.

— Hei, ia uite, şopti Kevin.

În faţa unei clădiri vechi văzură un Crown Vic – evident o maşină de poliţie fără însemne – parcată în dreptul alteia.

— Acolo e bârlogul ei? Clădirea în faţa căreia e maşina?

— Nu. Al ei e cu două blocuri mai încoace. Ăla de acolo.

Îi arătă cu mâna.

Era o clădire veche, dar perfect conservată. Cu flori în ghivecele de la ferestre, totul curat. Perdele frumoase. Zugrăveala părea nouă.

Kevin întrebă:

— Ai de gând s-o fuţi pe ştoarfa aia?

Îl măsură pe Jax din cap până în picioare.

— Ce am de gând să fac mă priveşte.

— Te priveşte, te priveşte… Sigur că da, spuse Kevin încet. Atâta că… de ce întreb e fiindcă, dacă s-ar întâmpla *să fie* fututã – lucru care nu mă deranjează, ţin să-ţi spun – , dar dacă *chiar* i s-ar întâmpla ceva, să vezi treabă: aş şti că tu ai făcut-o. Şi s-ar putea să mă caute cineva şi să vrea să mă întrebe despre asta. Aşa că mă gândeam, cu tot teancul ăla de verzişori pe care îl porţi cu tine, poate că, dacă aş primi ceva mai mult din el, aş putea uita chiar şi că le-am văzut. Pe de altă parte, e posibil să-mi amintesc o *groază* despre tine şi despre faptul că te-ai interesat de ştoarfa aia mică.

Jax văzuse destule în viaţă. Fusese rege graffiti, fusese soldat în campania Furtuna în Deşert, cunoscuse gangsteri şi în închisoare şi în afara ei, fusese împuşcat… Dacă exista vreo regulă în lumea asta nebună, aceasta era că, oricât de prost te-ar fi crezut oamenii, le făcea întotdeauna plăcere să fie şi mai proşti.

Într-o fracţiune de secundă, Jax îl prinse pe băiat de guler cu mâna stângă şi-şi împlântă pumnul cu forţă în burtă, de trei ori, patru, cinci…

— La naiba, fu tot ce apucă să spună băiatul.

Aşa cum te băteai în închisoare. Nu le laşi nicio clipă să-şi revină.

Din nou şi din nou şi din nou…

Jax îi dădu drumul, iar puştiul se rostogoli pe alee, gemând de durere. Cu mişcarea atentă şi lentă a unui jucător de baseball care-şi alege o bâtă, Jax se aplecă şi scoase pistolul din şosetă. În vreme ce Kevin, înspăimântat, îl urmărea neajutorat, fostul puşcăriaş trase glisiera pistolului automat pentru a încărca un cartuş, apoi îşi înfăşură bandana în jurul ţevii de mai multe ori. După cum aflase Jax de la DeLisle Marshall din aripa S, asta era una dintre cele mai bune şi cele mai ieftine modalităţi de a înăbuşi sunetul unui foc de armă.

Capitolul 18

În acea seară, la 19.30, Thompson Boyd tocmai terminase de pictat un urs, personaj de desene animate, pe peretele camerei lui Lucy. Se dădu înapoi şi aruncă o privire la opera sa. Făcuse ceea ce i se spusese în carte să facă şi, fără îndoială, aducea foarte mult a urs. Era prima dată în viaţă când picta ceva, în afara şcolii – de asta se străduise atât de mult să studieze cartea în ascunzătoarea sa de mai devreme.

Fetele păreau încântate. Îşi spuse că şi el ar fi trebuit să fie mulţumit de desen. Dar nu era sigur. Îl privi îndelung, aşteptând să se simtă mândru. Nu se întâmplă. Ei, bine. Ieşi pe hol, aruncă o privire la telefonul mobil.

— Am un mesaj, spuse absent. Formă un număr. Bună, sunt Thompson. Ce faci? Am văzut că m-ai sunat.

Jeanne îi aruncă o privire şi continuă să şteargă vasele.

— Nu, serios?

Thompson chicoti.

Pentru un bărbat care nu râdea, i se părea că sunase autentic. Desigur, făcuse acelaşi lucru şi în acea dimineaţă, la bibliotecă, râzând ca s-o liniştească pe fata aia, Settle, iar aia nu prea funcţionase. Îşi aminti să nu joace exagerat.

— Omule, ce naşpa, rosti în telefonul mort. Sigur. N-o să dureze mult, nu? Mâine am iar negocierea aia, cea care a fost amânată… Lasă-mi zece minute şi ne vedem acolo.

Închise clapeta telefonului şi-i spuse lui Jeanne:

— Vern s-a dus la Joey. Are pană de cauciuc.

Vernon Harber existase cândva, dar nu mai era cazul. Thompson îl omorâse cu ceva ani în urmă. Dar fiindcă îl cunoscuse pe Vern înainte de a muri, Thompson îl transformase într-un amic fictiv de cartier cu care se vedea ocazional, un prieten. Precum adevăratul Vern, care era mort, cel fictiv, încă în viaţă, avea o maşină Supra şi o prietenă pe nume Renee şi spunea o grămadă de poveşti amuzante despre viaţa pe docuri şi la măcelăria cu carne de porc şi în cartierul lui. Thompson ştia mult mai multe despre Vern şi nu uita detaliile. (Când minţeai, ştia el, trebuia să minţi din plin, cu mult curaj şi în detaliu.)

— A trecut cu maşina peste o sticlă de bere.

— El e în regulă? întrebă. Jeanne.

— Nu făcea decât să parcheze. Idiotul nu e în stare să dea singur roata jos.

Viu sau mort, Vern Harber era o legumă fără vlagă.

Thompson duse găleata cu pensule şi cartoanele în baia de serviciu şi le puse în cadă, dând drumul la apă să înmoaie pensula. Îşi luă

jacheta.

Jeanne îl rugă:

— O, ai putea te rog să iei şi nişte lapte semidegresat în drum spre casă?

— La 750 ml?

— E bine.

— Şi nişte acadele cu fructe, strigă Lucy.

— Ce aromă?

— Struguri.

— În regulă. Brit?

— Cireşe! spuse fata. Îşi aminti ceva. Te rog, adăugă.

— Struguri şi cireşe, şi lapte, spuse el arătând spre fiecare dintre fete, conform comenzii fiecăreia.

Thompson ieşi din casă şi porni pe un drum întortocheat în sus şi-n jos pe străzile din Queens, privind ocazional în urma sa pentru a se asigura că nu era urmărit. Inspirând aer rece în plămâni, expirându-l mai cald şi sub forma de note muzicale fluierate încet. Cântecul lui Celine Dion din *Titanic*.

Ucigaşul o urmărise din priviri pe Jeanne când îi spusese că iese. Observase că îngrijorarea ei faţă de Vern părea reală şi că nu bănuia nimic, în ciuda faptului că ieşea să se vadă cu un bărbat pe care ea nu-l întâlnise niciodată. Dar asta era tipic, în seara asta, îşi ajuta un prieten. Uneori spunea că vrea să meargă să pună un pariu la cursele de cai. Sau că ieşea să se vadă cu băieţii la Joey pentru o rundă scurtă. Îşi folosea minciunile prin rotaţie.

Bruneta zveltă cu păr creţ nu-l întreba niciodată prea multe despre locurile unde mergea sau despre pretinsul său post de agent de vânzări de computere, ce îi impunea deplasări frecvente. Nu cerea niciodată detalii despre motivele pentru care munca sa era atât de secretă şi de ce îşi ţinea încuiat biroul de acasă. Era inteligentă şi deşteaptă, două lucruri foarte diferite, şi aproape orice altă femeie inteligentă şi deşteaptă ar fi insistat să fie inclusă mai mult în viaţa lui. Dar nu şi Jeanne Starke.

O cunoscuse într-un restaurant, aici în Astoria, în urmă cu câţiva ani, după ce se făcuse nevăzut în urma uciderii unui dealer de droguri din Newark, pe care fusese angajat să-l omoare. Aşezat lângă Jeanne în localul grecesc, ea îi ceruse ketchupul, apoi îşi ceruse scuze, menţionând că avea o mână ruptă şi nu putea să ajungă la el. O întrebase dacă era în regulă şi ce se întâmplase? Ea evitase să răspundă la întrebare, deşi ochii i se umpluseră de lacrimi. Continuaseră să discute.

În scurt timp, începură să iasă împreună. Într-un final, află şi adevărul despre mâna ruptă, iar într-un weekend, Thompson îi făcu o vizită fostului ei soţ. Ulterior, Jeanne îi spuse că se întâmplase un

miracol. Fostul ei soţ părăsise oraşul şi nici măcar nu le mai suna pe fele, aşa cum obişnuia să facă, o dată pe săptămână, când era beat şi răcnea la telefon insulte despre mama lor.

O lună mai târziu Thompson se mută cu ea şi copiii ei.

Aranjamentul era bun pentru Jeanne şi fiicele ei, se părea. Aveau un bărbat care nu striga şi nu scotea cureaua la nimeni, plătea chiria şi venea atunci când spunea că va veni – ba chiar lor li se părea că era cea mai bună partidă de pe pământ. (Închisoarea îl învăţase pe Thompson multe despre cum e să ai standarde scăzute.)

Era un aranjament bun şi pentru ele, şi pentru un ucigaş profesionist. Cineva din domeniul său de activitate care are o soţie sau o prietenă şi copii e mult mai puţin suspect decât un burlac.

Dar mai exista un motiv pentru care era cu ea, mai important decât simple aspecte de logistică şi comoditate.

Thompson Boyd aştepta. Din viaţa sa lipsea de multă vreme ceva şi aştepta ca acel ceva să revină. Credea că cineva precum Jeanne Starke, o femeie care nu cerea exagerat de mult şi avea aşteptări reduse, putea să-l ajute să găsească acel lucru.

Şi ce era acel lucru ce-i lipsea? Simplu: Thompson Boyd aştepta să scape de amorţeală şi să poată simţi din nou ceva în suflet, aşa cum îşi revine piciorul după ce a fost amorţit.

Thompson avea multe amintiri legate de copilăria sa din Texas, imagini cu părinţii săi şi mătuşa sa Sandra, verişori, prieteni de şcoală. Îşi amintea cum urmărea la televizor campionatele din Texas, cum stătea lângă orga electrică Sears, apăsând butonul pentru coarde, în vreme ce mătuşa sau tatăl său cânta melodia cât de bine putea cu degete grosolane (o trăsătură de familie). Cântând *Onward Christian Soldier* şi *Tie a Yellow Ribbon* şi piesa centrală din *The Green Berets*. Jucând cărţi, învăţând cum să folosească uneltele alături de tatăl său în atelierul aflat în perfectă ordine. Plimbându-se prin deşert alături de el, minunându-se în faţa apusurilor de soare, a straturilor de lavă, a coioţilor, a şerpilor americani cu clopoţei ce se unduiau fascinant, dar care puteau să te muşte mortal într-o secundă.

Îşi amintea viaţa mamei sale dominată de mersul la biserică, împachetatul sendvişurilor, statul la plajă, măturatul prafului de Texas pe uşa rulotei şi odihna în scaune de aluminiu alături de prietenele ei. Îşi amintea viaţa tatălui său de mers la biserică, colecţionat discuri, sâmbetele petrecute cu băiatul său şi zilele din timpul săptămânii în care căuta petrol cu ajutorul sondelor. Îşi amintea acele minunate seri de vineri în care mergea la Goldenlight Cafe de pe Route 66 după sendvişuri Harley şi cartofi pai, în timp ce din difuzoare răsuna muzica swing de Texas.

Thompson Boyd nu era amorţit pe atunci.

Chiar şi în timpul acelei perioade dificile de după o tornadă de iunie

ce le răpise rulota dublă şi braţul drept al mamei sale, chiar şi atunci când tatăl său rămăsese fără loc de muncă după concedierile în masă ce măturaseră Panhandle ca o furtună de nisip din Oklahoma, Thompson nu era amorţit.

Şi în mod cert nu era amorţit când o văzuse pe mama sa oftând şi înăbuşindu-şi lacrimile pe străzile din Amarillo după ce un puşti strigase după ea „ciunga", iar Thompson îl urmărise şi se asigurase că băiatul nu avea să-şi mai bată joc de nimeni niciodată.

Dar apoi urmaseră anii petrecuţi la închisoare. Şi undeva în acele hale mirosind a Lysol, amorţeala se strecurase peste sentimente, adormindu-le. Aruncându-le într-un somn atât de adânc, încât nu simţi nici măcar un junghi când află că un şofer care aţipise în cabina unui camion Peterbilt îi omorâse pe părinţii şi pe mătuşa lui în acelaşi timp, singurul obiect care mai supravieţuise fiind setul de lustruit pantofii pe care băiatul îl făcuse pentru tatăl său, oferindu-i-l drept cadou la împlinirea vârstei de patruzeci de ani. Un somn atât de profund încât, după ce plecase din închisoare şi dăduse de urma gardianului Charlie Tucker, Thompson Boyd nu simţi nimic privindu-l pe acesta cum moare încet, cu faţa vineţie din cauza laţului, luptându-se cu disperare să se prindă de frânghie şi să se ridice pentru a opri strangularea. Ceea ce e pur şi simplu imposibil de făcut, oricât ai fi de puternic.

Amorţit, când privise cum se leagănă cadavrul gardianului, răsucindu-se încet până se oprise. Amorţit, când aşezase lumânările la picioarele lui Tucker pentru a da impresia că uciderea fusese un act psihopat, satanist, şi aruncase o privire spre ochii sticloşi ai bărbatului.

Amorţit…

Dar Thompson credea că poate să se repare, exact aşa cum repara uşa de la baie şi balustrada scărilor de la casă, ce se clătina puţin. (Ambele erau sarcini, singura diferenţă fiind unde puneai virgula.) Jeanne şi fetele aveau să-i trezească din nou sentimentele. Tot ce avea de făcut era să facă paşii necesari. Să facă tot ceea ce făceau ceilalţi oameni, oamenii normali, oamenii care nu erau amorţiţi. Să picteze camerele copiilor, să se uite la *Judge Judy* cu ei, să meargă la picnicuri în parc. Să le aducă ceea ce ceruseră. Struguri, cireşe, lapte. Struguri, cireşe, lapte. Să folosească ocazional câte o înjurătură, la naiba, rahat… Fiindcă asta spuneau oamenii când erau furioşi. Iar oamenii furioşi *simţeau* ceva.

Tot ăsta era şi motivul pentru care fluiera – credea că muzica poate să-l transporte înapoi în timp, în acele timpuri de dinainte de închisoare. Oamenii cărora le plăcea muzica nu erau amorţiţi. Oamenii cure fluierau simţeau diverse lucruri, aveau familii, îi făceau pe necunoscuţi să îl privească datorită unui tril reuşit. Erau oameni pe

care puteai să-i opreşti la colţul străzii şi să vorbeşti cu ei, oameni cărora puteai să le oferi un cartof prăjit, direct de pe farfuria ta cu sendvişuri Harley, cu muzică ameţitoare răsunând din încăperea alăturată, nu-i aşa că-s grozav muzicienii, băiete? Ce zici de asta?

Dacă făcea totul ca la carte, amorţeala avea să dispară. Sentimentele aveau să revină.

„Oare funcţionează, se întrebă, regimul impus ca să-mi reactivez sentimentele în suflet?" Fluieratul, recitatul gândurilor pe care credea că trebuie să le recite, struguri şi cireşe. Înjurături, râs? Poate că da, puţin, credea el. Îşi aminti cum o privise pe femeia în alb în acea dimineaţă, mergând înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Putea spune sincer că îi făcuse plăcere s-o privească muncind. O plăcere măruntă, dar era totuşi o senzaţie. Destul de bine.

Stai!

— Destul de *al naibii* de bine, murmură.

Poftim, o înjurătură.

Poate ar fi trebuit să încerce din nou treaba aia cu sexul (de regulă o dată pe lună, dimineaţa, reuşeau să o facă, dar adevărul era că pur şi simplu nu voia s-o facă – dacă nu exista *chef* nici Viagra nu ajuta prea mult). Acum reflectă. Da, asta avea să facă – să aştepte câteva zile, apoi să încerce cu Jeanne. Gândul îi provocă nelinişte. Dar poate avea să încerce. Avea să fie un test bun. Da, avea să încerce ca să vadă dacă era pe calea cea bună.

Struguri, cireşe, lapte…

Thompson se opri acum la un telefon public din faţa unui restaurant grecesc. Formă din nou numărul pentru mesageria vocală şi introduse codul. Ascultă un mesaj nou, care îi spuse că aproape existase o şansă de a o ucide pe Geneva Settle la şcoală, dar fusese păzită de prea mulţi poliţişti. Mesajul continuă, dând adresa ei, pe 118th Street, şi raportând că cel puţin o maşină de poliţie fără însemne şi una oficială erau parcate în apropiere, schimbându-şi ocazional poziţia. Numărul de poliţişti care o păzeau părea să varieze între unu şi trei.

Thompson memoră adresa şi şterse mesajul, apoi îşi continuă drumul întortocheat până la o clădire cu şase etaje într-o stare evident mai jalnică decât casa cu verandă a lui Jeanne. Ocoli prin spate şi deschise uşa. Urcă scările până la apartamentul care era ascunzătoarea sa principală. Intră, închise uşa şi dezactivă sistemul pe care îl implementase împotriva intruşilor.

Acest apartament era ceva mai confortabil decât cel de pe Elizabeth Street. Era acoperit cu lambriuri de culoare deschisă şi avea un covor maro pluşat care mirosea exact aşa cum trebuia să miroasă pluşul maro. Existau cam şase piese de mobilier. Locul îi amintea lui Thompson de sala de relaxare pe care el şi tatăl său o amenajaseră în weekenduri în căsuţa din Amarillo, care înlocuise rulota distrusă de

tornadă.

Dintr-un dulap mare scoase mai multe borcane şi le puse pe masă, fluierând melodia principală din *Pocahontas*. Felelor le plăcuse la nebunie filmul. Deschise trusa de scule, îşi puse mănuşi groase de cauciuc şi o mască de faţă şi ochelari de protecţie, şi asamblă dispozitivul care avea să o ucidă pe Geneva Settle a doua zi – şi pe toţi cei de lângă ea.

Cântecul se transformă în altceva: nu mai era Disney. Era *Forever Young* al lui Bob Dylan.

Când termină dispozitivul, îl examina cu grijă şi fu mulţumit. Puse toiul la loc, îşi dădu jos mănuşile şi se spălă pe mâini de trei ori. Fluieratul se întrerupse când începu să-şi recite mantra acelei zile.

„Struguri, cireşe, lapte… Struguri, cireşe, lapte.“

Nu înceta niciodată să se pregătească pentru ziua în care amorţeala avea să dispară.

— Cum te descurci, domnişoară?

— Sunt bine, domnule detectiv.

Bell stătea în pragul uşii de la camera ei şi privea patul, care era acoperit cu cărţi de şcoală şi hârtii.

— O, trebuie să recunosc, munceşti din greu.

Geneva ridică din umeri.

— Eu mă duc acasă la fiii mei acum.

— Aveţi băieţi.

— Da, am. Doi. Poate ai să-i cunoşti într-o zi. Dacă ţi-ar plăcea.

— Sigur, spuse ea, gândind: „Asta n-o să se întâmple niciodată”. Sunt acasă cu soţia dumneavoastră?

— Sunt la bunicii lor acum. Am fost căsătorit, dar ea a murit.

Cuvintele o atinseră pe Geneva drept în inimă. Vedea durerea pură din spatele lor – iar asta, destul de ciudat, tocmai în faptul că expresia sa nu se schimbase când vorbise despre asta. Era ca şi cum ar fi exersat rostirea acestor cuvinte în public fără să plângă.

— Îmi pare rău.

— O, asta s-a întâmplat cu ani în urmă.

Ea dădu din cap.

— Unde e ofiţerul Pulaski?

— S-a dus acasă. Are o fiică. Iar soţia lui e însărcinată.

— Băiat sau fată? întrebă Geneva.

— Sincer să fiu, nu ştiu. Se întoarce mâine-dimineaţă devreme. Putem să-l întrebăm atunci. Unchiul tău e în camera alăturată, iar domnişoara Lynch rămâne aici la noapte.

— Barbe?

— Da, domniţă.

— E drăguţă. Mi-a povestit despre câţiva dintre câinii ei. Şi despre

câteva emisiuni TV noi. Geneva arătă din cap spre cărţile ei. Nu prea am timp pentru televizor.

Detectivul Bell râse.

— Băieţilor mei le-ar prinde bine puţină influenţă de-a ta, domnişoară. Pe cuvântul meu că o să fac ceva să vă întâlniţi. Acum, să strigi după Barbe pentru orice. Ezită. Chiar dacă ai un coşmar. Ştiu că e greu uneori, când părinţii tăi nu-s acasă.

— Mă descurc bine singură, spuse ea.

— Nu mă îndoiesc. Dar, oricum, strigă dacă vrei. De asta suntem aici. Se duse la fereastră, aruncă o privire pe furiş de după draperii, se asigură că fereastra era închisă şi coborî draperiile la loc. Noapte bună, domnişoară. Nu-ţi face griji. Îl prindem noi pe individul ăsta. E doar o chestiune de timp.

— Noapte bună.

Se bucura că pleacă. Poate că avea intenţii bune, dar Geneva detesta să fie tratată ca un copil la fel de mult pe cât detesta să i se amintească de această situaţie teribilă. Îşi strânse cărţile de pe pat şi le aranja ordonat lângă uşă, în aşa fel încât, dacă era nevoită să plece în grabă, să le poată găsi pe întuneric şi să le ia cu ea. Aşa făcea în fiecare seară.

Băgă acum mâna în geantă şi găsi violeta uscată pe care i-o dăduse iluzionista, Kara. O privi timp de o clipă îndelungată, apoi o puse cu grijă în cartea aflată în vârful grămezii şi închise coperta.

Făcu o vizită rapidă la baie, unde curăţă chiuveta de culoarea perlei după ce se spălă pe dinţi şi pe faţă. Râse în gând, amintindu-şi de dezastrul şi haosul ce domneau în baia lui Keesh. Pe hol, Barbe Lynch îi spuse noapte bună. Întoarsă în dormitor, Geneva încuie uşa, apoi ezită şi, simţindu-se ridicol, propti scaunul de birou sub clanţă. Se dezbrăcă şi îşi trase pe ea o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou decolorat, apoi se băgă înapoi în pat. Stinse lumina şi stătu întinsă pe spate, neliniştită şi agitată, timp de douăzeci de minute, gândindu-se la mama ei, apoi la tatăl ei, apoi la Keesh.

Chipul lui Kevin Cheaney îşi făcu apariţia; ea îl alungă furioasă.

Apoi gândurile i se îndreptară spre strămoşul ei, Charles Singleton.

Alergând, alergând, alergând…

Săritura în râul Hudson.

Gândindu-se la secretul lui. Ce era atât de important încât ar fi riscat totul ca să păstreze secretul?

Gândindu-se la cât de mult îşi iubise soţia şi fiul.

Dar bărbatul cel îngrozitor de la bibliotecă, din acea dimineaţă, îi revenea permanent în minte. O, se dăduse mare în faţa poliţiştilor. Dar bineînţeles că era speriată. Căciula de schi, bubuitura produsă când bastonul lovise manechinul, lipăitul paşilor săi după ea. Iar acum mai era şi celălalt, bărbatul de culoare din curtea şcolii, care avea un

pistol.

Aceste amintiri îi alungară rapid somnul.

Deschise ochii şi stătu întinsă aşa, trează, neliniştită, gândindu-se la o altă noapte fără somn, cu ani în urmă. Geneva, care pe atunci avea şapte ani, coborâse din pat şi venise în sufrageria apartamentului lor. Acolo pornise televizorul şi urmărise o emisiune stupidă timp de zece minute înainte ca în cameră să intre tatăl ei.

— Ce faci aici, uitându-te la aşa ceva?

Clipise din cauza luminii.

— Nu pot dormi.

— Citeşte o carte. E mai bună pentru tine.

— N-am chef să citesc.

— În regulă. O s-o fac eu. Se dusese la rafturi. Asta o să-ţi placă. E una dintre cele mai bune cărţi scrise vreodată.

Când el se aşezase în fotoliu, care scârţâia şi gemea sub greutatea lui, ea aruncase o privire la volumul ieftin şi ponosit, dar nu reuşise să vadă coperta.

— Stai confortabil? o întrebase.

— Da.

Era întinsă pe canapea.

— Închide ochii.

— Nu mi-e somn.

— Închide ochii ca să-ţi imaginezi ce îţi citesc.

— OK. Ce…?

— Şşş.

— Bine.

El începuse să citească din *Să ucizi o pasăre cântătoare*. În săptămâna care urmase, momentele în care el îi citea cu voce tare înainte de culcare deveniră un ritual.

Geneva Settle decise că era una dintre cele mai bune cărţi dintotdeauna – şi, chiar şi la acea vârstă, citise sau auzise multe cărţi. Iubea personajele principale – tatăl văduv, calm şi puternic; fratele şi sora (Geneva îşi dorise dintotdeauna un frate). Şi povestea în sine, despre curajul care învinge în faţa urii şi a prostiei, acţiona ca o vrajă.

Amintirea cărţii lui Harper Lee o însoţise permanent. Şi, ciudat lucru, când recitise cartea la unsprezece ani, înţelesese mult mai mult din ea. Apoi, la paisprezece, şi mai mult. O citise din nou cu un an în urmă şi scrisese o lucrare despre ea la engleză. Luase zece plus.

Să ucizi o pasăre cântătoare era una dintre cărţile din teancul ce era aşezat lângă uşa dormitorului, cel pe care l-ar fi luat în cazul unei urgenţe. Era o carte pe care avea tendinţa s-o care cu ea în ghiozdan peste tot, chiar dacă nu o citea. Aceasta era cartea în care strecurase violeta amuletă primită de la Kara.

În seara aceea însă, alese o altă carte din teanc. Charles Dickens,

Oliver Twist. Se întinse pe spate, sprijini cartea pe piept şi o deschise la pagina unde era semnul de carte din paie împletite (nu îndoia niciodată paginile din vreo carte, nici măcar din ediţiile ieftine). Începu să citească. La început, scârţâiturile casei o înspăimântară, iar imaginea bărbatului cu mască reveni, dar în scurt timp se pierdu cu totul în poveste. Iar, după puţin timp, la circa o oră, ochii Genevei Settle deveniră grei, iar ea alunecă în sfârşit în somn – adormită nu de sărutul de noapte bună al unei mame sau de vocea profundă a unui tatu recitând o rugăciune, ci de o litanie de cuvinte frumoase aparţinând unui străin.

Capitolul 19

— E ora de culcare.

— Poftim? întrebă Rhyme, ridicând privirea din monitorul computerului.

— Culcare, repetă Thom.

Era oarecum prudent. Uneori era o adevărată bătălie să-l faci pe Rhyme să lase munca deoparte.

Dar criminalistul spuse:

— Da. Culcare.

Era într-adevăr epuizat – şi descurajat. Citea un e-mail de la directorul J.T. Beauchamp din Amarillo în care se spunea că nimeni din închisoare nu recunoscuse portretul-robot realizat pe computer al Subiectului 910.

— O să aranjez puţin patul, spuse asistentul. Ne vedem sus.

Amelia Sachs plecase acasă, unde avea să-şi petreacă noaptea şi să-şi viziteze mama, care locuia în apropiere de ea şi se simţise rău în ultima vreme – probleme cu inima. Sachs rămânea adesea peste noapte la Rhyme, dar îşi păstrase apartamentul din Brooklyn, unde avea alte rude şi prieteni. (Jennifer Robinson – poliţista de patrulă care le adusese pe adolescente la Rhyme în acea dimineaţă – locuia chiar lângă ea, pe aceeaşi stradă.) Mai mult, Sachs, ca şi Rhyme, avea nevoie de singurătate din când în când, iar aranjamentul era convenabil pentru amândoi.

Rhyme sună şi vorbi puţin cu mama ei, urându-i să se facă bine. Sachs veni la telefon, iar el îi împărtăşi ultimele noutăţi – aşa puţine cum erau.

— Eşti bine? îl întrebă Sachs. Pari preocupat.

— Obosit.

— A. Nu-l credea. Dormi puţin.

— Şi tu. Somn uşor.

— Te iubesc, Rhyme.

— Şi eu te iubesc.

După ce închise, se întoarse spre panoul cu indicii.

Însă privirea nu îi stăruia asupra menţiunilor exacte notate de Thom în legătură cu acest caz. Privea foaia despre cartea de tarot, prinsă pe tablă, cea de-a douăsprezecea carte, Bărbatul Spânzurat. Reciti partea despre semnificaţia cărţii. Studie chipul placid, răsturnat al bărbatului. Apoi se întoarse şi îşi duse scaunul până la micul lift ce făcea legătura între laboratorul de la etajul întâi şi dormitorul de la doi, îi comandă liftului să urce, apoi ieşi.

Se gândi la cartea de tarot. Precum Kara, prietena lor iluzionistă,

Rhyme nu credea în spiritualism şi fenomene metafizice. (Erau amândoi, în feluri diferite, oameni de ştiinţă.) Dar nu putea să nu fie impresionat de faptul că o carte ce înfăţişă un ştreang se întâmpla să se numere printre probele dintr-un caz în care cuvântul „spânzurătoare" juca un rol important. Termenul de „spânzurat" era şi el o coincidenţă bizară. Criminaliştii erau nevoiţi să cunoască toate metodele de a provoca moartea, desigur, iar Rhyme înţelegea exact cum funcţiona spânzurarea. Frângea gâtul de sus, chiar de sub baza craniului. (Adevărata cauză a morţii în cazul spânzurării în stil de execuţie era sufocarea, dar nu datorată închiderii forţate a căilor aeriene, ci prin întreruperea mesajelor neuronale către plămâni.) Asta era ceea ce aproape i se întâmplase şi lui Rhyme în acel accident de la scena crimei din metrou, cu câţiva ani în urmă.

Culmile Spânzurătorii… Bărbatul Spânzurat…

Semnificaţia cărţii de tarot era însă cel mai important aspect al acestei coincidenţe. „Apariţia sa în cursul unei sesiuni de ghicit indică o căutare spirituală ce duce la o decizie, o tranziţie, o schimbare de direcţie. Cartea prezice adesea un abandon în faţa experienţei, sfârşitul unei lupte, acceptarea a ceea ce este. Când această carte vă apare în timpul ghicitului trebuie să vă ascultaţi sinele, chiar dacă mesajul pare a fi contrar logicii."

Era amuzat fiindcă fusese prins din plin într-o căutare, în ultima vreme – înainte de cazul cu subiectul neidentificat 910 şi de apariţia cărţii de tarot. Lincoln Rhyme trebuia să ia o decizie.

O schimbare de direcţie…

Nu se opri în dormitor, ci merse în camera ce reprezenta epicentrul acestei dezbateri chinuitoare: salonul său de terapie, unde petrecuse sute de ore muncind din greu la programul de exerciţii al doctorului Sherman.

Oprindu-şi scaunul cu rotile în prag, studie echipamentul de gimnastică de recuperare din încăperea slab luminată – bicicleta ergometrică, banda de alergare medicală. Apoi îşi privi mâna dreaptă, prinsă în dreptul încheieturii de braţul capitonat al scaunului său cu rotile Storm Arrow.

O decizie…

„Dă-i bătaie, îşi spuse.

Încearcă. Acum. Mişcă-ţi mâna."

Respira greu. Cu ochii fixaţi pe mâna sa dreaptă.

Nu…

Umerii i se gârboviră, atât cât era posibil, şi privi prin încăpere. Gândindu-se la toate exerciţiile extenuante. Sigur, efortul îi îmbunătăţise densitatea osoasă şi masa musculară, şi circulaţia, reducând infecţiile şi riscul unei crize neuro-vasculare.

Dar adevărata întrebare din jurul exerciţiilor putea fi rezumată într-

un eufemism de două cuvinte al specialiştilor în medicină: beneficii funcţionale. Traducerea lui Rhyme era mai puţin vagă: senzaţie şi mişcare.

Exact acele aspecte ale refacerii sale la care renunţase când discutase cu doctorul Sherman, cu câteva ore în urmă.

Sincer vorbind, îl minţise pe doctor. În adâncul sufletului, ceea ce nu mărturisise nimănui, păstra dorinţa arzătoare de a şti un singur lucru: oare toate acele ore de tortură în care făcuse exerciţii îi permiseseră să îşi recapete sensibilitatea tactilă şi îi oferiseră capacitatea de a mişca muşchi ce nu se mişcaseră de ani de zile? Putea acum să răsucească butonul unui microscop Bausch&Lomb pentru a apropia o fibră sau un fir de păr? Putea să simtă atingerea palmei Ameliei Sachs peste a lui?

În ceea ce privea senzaţiile, poate că exista o uşoară îmbunătăţire. Dar un tetraplegic cu traumă de nivel C4 pluteşte pe o mare de dureri fantomă şi senzaţii false, toate născocite de creier pentru a chinui şi a deruta. Simţi muşte ce ţi se plimbă pe piele acolo unde nu este nicio insectă. Nu simţi absolut nimic când îţi cobori privirea şi observi că un şuvoi de cafea fierbinte îţi arde straturi întregi din piele. Rhyme credea însă că îşi îmbunătăţise puţin simţul tactil.

A, dar cum rămânea cu răsplata majoră – mobilitatea? Aceasta era bijuteria coroanei când venea vorba de recuperare după o traumă la măduva spinării.

Îşi coborî din nou privirea asupra mâinii sale drepte, pe care nu reuşise să o mai mişte după accident. Această întrebare îşi putea găsi răspuns simplu şi definitiv. Fără probleme legate de dureri fantomă, fără reacţii de genul mi-se-pare-că-poate-simt-ceva. Putea afla răspunsul pe loc. Da sau nu. Nu avea nevoie de teste cu tomograful sau de măsurători ale rezistenţei dinamice sau orice altă născocire pe care doctorii o ţineau în cuferele lor negre. Chiar în acel moment putea pur şi simplu să trimită minuscule impulsuri electrice de mare viteză către muşchi, folosind autostrada reprezentată de neuroni, şi să vadă ce se întâmplă.

Oare mesagerii aveau să ajungă la destinaţie şi să determine degetul să se curbeze – ceea ce ar fi fost echivalentul unui record mondial la săritura în lungime. Sau s-ar fi oprit brusc pe un fir mort de nerv?

Rhyme se considera un bărbat curajos, atât din punct de vedere fizic, cât şi moral. În vremurile de dinainte de accident nu ar fi dat înapoi de la nimic pentru a-şi face treaba. Odată, când proteja o scenă a crimei, el şi un alt poliţist ţinuseră în frâu o mulţime înnebunită de patruzeci de oameni care încercau să jefuiască magazinul în care avusese loc un schimb de focuri, deşi poliţiştii ar fi putut cu uşurinţă să se refugieze undeva într-un loc sigur. Altă dată, examinase o scenă a crimei aflată la doar cincisprezece metri de un infractor care se

baricadase şi încerca să tragă în el, doar pentru a găsi probe care le-ar fi putut indica locul exact unde o fată fusese răpită. Mai era şi acel episod în care îşi pusese în joc întreaga carieră arestând un ofiţer de poliţie de rang înalt care contamina o scenă a crimei doar pentru a da bine în faţa presei.

Dar acum curajul îl părăsise.

Sfredelea din priviri mâna dreaptă, nedezlipindu-şi ochii de la ea.

Da, nu…

Dacă încerca să-şi mişte degetul şi nu reuşea, dacă nu putea să-şi revendice nici măcar una dintre victoriile mărunte ale doctorului Sherman în această bătălie extenuantă pe care o purta de atâta timp, credea că ăsta avea să fie sfârşitul pentru el.

Gândurile negre urmau să revină, ca o maree ce înaintează tot mai mult pe ţărm, iar într-un final avea să apeleze din nou la un doctor – o, dar nu Sherman. Un doctor foarte diferit. Bărbatul de la Lethe Society, un grup de eutanasie. Cu ceva ani în urmă, când încercase să-şi pună capăt vieţii, nu era atât de independent pe cât era acum. Existau mai puţine calculatoare, nu avea un sistem operativ pe baza amprentei vocale şi nici telefoane. În mod ironic, acum că viaţa sa se îmbunătăţise, devenise şi mai autonom în a se sinucide. Doctorul putea să-l ajute să conecteze vreun dispozitiv special la sistemul său de recunoaştere vocală şi să lase pastile sau o armă în apropiere.

Desigur, acum existau oameni în viaţa sa, nu ca acum câţiva ani. Sinuciderea sa avea să fie devastatoare pentru Sachs, într-adevăr, dar moartea fusese întotdeauna un aspect al iubirii lor. Având sânge de poliţist în vene, ea era adesea prima care intra în scenă pentru a aresta în forţă un suspect, deşi nu era nevoită să o facă. Fusese decorată pentru curajul ei în schimburile de focuri şi conducea ca un fulger – unii ar fi spus chiar că şi ea avea o vână suicidală.

În cazul lui Rhyme, când se cunoscuseră – la un caz foarte, foarte dificil, un calvar de violenţă şi moarte, cu câţiva ani în urmă – el fusese foarte aproape de a se sinucide. Sachs înţelegea asta despre el.

Thom accepta şi el acest aspect. (Rhyme îi spusese asistentului în cursul primei lor conversaţii: „S-ar putea să nu o mai duc prea mult. Asigură-te că îţi încasezi cecul de salariu de cum îl primeşti”.)

Cu toate astea, detesta să se gândească la cum i-ar fi afectat moartea lui, pe ei şi pe alţi oameni pe care îi cunoştea. Plus faptul că unele infracţiuni ar fi rămas nerezolvate şi unele victime ar fi murit dacă n-ar mai fi existat el pe pământ să îşi facă meseria ce reprezenta o parte esenţială din sufletul lui.

Acesta era motivul pentru care tot amânase testul. Dacă nu ar îi constatat nicio îmbunătăţire, ar fi fost suficient să îl împingă în prăpastie.

Da…

„Cartea prezice adesea un abandon în faţa experienţei, sfârşitul unei lupte, acceptarea a ceea ce este.“

…sau nu?

„Când această carte vă apare în timpul ghicitului trebuie să vă ascultaţi sinele.”

Acela fu momentul în care Lincoln Rhyme luă o hotărâre: Avea să renunţe. Avea să înceteze exerciţiile, avea să renunţe să mai analizeze posibilitatea unei intervenţii pe coloană.

În fond, dacă nu aveai nicio speranţă, speranţa nu-ţi putea fi distrusă. Îşi crease o viaţă bună. Existenţa lui nu era perfectă, dar era tolerabilă. Lincoln Rhyme avea să accepte acest curs şi să se mulţumească totuşi cu ceea ce refuzase Charles Singleton: să fie un bărbat incomplet, un bărbat de trei cincimi.

Mulţumit, cât de cât.

Folosindu-se de inelarul stâng, Rhyme îşi întoarse scaunul cu rotile şi se duse în dormitor exact la timp pentru a se întâlni cu Thom în prag.

— Eşti gata de culcare? îl întrebă asistentul

— Să ştii că sunt, răspunse Rhyme vesel.

III
Culmile Spânzurătorii

MIERCURI, 10 OCTOMBRIE

Capitolul 20

La ora 8 dimineaţa, Thompson Boyd îşi scoase maşina din garajul la stradă de lângă căsuţa din Astoria, unde o parcase cu o zi în urmă, după ce fugise din ascunzătoarea de pe Elizabeth Street. Strecură Buickul albastru în traficul aglomerat, îndreptându-se spre podul Queensborough şi, odată ajuns în Manhattan, o luă spre centru.

Amintindu-şi adresa din mesajul lăsat în căsuţa vocală, intră cu maşina în partea de vest a Harlemului şi parcă la două străzi distanţă de apartamentul familiei Settle. Era înarmat cu pistolul său North American Arms de calibru 22 şi cu bastonul, şi ducea cu el plasa de cumpărături, care azi nu conţinea nicio carte despre decoraţiuni; înăuntru se afla dispozitivul pe care îl confecţionase cu o noapte în urmă şi pe care îl ţinea cu foarte multă grijă, înaintând încet pe trotuar. Verifică de câteva ori strada, într-o parte şi-n cealaltă, aruncând priviri distrate, văzând oameni aflaţi, probabil, în drum spre locul de muncă, studenţi ce se îndreptau spre Columbia – biciclete, ghiozdane, bărbi… Dar nu văzu nimic ameninţător.

Thompson Boyd se opri lângă bordură şi studie clădirea în care locuia fata.

Văzu un Crown Vic parcat la câteva scări distanţă de apartament – era o chestie deşteaptă din partea lor să nu marcheze exact locul apartamentului. După colţ mai era o maşină fără însemne speciale, lângă un hidrant. Lui Thompson i se păru că detectează mişcare pe acoperişul apartamentului. „Lunetist?" se întrebă. Poate că nu, dar era cineva acolo, în mod cert, fără îndoială, un poliţist. Luau cazul ăsta foarte în serios.

Tom Oarecare se răsuci pe călcâie şi se întoarse la maşina sa cea comună, urcă şi porni motorul. Era nevoit să dea dovadă de răbdare. Aici era prea riscant să facă o încercare; trebuia să aştepte ocazia potrivită. La radio începu piesa lui Harry Chapin *Cat in the Cradle*. Închise radioul, dar continuă să fluiere piesa pentru sine, fără a falsa nici măcar o notă, nici măcar cu un semiton.

Mătuşa ei găsise ceva.

În apartamentul Genevei, Roland Bell primi un telefon de la Lincoln Rhyme, care îi spuse că mătuşa tatălui Genevei, Lilly Hall, găsise câteva cutii vechi cu scrisori, suvenire şi artefacte în magazia clădirii în care locuia. Nu ştia dacă exista ceva util în ele – ochii nu o ajutau deloc dar cutiile erau pline de hârtii. Oare Geneva şi poliţiştii voiau să se uite printre ele?

Rhyme ar fi vrut să trimită pe cineva să ridice totul, dar mătuşa sa

refuzase, insistase să le dea personal nepoatei sale. Nu avea încredere în nimeni altcineva.

— Nici măcar în poliţie? îl întrebase Bell pe Rhyme, care replicase, la rândul său:

— *Mai ales* în poliţie.

Amelia Sachs intervenise atunci în conversaţie, sugerând ceea ce, înţelese Bell, era adevărata explicaţie:

— Eu cred că vrea să-şi vadă nepoata.

— A, da, doamnă. Am priceput.

Deloc surprinzător, Geneva Settle era mai mult decât dornică să meargă. Roland Bell prefera cu adevărat să păzească oameni fricoşi, oameni care nu voiau să pună piciorul pe asfaltul trotuarelor din New York City, cărora le plăcea să stea în casă cu jocuri pe calculator şi cărţi groase. Bagă-i într-o cameră de interior, fără ferestre, fără vizitatori, fără acces de pe acoperiş şi comandă-le mâncare chinezească sau pizza în fiecare zi.

Dar Geneva Settle nu semăna cu nimeni dintre cei pe care îi păzise vreodată.

„Cu domnul Goades, vă rog… Am fost martoră la o infracţiune şi sunt reţinută de poliţie. E împotriva voinţei mele şi…”

Detectivul solicită două maşini pentru pază. Bell avea să urce cu Geneva şi cu Pulaski în maşina sa Crown Vic. Luis Martinez şi Barbe urmau să fie în Chevroletul lor. Un poliţist în uniformă, în maşină oficială de poliţie, avea să rămână, parcat lângă apartamentul familiei Settle cât erau plecaţi.

Aşteptând sosirea celei de-a doua maşini, Bell întrebă dacă mai ştia ceva nou despre părinţii ei. Ea spuse că erau pe Heathrow în acel moment, aşteptând următorul zbor.

Bell, care avea doi băieţi, avea ceva de spus despre părinţii care îşi lăsau fiica în grija unui unchi, apoi porneau la plimbare prin Europa. (Mai ales acest unchi. Să nu-i dea fetei bani de mâncare? Asta nu era uşor de suportat.) Deşi Bell îşi creştea singur copiii şi avea o profesie solicitantă, oricum le pregătea băieţilor micul dejun dimineaţa, le punea pachete cu sendvişuri şi pregătea cina de cele mai multe ori, oricât de neinteresante şi seci ar fi fost mâncărurile („dieta Atkins” nu era un termen care să se regăsească în enciclopedia gastronomică a lui Bell).

Dar treaba lui era să o ţină pe Geneva Settle în viaţă, nu să comenteze despre părinţi prea puţin pricepuţi în creşterea copiilor. Lăsă acum deoparte gândurile personale şi ieşi, cu mâna lângă pistolul Beretta, examinând faţadele şi ferestrele, şi acoperişurile clădirilor, şi maşinile din apropiere, căutând orice ar fi fost ieşit din comun.

Maşina de poliţie de rezervă trase în faţa clădirii şi parcă, în vreme ce Martinez şi Lynch urcară în Chevrolet, imediat după colţ faţă de

apartamentul Genevei.

Vorbind în staţia de emisie-recepţie, Bell spuse:

— Liber. Aduceţi-o.

Pulaski îşi făcu apariţia, înghesuind-o grăbit pe Geneva în maşina Crown Victoria. Intră imediat după ea, iar Bell urcă la volan. Împreună, cele două maşini străbătură în viteză oraşul şi în cele din urmă ajunseră la o zonă de locuit veche. La est de Fifth Avenue, în *el barrio*.

Cea mai mare parte din această zonă era locuită de portoricani şi dominicani, dar tot aici trăiau şi alte persoane de naţionalitate latină, cei din Haiti, Bolivia, Ecuador, Jamaica, America Centrală – atât negri, cât şi alte rase. Existau şi mici enclave de imigranţi noi, legali sau nu, din Senegal, Liberia şi ţări din Africa Centrală. Majoritatea agresiunilor xenofobe de aici nu erau între hispanici şi negri; erau între cei născuţi în America şi imigranţi, indiferent de rasa ori naţionalitatea acestora. „Aşa e lumea", reflectă Bell cu tristeţe.

Acum detectivul parcă unde îi arătase Geneva şi aşteptă ca şi ceilalţi poliţişti să coboare din maşina de politie din spatele lor şi să verifice strada. După ce Luis Martinez îi confirmă cu un semn că totul era în regulă, se grăbiră toţi s-o ducă pe Geneva înăuntru.

Clădirea era ponosită, holul mirosea a bere şi a carne stricată. Geneva păru jenată de starea acelui loc. După cum făcuse şi la şcoală. Îi sugeră din nou detectivului să aştepte afară, dar o făcu doar cu jumătate de gură, ca şi cum s-ar fi aşteptat la răspunsul lui:

— Probabil ar fi mai bine să intru cu tine.

La etajul doi bătu la uşă, iar o voce bătrânicioasă întrebă:

— Cine-i?

— Geneva. Am venit s-o văd pe mătuşica Lilly.

Se auzi zăngănitul a două lanţuri şi zgomotul a două încuietori. Uşa se deschise. O femeie micuţă într-o rochie decolorată îl privi pe Bell cu prudenţă.

— Bună dimineaţa, doamnă Watkins, spuse fata.

— Bună, scumpo. E în sufragerie. Aruncă o altă privire nesigură către detectiv.

— E un prieten de-al meu.

— Ăsta e prieten?

— Exact, îi spuse Geneva.

Chipul femeii sugera că nu îi convenea ca fata să-şi petreacă timpul în compania unui bărbat care avea de trei ori vârsta ei, chiar dacă era poliţist.

— Rolland Bell, doamnă. Îşi prezentă legitimaţia.

— Zicea Lilly că e ceva legat de poliţie, spuse ea neliniştită. Bell continuă să zâmbească şi nu mai spuse nimic. Femeia repetă. Ei bine, e în sufragerie.

Mătuşa Genevei, o femeie fragilă, în vârstă, îmbrăcată într-o rochie roz, se uita la televizor prin ochelari mari şi groşi. O privi pe fată şi pe chip îi apăru un zâmbet:

— Geneva, dragă. Ce mai faci? Şi dumnealui cine e?

— Roland Bell, doamnă. Încântat de cunoştinţă.

— Eu sunt Lilly Hall. Dumneavoastră sunteţi cel care e interesat de Charles?

— Exact.

— Aş vrea să fi ştiut mai multe. I-am spus Genevei tot ce ştiu despre el. S-a ales cu ferma aia, apoi a fost arestat. Asta e tot ce-am auzit. Nici nu ştiam dacă a ajuns sau nu în închisoare.

— Se pare că da, mătuşico. Nu ştim ce s-a întâmplat după aceea. Asta vrem să aflăm.

Pe tapetul cu flori, pătat, din spatele ei, se aflau trei fotografii: Martin Luther King Jr, John F. Kennedy şi faimoasa fotografie reprezentând-o pe Jackie Kennedy în doliu, avându-i alături pe tânărul John John şi pe Caroline.

— Alea sunt cutiile, de acolo.

Femeia făcu un semn din cap spre trei cutii mari de carton cu hârtii şi cărţi prăfuite şi obiecte de plastic. Erau aşezate în faţa unei măsuţe de cafea al cărei picior fusese rupt şi prins la loc cu bandă adezivă. Geneva se aplecă şi căută prin cea mai mare dintre cutii.

Lilly o urmări. După o clipă, femeia spuse:

— Îl simt uneori.

— Ce faceţi?… întrebă Bell.

— Strămoşul nostru, Charles. Îl simt. Ca pe ceilalţi moroi.

Moroi… Bell cunoştea termenul din Carolina de Nord. Un termen vechi al negrilor pentru „fantomă”.

— E neliniştit, simt eu, spuse mătuşa cea bătrână.

— Nu ştiu ce să zic despre asta, spuse nepoata ei cu un zâmbet.

Nu, îşi spuse Bell, Geneva nu prea părea genul care să creadă în fantome sau în supranatural. Detectivul însă nu era chiar sigur.

— Ei bine, poate că ceea ce facem noi aici îi va aduce puţină odihnă, zise el.

— Ştiţi, spuse femeia, împingându-şi mai sus pe nas ochelarii groşi, dacă vă interesează *aşa tare* de Charles, mai avem câteva rude prin toată ţara. Îţi aminteşti de vărul lui taică-tău din Madison? Şi de soţia lui, Ruby? Aş putea să-i sun să-i întreb. Sau pe Genna-Louise, în Memphis. Sau *aş face-o,* atâta că n-am un telefon al meu. Aruncă o privire spre vechiul model Princess aşezat pe o masă de televizor lângă bucătărie, expresia ei mohorâtă stând mărturie pentru disputele din trecut cu femeia cu care locuia. Mătuşa cea în vârstă adăugă: Iar cartelele telefonice sunt aşa scumpe.

— Am putea suna *noi,* mătuşico.

— O, nu m-ar deranja să vorbesc cu unii dintre ei. A trecut ceva timp. Mi-e dor să am familia prin preajmă.

Bell băgă mâna în buzunarul de la blugi.

— Doamnă, fiindcă asta e ceva la care eu şi Geneva lucrăm împreună, daţi-mi voie să vă iau o cartelă telefonică.

— Nu. Asta veni din partea Genevei. O fac eu.

— Nu trebuie…

— Mă ocup eu, spuse ea ferm, iar Bell puse banii la loc.

Îi dădu femeii o bancnotă de douăzeci de dolari.

Mătuşa privi plină de respect bancnota şi spuse:

— Îmi cumpăr cartela aia şi sun chiar azi.

— Dacă afli ceva, sună-ne din nou la numărul la care ai sunat şi înainte, adăugă Geneva.

— De ce e interesată poliţia de Charles? Omu' a murit acum o sută de ani, poate şi mai mult.

Geneva surprinse privirea lui Bell şi clătină din cap; femeia nu auzise că Geneva era în pericol, iar nepoata voia ca asta să rămână neschimbat. Prin lentilele ei cât fundul unei sticle, femeia nu observă privirea. Geneva îi explică:

— Mă ajută să demonstrez că nu a comis infracţiunea de care a fost acuzat.

— Chiar aşa? După atâţia ani?

Bell nu era sigur că femeia o credea pe nepoata ei. Detectivul avea şi el o mătuşă, cam tot de aceeaşi vârstă ca femeia asta, şi care era cât se poate de pătrunzătoare. Nu-i scăpa nimic.

Dar Lilly spuse:

— Ar fi tare frumos din partea voastră. Bella, hai să le facem nişte cafea acestor oameni. Şi cacao pentru Geneva. Ţin minte că asta îi place.

Cât timp Roland Bell privea cu atenţie printr-o fantă dintre draperiile trase, Geneva începu din nou să caute prin cutie.

Pe această stradă din Harlem:

Doi băieţi se întreceau în figuri pe skateboard, coborând pe balustrada înaltă a unui case din gresie, sfidând legile gravitaţiei şi pe cele ale chiulului.

O negresă stătea pe o verandă, udând câteva flori spectaculoase de muşcate roşii, pe care îngheţul recent nu le ofilise.

O veveriţă îngropa sau dezgropa ceva în cea mai mare grămadă de pământ din apropiere: un dreptunghi de 1,50 pe 1,20, presărat cu iarbă gălbuie, în mijlocul căruia se odihnea carcasa unei maşini de spălat.

Iar pe East I23rd Street, lângă Biserica Adventistă Iglesia, având pe fundal drumul în pantă către podul Triborough, trei agenţi de poliţie

supravegheau cu atenţie o clădire dărăpănată din gresie şi străzile din jurul său. Doi dintre ei – un bărbat şi o femeie – erau îmbrăcaţi în civil; poliţistul de pe alee era în uniformă. Străbătea aleea în sus şi în jos ca un novice în paza persoanelor.

Acestea erau lucrurile pe care le privea Thompson Boyd, care o urmărise pe Geneva Settle şi paznicii ei până aici, iar acum stătea într-o clădire baricadată cu scânduri aflată peste drum şi la câteva scări distanţă spre vest. Trăgea cu ochiul printre crăpăturile unui panou publicitar dezmembrat, ce făcea reclamă la împrumuturi ipotecare.

Era bizar că o scoseseră pe fată de la adăpost. Nu era ca la carte. Dar asta era problema lor.

Thompson analiză aspectele logistice: presupunea că era vorba de o vizită rapidă – o operaţiune fulger, cum s-ar spune, având în vedere că autoturismul Crown Victoria şi cealaltă maşină erau parcate în paralel şi nu se făcuse niciun efort pentru a le ascunde. Decise să se mişte repede şi să profite de situaţie. Ieşind în grabă din clădirea în ruine, pe uşa din spate, Thompson încercui acum blocul, oprindu-se doar atât cât să cumpere un pachet de ţigări dintr-o băcănie. Strecurându-se pe aleea din spatele blocului în care se afla acum Geneva, Thompson aruncă o privire furişă afară. Aşeză cu grijă plasa de cumpărături pe asfalt şi înaintă încă un metru. Ascuns în spatele unei grămezi de saci de gunoi, îl urmări pe poliţistul cel blond patrulând pe alee. Ucigaşul începu să numere paşii bărbatului. *Unu, doi…*

La *treisprezece,* poliţistul ajunse în spatele clădirii şi se întoarse. Asigura o fâşie întinsă ca parte a sarcinii de pază: probabil i se ceruse să supravegheze întreaga alee, atât partea din faţă, cât şi pe cea din spate, şi să arunce o privire şi către ferestrele clădirii de peste drum.

La *doisprezece,* ajunse pe trotuarul din faţă şi se întoarse, luând-o înapoi. *Unu, doi, trei…*

Făcu din nou doisprezece paşi ca să ajungă la partea din spate a clădirii. Aruncă o privire în jur, apoi veni din nou în faţă, în ritmul său, făcând treisprezece paşi.

Următorul drum îi luă unsprezece paşi, apoi doisprezece.

Nu era chiar o precizie de ceasornic, dar era suficient. Thompson Boyd ar fi avut la dispoziţie cel puţin unsprezece paşi pentru a se strecura nevăzut în partea din spate a clădirii, cât timp băiatul era cu spatele. Apoi ar fi avut alţi unsprezece până ajungea din nou acolo, în spate. Îşi trase căciula de schi peste cap.

Acum poliţistul se întoarse şi o luă din nou spre stradă.

Într-o clipă, Thompson ieşi din ascunzătoare şi alergă spre partea din spate a blocului de apartamente, numărând… *trei, patru, cinci, şase…*

Fără a face gălăgie cu pantofii săi sport Bass, Thompson urmări din priviri spatele bărbatului. Poliţistul nu privi în jur. Ucigaşul ajunse la

zid la opt, se lipi de el, trăgându-şi răsuflarea; apoi se întoarse spre aleea unde avea să apară în scurt timp poliţistul în uniformă.

Unsprezece. Probabil poliţistul tocmai ajunsese la stradă şi se întorcea, pornind înapoi. *Unu, doi, trei…*

Thompson Boyd îşi calmă respiraţia.

Şase, şapte…

Thompson Boyd prinse bâta cu ambele mâini.

Nouă, zece, unsprezece…

Pe pavajul murdar se auzi târşâit de picioare.

Thompson ieşi repede de pe alee, legănând bastonul ca pe o bâtă de baseball, rapid ca atacul unui şarpe american cu clopoţei. Remarcă expresia de şoc pur de pe chipul bărbatului. Auzi şuieratul bastonului şi icnetul surprins al poliţistului, care amuţi în aceeaşi clipă în care bâta îl lovi în frunte. Bărbatul căzu în genunchi, scoţând din gât un sunet gâlgâitor. Apoi ucigaşul îl lovi în creştetul capului.

Poliţistul căzu în faţă pe asfaltul murdar. Thompson îl târî pe tânărul care tremura, încă parţial conştient, prin spatele clădirii, într-un loc de unde nu puteau fi văzuţi din stradă.

Auzind focul de armă, Roland Bell sări la fereastra apartamentului, se uită afară cu atenţie. Îşi descheie nasturii sacoului şi luă staţia de emisie-recepţie.

O ignoră pe prietena mătuşii Lilly, care spuse, făcând ochi mari:

— Doamne, ce se întâmplă?

Mătuşa cea bătrână îşi fixă şi ea privirea, fără o vorbă, pe pistolul de la şoldul detectivului.

— Bell, rosti detectivul în microfon. Cum stăm?

Luis Martinez îi răspunse cu răsuflarea tăiată:

— Foc de armă. A venit din spatele clădirii, şefu'. Pulaski era acolo, Barbe s-a dus să verifice.

— Pulaski, apelă Bell prin staţia radio. Răspunde.

Nimic.

— Pulaski!

— Ce se întâmplă? întrebă Lilly înspăimântată. Doamne.

Bell ridică un deget. Vorbi în staţie:

— Poziţii, raportaţi.

— Sunt încă la intrarea din faţă, răspunse Martinez. Nimic de la Barbe.

— Deplasează-te în mijlocul holului de la parter, nu scăpa din ochi uşa din spate. Pe acolo aş intra, dacă aş fi în locul lui. Dar supraveghează ambele intrări.

— Recepţionat.

Bell se întoarse spre Geneva şi spre cele două femei în vârstă.

— Plecăm. Acum.

— Dar…

— *Acum,* domnişoară. Te iau pe sus dacă trebuie, dar asta va creşte riscul.

Barbe Lynch transmise în sfârşit:

— Pulaski e la pământ.

Transmise prin staţie codul 10-13, poliţist care necesită îngrijiri, şi ceru o ambulanţă.

— Intrarea din spate e sigură? întrebă.

Lynch răspunse:

— Uşa e închisă şi încuiată. Doar atât îţi pot spune.

— Rămâi pe poziţie, acoperă aleea din spate. O scot de aici. Să mergem, îi spuse fetei.

Sfidarea pălise.

— Nu le las aici, spuse ea făcând un semn din cap spre femei.

— Să-mi spui chiar acum ce e cu asta, ceru mătuşa, aruncându-i priviri furioase lui Bell.

— E o problemă de poliţie. E posibil să încerce cineva să-i facă rău Genevei. Vreau să plecaţi. Aveţi vreun apartament, la o prietenă, unde să puteţi sta o vreme?

— Dar…

— Sunt nevoit să insist, doamnelor. Aveţi? Spuneţi-mi repede.

Ele schimbară o privire înspăimântată şi dădură din cap.

— La Ann Marie, cred, spuse mătuşa. Mai sus, pe coridor.

Bell se duse la uşă şi privi afară. Coridorul gol se căsca spre el.

— OK, acum. Mergeţi.

Femeile mai în vârstă străbătură rapid holul, Bell le văzu bătând la o uşă. Aceasta se deschise şi se auziră voci vorbind în şoaptă, apoi în prag se ivi chipul unei negrese bătrâne. Femeile dispărură înăuntru, uşa se închise şi urmă un zgomot de lanţuri şi încuietori. Detectivul şi fata coborâră scările în grabă, Bell oprindu-se la fiecare palier pentru a se asigura că etajul inferior era liber, ţinând în mână pistolul automat, mare şi negru.

Geneva nu spuse nimic. Chipul îi era neclintit; furia înmugurise în ea din nou.

Se opriră în holul de la intrare. Detectivul o trimise pe Geneva în umbrele din spatele său.

— Luis? strigă el.

— Etajul ăsta e liber, şefu' cel puţin deocamdată, anunţă poliţistul cu un murmur aspru, din mijlocul coridorului slab luminat ce ducea la uşa din spate.

Vocea calmă a lui Barbe rosti:

— Pulaski e încă în viaţă. L-am găsit cu pistolul în mână – a tras un foc. Aia a fost împuşcătura pe care am auzit-o. Nu sunt semne că ar fi lovit ceva.

— Ce spune?

— E inconştient.

„Deci poate că tipul a luat-o la goană”, îşi spuse Bell.

Sau poate plănuise altceva. Era mai sigur să aştepte acolo întăriri? Acela era răspunsul logic. Adevărata problemă însă era alta: era acesta răspunsul corect la întrebarea la care se gândea Subiectul 910?

Bell luă o hotărâre.

— Luis, o scot de aici. Acum. Am nevoie de ajutorul tău.

— Te susţin, şefu’.

Thompson Boyd se afla din nou în clădirea incendiată de peste drum de blocul în care intraseră Geneva Settle şi poliţiştii.

Deocamdată planul lui funcţiona.

După ce-l lovise pe poliţist în cap, scosese un glonţ din pistolul Glock al acestuia. Folosind un elastic de cauciuc, ataşase glonţul de o ţigară aprinsă – un fitil, de fapt – şi aşezase pocnitoarea artizanală pe alee. Pusese pistolul în mâna poliţistului inconştient.

Îşi dăduse jos masca, se strecurase pe o altă alee, la est de clădire, ieşind în stradă. Când ţigara ajunsese la capăt şi detonase glonţul, iar cei doi poliţişti în civil dispăruseră, alergase la maşina Crown Victoria. Avea la el o rangă subţire ca să forţeze uşa, dar nu fusese nevoie de ea; maşina era descuiată. Scosese din plasa de cumpărături mai multe dintre obiectele pe care le pregătise cu o seară înainte, apoi le asamblase şi le ascunsese sub scaunul şoferului şi închisese cu grijă uşa maşinii.

Dispozitivul improvizat era destul de simplu: un borcan scund cu gura lată, conţinând acid sulfuric, în care se afla un sfeşnic scurt de sticlă. Iar deasupra acestora era aşezată o biluţă de staniol ce conţinea mai multe linguri mari de praf de cianură fin măcinat. Orice mişcare a maşinii avea să determine căderea biluţei în acid, care avea să topească staniolul şi să dizolve otrava. Gazul letal avea să se ridice şi să-i învăluie pe ocupanţii maşinii înainte să apuce să deschidă o uşă sau o fereastră. La scurt timp după aceea aveau să fie morţi – sau în moarte cerebrală.

Aruncă o privire furişă prin crăpătura dintre panoul publicitar şi ceea ce mai rămăsese din zidul frontal al clădirii. Îl văzu la intrare pe detectivul cu păr castaniu, care părea să fie şeful serviciului de pază. Lângă el se afla poliţistul în civil, iar între ei fata.

Cei trei se opriră lângă uşa blocului, în timp ce detectivul scană strada, acoperişurile, maşinile, aleile.

Avea un pistol în mâna dreaptă. Cheile în cealaltă. Aveau să traverseze în fugă până la maşina mortală.

Perfect.

Thompson Boyd se întoarse şi părăsi rapid clădirea. Trebuia să se

îndepărteze de locul acela. Deja veneau şi alţi poliţişti; sirenele se auzeau toi mai tare. Strecurându-se pe uşa din spate a clădirii, auzi maşina detectivului pornind. Urmă scrâşnitul anvelopelor.

„Respiraţi adânc", le spuse în gând pasagerilor din maşină. Acest lucru îi trecu prin minte din două motive. Mai întâi că, desigur, voia să termine odată cu sarcina asta dificilă. Dar le trimise acest mesaj şi dintr-un alt motiv. Moartea prin cianură putea fi extrem de neplăcută. Să le ureze o moarte rapidă şi nedureroasă era un lucru demn de o persoană sensibilă, cineva care nu mai era amorţit.

Struguri, cireşe, lapte…

Respiraţi adânc.

Resimţind vibraţia violentă a motorului – îi scutura mâinile, picioarele şi spatele –, Amelia Sachs goni spre zona spaniolă din Harlem. Ajunsese la 95 de kilometri la oră înainte de a schimba treapta de viteză.

Era la Rhyme când aflase vestea: Pulaski fusese doborât, iar ucigaşul reuşise să strecoare un fel de dispozitiv în maşina lui Rolland Bell. Coborâse scările în fugă, pornise maşina Camaro roşie din 1969 şi o luase rapid spre scena atacului din partea de est a Harlemului.

Trecând ca fulgerul la lumina verde a semaforului, încetinind până pe la cincizeci la ora pe roşu – asigurare din stânga, asigurare din dreapta, treaptă inferioară de viteză, calc-o!

Zece minute mai târziu aluneca pe East 123rd Street, mergând împotriva traficului, ratând la mustaţă o camionetă. Vedea în faţă girofarurile ambulanţelor şi ale altor trei maşini de la un post de poliţie din apropiere. Plus o duzină de poliţişti în uniformă şi o mână de agenţi ai serviciilor de urgenţă, care se deplasau de-a lungul trotuarelor. Se mişcau cu prudenţă, ca nişte soldaţi aflaţi în bătaia focului.

Păziţi-vă spatele…

Amelia frână brusc, făcând să fumege anvelopele, şi sări din maşină, aruncând o privire asupra aleilor din apropiere şi a ferestrelor goale, în căutarea ucigaşului şi a pistolului său cu gloanţe cu ace. Intrând în fugă pe alee, prezentându-şi legitimaţia, văzu medici de ambulantă ocupându-se de Pulaski. Acesta era întins pe spate, iar medicii îi puseseră o mască să respire mai uşor – cel puţin era în viaţă. Dar sângerase mult, iar faţa îi era îngrozitor de umflată. Ea sperase că băiatul va putea să-i spună ceva, dar era inconştient.

Se părea că puştiul fusese surprins de atacatorul său, care aşteptase ascuns cât timp el străbătuse aleea. Bobocul fusese prea aproape de marginea clădirii. Fusese luat complet prin surprindere, probabil, când îl atacase bărbatul. Întotdeauna trebuia să mergi pe mijlocul trotuarelor şi al aleilor ca nimeni să nu poată sări asupra ta şi să te ia

prin surprindere.

„Nu ştiai…”

Se întrebă dacă avea să supravieţuiască şi să-şi înveţe lecţia.

— Cum se simte?

Doctorul nu ridică privirea.

— Nu ne putem pronunţa. Avem noroc că mai e în viaţă. Apoi către partenerul său. OK, hai să-l ducem. Acum.

În timp ce aceştia îl aşezară pe Pulaski pe o targă şi-l duseră la ambulanţă, Sachs îndepărtă pe toată lumea de la scena atacului pentru a conserva eventualele probe ce ar fi putut exista acolo. Apoi se întoarse la intrarea pe alee şi îşi puse costumul Tyvek alb.

Chiar în momentul în care îi închidea fermoarul, un sergent de la postul local veni spre ea.

— Tu eşti Sachs, aşa-i?

Ea dădu din cap.

— Aţi dat cumva de urma infractorului?

— Nu, nimic. Tu ai să gestionezi scena atacului?

— Da.

— Vrei să vezi maşina inspectorului Bell?

— Sigur.

Porni înainte.

— Stai, spuse bărbatul. Îi dădu o mască de faţă.

— E chiar atât de rău?

El îşi puse propria mască. Prin cauciucul gros, auzi vocea lui tulburată spunând:

— Urmează-mă.

Capitolul 21

Ajutaţi şi de echipa de intervenţie, doi poliţişti din unitatea de genişti de la Secţia Şase stăteau ghemuiţi pe bancheta din spate a maşinii Crown Victoria a lui Roland Bell. Nu purtau costume de protecţie împotriva bombelor, ci erau îmbrăcaţi în salopete de apărare împotriva riscului biologic.

Purtând costumul mai subţire, alb, Amelia Sachs stătea în spate, la zece metri distanţă.

— Ce-ai găsit, Sachs? întrebă Rhyme în microfon.

Ea tresări. Apoi dădu sunetul mai încet. Firul de la staţia ei de transmisie fusese băgat în masca de gaze.

— Nu m-am apropiat încă; deocamdată e îndepărtat dispozitivul. E cu cianură şi acid.

— Probabil acidul sulfuric din care am găsit urme pe birou, spuse el.

Foarte încet, echipa înlătură dispozitivul de sticlă şi staniol. Sigilară elementele în containere speciale pentru materiale periculoase.

O altă transmisie – de la agenţii unităţii de genişti:

— Detectiv Sachs, am securizat maşina. Puteţi să o examinaţi, dacă doriţi. Dar păstraţi-vă masca înăuntru. Nu este gaz, dar vaporii de acid ar putea fi periculoşi.

— Bine. Mulţumesc.

Porni.

Vocea lui Rhyme se auzi din nou prin staţie:

— Stai o clipă… Reveni. Sunt în siguranţă, Sachs. Ei sunt în sediu.

— Bun.

Adică aceia care ar fi trebuit să fie victimele otrăvii lăsate în maşina Crown Victoria, Roland Bell şi Geneva Settle. Fuseseră foarte aproape de moarte. Dar, în timp ce se pregăteau să traverseze în fugă spaţiul dintre apartamentul mătuşii şi maşină, Bell îşi dăduse seama că era ceva în neregulă cu scena atacului asupra lui Pulaski. Barbe Lynch îl găsise pe boboc ţinând arma în mână. Dar atacatorul era prea deştept ca să lase un pistol în mâna unui poliţist doborât, chiar dacă era inconştient. Nu, l-ar fi dosit undeva, cel puţin, dacă nu voia să-l ia cu el. Bell concluzionase că, într-un mod sau altul, atacatorul trăsese chiar el acel foc şi lăsase pistolul în urmă pentru a-i face să creadă că bobocul trăsese. Scopul său? Să-i îndepărteze pe poliţişti din faţa apartamentului.

Şi de ce? Răspunsul era evident: ca să lase maşinile nesupravegheate.

Maşina Crown Vie fusese lăsată neîncuiată, ceea ce însemna că

atacatorul ar fi putut să strecoare înăuntru un dispozitiv exploziv. Aşa că luase cheile de la Chevroletul încuiat cu care veniseră Martinez şi Lynch şi se folosise de acea maşină pentru a dispărea în grabă cu Geneva, îndepărtând-o de pericol, şi avertizându-i pe toţi să stea departe de Fordul fără însemne speciale, până apucau cei din echipa de genişti să-l verifice. Folosind camere cu fibră optică, aceştia căutaseră şi în interior, şi sub maşină şi descoperiseră dispozitivul sub scaunul şoferului.

Acum Sachs examina scena: maşina, drumul ce ducea până la ea şi aleea unde fusese atacat Pulaski. Nu găsi mare lucru în afară de amprente de pantofi sport Bass, care confirmară că atacul fusese executat de Subiectul 910, şi un alt dispozitiv, unul improvizat: un glonţ din încărcătorul lui Pulaski fusese prins cu elastice de cauciuc de o ţigară aprinsă. Atacatorul îl lăsase să ardă pe alee şi se strecurase pe ocolite până în faţa clădirii. Când glonţul explodase, „focul de armă" îi atrăsese pe poliţişti în spate, dându-i ocazia să planteze dispozitivul în maşina lui Bell.

„La naiba, ce şmecherie", îşi spuse ea cu o admiraţie sumbră.

Nu era niciun indiciu că partenerul său, bărbatul de culoare cu jachetă de armată, s-ar fi aflat – sau că se afla – prin apropiere.

Punându-şi din nou masca, examină cu atenţie elementele de sticlă ale dispozitivului de preparare a otrăvii, dar nu găsi pe acestea nici amprente, nici indicii, ceea ce nu surprinse pe nimeni. Poate că cianura sau acidul aveau să le spună ceva. Descurajată, îi raportă lui Rhyme rezultatele.

El o întrebă:

— Şi ce anume ai verificat?

— Ei bine, maşina şi aleea din jurul lui Pulaski. Iar apoi intrarea şi traseele de ieşire şi intrare pe alee, strada de pe care s-a apropiat de maşina Crown Vic – din ambele direcţii.

Se instală o clipă de tăcere, în vreme ce Rhyme analiză toate acestea în gând.

Ea se simţi neliniştită. Îi scăpase ceva?

— La ce te gândeşti. Rhyme?

— Ai căutat ca la carte, Sachs. Acelea erau locurile potrivite. Dar ai examinat scena în totalitate?

— Capitolul doi din cartea ta.

— Bun. Tot a citit-o *cineva.* Dar ai *făcut* ceea ce spun eu?

Deşi timpul era întotdeauna o coordonată critică în examinarea unei scene a crimei, una dintre practicile asupra căreia Rhyme insista întotdeauna era aceea de a petrece câteva momente încercând să-ţi faci o idee despre întreaga scenă în lumina unei anumite infracţiuni. Exemplul pe care îl citase în manualul său de criminalistică era o crimă reală din Greenwich Village. Principala scenă a crimei era locul

unde fusese găsită victima strangulată, apartamentul acesteia. Scena secundară era ieşirea de incendiu de care se folosise ucigaşul pentru a fugi. Dar de-abia cea de-a *treia* scenă, una prea puţin probabilă, fusese cea în care Rhyme găsise chibriturile ce purtau amprentele ucigaşului: un bar de homosexuali aflat la trei străzi distanţă. Nimănui nu i-ar fi dat prin cap să verifice barul, însă Rhyme găsise câteva casete porno cu homosexuali în apartamentul victimei; în urma interogatoriilor din cel mai apropiat bar de homosexuali, descoperise un barman care identificase victima şi îşi amintise că acesta băuse ceva în compania unui bărbat mai devreme în acea noapte. Laboratorul prelevase amprente latente de pe cutia de chibrituri aflată pe bar lângă locul unde stătuseră cei doi bărbaţi; amprentele îi conduseseră la ucigaş.

— Hai să ne gândim în continuare, Sachs. Inventează planul acesta – improvizat, dar complex – pentru a-i distrage pe agenţii noştri şi a plasa dispozitivul în maşină. Asta însemna că trebuia să ştie unde erau toţi jucătorii, ce făceau aceştia şi cum putea să-şi asigure timp suficient ca să planteze dispozitivul. Ce ne spune asta?

Sachs scana deja strada.

— Privea totul.

— Da, într-adevăr, Sachs. Bun. Şi de unde e posibil să fi făcut asta?

— Locul cu cea mai bună vizibilitate ar fi fost peste drum. Dar sunt zeci de clădiri în care s-ar fi putut afla. Habar n-am în care dintre ele.

— E adevărat. Dar Harlem e un cartier, corect?

— Eu…

— Înţelegi ce zic?

— Nu prea.

— Familii, Sachs. Acolo locuiesc familii, grupuri numeroase ce locuiesc împreună, nu celibatari tineri. Dacă ar fi spart o locuinţă, asta nu ar fi trecut neobservat. După cum nu ar fi trecut neobservat nici cineva care bântuia pe holuri sau pe alei. E un cuvânt bun, nu-i aşa? A bântui. Foarte expresiv.

— Unde vrei să ajungi, Rhyme?

Buna lui dispoziţie revenise, dar pe ea o irita faptul că era mai interesat de enigmele acestui caz decât, de exemplu, de şansele lui Pulaski de a se reface sau de faptul că Roland Bell şi Geneva Settle fuseseră la un pas de a fi ucişi.

— Nu e un apartament. Nu e un acoperiş – oamenii lui Roland verifică întotdeauna acoperişurile. Trebuie să existe un *alt* loc de unde privea, Sachs. Unde crezi că ar putea fi?

Scană din nou străzile…

— Este un panou publicitar pe o clădire abandonată. E plin de graffiti şi de afişe – foarte ticsit, ar fi greu să observi pe cineva care se ascunde în spatele lui. Mă duc să văd.

Verificând cu atenţie eventualele semne că subiectul s-ar mai fi aflat

prin preajmă şi negăsind niciunul, traversă strada şi merse în spatele clădirii vechi – un magazin distrus într-un incendiu, se părea. Urcând pe fereastra din spate, văzu că podeaua era prăfuită – suprafaţa perfectă pentru urme de picior şi, într-adevăr, observă imediat pantofii sport Bass ai Subiectului 910. Cu toate acestea, îşi puse elastice de cauciuc peste ghetele costumului Tyvek – truc pe care îl inventase Rhyme pentru a se asigura că niciun poliţist ajuns la scena unei crime nu îşi confunda propriile urme cu cele ale suspectului. Detectivul porni prin încăpere, cu pistolul Glock în mână.

Mergând după urmele subiectului până în faţă, se oprea din când în când, încercând să detecteze eventuale zgomote. Sachs auzi o dată sau de două ori zgomot de paşi mărunţi, dar, nefiind străină de sunetele specifice părţilor mai sordide din New York, îţi dădu seama imediat că intrusul era un şobolan.

Ajunsă în faţă, privi prin spaţiul dintre placajele panoului publicitar, acolo unde stătuse el, şi observă că, într-adevăr, oferea o perspectivă perfectă asupra străzii. Îşi luă câteva instrumente de bază pentru activitatea de criminalist, apoi se întoarse şi aplică pe pereţi spray de identificare cu ultraviolete. Sachs porni sursa de lumină alternativă, îndreptând-o spre pereţi.

Dar singurele urme pe care le găsi erau amprente de mănuşi de latex.

Îi comunică lui Rhyme ce găsise, apoi spuse:

— Am să colectez probe din locul unde s-a aflat, dar nu văd prea multe. Pur şi simplu nu ne lasă nimic.

— E un profesionist, oftă Rhyme. De fiecare dată când suntem mai şmecheri decât el, se dovedeşte că tot el a fost mai şmecher decât noi. Ei bine, adu ce ai găsit, Sachs. O să ne uităm peste probe.

În timp ce aşteptau întoarcerea lui Sachs, Rhyme şi Sellitto luară o hotărâre. Deşi credeau că Subiectul 910 părăsise zona din preajma apartamentului, hotărâră totuşi ca mătuşa Genevei, Lilly Hall, şi prietena ei, să fie mutate într-o cameră de hotel pentru o vreme.

În ceea ce-l privea pe Pulaski, era la Terapie Intensivă, încă inconştient în urma rănilor suferite. Doctorii nu puteau prognoza dacă avea să supravieţuiască sau nu. În laboratorul lui Rhyme, Sellitto trânti furios receptorul când închise, după ce primi această veste.

— Era un nenorocit de boboc. Nu ar fi trebuit să-l recrutez pentru echipa lui Bell. Ar fi trebuit să merg eu personal.

— E ciudat că spui asta, Lon, spuse Rhyme, tu eşti ofiţer. Ai promovat din poziţia de gardă de corp, când? Acum douăzeci de ani?

Dar poliţistul cel masiv nu se lăsă consolat.

— L-am vârât în mai mult decât putea duce. O tâmpenie din partea mea. La naiba!

Mâna lui freca din nou punctul roşu de pe obraz. Detectivul era tensionat şi părea deosebit de şifonat azi. De obicei purta cam acelaşi lucru pe care îl avea acum: cămaşă de culoare deschisă şi un costum de culoare închisă. Dar Rhyme se întrebă dacă nu cumva erau aceleaşi haine pe care le purtase şi cu o zi în urmă. Aşa s-ar fi părut. Da, avea o picătură de sânge pe mâneca de la sacou, de la episodul împuşcăturilor din faţa muzeului – de parcă ar fi purtat aceleaşi haine, ca pe o penitenţă.

Se auzi soneria.

Thom reveni o clipă mai târziu însoţit de un bărbat înalt şi costeliv. Ten palid, postură incorectă, barbă încâlcită şi păr castaniu, creţ. Era îmbrăcat într-un sacou din catifea cafenie-roşiatică şi pantaloni largi maro. Sandale Birkenstock.

Examină din priviri întregul laborator, apoi îi aruncă o privire lui Rhyme şi îl măsură de sus până jos. Fără a zâmbi, spuse:

— Geneva Settle e aici?

— Dar tu cine eşti? întrebă Sellitto.

— Eu sunt Wesley Goades.

A, Terminatorul legal – care nu era fictiv, după cum constată Rhyme cu oarecare surpriză. Sellitto îi verifică actele şi confirmă din cap.

Degetele lungi ale bărbatului erau ocupate în permanenţă să aranjeze ochelarii groşi cu ramă metalică sau să tragă absent de barba lungă, şi nu privea pe nimeni în ochi mai mult de o jumătate de secundă. Această instabilitate a privirii îi amintea lui Rhyme de prietena Genevei, Lakeesha Scott, fata care mesteca zgomotos gumă.

Îi oferi o carte de vizită lui Thom, care i-o arătă lui Rhyme. Goades era director al Corporaţiei de Servicii Legale din Harlemul Central, şi era afiliat la Uniunea Americană pentru Libertăţi Civile. Textul mărunt din partea de jos arăta că avea dreptul să practice avocatura în statul New York, în tribunalele districtuale federale din New York şi Washington D.C., precum şi în faţa Curţii Supreme a SUA.

Poate că vremurile în care reprezentase companiile capitaliste de asigurări îl determinaseră să treacă în tabăra opusă.

Răspunzând privirilor întrebătoare ale lui Rhyme şi Sellitto, spuse:

— Am fost plecat din oraş. Am primit un mesaj că Geneva m-a sunat ieri la birou. Ceva legat de faptul că ar fi martor într-un caz. Voiam doar să văd ce face.

— E bine, spuse Rhyme. Au existat câteva tentative de a o ucide, dar îi asigurăm protecţie permanentă.

— E reţinută aici? Împotriva voinţei sale?

— Nu *reţinută,* nu, spuse criminalistul ferm. Locuieşte acasă.

— Cu părinţii ei?

— Cu un unchi.

— Ce-i cu toată povestea asta? întrebă avocatul fără să zâmbească,

plimbându-şi rapid privirea de la un chip la altul, examinând tablele cu probe, echipamentul, cablurile.

Ca întotdeauna, Rhyme ezita să discute cu un străin despre un caz în desfăşurare, dar era posibil ca avocatul să deţină informaţii utile.

— Geneva crede că există cineva îngrijorat de documentarea făcută recent de ea pentru un proiect la şcoală. Despre un strămoş de-al ei. V-a spus vreodată ceva despre asta?

— O, ceva despre un fost sclav?

— Exact.

— Aşa am şi ajuns s-o întâlnesc. A intrat în biroul meu săptămâna trecută şi m-a întrebat dacă nu ştiu unde ar putea găsi documente legate de infracţiunile de altădată din oraş – de prin secolul al XIX-lea. I-am dat voie să răsfoiască vreo câteva registre vechi de-ale mele, dar e aproape imposibil să găseşti documente de tribunal atât de vechi. Nu am putut s-o ajut. Bărbatul cel slab ridică dintr-o sprânceană. A vrut să mă plătească pentru timpul meu. Majoritatea *clienţilor* mei nici măcar nu se obosesc să facă asta.

Aruncând din nou o privire asupra livingului, Goades păru mulţumit că situaţia era aşa cum se prezenta.

— Sunteţi cât de cât pe punctul de a-l prinde pe tipul ăsta?

—Avem câteva piste, spuse Rhyme fără a destăinui ceva anume.

— Ei bine, spuneţi-i că am trecut pe aici, bine? Iar dacă are nevoie de ceva, oricând, să mă sune.

Arătă din cap spre cartea de vizită, apoi plecă.

Mel Cooper chicoti:

— Pariu pe-o sută de dolari că a fost mare mahăr la un anumit moment al carierei sale.

— Nu te contrazice nimeni, bombăni Rhyme. Şi ce am făcut ca să meritătm toate aceste întreruperi? Înapoi la lucru. Să-i dăm *bătaie!*

Douăzeci de minute mai târziu Bell şi Geneva sosiră cu o cutie de documente şi alte materiale din apartamentul mătuşii ei, pe care le adusese o poliţistă la sediul unde se aflau. Rhyme îi spuse că Wesley Goades trecuse pe acolo.

— Ca să vadă ce fac, aşa-i? V-am spus că e bun. Dacă vreodată dau pe cineva în judecată, pe el o să-l iau.

Avocat de distrugere în masă…

Amelia Sachs intră cu probele de la scena atacului, salutându-i din cap pe Geneva şi pe ceilalţi.

— Să vedem ce ai, spuse Rhyme nerăbdător.

Ţigara pe care o folosise Subiectul 910 ca fitil pentru „focul de armă" de diversiune era fabricată de Merit, comună şi imposibil de identificat la sursă. Ţigara fusese aprinsă, dar nu şi fumată – cel puţin, nu găsiră urme de dinţi sau salivă pe filtru. Asta însemna că nu era fumător obişnuit, foarte probabil. Nu găsiră nici amprente digitale pe

ţigară, desigur. Iar elasticul de cauciuc pe care îl folosise pentru a prinde ţigara de glonţ nu avea nici el nimic distinctiv. Nu găsiră indicatori ai producătorului de cianură. Acidul putea fi cumpărat din numeroase locuri. Dispozitivul improvizat care era menit să amestece acidul şi otrava în maşina lui Bell era confecţionai din obiecte casnice: un borcan de sticlă, staniol şi un sfeşnic. Nimic nu avea semne sau indicatorii care i-ar fi putut duce la o anumită locaţie.

În clădirea abandonată folosită de ucigaş pentru a supraveghea strada, Sachs descoperise noi urme din lichidul misterios pe care îl colectase din ascunzătoarea de pe Elizabeth Street (lichid trimis FBI-ului spre analiză, rezultat pe care Rhyme îl aştepta nerăbdător). Mai mult, colectase câteva aşchii minuscule de vopsea portocalie, în nuanţa folosită pentru indicatoarele rutiere sau pentru cele de avertizare de pe şantiere de construcţii sau demolări. Sachs era sigură că acestea îi aparţineau atacatorului, fiindcă descoperise aşchiile de vopsea în două locuri diferite, chiar lângă urmele paşilor lui, şi nicăieri altundeva în magazinul abandonat. Rhyme speculă că atacatorul se dădea, poate, drept muncitor la drumuri, în construcţii sau utilităţi. Sau poate că asta era adevărata sa profesie. Între timp, Sachs şi Geneva căutaseră prin cutia cu suvenire de familie din casa mătuşii ei. Conţinea o duzină de cărţi şi de reviste vechi, hârtii, fragmente, note, reţete, obiecte cu valoare sentimentală şi cărţi poştale.

Şi, după cum ieşi la iveală, o scrisoare îngălbenită cu caligrafia distinctivă a lui Charles Singleton. Însă scrisul de pe această scrisoare era cu mult mai puţin elegant decât cel din celelalte scrisori ale sale.

Ceea ce era de înţeles, date fiind circumstanţele.

Sachs o citi cu voce tare:

„15, 1868.“

— Ziua de după furtul de la Trustul pentru Foştii Sclavi, remarcă Rhyme.

Continuă:

„Violet – Ce nebunie este! Atât cât am reuşit să-mi dau seama, aceste evenimente sunt un plan menit să mă discrediteze, să mă facă de ruşine în ochii colegilor mei şi ai onorabililor soldaţi în războiul pentru libertate.

Azi am aflat că aş putea să-mi fac dreptate, iar în seara asta m-am dus la Potters' Field, înarmat cu pistolul meu Navy Colt. Dar eforturile mele s-au încheiat catastrofal, iar singura mea şansă de salvare e îngropată acum pentru totdeauna sub pământ.

Îmi voi petrece noaptea ascunzându-mă de poliţişti – care acum mă caută peste tot – iar dimineaţă o voi porni pe furiş spre New Jersey. Trebuie să fugi şi tu cu fiul nostru; mă tem că vor încerca să se răzbune şi pe voi. Mâine la amiază veniţi să ne întâlnim pe

debarcaderul John Stevens din New Jersey. Vom merge împreună în Pennsylvania, dacă sora ta şi soţul ei vor accepta să ne găzduiască.

E aici un bărbat care locuieşte în clădirea de deasupra grajdului în care mă ascund acum, şi pare să fie înţelegător faţă de situaţia meu cumplită. M-a asigurat că îţi va transmite acest mesaj".

Sachs ridică privirea.

— Aici e ceva ce a fost tăiat. Nu-mi dau seama ce. Apoi continuă:

„E întuneric acum. Sunt flămând şi obosit, pus la încercare precum Iov. Dar lacrimile mele – petele pe care le vezi pe foaie, draga mea – nu izvorăsc din durere, ci din regretul faţă de nenorocirea pe care am abătut-o asupra noastră. Şi totul din cauza nenorocitului de secret al meu! Dacă aş fi proclamat adevărul de pe acoperişul primăriei, poate că toate aceste evenimente nefericite nu ar mai fi avut loc. Acum e prea târziu pentru adevăr. Iartă-mi, te rog, egoismul, şi distrugerea provocată de înşelăciunea mea".

Sachs ridică privirea.

— Semnează doar „Charles".

A doua zi dimineaţă, îşi aminti Rhyme, fusese urmărit şi arestat, aşa cum se arăta în revista pe care o citea Geneva când fusese atacată.

— Singura lui şansă? Îngropată sub pământ? Rhyme privi din nou scrisoarea, pe care Sachs o ţinea în faţa lui. Nu spune nimic exact despre secret… Şi ce s-a întâmplat în Potters' Field? Ăla e cimitirul săracilor, nu?

Cooper intră pe internet şi accesă câteva pagini. Îi anunţă că cimitirul pentru săraci al oraşului se afla pe insula Hart, lângă Bronx. Insula servise ca bază militară, iar cimitirul fusese amenajat acolo cu puţin timp înainte ca Charles să pornească în misiunea sa misterioasă, înarmat cu pistolul Colt.

— Bază militară? întrebă Rhyme, încruntându-se. Îşi aminti ceva. Arată-mi celelalte scrisori.

Cooper i le prezentă.

— Priviţi, aici a fost cantonată divizia lui Charles. Mă întreb dacă asta e legătura. Mai există ceva despre cimitir?

Cooper citi.

— Nu. N-am găsit decât două sau trei rezultate.

Rhyme scană tabla albă.

— Oare ce naiba făcea Charles? Culmile Spânzurătorii, Potters' Field, Frederick Douglass, lideri ai mişcării pentru drepturi civile, congresmeni, politicieni, Amendamentul Paisprezece… Care e elementul comun în toate astea? După o tăcere prelungă, criminalistul spuse: Haideţi să apelăm la un expert.

— Cine e mai expert decât tine, Lincoln?

— Nu mă refer la criminalistică, Mel. Spuse Rhyme. Vorbesc despre istorie. Există câteva subiecte în care nu sunt specialist.

Capitolul 22

Profesorul Richard Taub Mathers era subţire şi înalt, cu pielea de culoar ca mahonului, ochi vioi şi părea un intelectual care avea la activ mai multe diplome postuniversitare. Îşi purta părul în stil afro scurt, dat pe spate, şi avea o atitudine modestă. Ţinuta vestimentară era, ei bine, profesorală: sacou de tweed şi papion (lipsindu-i doar peticele de velur la coate).

Îi salută din cap pe Rhyme, mimând scurt surpriza în faţa scaunului cu rotile, şi dădu mâna cu restul persoanelor prezente.

Rhyme ţinea ocazional cursuri de criminalistică la facultăţi din zonă, în special la John Jay şi Fordham; nu apărea decât rar la instituţii măreţe precum Universitatea Columbia, însă un profesor pe care îl cunoştea de la Universitatea George Washington din capitală îi făcuse legătura cu Mathers care era, se părea, o adevărată somitate în Morningside Heights. Era profesor la facultatea de Drept – predând drept penal, constituţional şi de drepturi civile, precum şi diverse cursuri ezoterice postuniversitare – şi era conferenţiar în studii afro-americane ce făceau parte din programa facultăţii.

Mathers îl ascultă cu atenţie pe Rhyme povestindu-i ce ştiau despre Charles Singleton şi mişcarea pentru drepturi civile, despre secretul său, despre faptul că era posibil să-i fi fost înscenat un jaf. Apoi îi spuse profesorului ce i se întâmplase Genevei pe parcursul ultimelor două zile.

Profesorul clipi a surpriză, aflând acest lucru.

— A încercat să te ucidă? şopti el.

Geneva nu spuse nimic. Susţinându-i privirea, confirmă uşor din cap.

Rhyme îi spuse lui Sachs:

— Arată-i ce avem până acum. Scrisorile.

Mathers îşi descheie nasturii sacoului şi scoase o pereche de ochelari subţiri şi eleganţi. Citi corespondenţa lui Charles Singleton cu atenţie şi fără grabă. Dădu din cap o dată sau de două ori, zâmbi vag. Când termină, le mai privi o dată.

— Un om fascinant. Sclav eliberat, fermier, a făcut parte din primul corp american de armată cu persoane de culoare – şi a participat la bătălia de la Appomattox.

Citi încă o dată scrisorile, în vreme ce Rhyme îşi înăbuşi dorinţa de a-l zori. Într-un sfârşit, bărbatul îşi dădu jos ochelarii, lustrui cu atenţie lentilele cu un şerveţel şi medita cu voce tare:

— Deci a fost implicat în promulgarea Amendamentului Paisprezece? Profesoral zâmbi din nou. Era în mod evident intrigat. Ei

bine, asta ar putea fi interesant. Ar putea fi ceva.

Încercând să nu-şi piardă răbdarea, Rhyme îl întrebă:

— Da, şi despre ce anume ar fi vorba? Acel „ceva interesant”?

— Mă refer la controversă, desigur.

Dacă ar fi putut, Rhyme l-ar fi apucat pe bărbat de umeri şi ar fi strigat la el să se grăbească. Dar se încruntă distrat.

— Şi care e controversa?

— Puţină istorie? întrebă el.

Rhyme oftă. Sachs îi aruncă o privire întunecată, iar criminalistul cedă:

— Spuneţi.

— Constituţia Statelor Unite e documentul prin care s-a constituit guvernul american – instituţia Preşedinţiei, Congresul şi Curtea Supremă. Tot Constituţia controlează modul în care funcţionează guvernarea şi deţine supremaţia faţă de orice altă lege şi reglementare din ţară. În ţara asta ne-am dorit dintotdeauna să existe un echilibru: un guvern suficient de puternic ca să ne apere de forţele străine şi să ne asigure un cadru legal de trai, dar nu atât de puternic încât să devină opresiv. Când fondatorii naţiunii au recitit Constituţia după ce fusese semnată, şi-au făcut griji că era prea puternică – că ar fi putut genera o guvernare centrală represivă. Aşa că au revizuit-o – au implementat zece amendamente, Carta Drepturilor. Primele opt sunt cele cu adevărat esenţiale. Acestea prezintă drepturi fundamentale ce protejează cetăţenii de eventuale abuzuri ale guvernului federal. De exemplu, FBI-ul nu poate să te aresteze fără o cauză probabilă. Congresul nu poate să-ţi confişte casa pentru a construi o autostradă interstatală, fără a-ţi oferi o compensaţie. Ai parte de un proces corect, cu un juriu imparţial. Nu poţi fi supus unor pedepse crude şi neobişnuite, şi aşa mai departe. Însă, aţi remarcat cuvântul-cheie?

Rhyme îşi spuse că efectiv îi punea la încercare, dar Mathers continuă înainte să apuce cineva să vorbească:

— *Federal.* În America suntem conduşi de două guverne diferite: guvernul federal din Washington şi guvernul statului în care locuim. Carta Drepturilor limitează doar ceea ce poate să ne facă guvernul federal: Congresul şi agenţiile federale, cum sunt FBI şi DEA. Carta Drepturilor nu ne apară, practic, câtuşi de puţin de încălcări ale drepturilor omului şi ale drepturilor civile venind din partea autorităţilor *de stat.* Iar legile statului sunt adesea cele care ne afectează vieţile mult mai direct decât guvernul federal – majoritatea problemelor ce ţin de codul penal, lucrări publice, proprietăţi imobiliare, maşini, relaţii interne, testamente, procese civile, toate sunt probleme ale statului. Aţi înţeles până aici? Constituţia şi Carta Drepturilor ne apără doar de abuzurile de la centru, nu şi de cele ale statelor New York sau Oklahoma.

Rhyme confirmă din cap.

Bărbatul îşi aşează corpul deşirat pe un taburet de laborator, aruncând o privire nesigură spre un vas Petri ce conţinea mucegai verde, apoi continuă:

— Să ne întoarcem în amil 1860. Sudul prosclavie a pierdut Războiul Civil, aşa că am promulgat Amendamentul 13, care interzice sclavia. Ţara era reunificată, sclavia involuntară era scoasă în afara legii… libertatea şi armonia aveau să domnească în ţară. Corect?

Râse cinic.

— Greşit. Interzicerea sclaviei nu a fost suficientă. Existau *şi mai multe* resentimente împotriva negrilor decât înainte de război – chiar şi în Nord – fiindcă atât de mulţi tineri muriseră în numele eliberării lor. Organele legislative din state au promulgat sute de legi care îi discriminau pe negri. Li se interzicea să voteze, să deţină un post public, să aibă proprietăţi, să folosească servicii publice, să depună mărturie la tribunal… Pentru cei mai mulţi dintre ei viaţa era aproape la fel de grea ca în timpul sclaviei. Dar acestea erau legi ale *statelor,* nu uitaţi, Carta Drepturilor nu putea să le împiedice. Prin urmare, Congresul a decis că toţi cetăţenii aveau nevoie de proiecţie în faţa guvernelor statelor. Pentru a rezolva această problemă, Congresul a propus Amendamentul Paisprezece. Mathers aruncă o privire spre computer. Îmi daţi voie să accesez internetul?

— Chiar te rog, îi spuse Rhyme.

Profesorul căută ceva în motorul Alta Vista, iar o clipă mai târziu descărca un text. Decupă şi copie un pasaj într-o fereastră separată, care le apăru tuturor pe monitoarele cu ecran plat din întreaga încăpere.

> Niciun Stat na va redacta sau promulga o lege care să limiteze privilegiile sau imunităţile cetăţenilor Statelor Unite; şi niciun Stat nu va priva o persoană de viaţă, libertate sau proprietate fără un proces corect la tribunal; nici nu va refuza unei persoane din jurisdicţia sa protecţie egală din partea legilor.

— Asta e o parte din secţiunea unu a Amendamentului Paisprezece, explică el. El limitează drastic puterea statelor asupra cetăţenilor. O altă parte, pe care nu am extras-o, încuraja statele să le dea drept de vot negrilor – adică *bărbaţilor* negri. Deci, e clar până aici? întrebă profesorul.

— Vă urmărim.

— Acum, pentru ca un amendament la Constituţie să fie valabil, el trebuie să fie aprobat de către Congresul de la Washington, apoi de trei pătrimi din numărul total de state. Congresul a aprobat Amendamentul Paisprezece în primăvara lui 1866, iar de acolo a fost trimis statelor, pentru a fi ratificat. Doi ani mai târziu, fusese în sfârşit ratificat de numărul necesar de state. Clătină din cap. Dar încă de

atunci au existat zvonuri că nu ar fi fost niciodată promulgat şi ratificat corect. Asta e controversa la care mă refeream. Mulţi cred că amendamentul nu e valid.

Rhyme se încruntă.

— Chiar aşa? Şi ce pretind că n-ar fi în regulă legat de promulgare?

— Au existat câteva conflicte. Mai multe state şi-au retras aprobarea după ce votaseră în favoarea ratificării, dar Congresul le-a ignorat retragerile. Unii spun că nu a fost prezentat sau aprobat cum se cuvine nici la Washington. Au existat şi acuzaţii de vot fraudulos în corpurile legislative ale statelor, mită, chiar şi ameninţări.

— Ameninţări? Sachs arătă din cap spre scrisori. După cum spunea şi Charles!

Mathers explică:

— Viaţa politică era diferită pe atunci. Vorbim de o epocă în care J.P. Morgan şi-a alcătuit o armată particulară şi a iniţiat un schimb de focuri cu forţele concurenţilor său, Jay Gould şi Jim Fisk, într-o încercare de preluare a unei căi ferate. Iar poliţia şi guvernul au stat cuminţi şi au urmărit toată treaba. Şi trebuie să înţelegeţi şi că oamenii erau cât se poate de pasionaţi de Amendamentul Paisprezece: ţara noastră fusese aproape distrusă, o jumătate de m ilion de oameni muriseră – cam tot atâţia câţi au murit în toate celelalte războaie la un loc. Fără Amendamentul Paisprezece, Congresul ar fi putut să sfârşească sub controlul Sudului, şi ar fi fost posibil ca ţara să se împartă din nou în două. Poate chiar să se ajungă la un al doilea război civil.

Flutură din mână spre materialul din faţa lui.

— Acest domn Singleton al vostru a fost, se pare, unul dintre cei care călătoreau în diverse state pentru a încerca să câştige susţinerea lor faţă de amendament. Nu cumva a găsit o dovadă a faptului că amendamentul nu era valid? Aşa ceva ar fi putut fi cu siguranţă genul de secret care să-l chinuiască.

— Aşadar, speculă Rhyme, poate că un grup de susţinători ai amendamentului i-a înscenat furtul pentru a-l discredita. Astfel încât, *chiar* dacă spunea ceea ce ştia, nimeni nu l-ar fi crezut.

— Nu marii lideri de atunci, desigur, nu Frederick Douglass sau Stevens, sau Sumner. Dar da, existau cu siguranţă o mulţime de politicieni care voiau ca amendamentul să fie adoptat şi care ar fi făcut orice ca să se asigure de asta. Profesorul se întoarse spre Geneva. Aşa s-ar explica de ce e în pericol această tânără.

— De ce? întrebă Rhyme. Urmărise fără probleme povestea, dar implicaţiile mai largi îl depăşeau puţin.

Thom fu cel care spuse:

— Nu trebuie decât să deschizi un ziar.

— Şi ce înseamnă *asta?* lătră Rhyme.

Mathers răspunse:

— Înseamnă că auzim zilnic poveşti despre cum sunt afectate vieţile noastre de Amendamentul Paisprezece. Poate că nu îl vei auzi menţionat exact, dar e şi în prezent una dintre cele mai puternice arme din arsenalul nostru pentru drepturile omului. Exprimarea e foarte vagă – ce înseamnă „proces corect"? Sau „protecţie egală"? „Privilegii şi imunităţi?" Caracterul vag a fost intenţionat, desigur, astfel încât Congresul şi Curtea Supremă să poată crea noi protecţii care să fie adecvate circumstanţelor fiecărei generaţii. Din acele câteva cuvinte s-au născut sute de legi despre orice vă puteţi imagina, mult mai multe decât doar discriminare rasială. Amendamentul a fost folosit pentru a anula legi fiscale discriminatoare, pentru a proteja oamenii fără adăpost şi minorii intraţi în câmpul muncii, pentru a garanta servicii medicale de bază pentru săraci. El stă la baza drepturilor homosexualilor şi e folosit în mii de cazuri privind drepturile deţinuţilor în fiecare an. Poate cel mai controversat aspect a fost faptul că acest amendament a fost folosit pentru a apăra dreptul la avort. Fără el, statele ar putea decide că doctorii care fac avorturi sunt vinovaţi de o crimă capitulă. Iar acum, după 11 septembrie, în contextul gândirii specifice Departamentului de Securitate Internă, Amendamentul Paisprezece e cel care împiedică statele să ia pe sus musulmani nevinovaţi şi să-i ţină închişi cât are chef poliţia. Chipul îi trăda sentimentul de nelinişte. Dacă amendamentul nu e valid, din cauza a ceva ce a aflat Charles Singleton al vostru, asta ar putea fi sfârşitul libertăţii aşa cum o ştim.

— Dar, spuse Sachs, să presupunem că *într-adevăr* a aflat asta şi că *era* nevalid. Amendamentul ar putea fi pur şi simplu ratificat din nou, nu?

De data aceasta râsul profesorului fu în mod evident cinic.

— Ar fi imposibil. Singurul lucru asupra căruia sunt de acord toţi cercetătorii e faptul că Amendamentul Paisprezece a fost aprobat în singura fereastră de timp din istoria noastră când ar fi putut fi aprobat. Nu, dacă amendamentul ar fi declarat nevalid de Curtea Supremă, ei bine, am putea să promulgăm din nou unele legi, dar cea mai importantă armă pentru drepturi şi libertăţi civile va fi dispărut definitiv.

— Dacă acesta e motivul, întrebă Rhyme, cine s-ar afla în spatele atacului asupra Genevei? Pe cine ar trebui să căutăm?

Mathers clătină din cap.

— O, lista e nesfârşită. Zeci de mii de oameni vor să se asigure că amendamentul rămâne valid. Pot fi liberali sau radicali din punct de vedere politic, sau membri ai unui grup minoritar – ca rasă ori orientare sexuală – sau susţinători ai unor programe sociale, ai serviciilor medicale pentru săraci, ai dreptului la avort, ai drepturilor

homosexualilor, ale deţinuţilor, ale muncitorilor… Ne gândim la extremişti ca reprezentând aripa dreaptă în religie – mame care îşi pun copiii să se întindă pe aleile de intrare din faţa clinicilor de avorturi – sau la oameni care bombardează clădiri federale. Dar ei nu au monopolul asupra crimelor făcute în numele unor principii. Majoritatea actelor de terorism din Europa au fost opera unor radicali de aripă stângă. Clătină din cap. Nici n-aş şti de unde să încep dacă ar trebui să ghicesc cine se află în spatele tentativelor de a o ucide.

— Trebuie să reducem cumva aria de căutare, spuse Sachs.

Rhyme dădu din cap încet, gândindu-se: accentul principal în cazul lor trebuia să fie pus pe a-l prinde pe Subiectul 910 şi să spere că el le va spune cine îl angajase sau să găsească probe care să-i conducă la acea persoană. Dar simţea instinctiv că şi asta era o pistă importantă. Dacă în prezent nu existau răspunsuri legate de cine se afla în spatele tentativelor de a o ucide pe Geneva Settle, aveau să fie nevoiţi să caute în trecut.

— Oricine ar fi, e evident că ştie ceva mai mult decât noi despre ceea ce s-a întâmplat în 1868. Dacă am putea afla ceva – despre ce a descoperit Charles, de ce se apucase, care era secretul lui, despre jaf –, asta ne-ar putea indica o direcţie anume. Vreau informaţii suplimentare despre acea perioadă din istoria New Yorkului, despre Culmile Spânzurătorii, Potters' Field, tot ce putem găsi. Se încruntă amintindu-şi ceva. I se adresă lui Cooper: Când ai căutat pentru prima dată informaţii despre Culmile Spânzurătorii, ai găsit un articol despre clădirea aia din apropiere, Fundaţia Sanford.

— Exact.

— Îl mai ai?

Mel Cooper salva totul. Redeschise pe computer articolul din *Times*. Texul îi apăru pe ecran.

— Îl am aici.

Rhyme citi articolul şi află că Fundaţia Sanford avea o amplă arhivă de documente despre istoria Upper West Side.

— Sună-l pe directorul instituţiei – William Ashberry. Spune-i că avem nevoie să-i consultăm biblioteca.

— În regulă. Cooper ridică un receptor. Purtă o scurtă conversaţie, apoi închise şi anunţă: Sunt încântaţi să ne ajute. Ashberry o să ne pună în legătură cu un curator al arhivelor.

— Trebuie să meargă cineva să le consulte, spuse Rhyme, privind-o pe Sachs cu o sprânceană ridicată.

— „Cineva"? Am picat eu la sorţi fără să fi fost vreo tragere? La cine altcineva se putea gândi? Pulaski era în spital. Bell şi echipa lui o păzeau pe Geneva. Cooper era şoarece de laborator. Sellitto era prea înalt în rang pentru a face o muncă atât de măruntă. Rhyme o mustră:

— Nu există scene mărunte, există doar anchetatori mărunţi.

— Foarte amuzant, răspunse ea acru. Îşi îmbrăcă sacoul şi îşi luă poşeta.

— Un singur lucru, spuse Rhyme, serios acum.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Ştim că e pe urmele noastre.

Adică ale poliţiştilor

— Gândeşte-te la vopseaua aia portocalie. Fii atentă la muncitorii de la drumuri sau din construcţii... De fapt, în cazul lui, fii atentă la toată lumea.

— Am înţeles, spuse ea.

Luă adresa fundaţiei şi ieşi.

După plecarea ei, profesorul Mathers se mai uită o dată peste scrisori şi alte documente, apoi i le dădu înapoi lui Cooper. Îi aruncă o privire Genevei.

— Când eram de vârsta ta, nici nu se făceau studii afro-americane la şcoală. Cum e programul acum? Faci două semestre?

Geneva se încruntă.

— Studii afro-americane? Nu m-am înscris.

— Atunci pe ce-ţi faci lucrarea de sfârşit de an?

— Studii lingvistice.

— Aha. Deci vei avea studii afro-americane anul viitor?

Ea ezită:

— N-am să le fac deloc.

— Chiar aşa?

Geneva detecta evident o notă critică în întrebare.

— E un curs fără credite, doar cu promovat/respins. Nu trebuie decât să-ţi faci apariţia la curs. Nu vreau să am o asemenea notă în foaia mea matricolă.

— N-are cum să strice.

— Ce rost are? întrebă ea direct. Sunt toate lucrurile pe care le-am auzit până la refuz… *Amistad,* negustori de sclavi, John Brown, legile Jim Crow, cazul Brown vs. Consiliul Educaţional, Martin Luther King Jr., Malcom X… Tăcu.

Cu detaşarea unui profesor cu vocaţie, Mathers o întrebă:

— Doar văicăreli despre trecut?

Geneva aprobă din cap într-un final.

— Cred că eu aşa le consider, da. Adică, suntem în secolul XXI, E cazul să mergem mai departe. Toate acele bătălii s-au încheiat.

Profesorul zâmbi, apoi îi aruncă o privire rapidă lui Rhyme.

— Ei bine, mult succes. Anunţă-mă dacă pot să te mai ajut.

— Aşa vom face.

Bărbatul cel subţire se îndreptă spre uşă. Se opri şi se întoarse:

— O, Geneva?

— Da?

— Gândeşte-te la un singur lucru – spus de cineva care a trăit ceva mai mulţi ani decât tine. Uneori mă întreb dacă bătăliile chiar s-au încheiat. Arătă din cap spre panoul cu probe. Şi cu scrisorile lui Charles. Poate că e doar mai dificil să recunoşti inamicul.

Capitolul 23

„Ca să vezi, Rhyme, *există* scene mărunte.

Ştiu asta fiindcă am una în faţă."

Amelia Sachs stătea pe West Eighty-second Street, imediat după ieşirea de pe Broadway, în faţa impresionantului conac Hiram Sanford. O clădire victoriană masivă şi întunecată. Aici se afla Fundaţia Sanford. După cum se cuvenea, în jurul clădirii se regăseau elemente specifice New Yorkului istoric. Pe lângă conacul propriu-zis, care avea peste o sută de ani vechime, mai existau un muzeu de artă ce data din 1910 şi un şir de case de oraş frumoase, tipice. Şi nu avea nevoie de subiecţi neidentificaţi îmbrăcaţi în salopete pătate cu vopsea portocalie ca să se simtă înspăimântată; chiar lângă fundaţie se afla straniul hotel Sanford (se zvonea că filmul *Rosemary's Baby*[3] ar fi trebuit iniţial să fie filmat în acest hotel).

O duzină de gargui o priveau pe Sachs de sus, de pe cornişele lor, ca şi cum şi-ar fi bătut joc de sarcina ei din acel moment.

Înăuntru fu îndrumată spre bărbatul cu care tocmai discutase Mel Cooper, William Ashberry, directorul fundaţiei şi unul dintre principalii directori executivi ai Sanford Bank & Trust, care deţinea organizaţia non-profit. Bărbatul îngrijit de vârstă mijlocie o întâmpină cu o expresie de entuziasm nedumerit:

— N-am avut parte niciodată de vizita unui poliţist, îmi cer scuze, a unei *poliţiste,* adică, vreau să spun. De *niciun fel,* de fapt.

Păru dezamăgit când ea îi oferi o explicaţie vagă cum că ar fi avut nevoie doar de câteva informaţii de bază despre istoria cartierului şi că nu urma să folosească fundaţia pentru o punere sub supraveghere sau o operaţiune sub acoperire.

Ashberry era mai mult decât încântat să-i dea voie să scormonească prin arhivele şi biblioteca lor, deşi nu putea s-o ajute el personal; domeniul său de expertiză ţinea de finanţe, imobiliare şi legislaţie fiscală, nu de istorie.

— Eu sunt, de fapt, bancher, îi mărturisi el, de parcă Sachs nu ar fi putut să-şi dea seama după costumul lui de culoare închisă, cămaşa albă, cravata cu dungi şi documentele de afaceri şi tabelele de neînţeles aşezate în teancuri ordonate pe biroul lui.

Cincisprezece minute mai târziu se afla în grija unui curator – un tânăr în costum de tweed care o conduse de-a lungul unor coridoare întunecate până la arhivele din subsol. Ea îi arătă portretul robot al Subiectului 910, gândindu-se că poate ucigaşul trecuse şi el pe acolo, căutând articolul despre Charles Singleton. Dar curatorul nu îl recunoscu şi nu-şi amintea să fi întrebat cineva recent despre vreun

număr din *Coloreds' Weekly Illustrated.* Îi arătă unde erau rafturile şi, la scurt timp după, ea se aşeză, tensionată şi extenuată, pe un scaun tare din separeul strâmt ca un sicriu, înconjurată de zeci de cărţi şi reviste, documente scoase la imprimantă, hărţi şi desene.

Abordă această căutare în acelaşi mod în care o învăţase Rhyme să gestioneze o scenă a crimei: formându-şi o imagine de ansamblu, apoi organizând un plan logic, apoi executând căutarea. Pentru început, Sachs separă materialele în patru teancuri: informaţii generale, istoria West Side şi Culmile Spânzurătorii, drepturi civile la mijloc de secol al XIX-lea şi Potters' Field. Se ocupă de cimitir mai întâi. Citi fiecare pagină, confirmă comentariul lui Charles Singleton referitor la faptul că regimentul său fusese cantonat pe insula Hart. Află cum fusese înfiinţat cimitirul şi cât fusese de aglomerat, în special în timpul epidemiilor de holeră şi gripă de la mijlocul şi dinspre sfârşitul secolului al XIX-lea, când insula era presărată de sicrie ieftine din lemn de brad, în grămezi înalte, ce aşteptau să fie îngropate.

Detalii fascinante, dar inutile. Îşi îndreptă atenţia asupra materialelor despre drepturile civile. Citi o cantitate ameţitoare de informaţii, inclusiv referiri la controversa asupra Amendamentului Paisprezece, dar nimic care să aibă legătură cu aspectele pe care profesorul Mathers le sugerase ca motiv pentru a i se înscena un jaf lui Charles Singleton. Citi într-un articol din 1867 din *New York Times* că Frederick Douglass şi alţi lideri importanţi ai mişcării pentru drepturi civile din acea perioadă îşi făcuseră apariţia într-o biserică din cartierul Culmile Spânzurătorii. Douglass îi spusese ulterior reporterului că venise în zonă pentru a se întâlni cu mai mulţi bărbaţi, ca parte a efortului de promovare a ratificării amendamentului. Dar ea ştia asta deja, din scrisorile lui Charles. Nu dădu nicăieri peste numele lui Charles Singleton, dar găsi totuşi o referinţă la un articol lung din *New York Sun* despre foşti sclavi şi bărbaţi eliberaţi care îl ajutau pe Douglass. Însă acel număr al publicaţiei nu se găsea în arhive.

Pagină după pagină, citind fără oprire… Ezitând uneori, îngrijorată că poate ratase acele câteva propoziţii vitale care ar fi putut face lumină în acest caz. În repetate rânduri, reveni asupra propriilor paşi şi reciti un paragraf sau două pe care le privise fără a le citi efectiv. Întinzându-se, foindu-se, rozându-şi unghiile, scărpinându-se în cap.

Apoi cufundându-se din nou în documente. Materialele pe care le citise se strângeau vraf pe masă, dar pe bucata de hârtie din faţa ei nu se afla nici măcar o singură notiţă.

Îndreptându-şi atenţia spre istoria New Yorkului, Sachs află mai multe despre Culmile Spânzurătorii. Era una dintre cele câteva prime aşezări din partea Upper West Side a New Yorkului; de fapt, nişte sate separate, precum Manhattanville şi Vandewater Heights (acum Morningside). Aşezarea Culmile Spânzurătorii se întindea spre vest de

la actualul Broadway până la râul Hudson şi spre nord aproximativ de la Seventy-second Street la Eighty-sixth. Numele data din perioada colonială, când flamanzii construiseră o spânzurătoare în vârful unui deal din centrul aşezării. După cumpărarea teritoriului de către britanici, călăii acestora executaseră zeci de vrăjitoare, infractori, sclavi rebeli şi colonişti chiar în acel loc, până la construirea a diverse tribunale şi eşafoduri în centrul oraşului New York.

În 1811, arhitecţii oraşului împărţiseră întregul Manhattan în loturile folosite şi în prezent, deşi, pe parcursul următorilor cincizeci de ani, în cartierul Culmile Spânzurătorii (şi în mare parte din restul oraşului), acele linii despărţitoare nu au existat decât pe hârtie. La începutul secolului al XVIII-lea, zona reprezenta o încâlceală de drumuri de ţară, terenuri virane, păduri, adăposturi ale unor oameni fără căpătâi, fabrici şi docuri uscate pe râul Hudson, şi câteva proprietăţi elegante, întinse. Până la mijlocul secolului al XIX-lea cartierul Culmile Spânzurătorii îşi dezvoltase o personalitate multiplă, reflectată de harta pe care o găsise Mel Cooper mai devreme. Proprietăţile imobiliare întinse se aflau în aceeaşi zonă cu apartamente ale clasei muncitoare şi cu case mai mici. Cartierele sărace invadate de bande organizate înaintau dinspre sud, prinzând valul extinderii oraşului. Şi, la fel de bandit precum hoţii din stradă – deşi la o scară mai mare şi mai şmecher – William „Boss" Tweed dicta o mare parte din ceea ce se întâmpla în corupta maşinărie democrată Tammany Hall din barurile şi sălile de mese din cartierul Culmile Spânzurătorii (Tweed era obsedat să profite de pe urma dezvoltării cartierului; în cadrul unei scheme tipice, bărbatul încasase 6 000 de dolari drept comision pentru a vinde primăriei un lot minuscul ce valora mai puţin de 35 de dolari).

Zona respectivă era în prezent un luxos cartier din Upper West Side, şi printre cele mai plăcute şi bogate din oraş, desigur. Apartamentele se închiriau cu mii de dolari pe lună. (Şi, după cum îşi aminti acum cu iritare Amelia Sachs, din temniţa ei de „scenă măruntă", zona numită altădată Culmile Spânzurătorii găzduia în prezent câteva dintre cele mai bune magazine de delicatese şi brutării din oraş; nu mâncase nimic în ziua respectivă).

Istoria stufoasă îi fugea pe sub ochi, dar nimic nu avea legătură cu acel caz. La naiba, ar fi trebuit să stea să analizeze materiale de la scena crimei sau, şi mai bine, să iasă pe străzile din jurul ascunzătorii subiectului, încercând să găsească vreo legătură cu locuinţa sa, să-i afle numele. Ce naiba era în capul lui Rhyme?

Într-un sfârşit, ajunse la ultima carte din teanc. Cinci sute de pagini, estimă ea (îşi formase deja ochiul); se dovedi că erau 504. Indexul nu dădu la iveală nimic important legat de căutare. Sachs răsfoi paginile, dar în cele din urmă nu mai rezistă. Aruncând cartea de-o parte, se

ridică în picioare, se frecă la ochi şi se întinse. Claustrofobia ei începea să se facă simţită, din pricina atmosferei sufocante a arhivelor, aflate cu două rânduri de scări sub nivelul pământului. Chiar dacă fundaţia fusese renovată cu o lună în urmă, locul acela rămânea subsolul iniţial al conacului Sanford, presupunea ea; avea tavane joase şi o duzină de coloane şi ziduri de piatră ce făceau ca spaţiul să pară şi mai strâmt.

Asta deja era destul de rău, dar cel mai rău lucru era lipsa de mişcare. Amelia Sachs detesta să stea într-un loc.

„Când te mişti, nu te pot prinde..

„Nu există scene mărunte, Rhyme? O, Doamne"

Făcu un pas să plece.

Dar, odată ajunsă la uşă se opri, uitându-se din nou la material, reflectând: câteva propoziţii în una dintre aceste cărţi prăfuite sau într-unul dintre ziarele îngălbenite ar putea însemna diferenţa dintre viaţă şi moarte pentru Geneva Settle – şi pentru ceilalţi inocenţi pe care i-ar puica ucide într-o bună zi Subiectul 910.

Îi auzi pe Rhyme vorbindu-i în minte: „Când străbaţi caroiajul la o scenă a crimei, o verifici o dată, apoi din nou, iar când ai terminat o mai verifici o dată. Şi când ai terminat asta, o verifici din nou. Şi…"

Aruncă o privire spre ultima carte – cea care reuşise s-o înfrângă. Sachs oftă, se aşeză din nou, trase spre ea volumul de 504 pagini şi îl citi conştiincioasă, apoi răsfoi fotografiile din mijloc.

Ceea ce se dovedi a fi o idee bună.

Înlemni, fixând cu privirea o fotografie ce reprezenta West Eightieth Street, făcută în 1867. Râse, citi legenda şi textul de pe pagina următoare. Apoi scoase celularul de la curea şi apăsă pe butonul de apelare rapidă 1.

— Am găsit Potters's Field, Rhyme.

— *Ştim* unde se află, lătră el în microfonul aflat lângă gură. O insulă de pe…

— Mai există *unul*.

— Un al doilea cimitir?

— Nu un cimitir. Era o cârciumă. În cartierul Culmile Spânzurătorii.

— O cârciumă? „Ei bine, asta e interesant", îşi spuse.

— Am în faţă fotografia, sau dagherotipul, sau ce-o fi fiind. Un bar numit Potters' Field. Se afla pe West Eightieth Street.

„Deci se înşelaseră", reflectă Rhyme. Poate că acea întâlnire fatală a lui Charles Singleton nu avusese loc pe insula Hart, până la urmă.

— Şi, devine şi mai interesant – localul a ars din temelii. S-a suspectat o incendiere intenţionată. Făptaşii şi motivul au rămas necunoscute.

— Mă înşel dacă presupun că asta s-a întâmplat în aceeaşi zi în care Charles Singleton s-a dus acolo să… cum spunea el? Să-şi facă

dreptate?

— Da. Pe 15 iulie.

„Îngropată pentru totdeauna sub pământ..

— Mai ce şi altceva despre el? Sau despre cârciumă?

— Încă nu.

— Caută în continuare.

— Bineînţeles, Rhyme.

Încheiară apelul.

Sachs fusese ascultată la difuzor; Geneva auzise. Întrebă furioasă:

— Credeţi că Charles a ars localul din temelii?

— Nu neapărat. Dar unul dintre motivele principale pentru a incendia ceva este distrugerea probelor. Poate că asta încerca să facă Charles, să ascundă ceva legat de jaf.

Geneva spuse:

— Uitaţi-vă la scrisoarea lui… spune că furtul i-a fost înscenat pentru a-l discredita. Nu aţi ajuns până acum la concluzia că e nevinovat?

Vocea fetei era joasă şi fermă, şi îl sfredelea din priviri pe Rhyme.

Criminalistul îi răspunse cu o privire la fel de fixă.

— Ba da.

Ea dădu din cap. Zâmbi uşor în faţa recunoaşterii lui. Apoi se uită la ceasul ei cel vechi.

— Ar trebui să merg acasă.

Bell îşi făcea probleme că subiectul aflase unde locuia Geneva. Aranjase o ascunzătoare pentru ea, dar nu avea să fie disponibilă decât începând din acea seară. Deocamdată, el şi echipa de protecţie aveau să fie nevoiţi pur şi simplu să rămână deosebit de vigilenţi.

Geneva strânse scrisorile lui Charles.

— Pe alea va trebui să le păstrăm deocamdată, spuse Rhyme.

— Să le păstraţi? Adică drept probe?

— Doar până îi dăm de capăt acestei poveşti.

Geneva le privea ezitând. Părea să ascundă un dor în priviri.

— O să le ţinem undeva în siguranţă.

— În regulă.

I le înmână lui Mel Cooper.

El îi privi expresia tulburată.

— Ai vrea copii după scrisorile lui?

Ea păru jenată.

— Da, aş vrea. Atâta că… sunt, ştiţi, din familie. De asta sunt oarecum importante.

— Nu e absolut nicio problemă.

Le puse în copiatorul Xerox şi îi dădu copiile. Ea le împături cu grijă, apoi le făcu să dispară în geanta ei.

Bell preluă un apel, ascultă o clipă, apoi spuse:

— Grozav, trimiteţi-o aici cât de repede posibil. Mulţumesc mult. Dădu adresa locuinţei lui Rhyme, apoi închise. De la şcoală. Au găsit caseta camerei de supraveghere din curtea şcolii, de ieri, când a fost acolo complicele subiectului. Ne-o trimit încoace.

— O, Doamne, spuse Rhyme acru, vrei să spui că există o pistă reală în acest caz? Şi nu e veche de o sută de ani?

Bell trecu staţia pe frecvenţa radio destinată comunicărilor secrete şi îi comunică lui Luis Martinez ce planuri aveau. Apoi o contactă prin staţia de emisie-recepţie pe Barbe Lynch, poliţista care păzea strada din faţa casei Genevei. Ea spuse că strada era liberă, şi avea să-i aştepte.

În sfârşit poliţistul din Carolina de Nord apăsă butonul pentru difuzor al telefonului lui Rhyme şi îl sună pe unchiul fetei, pentru a se asigura că era acasă.

— Alo? răspunse bărbatul.

Bell se prezentă.

— Ea e bine? întrebă unchiul.

— E bine. Pornim înapoi acum. E totul în regulă acolo?

— Da, domnule, sigur că e.

— Aţi mai vorbit cu părinţii ei?

— Da. Fratele meu m-a sunat din aeroport. Au iarăşi o întârziere. Dar vor pleca în curând.

În trecut, Rhyme zburase la Londra frecvent pentru a se consulta cu Scotland Yard şi alte departamente de poliţie din Europa. Călătoriile peste ocean nu erau, la acea vreme, cu nimic mai complicate decât un zbor până în Chicago sau California. Acum nu mai era aşa. „Bine aţi venit în lumea călătoriilor internaţionale de după 11 septembrie", îşi spuse. Era furios că dura atât de mult întoarcerea acasă a părinţilor ei. Geneva era probabil cel mai matur copil pe care-l cunoscuse vreodată, dar era totuşi un copil şi ar fi trebuit ca părinţii ei să fie alături de ea.

În acel moment, Bell recepţiona un mesaj prin staţia radio, iar vocea lui Luis Martinez, modificată de staţie, raportă:

— Sunt afară, şefu'. Maşina e în faţă, cu uşa deschisă.

Bell închise telefonul şi se întoarse spre Geneva.

— Oricând doreşti, domnişoară.

— Iaca, poftim, îi spuse Jon Earle Wilson lui Thompson Boyd, care era aşezat într-un restaurant din centrul Manhattanului, pe Broad Street.

Bărbatul alb şi slăbănog care avea o tunsoare cu creastă şi o pereche de blugi de culoare bej – niciuna din ele prea curate – îi dădu plasa de cumpărături lui Boyd, iar acesta aruncă o privire înăuntru.

Wilson era aşezat în separeul de vizavi de el. Boyd continuă să studieze punga. Înăuntru se afla o cutie UPS de mari dimensiuni.

Lângă ea era o plasă mai mică. De la Dunkin' Donuts, deşi în mod cert nu conţinea prăjiturele. Wilson folosea plasele acestui lanţ de magazine fiindcă erau puţin ceruit şi protejau împotriva umezelii.

— Mâncăm ceva? întrebă Wilson.

Văzu o salată trecând pe lângă el. Îi era foame. Dar deşi se întâlnea adesea cu Boyd în cafenele sau restaurante, nu mâncaseră niciodată împreună efectiv. Mâncarea preferată a lui Wilson era pizza şi suc, pe care le consuma singur în garsoniera lui, plină ochi de unelte, fire şi cipuri de calculatoare.

Deşi avea oarecum impresia că, după câtă muncă făcea pentru Boyd, individul ar fi putut să-i facă cinste cu un nenorocit de sendviş sau aşa ceva.

Dar ucigaşul spuse:

— Trebuie să plec într-un minut sau două.

Ucigaşul avea în faţă o farfurie cu un shish chebap de miel pe jumătate mâncat. Wilson se întrebă dacă avea să i-l ofere lui. Boyd nu o făcu. Se mulţumi să-i zâmbească fetei care servea când veni să ia farfuria. Boyd zâmbind – asta era o noutate. Wilson nu îl mai văzuse niciodată zâmbind (deşi, trebuia să recunoască, era un zâmbet al naibii de ciudat).

Wilson întrebă:

— E grea, nu? aruncând o privire spre plasă.

Avea o strălucire de mândrie în ochi.

— Este.

— Cred c-o să-ţi placă.

Era mândru de ceea ce făcuse şi puţin iritat că Boyd nu reacţiona.

Apoi Wilson întrebă:

— Deci cum îţi mai merge?

— Merge.

— Totu-i în regulă?

— Un mic obstacol. De asta…

Arătă din cap spre plasă şi nu mai spuse nimic. Boyd fluieră slab, încercând să redea notele melodiei tradiţionale ce răsuna din difuzorul de deasupra lor. Muzica suna ciudat. Sitare sau vreun alt instrument din India sau Pakistan, sau cine ştie de unde. Dar Boyd nimerea notele destul de bine. Ucisul oamenilor şi fluieratul – cele două lucruri pe care bărbatul ăsta ştia cum să le facă.

Chelneriţa dădu drumul unui platou cu vase în căruciorul ajutorului de chelner, făcând un zgomot uriaş. Când clienţii se întoarseră să privească, Wilson simţi ceva ce îl lovea pe picior pe sub masă. Puse mâna pe plic, îl strecură în buzunarul blugilor săi evazaţi. Părea surprinzător de subţire ca să conţină 5 000 de dolari. Dar Wilson ştia că erau toţi acolo. Un lucru cunoscut la Boyd: plătea ceea ce datora, şi plătea la timp.

Se scurse un moment. Deci, nu luau masa împreună. Stăteau doar, Boyd savura un ceai şi lui Wilson îi era foame. Deşi Boyd trebuia să plece „într-un minut sau două”.

Despre ce era vorba?

Apoi primi un răspuns. Boyd aruncă o privire pe geam şi văzu o camionetă albă învechită, fără însemne, încetinind şi intrând pe aleea ce ducea în spatele restaurantului. Wilson îl observă pentru o clipă pe şofer, un bărbat mărunt cu piele cafenie şi barbă.

Boyd urmări atent din priviri maşina. Când aceasta dispăru pe alee, se ridică în picioare, trăgând după el plasa de cumpărături. Lăsă pe masă banii pentru notă şi îl salută din cap pe Wilson. Apoi porni spre uşă. Se opri, se întoarse:

— Ţi-am mulţumit?

Wilson clipi.

— Dacă mi-ai…

— Ţi-am mulţumit?

Arătă din cap spre plasă.

— Păi, nu.

Thompson Boyd zâmbind *şi* mulţumindu-le oamenilor. Probabil că era o nenorocită de lună plină.

— Îţi sunt recunoscător, spuse ucigaşul. Pentru eforturile tale, adică. Serios.

Cuvintele ieşiră ca din gura unui actor prost. Apoi, şi asta era tot un gest ciudat, o salută pe chelneriţă făcându-i cu ochiul şi ieşi pe uşă, păşind pe străzile aglomerate, ocolind pe alee până în spatele restaurantului, având în mână plasa grea.

Capitolul 24

Pe 118th Street, Roland Bell îşi strecură noua maşină Crown Victoria până în faţa clădirii unde locuia Geneva.

Barbe Lynch îi făcu semn din cap din postul ei de observaţie: maşina Chevy Malibu, pe care Bell le-o dăduse înapoi. Intră rapid cu Geneva şi urcară în fugă treptele până la apartament, unde unchiul ei o îmbrăţişă afectuos şi îi strânse din nou mâna lui Bell, mulţumindu-i că avea grijă de fată. Spuse că voia să cumpere câte ceva de la alimentară şi ieşi.

Geneva se duse în camera ei. Bell aruncă o privire înăuntru şi o văzu aşezată pe pat. Îşi deschisese geanta cu cărţi şi scotocea prin ea.

— Pot să te ajut cu ceva, domnişoară? Ţi-e foame?

— Sunt destul de obosită, spuse ea. Cred că doar o să-mi fac tema acum. Poate trag un pui de somn.

— Ei, asta e o idee bună, după toate câte ţi s-au întâmplat.

— Ce mai face ofiţerul Pulaski? întrebă ea.

— Am vorbit mai devreme cu superiorul lui. E încă inconştient. Nu se ştie cum va fi. Mi-aş dori să-ţi pot spune altceva, dar aşa stau lucrurile. Am să trec pe la el mai târziu să îl văd.

Ea găsi o carte şi i-o întinse lui Bell.

— Aţi putea să-i daţi asta?

Detectivul o luă.

— Am să i-o dau, sigur… Deşi nu ştiu, chiar dacă se trezeşte, dacă va fi în stare s-o citească, să-ţi spun drept.

— Să sperăm că va fi bine. Dacă se trezeşte, poate i-o citeşte cineva cu voce tare. S-ar putea să ajute. Uneori ajută. Simplul fapt de a auzi o poveste. O, şi spune-i lui sau familiei sale că înăuntru se găseşte o amuletă care să-i aducă noroc.

— Asta e de-a dreptul drăguţ din partea ta.

Bell închise uşa şi se duse în sufragerie să-şi sune băieţii şi să le spună că avea să ajungă acasă în scurt timp. Discută apoi cu ceilalţi agenţi din echipa de protecţie, care îi raportară că totul era în regulă.

Se instala în sufragerie, sperând că unchiul Genevei făcea cumpărături serioase la magazinul alimentar. Biata lui nepoată avea cu siguranţă nevoie de ceva carne pe oase.

În drumul său spre apartamentul Genevei Settle, Alonzo „Jax” Jackson străbătu încet unul dintre pasajele înguste ce separau casele de gresie feruginoasă din partea de vest a Harlemului.

Dar în acel moment dat nu mai era Jax, fostul puşcăriaş şchiop, sângerosul rege graffiti al Harlemului de altădată. Era doar un

nenorocit fără adăpost şi fără nume, îmbrăcat în blugi prăfuiţi şi o bluză gri, împingând un cărucior de cumpărături furat, ce conţinea ziare de vreo cinci dolari, toate aruncate grămadă. Şi câteva cutii goale pe care le scosese dintr-un container pentru reciclare. Se îndoia că, dacă ar fi fost privit îndeaproape, ar fi fost suficient de convingător – era puţin cam curat pentru a fi un adevărat vagabond dar nu avea nevoie să păcălească decât vreo câteva persoane; de exemplu, poliţiştii care o păzeau cu stricteţe pe Geneva Settle.

Ieşi de pe alee, traversă strada, intră pe o alta. Era la aproximativ trei cvartale distanţă de uşa din spate a blocului de apartamente pe care i-l arătase idiotul ăla jalnic de Kevin Cheaney.

Frumoasă clădire, la naiba!

Se simţea din nou ca naiba, gândindu-se la propriile planuri legate de familie, care eşuaseră.

„Domnule, trebuie să vă spun ceva. Îmi pare rău. Copilul… Nu am putut să-l salvăm.

Era băiat?

Îmi pare rău, domnule. Am făcut tot ce-am putut, pe cuvântul meu, dar…

Era băiat…”

Alungă acele gânduri. Chinuindu-se cu o roată defectă a cărucior ului, care o tot lua spre stânga, vorbind singur, Jax înaintă încet, dar hotărât, spunându-şi: „Frate, ar fi tare dacă m-ar încolţi fiindcă am furat un cărucior de cumpărături”. Dar apoi decise că nu, n-ar fi fost tare deloc. Ar fi fost chiar tipic pentru un poliţist să decidă să-l ia la şuturi pentru ceva de genul ăsta, iar apoi să descopere pistolul. Apoi i-ar fi verificat identitatea şi i-ar fi paraşutat fundul direct înapoi în Buffalo. Sau în alt loc şi mai rău.

Clanc, clanc, clanc – pasajul plin de gunoaie era un adevărat coşmar pentru roata stricată a cărucior ului. Se chinuia să-l ţină în linie dreaptă. Dar era nevoit să rămână pe acel culoar întunecat. Dacă s-ar fi apropiat de o casă drăguţă de oraş venind dinspre trotuar, în această parte mai aranjată a Harlemului, ar fi dat naştere la suspiciuni. Pe aleea din spate însă nu era chiar aşa ciudat să vezi un om cu un cărucior. Oamenii bogaţi aruncă mai multe chestii decât săracii. Cât despre gunoi, era de calitate mai bună pe aici. Desigur, un vagabond ar fi preferat să scormonească prin gunoaie în partea de vest a Harlemului decât în cea centrală.

Cât mai era?

Jax vagabondul ridică ochii şi aruncă o privire furişă. Doar două străzi până la apartamentul fetei.

Aproape ajunsese. Era aproape de realizare.

*

Simţi o mâncărime.

În cazul lui Lincoln Rhyme, mâncărimea ar fi putut fi reală – îşi păstrase sensibilitatea senzorială pe gât, umeri şi cap şi, de fapt, era o senzaţie normală de noninvalid de care s-ar fi putut lipsi; pentru un tetraplegic, incapacitatea de a scărpina o mâncărime era cel mai al naibii de frustrant lucru din lume.

Dar mâncărimea pe care o simţea acum era la figurat.

Ceva nu era în regulă. Ce anume?

Thom îl întrebă ceva. El nu-l băgă în seamă.

— Lincoln?

— Mă gândesc. Nu vezi?

— Nu, asta se întâmplă pe dinăuntru, replică asistentul.

— Ei bine, taci.

Care era problema?

Privi din nou diagramele cu probe, profilul, scrisorile şi decupajele vechi, expresia bizară de pe chipul răsturnat al Bărbatului Spânzurat… Dar avea impresia, cumva, că mâncărimea nu avea nicio legătură cu probele.

Caz în care, presupuse, ar fi trebuit s-o ignore.

„Întoarce-le la…”

Rhyme înclină capul într-o parte. Aproape prinsese gândul de un capăt. Îi scăpă.

Era ceva ciudat, nişte cuvinte spuse de cineva de curând, care nu se potriveau.

Apoi:

— O, la naiba, izbucni. Unchiul!

— Poftim? întrebă Mel Cooper.

— Isuse, unchiul Genevei.

— Ce-i cu el?

— Geneva a spus că e fratele mamei ei.

— Şi?

— Când am vorbit cu el recent a spus că discutase cu fratele lui.

— Păi probabil voia să spună cumnat.

— Dacă vrei să spui cumnat, atunci asta spui… Comandă, apelează Bell.

Telefonul sună, iar detectivul răspunse la prima notă a tonului de apel care îi arăta că apelul venea de pe telefonul din casa lui Lincoln Rhyme.

— Sunt Bell.

— Roland, eşti acasă la Geneva?

— Da.

— Telefonul tău nu are difuzor, aşa-i?

— Nu. Dă-i bătaie.

Instinctiv, detectivul îşi dădu deoparte haina şi desfăcu chinga în

care se afla cel mai mare dintre cele două pistoale ale sale. Vocea îi era la fel de calmă precum mâna, deşi pulsul i se accelerase uşor.

— Unde e Geneva?

— În camera ei.

— Unchiul?

— Nu ştiu. Tocmai s-a dus până la magazin.

— Ascultă. A dat-o în bară cu povestea despre relaţiile lor de rudenie. El a spus că e fratele tatălui ei. Ea a spus că e fratele mamei.

— Drace, e un impostor.

— Du-te la Geneva şi stai cu ea până ne lămurim. Mai trimit câteva maşini de poliţie cu staţii radio.

Bell se îndreptă rapid spre camera fetei, Bătu la uşă, dar nu primi niciun răspuns.

Cu inima bătându-i nebuneşte acum, îşi scoase pistolul Beretta.

— Geneva!

Nimic.

— Roland, întrebă Rhyme, ce se întâmplă?

— Stai o clipă, şopti inspectorul.

Ghemuindu-se în poziţie de tragere, împinse uşa şi, ridicând arma, intră.

Camera era goală. Geneva Settle dispăruse.

Capitolul 25

— Centrala, am un cod 10-29, posibilă răpire.

Pe tonul său calm şi tărăgănat, Bell repetă mesajul de rău augur şi descrise locul.

— Victima e o fată de culoare, de şaisprezece ani, unu cincizeci şi opt, patruzeci şi cinci de kg. Suspectul e un bărbat de culoare, scund şi îndesat, patruzeci şi ceva de ani, păr scurt.

— Recepţionat. Echipajele sunt pe drum. Terminat.

Bell îşi prinse staţia radio la curea şi îi trimise pe Martinez şi Lynch să caute prin clădirea de apartamente, în vreme ce el coborî scările în grabă. Străzile din faţa clădirii fuseseră supravegheate de Lynch, în vreme ce Martinez se aflase pe acoperiş. Dar se aşteptaseră ca Subiectul 910 sau complicele lui să se îndrepte *spre* clădire, nu să se îndepărteze de ea. Lui Martinez i se păruse că vede o fată cu un bărbat, care ar fi putut fi unchiul ei, îndepărtându-se de apartament, în urmă cu aproximativ trei minute. Nu îi băgase în seamă.

Scanând strada, Bell nu văzu pe nimeni în afară de câţiva oameni de afaceri. Străbătu în fugă aleea de serviciu de lângă clădire. Observă un bărbat fără adăpost care împingea un cărucior de cumpărături, dar era la două blocuri distanţă. Bell intenţiona să discute imediat cu el să afle dacă o văzuse pe fată. Deocamdată optă pentru alţi potenţiali martori, câteva fete care săreau coarda.

— Bună.

Coarda căzu fără vlagă când ridicară privirile spre detectiv.

— Salutare. Sunt poliţist. Caut o fată, adolescentă. E de culoare, slabă, are părul scurt. E însoţită de un bărbat mai în vârstă.

Sirenele maşinilor de politie care răspundeau apelului umplură aerul, apropiindu-se.

— Ai insignă? întrebă o fată.

Bell îşi tempera anxietatea, continuă să zâmbească şi scoase legitimaţia.

— Uau!

— Da, i-am văzut, spuse o fată măruntă şi drăguţă. Au luat-o pe strada aia. Au făcut dreapta.

— Nu, stânga.

— Tu nu te-ai uitat.

— Ba da. Ai pistol, nene?

Bell o luă la fugă spre strada pe care o indicaseră. La un cvartal distanţă, în dreapta lui, văzu o maşină ce tocmai se îndepărta de bordură. Puse mâna pe staţia radio:

— Către unităţile de răspuns pentru codul 10-29. E cineva lângă

Strada 1-1-7… e o maşină berlină maro ce se îndreaptă spre vest. Opriţi-o şi verificaţi ocupanţii. Repet: căutăm o fată de culoare, de şaisprezece ani. Suspectul e un bărbat de culoare, circa patruzeci de ani, terminat. Se presupune că e înarmat.

— Echipajul şapte-şapte-doi. Aproape am ajuns, terminat… Da, am văzut maşina. O să-i facem semn să oprească.

Bell văzu maşina de poliţie cu girofarul pornit gonind în urma berlinei maro, care frână puternic. Cu inima bătându-i frenetic, Bell porni spre ei, în vreme ce din maşina de poliţie coborî un agent care se opri lângă fereastra berlinei şi se aplecă, cu mâna pe patul pistolului.

„Te rog, fă să fie ea."

Poliţistul îi făcu semn maşinii să plece mai departe.

„La naiba", îşi spuse Bell. Alergând după poliţist.

— Detective.

— Nu erau ei?

— Nu, domnule. O femeie de culoare. Pe la treizeci de ani. Era singură.

Bell ceru ca maşina de poliţie să facă ture pe străzile din apropiere, din partea sudică, şi transmise prin staţie celorlalte echipaje să se ocupe de direcţiile opuse, Se întoarse şi alese la întâmplare o altă stradă. Înaintând pe ea. Îi sună celularul.

— Sunt Bell.

Lincoln Rhyme întrebă ce se întâmplă.

— N-a văzut-o nimeni. Dar nu înţeleg, Lincoln. Oare Geneva nu-şi cunoaşte propriul unchi?

— O, mie îmi trec prin minte câteva scenarii în care subiectul ar fi putut să infiltreze un impostor. Sau poate chiar *colaborează* cu subiectul. Nu ştiu. Dar ceva e în mod clar în neregulă. Gândeşte-te la cum vorbeşte. Nu prea seamănă cu fratele unui profesor. Are o oarecare educaţie primită în stradă.

— Asta-i drept… Vreau să mă consult cu echipa mea. Te sun eu înapoi. Bell închise, apoi îşi apelă prin radio partenerii. Luis, Barbe, raportaţi. Ce-aţi găsit?

Femeia spuse că oamenii cu care discutase pe 118th Street nu îi văzuseră nici pe fată, nici pe unchi. Martinez raportă că aceştia nu se aflau în niciunul dintre spaţiile comune ale clădirii, şi nu existau semne că cineva ar fi intrat nepoftit sau ar fi forţat intrarea. Îl întrebă pe Bell:

— Unde eşti?

— Lângă strada de la est de clădire, mă îndrept spre est. Am pus maşinile de poliţie să verifice toate străzile. Unul din voi să vină aici cu mine. Celălalt să ţină apartamentul sub supraveghere.

— Recepţionat.

— Încheiat.

Bell traversa în fugă strada şi privi în stânga sa. Îl văzu din nou pe bărbatul fără adăpost oprindu-se, aruncându-i o privire, apoi aplecându-se şi scărpinându-se pe gleznă. Bell porni spre el să-l întrebe dacă văzuse ceva.

Dar atunci auzi sunetul unei portiere trântite. De unde venise? Sunetul reverberă de ziduri şi nu reuşi să-şi dea seama.

Un motor începu să se ambaleze.

În faţa lui… Porni înainte.

Nu, la dreapta.

O luă la fugă pe stradă. Exact atunci văzu un Dodge gri ramolit ce se îndepărta de bordură. Pomi în faţă, dar opri cu zgomot când o maşină de poliţie trecu încet prin intersecţie. Şoferul din Dodge porni în marşarier şi se apropie iar de bordură, intrând pe un loc liber, unde să nu fie văzuţi de maşina de poliţie. Lui Bell i se părea că văzuse doi oameni înăuntru… Miji ochii. Da! Erau Geneva şi bărbatul care pretindea că i-ar fi unchi. Maşina se scutură puţin când o băgă în viteză.

Bell luă staţia şi anunţă maşinile de poliţie, cerându-le să blocheze ambele intersecţii.

Dar poliţistul aflat la volanul celei mai apropiate maşini intră pe stradă, în loc să se mulţumească s-o baricadeze; unchiul Genevei îl văzu. Puse maşina în marşarier, călcă la maximum acceleraţia şi, derapând uşor, descrise un cerc în spaţiul liber şi dispăru pe alee, în spatele unui şir de clădiri. Maşina Dodge dispăru de sub privirile lui Bell. Alergă după ea, scoţându-şi pistolul Beretta din toc. Fugi cât putu de repede şi dădu colţul.

Bell înlemni.

Cu anvelopele scârţâind, maşina dădea cu spatele spre el, în viteză, fugind de maşina de poliţie ce îi bloca drumul.

Bell râmase pe poziţii. Ridică pistolul. Văzu privirea panicată a unchiului şi expresia îngrozită a Genevei, cu gura deschisă într-un ţipăt. Dar nu putea să tragă. Maşina de poliţie era chiar în spatele Dodge-ului. Chiar dacă îl nimerea pe răpitor, gloanţele trase ar fi putui să treacă direct prin ţintă şi prin maşină şi să-i rănească pe poliţişti.

Bell sări într-o parte, dar pietrele de pavaj erau lunecoase din cauza gunoiului şi se prăvăli pe-o parte, gemând. Era întins chiar în calea maşinii. Detectivul încercă să se târască într-un loc sigur. Dar cum maşina venea atât de repede, nu avea să mai apuce.

Dar… dar ce se întâmplă?

Unchiul călca pedala de frână. Maşina opri cu zgomot la un metru jumătate de Bell. Portierele se deschiseră în forţă, iar Geneva şi unchiul ei ieşiră, alergând spre el, iar bărbatul strigă:

— Sunteţi bine? Sunteţi bine?

Tresărind de durere, Bell îşi îndreptă pistolul cel mare spre unchi şi spuse:

— Nu mişca niciun nenorocit de muşchi.

— Detectiv Bell… începu Geneva.

— O clipă, domnişoară.

Unchiul făcu ce i se ceruse. Bell îi puse cătuşele, în vreme ce poliţiştii din echipele de intervenţie apărură în grabă pe alee.

— Percheziţionaţi-l.

— Da, domnule.

Unchiul spuse:

— Ascultaţi, nu ştiţi ce faceţi, domnule.

— Linişte, îi ceru Bell, şi o luă pe Geneva deoparte, ducând-o într-un loc ferit, în pragul unei uşi, pentru a fi la adăpost de tirul oricui s-ar fi aflat pe acoperişurile din apropiere.

— Roland!

Barbe Lynch străbătu în grabă aleea.

Bell se sprijini de zidul de cărămidă, trăgându-şi răsuflarea. Aruncă o privire spre stânga şi-l observă pe vagabondul de mai devreme mijindu-şi ochii neliniştit spre poliţie, apoi întorcându-se şi luând-o în direcţia opusă. Bell îl ignoră.

— Nu trebuia să faceţi asta, îi spuse Geneva detectivului, arătând din cap spre bărbatul încătuşat.

— Dar nu e unchiul tău, spuse inspectorul, calmându-se încet, nu-i aşa?

— Nu.

— Şi ce făcea cu tine adineaori?

Ea coborî privirea cu o expresie de suferinţă.

— Geneva, spuse Bell sever, e o problemă serioasă. Spune-mi ce se întâmplă.

— L-am rugat să mă ducă undeva.

— Unde?

Ea înclină capul.

— La serviciu, spuse. Nu-mi puteam permite să-mi ratez tura. Îşi deschise jacheta, dând la iveală o uniformă de McDonald’s.

Pe ecusonul vesel prins pe piept scria: „Bună, numele meu e Gen”.

Capitolul 26

— Care-i explicaţia? întrebă Lincoln Rhyme.

Era îngrijorat, dar, în ciuda spaimei provocate de dispariţia ei, vocea lui nu avea un ton acuzator.

Geneva era aşezată pe un scaun de lângă scaunul lui cu rotile, la parterul casei sale. Sachs stătea în picioare lângă ea, cu braţele încrucişate. Tocmai sosise cu un teanc gros de materiale pe care le adusese de la arhivele Fundaţiei Sanford, unde făcuse descoperirea despre Potters' Field. Era aşezat pe o masă lângă Rhyme, ignorat acum din cauza acestei noi drame.

Fata îl privi în ochi cu o expresie sfidătoare.

— L-am plătit să se dea drept unchiul meu.

— Şi părinţii tăi?

— N-am părinţi.

— N-ai…

— … *părinţi,* repetă ea strângând din dinţi.

— Continuă, spuse Sachs blând.

Nu spuse nimic timp de o clipă. Într-un sfârşit:

— Când aveam zece ani, tatăl meu ne-a părăsit, pe mine şi pe mama. S-a mutat în Chicago cu o femeie şi s-a căsătorit. Şi-a format o familie nou-nouţă. Eu am fost distrusă – oh, a fost dureros. Dar în adâncul sufletului nu-l învinovăţeam prea mult. Viaţa noastră era un dezastru. Maică-mea era dependentă de cocaină şi nu putea să se lase. Se certau foarte rău – de fapt, ea se certa. De cele mai multe ori el încerca s-o scoată la liman, iar ea se enerva pe el. Ca să-şi cumpere droguri, fura chestii de prin magazine. Geneva îi susţinu privirea lui Rhyme când adăugă: Şi mergea în casele prietenelor ei şi aduceau bărbaţi – ştiţi voi pentru ce. Tatăl meu ştia despre asta. Presupun că a răbdat cât a putut, apoi şi-a văzut de viaţa lui. Inspiră adânc şi continuă: Apoi maică-mea s-a îmbolnăvit. Era infectată cu HIV, dar nu lua medicamente. A murit de la o infecţie. Am locuit o vreme cu sora ei în Bronx, dar apoi ea s-a mutat înapoi în Alabama, iar pe mine m-a lăsat în apartamentul mătuşii Lilly. Dar nici ea nu avea bani şi era în permanenţă evacuată din casă, mergând să locuiască pe la prietene, exact ca acum. Nu-şi permitea să mă ţină, oricum. Aşa că am vorbit eu administratorul clădirii unde lucrase cândva mama mea, făcând curat. A zis că pot să locuiesc la subsol – dacă îi plătesc. Am acolo un pat de campanie, un dulap vechi, un cuptor cu microunde, un raft de cărţi. Ca adresă de corespondenţă am dat numărul apartamentului lui.

Bell spuse:

— Nu păreai să te simţi prea acasă în locuinţa aia. A cui era?

— Un cuplu de pensionari. Locuiesc aici jumătate de an şi merg în Carolina de Sud pe durata toamnei şi a iernii. Willy are o cheie de rezervă. Adăugă: Am să le dau banii pentru factura la curent şi am să pun la loc berea şi alte lucruri pe care le-a luat Willy.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta.

— Ba da, spuse ea ferm.

— Cu cine am vorbit mai devreme, dacă nu era mama ta? întrebă Bell.

— Scuze, spuse Geneva oftând. Aia a fost Lakeesha. I-am cerut să se dea drept maică-mea. E puţin actriţă.

— Pe mine m-a păcălit.

Detectivul rânji gândindu-se cât de uşor se lăsase amăgit.

— Şi exprimarea ta? întrebă Rhyme. Cu siguranţă vorbeşti ca fiica unui profesor.

Ea începu să vorbească în registru de stradă:

— Nu me lua ca pe-o fetiţă de cartier, ştii ce zic? Râse amar. M-am străduit să învăţ engleza standard încă de pe la şapte sau opt ani. Chipul i se întristă. Singurul lucru bun legat de tatăl meu – m-a încurajai dintotdeauna să citesc. Obişnuia să-mi citească şi el.

— Am putea să-l găsim şi…

— Nu! spuse Geneva pe un ton aspru. Nu vreau să am nimic de-a face cu el. Oricum, are proprii copii acum. Nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine.

— Şi nu a aflat nimeni că eşti fără adăpost? întrebă Sachs.

— De ce ar fi făcut-o? Nu am solicitat niciodată ajutor social sau bonuri de masă şi nu m-a căutat niciodată niciun asistent social. Nici măcar nu m-am înscris la mese gratuite la şcoală, fiindcă mi-aş fi stricat acoperirea. Am falsificat numele părinţilor mei pe documentele şcolare când am avut nevoie de semnăturile lor. Şi am un serviciu de mesagerie vocală. Tot Keesh s-a ocupat. A înregistrat mesajul de răspuns, prefăcându-se că e mama mea.

— Iar la şcoală nu s-a prins nimeni?

— Uneori eram întrebată de ce nu venea nimeni la şedinţele cu părinţii, dar nimeni nu şi-a bătut capul cu asta fiindcă aveam zece pe linie. Nu primeam ajutor social, aveam note bune, nu aveam probleme cu poliţia… Nu te remarcă nimeni dacă nu e nimic în neregulă. Râse. Ştiţi cartea lui Ralph Ellison, *Omul invizibil?* Nu, nu filmul acela SF. E vorba despre ce înseamnă să fii negru în America, să fii invizibil. Ei bine, eu sunt fata invizibilă.

Lucrurile începeau să se lege acum: hainele sărăcăcioase şi ceasul ieftin, nici pe departe ceea ce ar fi cumpărat un cuplu de părinţi bogaţi pentru fiica lor. Şcoala publică, nu privată.

Prietena ei, fata de cartier Keesh – nu genul care s-ar fi tras de şireturi cu fiica unui profesor universitar,

Rhyme dădu din cap.

— De fapt, nu te-am *văzut* sunându-ţi părinţii în Anglia. Dar l-ai sunat *într-adevăr* pe administratorul clădirii, ieri, după ceea ce s-a întâmplat la muzeu, nu-i aşa? L-ai pus să se dea drept unchiul tău?

— A zis că e de acord s-o facă dacă îl plătesc în plus, da. Voia să locuiesc la el – dar *aia* nu ar fi fost o idee bună. Ştiţi ce zic? Aşa că i-am spus să folosească apartamentul 2B, fiindcă soţii Reynold sunt plecaţi. I-am cerut să dea jos numele lor de pe cutia poştală.

— Omul ăla nu mi s-a părut niciodată prea înrudit cu tine, spuse Bell, iar Geneva răspunse cu un râs dispreţuitor. Ce-aveai de gând să spui când se dovedea că părinţii tăi nu mai apar?

— Nu ştiam. Vocea îi deveni gâtuită şi, timp de o clipă, păru disperat de copilă şi de pierdută. Apoi îşi reveni. Am fost nevoită să improvizez toată povestea. Ţineţi minte când m-am dus ieri să iau scrisorile lui Charles? Îi aruncă o privire lui Bell, care confirmă din cap. M-am strecurat pe uşa din spate şi am coborât la subsol. Acolo erau scrisorile.

— N-ai măcar *vreo* rudă pe aici? întrebă Sachs. În afară de mătuşa ta?

— Io n-am nicio… Strălucirea de groază neprefăcută din privirea fetei era prima pe care o vedea Rhyme. Şi nu fusese provocată de un ucigaş plătit, ci de faptul că aproape lunecase în detestata gramatică de cartier. Clătină din cap. Nu am pe nimeni.

— De ce nu apelezi *totuşi* la serviciile de asistenţă socială? o întrebă Sellitto. Ăsta e rolul lor.

Bell adăugă:

— Tu, mai mult decât oricine, ai dreptul la ele.

Fata se încruntă, iar ochii ei negri deveniră şi mai întunecaţi.

— Nu accept nimic pe gratis. Clătină din cap. În plus, un asistent social ar veni să vadă cum stau lucrurile şi ar descoperi situaţia mea. Aş fi trimisă hăt departe, la mătuşa mea din Alabama. Ea locuieşte într-un orăşel de lângă Selma, cu trei sute de locuitori. Ştiţi ce fel de educaţie aş primi acolo? Sau rămân aici şi sfârşesc într-o casă de tip familial din Brooklyn, locuind într-o singură cameră cu patru fete dintre cele care se organizează în bande, cu boxele răsunând de hip-hop şi muzică de negri, non-stop, târâtă la biserică…

Se înfiora şi clătină din cap.

— De asta te-ai angajat.

Rhyme aruncă o privire spre uniformă.

— De asta m-am angajat. Cineva mi-a făcut legătura cu un tip care face permise de conducere false. După el, am optsprezece ani. Râse. Nu-mi arăt vârsta, ştiu. Dar am încercat să mă angajez într-un loc unde managerul era un tip alb bătrân. I-a fost imposibil să-şi dea seama ce vârstă am doar uitându-se la mine. Am tot lucrat acolo de

atunci. N-am pierdut nici măcar o tură. Până acum. Oftă. Şeful meu o să afle. O să fie nevoit să mă concedieze. Şi tocmai mi-am pierdut celălalt loc de muncă săptămâna trecută.

— Ai avut *două* locuri de muncă?

Fata confirmă din cap.

— Curăţăm graffiti. Se renovează foarte mult în Harlem. E ceva foarte comun acum. Vine o firmă mare de asigurări sau imobiliare, repară clădirile vechi şi le dă în chirie pe o grămadă de bani. Muncitorii au angajat câţiva puşti să cureţe zidurile. Erau bani foarte frumoşi. Dar am fost concediată.

— Din cauză că erai minoră?

— Nu, din cauză că am văzut câţiva muncitori, trei indivizi albi masivi, care lucrau pentru ceva la compania de imobiliare. Hărţuiau un cuplu de bătrâni care locuise de-o viaţă în acea clădire. Le-am spus să înceteze, altfel chem politia… Ridică din umeri. M-au concediat. Am chemat într-adevăr poliţia, dar nu au fost interesaţi… Cam cu asta te alegi când faci fapte bune.

— Şi de asta n-ai vrut să te ajute doamna Barton, consilierul, spuse Bell.

— Dacă descoperă că n-am adăpost, zbang, mă bagă în adopţii. Se înfioră. Am fost atât de-aproape să reuşesc! Aş fi reuşit, încă un an jumătate şi aş fi plecat. Aş fi ajuns la Harvard sau Vassar. Apoi apare tipul ăsta de la muzeu ieri şi strică tot!

Geneva se ridică şi se duse la diagrama pe care se găseau detaliile despre Charles Singleton. Îl privi cu atenţie.

— De asta scriam o lucrare despre el. *Trebuia* să aflu că a fost nevinovat. Voiam ca el să fie bun la suflet şi soţ, şi tată bun. Scrisorile erau minunate. Ştia să scrie atât de frumos, toate acele cuvinte. Chiar şi caligrafia lui era frumoasă. Adăugă dintr-o răsuflare: Şi a fost erou în Războiul Civil şi a fost profesor pentru copii, şi a salvat orfanii din mâna celor care se răzvrătiseră împotriva recrutării. Brusc aveam o rudă care era un om bun, după toate celelalte. Care era inteligent, care cunoştea oameni faimoşi. Voiam ca el să fie cineva pe care să-l pot admira, nu ca pe tatăl sau mama mea.

Luis Martinez îşi băgă capul pe uşă.

— Identitatea lui se confirmă. Numele şi adresa sunt corecte, nu are antecedente, n-a mai fost arestat.

Verificase numele falsului unchi. În acel moment, Rhyme şi Bell nu mai aveau încredere în *nimeni*.

— Cred că te simţi singură, spuse Sachs.

Urmă o pauză.

— Tatăl meu m-a dus la biserică o vreme, înainte de a-şi lua tălpăşiţa. Îmi amintesc un cântec de acolo. Era preferatul nostru. Se numeşte *Nu am timp să mor*. Aşa e şi viaţa mea. Nu am timp să mă

simt singură.

Dar Rhyme învăţase s-o citească pe Geneva. Se prefăcea.

— Deci ai un secret exact ca strămoşul tău. Cine îl ştie pe al tău? întrebă el.

— Keesh, administratorul blocului, soţia lui. Atât. Îl fixă pe Rhyme cu o privire sfidătoare. O să mă daţi pe mâna serviciilor sociale, nu-i aşa?

— Nu poţi să trăieşti singură, spuse Sachs.

— Aşa am trăit, timp de doi ani, izbucni ea. Am cărţile mele, şcoala. N-am nevoie de nimic altceva.

— Dar…

— Nu. Dacă mă turnaţi, se duce totul de râpă. Adaugă: Vă rog.

Cuvântul se auzi înăbuşit, de parcă i-ar fi fost foarte greu să-l pronunţe.

Se instală tăcerea pentru o clipă. Sachs şi Sellitto se uitară la Rhyme, singura persoană din încăpere care nu era nevoită să se supună superiorilor ierarhici şi reglementărilor. El spuse:

— Nu-i nevoie să luăm o decizie chiar acum. Avem destule pe cap cu prinderea subiectului. Dar mă gândesc că ar trebui să stai aici, nu într-o ascunzătoare. Îi aruncă o privire lui Thom. Cred că putem să-ţi găsim o cameră la etaj, nu-i aşa?

— Sigur că putem.

— Aş prefera… începu fata.

Rhyme spuse:

— Cred că vom insista de data asta.

— Dar serviciul meu. Nu-mi permit să-l pierd.

— Mă ocup eu de asta.

Rhyme luă numărul de la ea şi îl sună pe şeful fetei de la restaurantul McDonald's, explicându-i în termeni generali despre atac, şi îi spuse că Geneva nu avea să vină la lucru timp de câteva zile. Managerul păru cu adevărat îngrijorat şi îi spuse că Geneva era cel mai conştiincios angajat al lor. Putea să-şi ia cât de mult timp liber voia şi putea sta liniştită că îşi va găsi locul de muncă la întoarcere.

— E cel mai bun angajat al nostru, repetă omul la telefonul pus pe difuzor. O adolescentă care e mai responsabilă decât cineva de două ori mai în vârstă. Nu vezi aşa ceva prea des.

Rhyme şi Geneva schimbară un zâmbet, iar el închise telefonul.

În acel moment se auzi soneria de la uşă. Bell şi Sachs intrară imediat în alertă, strecurându-şi mâinile spre arme. Sellitto, remarcă Rhyme, arăta în continuare înspăimântat şi, deşi aruncase o privire spre armă, nu puse mâna pe ea. Degetele îi rămaseră pe obraz, frecându-l uşor. De parcă gestul ar fi dus la apariţia unui duh care să-i liniştească sufletul tulburat.

Thom apăru în prag. Îi spuse lui Bell:

— E aici o doamnă Barton, de la şcoală. A adus o copie după o casetă de supraveghere.

Fata clătină din cap consternată.

— Nu, şopti ea.

— Pofteşte-o înăuntru, spuse Rhyme.

Intră o femeie masivă, de origine afro-americană, îmbrăcată într-o rochie violet. Bell o prezentă. Salută din cap pe toată lumea şi, ca majoritatea consilierilor pe care îi întâlnise Rhyme personal, nu manifestă nicio reacţie faţă de condiţia lui de invalid.

— Bună, Geneva, zise ea.

Fata salută din cap. Faţa îi era o mască împietrită. Rhyme îşi dădea seama că se gândea la ameninţarea pe care o reprezenta pentru ea femeia asta. Alabama rurală sau plasamentul într-o casă de timp familial.

Barton continuă:

— Ce mai faci?

— Sunt bine, în regulă, mulţumesc, spuse fata, cu o politeţe ce nu-i stătea în fire.

— Cred că ţi-e greu cu toate astea, spuse femeia.

— Am avut şi perioade mai bune.

Geneva încercă acum să râdă. Suna lipsit de viaţă. Îi mai aruncă o privire femeii, apoi îşi feri ochii.

— Am discutat cu vreo zece – doisprezece oameni despre bărbatul ăla de lângă curtea şcolii, de ieri, zise Barton. Doar doi sau trei îşi amintesc să fi văzut pe cineva. Nu au putut să-l descrie, cu excepţia faptului că era negru, purta o jachetă kaki veche şi pantofi de lucru vechi.

— Asta e nou, spuse Rhyme. Pantofii.

Thom notă observaţia pe tablă.

— Iar aici aveţi caseta de la departamentul nostru de securitate.

Îi dădu lui Cooper o casetă video, iar el o rulă.

Rhyme îşi aduse scaunul aproape de ecran şi simţi tensiunea ce îi cuprinse gâtul în vreme ce studia imaginile.

Nu îi ajuta prea mult. Camera era îndreptată în special spre curtea şcolii, nu spre trotuarele şi străzile din preajmă. La marginea imaginii înregistrate se vedeau siluete vagi ale unor trecători, dar nimic distinctiv. Fără a avea prea mari speranţe că ar putea identifica pe cineva, Rhyme îi ceru lui Cooper să trimită caseta la laboratorul din Queens să vadă dacă putea fi îmbunătăţită digital. Tehnicianul completă formularul de transmitere de probe în custodie şi o împachetă, apoi chemă o maşină s-o ridice.

Bell îi mulţumi femeii pentru ajutor.

— Facem tot ce putem. Făcu o pauză şi o măsură pe fată din priviri. Dar trebuie neapărat să discut cu părinţii tăi, Geneva.

— Părinţii mei?

Ea dădu încet din cap.

— Trebuie să recunosc – am discutat cu o parte dintre elevi şi profesori şi, sinceră să fiu, majoritatea spun că părinţii tăi nu prea s-au implicat în activitatea ta. De fapt, nu am găsit pe nimeni care să-i fi cunoscut efectiv.

— Notele mele sunt bune.

— O, ştiu asta. Suntem foarte mulţumiţi de performanţele tale şcolare, Geneva. Dar şcoala presupune ca elevii şi părinţii să lucreze împreună. Chiar mi-aş dori să vorbesc cu ei. Care e numărul lor de mobil?

Fata înlemni.

Se instala o tăcere grea.

Pe care o întrerupse într-un final Lincoln Rhyme:

— Am să vă spun adevărul.

Geneva coborî privirea. Mâinile îi erau strânse în pumni.

Rhyme îi spuse lui Barton:

— Tocmai am discutat la telefon cu tatăl ei.

Toţi ceilalţi din încăpere se întoarseră şi se holbară la el.

— Au ajuns înapoi acasă?

— Nu şi nici nu vor ajunge o vreme.

— Nu?

— Le-am cerut să nu vină.

— Chiar aşa? De ce?

Femeia se încruntă.

— Decizia îmi aparţine. Am făcut-o pentru siguranţa Genevei. După cum vă va spune Roland Bell, aici de faţă – o scurtă privire spre detectivul din Carolina, care dădu din cap, un gest destul de credibil având în vedere că n-avea nici cea mai vagă idee ce se întâmpla – când asigurăm protecţia unei persoane, uneori suntem nevoiţi să-i separăm pe cei pe care-i păzim de familiile lor.

— Nu ştiam asta.

— Altfel, continuă Rhyme, improvizând, atacatorul s-ar putea folosi de rudele lor pentru a-i atrage în public.

Barton încuviinţă din cap.

— E logic.

— Cum îi spune, Roland? Rhyme îi aruncă din nou o privire detectivului. Şi răspunse tot el: Izolarea Persoanelor Dependente, corect?

— IPD, spuse Bell, dând din cap. Aşa îi spunem. O tehnică foarte importantă.

— Ei bine, mă bucur să aflu asta, spuse consilierul. Dar ai să fii în grija unchiului tău, nu?

Sellitto spuse:

— Nu, credem că e mai bine ca Geneva să rămână aici.

— Aplicăm procedura IPD şi cu unchiul ei, spuse Bell. Invenţia părea deosebit de şmecheră venind din partea unui ofiţer al legii cu accent tărăgănat de sudist. Vrem să ne asigurăm că nu se face prea mult văzut.

Barton înghiţi toată povestea, după cum îşi dădu seama Rhyme. Consilierul îi spuse Genevei:

— Ei bine, după ce se termină toate astea, spune-le, te rog, să mă sune. Se pare că faci faţă situaţiei destul de bine. Dar în mod cert există un impact psihologic. Trebuie să discutăm puţin şi să rezolvăm unele aspecte. Adăugă cu un zâmbet: Nu e nimic atât de stricat încât să nu poată fi reparat.

Frază care era, probabil, întipărită pe o placă de pe masa ei de birou sau pe o cană de cafea din biroul ei.

— Bine, spuse Geneva prudent. Vom vedea.

După ce femeia plecă, Geneva se întoarse spre Rhyme.

— Nu ştiu ce să zic. Înseamnă atât de mult pentru mine ceea ce aţi făcut.

— Motivul principal, murmură el, jenat de recunoştinţa ei, a fost confortul nostru. Nu prea pot să m-apuc să dau telefoane la Direcţia de Protecţie a Copilului şi să te caut prin case de tip familial de fiecare dată când avem o întrebare legală de caz.

Geneva râse.

— Puteţi să vă prefaceţi oricât, spuse. Mulţumesc oricum.

Se apropie apoi de Bell şi îi spuse de ce cărţi, haine şi alte obiecte avea nevoie din subsolul clădirii de pe 118th Street. Detectivul zise şi că avea să recupereze de la falsul unchi tot ceea ce-i plătise ea pentru înşelăciune.

— N-o să vă dea nimic înapoi, spuse ca. Nu-l cunoaşteţi.

Bell zâmbi şi spuse amabil:

— O, îi va da înapoi.

Replică dată de un bărbat cu două pistoale.

Geneva o sună pe Lakeesha şi îi spuse prietenei sale că avea să locuiască în casa lui Rhyme, apoi, închizând, îl urmă pe Thom la etaj, în camera de oaspeţi.

Sellitto întrebă:

— Dar dacă află consilierul, Linc?

— Ce să afle?

— Ei bine, despre faptul că ai minţit în legătură cu părinţii Genevei şi ai inventat proceduri poliţieneşti? Ce naiba a fost aia? DIP?

— IPD, îi aminti Bell.

— Şi ce-o să-mi facă? mârâi Rhyme. O să mă pună să rămân după ore? Arătă spre panoul cu probe cu un gest brusc din cap. Acum putem să ne întoarcem la treabă? Avem un ucigaş în libertate. Care

are un partener. Şi cineva i-a angajat. Vă mai aduceţi aminte? Aş vrea să aflăm cine sunt ăştia undeva nu mai târziu de următorii zece ani.

Sachs se duse la masă şi începu să organizeze dosarele şi copiile după materialele pe care, cu permisiunea lui William Ashberry, le împrumutase din biblioteca fundaţiei – „minora scenă a crimei”. Spuse:

— Astea sunt în cea mai mare parte despre Culmile Spânzurătorii – hărţi, desene, articole. Câte ceva despre Potters’ Field.

Îi dădu documentele lui Cooper unul câte unul. El prinse pe tablă mai multe desene şi hărţi reprezentând Culmile Spânzurătorii, pe care Rhyme le fixă cu privirea câtă vreme Sachs le spuse ce aflase despre acel cartier. Apoi se duse lângă desen şi arătă o clădire comercială de două etaje.

— Potters’ Field a fost exact aici. West Eightieth Street. Răsfoi câteva documente. S-ar părea că era destul de rău famat, o grămadă de escroci stăteau pe acolo, oameni precum Jim Fisk şi Boss Tweed şi politicieni asociaţi maşinăriei Tammany Hall.

— Vezi cât pot fi de valoroase scenele minore, Sachs? Eşti o *comoară* de informaţii utile.

Ea îi aruncă o privire uşor ameninţătoare, apoi luă în mână o fotocopie:

— Ăsta e un articol despre incendiu. Se spune că în noaptea în care Potters’ Field a ars din temelii, martorii au auzit o explozie la subsol şi, aproape imediat, clădirea a fost înghiţită de flăcări. Au existat suspiciuni că ar fi existat o mână criminală în spatele incendiului, dar nu a fost nimeni arestat. Nu au fost victime.

— Pentru ce s-a dus Charles acolo? se întrebă Rhyme cu voce tare. La ce se referea când spunea „dreptate”? Şi ce e îngropat pentru totdeauna sub pământ?

Să fi fost un indiciu, o probă, un document care ar fi putut răspunde la întrebarea cine voia s-o omoare pe Geneva Settle?

Sellitto clătină din cap.

— Păcat că s-a întâmplat acum o sută patruzeci de ani. Oricum ar fi, a trecut acum. Nu vom afla niciodată.

Rhyme se uită la Sachs. Ea îi surprinse privirea. Zâmbi.

Capitolul 27

— O, aveţi noroc într-un fel, le explică David Yu, un tânăr inginer cu părul ţepi care era angajat al primăriei.

— Ne-ar prinde bine, spuse Amelia Sachs. Nişte noroc, adică.

Se aflau pe West Eightieth Street, cam la jumătate de stradă distanţă spre est de Riverside Park, privind o clădire de trei etaje din gresie feruginoasă. În apropiere aştepta un microbuz cu echipamente pentru scena crimei, precum şi o altă prietenă a lui Sachs, o poliţistă pe nume Gail Davis, de la unitatea canină, şi câinele ei Vegas. Majoritatea câinilor din poliţie erau ciobăneşti germani, ciobăneşti belgieni Malinois şi – pentru detectare bombe – câini labrador retriever. Vegas însă era Briard, o rasă franceză cu o istorie îndelungată de servicii militare; aceşti câini sunt cunoscuţi pentru nasul foarte fin şi abilitatea supranaturală de a delecta ameninţările faţă de animale domestice şi oameni. Rhyme şi Sachs se gândiseră că în gestionarea unei scene a crimei veche de 140 de ani le-ar fi prins bine câteva metode de modă veche, pe lângă sistemele de înaltă tehnologie ce aveau să fie utilizate.

Inginerul, Yu, arătă din cap spre clădirea ce fusese construită pe locul unde arsese cârciuma Potters' Field. Data de pe piatra de temelie era 1879.

— Pentru a construi o astfel de clădire pe atunci nu s-ar fi făcut excavaţii şi nu s-ar fi turnat o placă. Ar fi săpat doar o fundaţie perimetrală, ar fi turnat betonul şi ar fi aşezat zidurile. Asta era structura portantă. Nivelul de la subsol era doar din pământ. Dar regulile de construcţie s-au schimbat. La începutul acestui secol ar fi trebuit să toarne o podea de beton. Însă, din nou, nu din motive structurale. Ţinea de sănătate şi securitate. Deci constructorii n-ar fi făcut nici de data asta excavaţii.

— Deci partea cu norocul e că, orice s-ar fi aflat acolo dedesubt, prin anii 1860, ar putea fi încă în acel loc, spuse Sachs.

Îngropat pentru totdeauna…

Corect.

— Iar ghinionul e că se află sub beton.

— Cam da.

— La vreo treizeci de centimetri adâncime?

— Poate mai puţin.

Sachs ocoli clădirea, posomorâtă şi neinteresantă, deşi ştia că apartamentele din ea se închiriau cu circa 4 000 de dolari pe lună. În spate exista o intrare de serviciu ce ducea la subsol.

Tocmai se întorcea în faţa clădirii când îi sună telefonul.

— Detectiv Sachs.

Apelul era din partea lui Lon Sellitto. Aflase numele proprietarului clădirii, un om de afaceri care locuia la câteva străzi distanţă. Omul pornise încolo ca să le deschidă. Rhyme trecu la telefon o clipă mai târziu, iar ea îi raportă ce spusese Yu.

— Noroc, ghinion, spuse el, clar iritat. Ei bine, am cerut să fie trimisă o echipă de P&M cu un RPS şi un ultrasonograf.

Chiar atunci sosi proprietarul clădirii, un bărbat scund, cu chelie pronunţată, purtând un costum şi o cămaşă albă descheiată la gât. Sachs încheie convorbirea pe celular cu Rhyme şi îi explică pe scurt bărbatului că aveau nevoie să examineze subsolul. El o măsură suspicios din priviri, apoi deschise uşa de la subsol şi se dădu înapoi, cu braţele încrucişate, stând lângă Vegas. Câinele poliţist nu păru să-l placă prea mult.

Apăru un Chevy Blazer care opri, iar din el ieşiră trei membri ai unităţii de Percheziţii şi Monitorizare din cadrul NYPD. Ofiţerii P&M erau un soi de amestec între ingineri şi savanţi, a căror sarcină era de a-i ajuta pe cei din echipele tactice localizând infractorii şi victimele de la scenele crimelor cu telescoape, camere dotate cu vedere pe timp de noapte, infraroşii, microfoane şi alte echipamente. Îi salutară din cap pe tehnicienii de la scena crimei, apoi îşi descărcară diplomatele negre ponosite, semănând foarte mult cu cele în care Sachs îşi ţinea propriul echipament pentru scena crimei. Proprietarul îi urmări încruntat.

Ofiţerii P&M intrară în subsolul întunecat şi rece, ce mirosea a mucegai şi a păcură, urmaţi de Sachs şi de proprietar. Montară sonde ce păreau capetele unui aspirator şi le conectară la echipamentul lor computerizat.

— Întreaga suprafaţă? o întrebă unul dintre ei pe Sachs.

— Da.

— Asta n-o să strice nimic, nu? întrebă proprietarul.

— Nu, domnule, replică un tehnician.

Se apucară de lucru. Bărbaţii deciseră să apeleze la RPS mai întâi. Acesta, un radar de penetrare suprafeţe, emitea unde radio şi înregistra informaţii despre obiectele de care se loveau, exact ca un radar tradiţional de la bordul unui vas sau avion. Singura diferenţă era că RPS-ul putea trece prin obiecte precum pământ şi pietriş. Funcţiona cu viteza luminii şi, spre deosebire de ultrasonograf, nu trebuia să ia contact cu suprafaţa pentru a executa o citire.

Timp de o oră scanară podeaua, apăsând pe butoane de computer, luând notiţe, în vreme ce Sachs stătea deoparte, încercând să nu dea din picioare sau să nu se foiască nerăbdătoare, gândindu-se că ar fi putut influenţa măsurătorile instrumentelor.

După ce scanaseră podeaua cu radarul, echipa consultă monitorul unităţii, apoi, pe baza a ceea ce aflaseră, străbătură din nou podeaua,

lipind senzorul ultrasonografului de beton în puncte pe care le selectaseră ca fiind importante.

Când terminară, îi chemară în faţa computerului pe Sachs şi pe Yu, să vizualizeze câteva imagini. Ecranul gri-închis era imposibil de citit pentru ea: era plin cu pete şi dungi, inul te dintre ele având alături mici casete cu cifre şi litere indescifrabile.

Unul dintre tehnicieni spuse:

— Cele mai multe dintre astea sunt obiecte normale sub o clădire de o asemenea vechime. Bolovani, un strat de pietriş, pungi cu lemn putrezit. Acolo e o porţiune de canalizare.

Arătă spre o parte a ecranului.

— Există o structură anexă pentru un bazin de colectare a apei pluviale ce se varsă în canalizarea principală ce se îndreaptă spre Hudson, spuse Yu. Probabil aia e.

Proprietarul se aplecă peste umărul lui.

— Scuzaţi-mă, domnule? bombăni Sachs.

Bărbatul se dădu înapoi posomorât.

Tehnicianul dădu din cap.

— Dar aici… Lovi un degetul un punct de lângă zidul din spate. Am găsit ceva, dar nu-l putem identifica,

— N-aveţi…

— Când înregistrăm ceva ce computerul recunoaşte, acesta sugerează ce ar putea fi. Dar pentru acest obiect identificarea a fost negativă.

Sachs nu văzu decât o zonă mai puţin întunecată pe ecranul întunecat.

— Aşa că l-am analizat cu ultrasonograful şi am obţinut asta.

Partenerul său tastă o comandă şi se deschise un alt ecran, unul de culoare mult mai deschisă şi cu o imagine mai clară pe el: un cerc neregulat, în interiorul căruia se afla un obiect rotund şi opac din care părea să iasă un fir de ceva. Cercul era umplut, în spaţiul de sub obiectul mai mic, cu ceva ce semăna cu o grămadă de beţe sau scânduri – poate, speculă Sachs, un cufăr ce se spărsese de-a lungul timpului.

Unul dintre ofiţeri spuse:

— Cercul exterior are aproximativ şaizeci de centimetri diametru. Obiectul din interior e tridimensional – o sferă. Are un diametru de 20-22 de centimetri.

— E aproape de suprafaţă?

— Placa e la aproximativ 18 centimetri adâncime, iar obiectul ăsta e la circa 15-20 de centimetri sub ea.

— Unde anume?

Bărbatul ridică privirea din monitorului computerului, privi podeaua, apoi din nou monitorul. Se duse până la un loc aflat chiar

lângă zid, în fundul subsolului, lângă uşa ce ducea afară. Desenă cu cretă un semn. Obiectul era chiar lângă zid. Oricine ar fi fost cel care construise zidul, trecuse la doar câţiva centimetri pe lângă ei.

— Presupun că a fost un puţ sau un rezervor. Poate un coş.

— De ce ar fi nevoie ca să trecem prin beton? îl întrebă Sachs pe Yu.

— De permisiunea mea, spuse proprietarul. Pe care n-o veţi primi. Nu vă las să-mi spargeţi podeaua.

— Domnule, spuse Sachs răbdătoare, e o problemă a poliţiei.

— Orice ar fi obiectul ăla, e al meu.

— Dreptul de proprietate nu e o problemă. Ar putea fi relevant pentru o anchetă a politiei.

— Ei bine, va trebui să obţineţi un ordin judecătoresc. Sunt avocat. Nu o să-mi spargeţi podeaua.

— E foarte important să aflăm ce anume e.

— Important? întrebă bărbatul. De ce?

— Are legătură cu un caz penal de acum câţiva ani.

— Câţiva ani? spuse bărbatul, prinzând imediat punctul slab al cazului ei. Câţi anume înseamnă „câţiva”?

Era probabil un avocat foarte bun.

Dacă minţi oamenii, asta se întoarce împotriva ta. Spuse:

— O sută patruzeci. Cu aproximaţie.

El râse.

— Asta nu e o anchetă. Ăsta e Discovery Channel. Nu băgaţi ciocanul pneumatic. A-ha.

— N-aţi vrea să cooperaţi puţin, domnule?

— Faceţi rost de un ordin judecătoresc. Nu trebuie să cooperez până nu sunt forţat să o fac.

— Atunci aia nu mai e cooperare, nu? izbucni Sachs, în replică.

Îl sună pe Rhyme.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

Ea îl informă pe scurt despre ce găsiseră.

— Un cufăr vechi într-un puţ sau un rezervor, în interiorul unei clădiri arse din temelii. Cu greu ai putea găsi o ascunzătoare mai bună.

Rhyme le ceru tehnicienilor de la P&M să îi trimită imaginile pe e-mail. Aceştia se executară.

— Am aici imaginea, Sachs, spuse după un moment. Habar n-am ce e.

Ea îi spuse despre proprietarul lipsit de atitudine civică.

— Şi am să mă opun, spuse avocatul, auzind conversaţia. Am să apar personal în faţa magistratului. Îi cunosc pe toţi. Ne vorbim la per tu.

Îl auzi pe Rhyme discutând problema cu Sellitto. Când reveni la telefon, nu era prea fericit.

— Lon o să încerce să obţină un mandat, dar o să dureze. Şi nici măcar nu e sigur că judecătorul va semna hârtia într-un astfel de caz.

— N-aş putea pur şi simplu să-l iau la pumni pe tipul ăsta? bombăni ea, şi închise. Se întoarse spre proprietar. Vom repara podeaua. Impecabil.

— Eu am chiriaşi. Vor fi nemulţumiţi. Şi *eu* voi fi cel care va trebui să mă ocup de asta. Nu voi. Voi veţi fi plecat de mult.

Sachs flutură dezgustată din mână, gândindu-se chiar să-l aresteze pentru – ei bine, pentru ceva. Apoi să sape oricum prin nenorocita aia de podea. Cât avea să dureze să obţină un mandat? Probabil o veşnicie, credea ea, având în vedere că judecătorii aveau nevoie de un interes „convingător” pentru a permite poliţiei să invadeze locuinţa cuiva.

Îi sună telefonul şi răspunse:

— Sachs, întrebă Rhyme, tipul ăla, inginerul, e acolo?

— David? Da. E chiar lângă mine.

— Am o întrebare.

— Care?

— Întreabă-l cine e proprietarul aleilor?

Răspunsul, în acest caz anume, deşi nu întotdeauna, era: oraşul. Avocatul deţinea doar perimetrul clădirii în sine şi ceea ce se afla înăuntru.

Rhyme spuse:

— Cere-le inginerilor să ducă nişte echipamente lângă zidul exterior şi să sape o gaură verticală, apoi un tunel sub zidul lui. Ar merge aşa?

Departe de urechile proprietarului, ea îi puse întrebarea lui Yu, care spuse:

— Da, am putea face asta. Nu riscăm să producem avarii structurale dacă facem gaura îngustă.

„Îngustă, îşi spuse poliţista suferind de claustrofobie. Exact ce îmi trebuia…” Închise, apoi îi spuse inginerului:

— În regulă, vreau un… Sachs se încruntă. Cum le spune la chestiile alea echipate cu o cupă mare?

Cunoştinţele ei legate de vehicule a căror viteză maximă era de cincisprezece kilometri la oră erau extrem de limitate.

— Retroexcavator?

— Aşa cred. În cât timp poţi aduce unul aici?

— O jumătate de oră.

Ea îi aruncă o privire plină de suferinţă.

— Să văd ce pot face.

Douăzeci de minute mai târziu, un retroexcavator aparţinând administraţiei locale se apropie de marginea clădirii emiţând semnale zgomotoase de avertizare la mersul în marşarier. Era imposibil să-şi

ascundă în continuare strategia. Proprietarul veni în faţă, fluturând din mâini.

— Vreţi să intraţi sub pământ venind de afară! Nu puteţi să faceţi nici asta. Eu deţin proprietatea, din ceruri până în miezul pământului. Aşa spuse legea.

— Ei bine, domnule, spuse tânărul şi zveltul funcţionar public Yu. Există o structură anexă de utilitate publică sub clădire. Şi avem dreptul de acces la ea. După cum ştiţi, sunt sigur.

— Dar nenorocita de structură anexă e pe cealaltă parte a proprietăţii.

— Nu prea cred.

— E chiar pe ecranul acesta de aici.

Arătă spre computer – chiar în clipa în care monitorul se întunecă.

— Ups, spuse unul dintre ofiţerii P&M, care tocmai îl stinsese. A naibii maşinărie, tot timpul se strică.

Proprietarul îi aruncă o privire mânioasă, apoi îi spuse lui Yu:

— Nu este nicio structură anexă acolo unde aveţi de gând să săpaţi.

Yu ridică din umeri.

— Păi, ştiţi, când cineva contestă locaţia unei structuri anexe, *lui* îi revine sarcina de a obţine un ordin judecătoresc pentru a ne împiedica. S-ar putea să vreţi să-i sunaţi pe unii dintre prietenii magistraţi. Şi ştiţi ce, domnule? Ar fi bine s-o faceţi repede, fiindcă noi intrăm acum.

— Dar…

— Dă-i bătaie! strigă el.

— E adevărat? şopti Sachs. Despre clădirile anexe?

— Nu ştiu. Dar el a crezut, se pare.

— Mulţumesc.

Excavatorul se apucă de treabă. Nu dură mult. Zece minute mai târziu, sub coordonarea echipei P&M, excavatorul săpase o tranşee de un metru douăzeci lăţime şi trei metri adâncime. Fundaţia clădirii se sfârşea la aproximativ un metru optzeci adâncime, iar sub ea se afla un zid de sol închis la culoare şi argilă cenuşie. Sachs avea să fie nevoită să coboare pe fundul excavaţiei şi să sape orizontal doar vreo patruzeci cinci de centimetri până să dea de rezervor sau puţ. Îşi puse costumul Tyvek şi o cască de protecţie cu sursă de lumină. Îl contactă din nou pe Rhyme prin staţia radio – nu era sigură cum va îi semnalul odată ajunsă în groapă.

— Sunt gata, îi spuse.

Gail Davis, ofiţerul de la unitatea canină, veni cu Vegas, care se smucea în lesă, zgâriind marginea gropii.

— E ceva acolo, spuse poliţista.

„De parcă n-aş fi destul de speriată” îşi spuse Sachs, privind chipul alarmat al câinelui.

— Ce-i cu sunetul ăla, Sachs?

— E Gail aici. Câinele ei e deranjat de locul ăsta.

— E ceva anume? o întrebă Sachs pe Davis.

— Nu. Ar putea simţi orice.

Atunci Vegas urlă şi dădu cu laba peste piciorul lui Sachs. Davis îi spusese lui Sachs că o altă abilitate a rasei Briard era triajul pe câmpul de luptă – fuseseră folosiţi de medicii militari pentru a stabili care dintre răniţi mai puteau fi salvaţi şi care nu. Se întrebă dacă nu cumva Vegas o indica dinainte ca făcând parte din cea de-a doua categorie.

— Stai pe aproape, îi spuse Sachs lui Davis, cu un râs neliniştit. În caz că va trebui să mă scoateţi de sub pământ.

Yu se oferi să coboare el în groapă (spuse că îi plăceau tunelurile şi peşterile, ceea ce o uimi pe Amelia Sachs). Dar ea refuză. În fond, era vorba de o scenă a crimei, chiar dacă avea 140 de ani vechime, iar sfera şi cufărul, orice ar fi fost, erau probe ce trebuiau colectate şi conservate conform procedurile specifice unei scene a crimei.

Muncitorii primăriei coborâră o scară în tranşee, pe care Sachs o privi oftând.

— Sunteţi în regulă? o întrebă Yu.

— Sunt bine, răspunse ea vesel şi începu să coboare.

„Claustrofobia din arhivele Fundaţiei Sanford n-a fost nimic în comparaţie cu asta. “Ajungând la fund, luă lopata şi târnăcopul pe care i le dăduse Yu şi începu să sape.

Transpirând de la efort, tremurând din cauza valurilor de panică, săpă neobosită, imaginându-şi la fiecare lopată cum tranşeea se prăbuşea şi o îngropa şi pe ea.

Scoţând pietrele, dislocând pământul compact.

Îngropat pentru totdeauna sub pământ…

— Ce se vede, Sachs? o întrebă Rhyme prin staţia radio.

— Pământ, nisip, viermi, câteva conserve de tablă, pietre.

Avansa circa treizeci de centimetri sub clădire, apoi încă treizeci.

Cazmaua scoase un sunet metalic şi se opri brusc. Îndepărtă solul şi se trezi faţă în faţă cu un zid rotund de cărămidă, foarte vechi, cu mortarul întins neîndemânatic între cărămizi.

— Am găsit ceva. Partea laterală a rezervorului.

De pe marginile tranşeei se prăvăliră câţiva bulgări de pământ până jos. O sperie mai tare decât dacă ar fi văzut un şobolan alergându-i pe coapsă. În minte îi apăru o imagine rapidă: era imobilizată, în vreme ce pământul se revărsa peste ea, zdrobindu-i pieptul, apoi umplându-i nasul şi gura. Înecată cu pământ…

„OK, relaxează-te.“ Sachs inspiră adânc de câteva ori. Îndepărtă şi mai mult sol. Încă vreo câţiva metri din acel pământ se revărsară peste genunchii ei.

— N-ar trebui să consolidăm asta, ce zici? îi strigă lui Yu.

— Poftim? întrebă Rhyme.

— Vorbeam cu inginerul.

Yu îi strigă:

— Cred că va rezista, probabil. Solul e suficient de umed ca să rămână compact.

Probabil.

Inginerul continuă:

— Dacă doriţi, putem s-o facem, dar va dura câteva ore să construim cadrul.

— Nu-i cazul, îi strigă ea. În difuzor întrebă: Lincoln?

Urmă o pauză.

Simţi un fior, dându-şi seama că îi folosise numele mic. Niciunul dintre ei nu era superstiţios, dar exista o regulă pe care o respectau. Aducea ghinion să-şi folosească prenumele în timpul serviciului.

Ezitarea lui îi arătă că şi el era conştient că încălcase regula. Într-un sfârşit, spuse:

— Continuă.

Un nou val de pietriş şi pământ se revărsă pe marginea tranşeei, stropind-o pe gât şi umeri. Lovi costumul Tyvek, ceea ce amplifică sunetul. Sări în spate, crezând că se prăbuşeau pereţii. Icni.

— Sachs? Eşti bine?

Ea privi în jur. Nu, pereţii rezistau.

— Sunt bine. Continuă să răzuiască pământ de pe rezervorul circular din cărămidă. Folosea târnăcopul pentru a îndepărta mortarul în aşchii. Îl întrebă pe Rhyme: Ai vreo idee despre ce ar putea fi înăuntru?

Întrebarea era menită mai mult s-o liniştească, auzindu-i vocea.

O sferă cu coadă.

— Habar n-am.

O izbitură puternică a târnăcopului. O cărămidă căzu afară. Apoi două. Pământul se revărsă din interiorul puţului şi îi acoperi genunchii.

„La naiba, urăsc asta.“

Alte cărămizi, şi mai mult nisip şi pietricele, şi pământ. Se opri, îndepărtă grămada greoaie de pe picioarele ei îngenuncheate şi se întoarse la treabă.

— Cum te descurci? întrebă Rhyme

— Rezist, răspunse ea încet, şi mai dădu la o parte câteva cărămizi.

Avea în jur cam o duzină. Întoarse capul, proiectând fasciculul de lumină spre ceea ce se afla dincolo de cărămizi; un zid de pământ negru, cenuşă, bucăţi de cărbune şi fragmente de lemn.

Începu să sape prin pământul dens şi uscat ce se afla în rezervor. „Nenorocitul *ăsta* de pământ nu e câtuşi de puţin compact”, îşi spuse, privind firişoarele de pământ ce se scurgeau în jos, strălucind sub raza

de lumină a lămpii de pe casca ei.

— Sachs! strigă Rhyme. Opreşte-te!

Ei i se tăie respiraţia.

— Ce…

— Tocmai am recitit articolul despre incendiere. Scrie că a avut loc o explozie în subsolul cârciumii. Grenadele de la acea vreme erau sfere cu fitil. Probabil Charles a dus *două* cu el. Asta e sfera din puţ! Eşti chiar lângă cea care n-a explodat. Bomba ar putea fi la fel de instabilă ca nitroglicerina. Asta simţise şi câinele, explozibil! Ieşi de acolo rapid.

Ea se prinse de peretele puţului pentru a se ridica în picioare.

Dar cărămida de care se ţinea cedă brusc, iar ea căzu pe spate, în vreme ce din puţ se revărsă o avalanşă de pământ uscat. În jurul ei curgeau pietre şi pietriş şi pământ, ţintuindu-i picioarele îndoite, chinuite de dureri şi întinzându-se rapid spre pieptul şi faţa ei.

Ţipă, încercând cu disperare să se ridice în picioare. Dar nu reuşi; valul de pământ îi ajunsese la braţe.

— Sa… Auzi vocea lui Rhyme înainte ca echipamentul de transmisie radio să-i fie smuls.

Un nou val de pământ se revărsă peste corpul ei, înţepenit fără speranţă sub greutatea zdrobitoare ce se ridica precum apele unei viituri.

Apoi Sachs ţipă din nou – când sfera, adusă de curentul de pământ, căzu prin gaura căscată în zidul de cărămidă şi se rostogoli peste corpul ei imobilizat.

Jax ieşise din mediul lui familiar.

Lăsase Harlemul în urma sa – atât locul, cât şi starea de spirit. Lăsase în urmă terenurile virane pline cu sticle de bere tare, lăsase în urmă pavilioanele din faţa magazinelor, reclamele spălate de ploi la leşia Red Devil, pe care negrii o foloseau altădată pentru a-şi întinde părul, în epoca Malcolm X, lăsase în urmă puştii cu pretenţii de rapperi şi ansamblurile de percuţie alcătuite din găleţi, din Marcus Garvey Park, standurile unde se vindeau jucării, şi sandale, şi bijuterii ieftine, şi covoare pentru pereţi din ţesături kente. Lăsase în urmă toate construcţiile de renovare, lăsase în urmă autocarele de turişti.

Se afla acum în unul dintre puţinele locuri unde nu desenase niciodată un *Jax 157,* nu acoperise niciun zid de sus până jos.

Partea elegantă a Central Park West.

Fixa cu privirea clădirea în care se afla acum Geneva Settle.

După incidentul de pe alee, de lângă casa ei de pe 118th Street, cu Geneva şi tipul din maşina gri, Jax se aruncase într-un alt taxi şi urmărise până aici maşinile de poliţie. Nu ştia ce să creadă despre acea clădire: avea două maşini de poliţie în faţă, iar de la trepte la

trotuar exista o rampă precum cele construite pentru persoanele în scaun cu rotile.

Şchiopătând încet prin parc, pândind clădirea. Ce făcea fata înăuntru? Încercă să arunce o privire. Dar jaluzelele erau trase.

O altă maşină – Crown Vic, genul din care poliţia avea multe – opri în faţă şi din ea ieşiră doi poliţişti, purtând o valiză ieftină, prinsă cu bandă adezivă, şi nişte cutii de cărţi. Probabil ale Genevei, presupuse el. Se muta acolo.

O protejau şi mai îndeaproape, îşi spuse el, descurajat.

Intră în tufişuri pentru a vedea mai bine când se deschidea uşa, dar exact în acel moment trecu o altă maşină de poliţie prin faţă. Mergând încet. Părea că poliţistul dinăuntru scana şi parcul, şi trotuarul. Jax memora numărul clădirii, apoi se întoarse şi dispăru în parc. O luă spre nord, pornind pe jos înapoi spre Harlem.

Simţea pistolul ascuns în şosetă, simţindu-se tras de mânecă de ofiţerul său de eliberare condiţionată, aflat la 350 de kilometri spre nord, care se gândea, poate, să-i facă o vizită surpriză în apartamentul său din Buffalo chiar în acel moment, Jax îşi aminti o întrebare pe care i-o adresase Ralph, prinţul egiptean căruia îi plăcea să se sprijine de garduri. Ceea ce făcea merita atâtea riscuri?

Se gândi la asta acum, în timp ce se întorcea acasă.

Meritase riscul, cu douăzeci de ani în urmă, de a sta cocoţat pe cornişa de fier de cincisprezece centimetri lăţime pasajului de peste Grand Central Parkway, pentru a scrie *Jax 157,* la nouă metri deasupra traficului ce se scurgea cu o sută de kilometri pe oră?

Meritase riscul când, cu şase ani în urmă, încărcase un glonţ de 12 în ţeava pistolului şi i-o vârâse în faţă şoferului de camion blindat, doar pentru a obţine acei 50 000 sau 60 000 de dolari? Suficient cât să-l ajute să meargă mai departe, să-şi pună din nou viaţa pe linia de plutire?

Şi ştia că, fir-ar să fie, întrebarea lui Ralph nu îşi avea rostul, fiindcă sugera că ar fi avut de ales. Atunci şi acum, corect sau greşit, nu conta. Alonzo „Jax" Jackson avea să-şi vadă în continuare de treabă. Dacă treaba ieşea bine, avea să-şi recupereze viaţa pe care o merita în Harlem, casa sa, locul care, la bine sau la rău, îl modelase în ceea ce era acum – şi locul la a cărui modelare contribuise şi el, cu mii de tuburi de vopsea spray. Pur şi simplu făcea ceea ce trebuia să facă.

Atent.

În ascunzătoarea sa din Queens, Thompson Boyd purta o mască de gaz cu filtru şi mănuşi groase. Amesteca încet acid şi apă, verificând apoi concentraţia.

Atent…

Asta era partea dificilă. Desigur, praful de cianură de potasiu aşezat

în apropiere era periculos – suficient cât să ucidă treizeci sau patruzeci de oameni dar în forma sa uscată era relativ stabil. Exact ca în cazul bombei pe care o plantase în maşina de poliţie, praful alb trebuia să fie amestecat cu acid sulfuric pentru a produce gazul mortal (celebrul Zyklon-B utilizat de nazişti în duşurile lor de exterminare).

Dar marele semn de întrebare e acidul sulfuric. O concentraţie prea slabă va produce gazul încet, ceea ce le-ar putea da victimelor o şansă de a detecta mirosul şi de a fugi. Dar un acid prea puternic – cu o concentraţie de peste 20% – va determina cianura să explodeze înainte de a se dizolva, disipând o mare parte din efectul mortal urmărit.

Thompson avea nevoie ca acidul să fie într-o concentraţie cât mai apropiată de 20% dintr-un motiv simplu: locul în care avea să monteze dispozitivul – vechea casă din Central Park West unde locuia Geneva Settle – nu avea să fie nicidecum etanşă. După ce aflase că acolo se ascundea fata, Thompson se ocupase personal să supravegheze casa din oraş şi remarcase cu ferestrele nu erau etanşe şi că exista un sistem învechit de încălzire şi de aer condiţionat. Avea să fie dificil să transforme acea structură masivă într-o cameră de gazare.

„… trebuie să înţelegeţi despre ce-i vorba aici. E ca orice altceva în viaţă. Nimic nu iese sută la sută. Nimic nu decurge aşa cum am vrea…”

Ieri îi spusese angajatorului său că următoarea tentativă de a o ucide pe Geneva avea să fie încununată de succes. Dar acum nu mai era atât de sigur de asta. Poliţiştii erau mult prea buni.

„Vom regândi operaţiunea şi îi dăm bătaie în continuare. Nu ne putem permite să ne implicăm emoţional.”

Ei bine, el nu se implicase emoţional şi nu-şi făcea griji. Dar trebuia să ia măsuri drastice – pe mai multe fronturi. Dacă gazul otrăvitor din casă reuşea acum s-o ucidă pe Geneva, era foarte bine. Dar nu ăsta era scopul lui principal. Trebuia să-i lichideze măcar pe o parte dintre cei care se aflau înăuntru – anchetatorii care îi căutau pe el şi pe clientul său. Să-i ucidă, să ajungă în comă, să le producă leziuni cerebrale – nu conta. Important era să-i scoată din funcţiune.

Thompson verifică din nou concentraţia şi o modifică puţin, compensând pentru aerul care avea să modifice echilibrul pH-ului. Mâinile îi erau uşor nesigure, aşa că luă o pauză de o clipă pentru a se calma.

Cântecul pe care îl fluierase se transformă în *Stairway to Heaven.*

Thompson se lăsă pe spate şi se gândi cum să introducă bomba cu gaz în casa vizată. Îi veniră câteva idei – inclusiv una sau două care era destul de sigur că ar funcţiona. Testă din nou concentraţia acidului, fluierând distrat prin aparatul de respirat al măştii. Analizorul îi indică o concentraţie de 19,99394 *%:* Perfect.

Noua piesă care îi răsună în cap era *Oda bucuriei* din *Simfonia a IX-a* a lui Beethoven.

Amelia Sachs nici nu murise zdrobită sub argila şi pământ, nici nu fusese aruncată în aer de un obuz instabil din secolul al XIX-lea.

Stătea acum în laboratorul lui Rhyme, după ce făcuse duş şi-şi luase haine curate, examinând ceea ce îi căzuse în poală din rezervorul uscat cu jumătate de oră înainte.

Nu era o bombă veche. Dar nu încăpea nicio îndoială că obiectul fusese lăsat în puţ de Charles Singleton în noaptea de 15 iulie 1868.

Scaunul lui Rhyme era oprit în faţa mesei de examinare, lângă Sachs, iar ei priveau cutia de carton în care erau colectate probele. Cooper era lângă ei, punându-şi mănuşi de latex.

— Va trebui să-i spunem Genevei, zise Rhyme.

— Trebuie? spuse Sachs ezitând. Eu nu vreau.

— Ce să-mi spuneţi?

Sachs se întoarse rapid. Rhyme se îndepărtă de masă şi întoarse ezitant scaunul Storm Arrow, gândindu-se: „La naiba. Ar fi trebuit să fim mai atenţi”.

Geneva Settle era în pragul uşii.

— Aţi găsit ceva legat de Charles în subsolul acelei cârciumi, nu-i aşa? Aţi aflat că *într-adevăr* a furat banii. Ăsta era secretul lui, pună la urmă?

Rhyme îi aruncă o scurtă privire lui Sachs, apoi spuse:

— Nu, Geneva. Nu. Am găsit altceva. Arătă din cap spre cutie. Acolo. Uită-te.

Fata se apropie. Se opri, clipind, holbându-se la craniul de om de culoare maro. Asta era ceea ce văzuseră pe imaginea ultrasonografului şi ceea ce i se rostogolise în braţe lui Sachs. Cu ajutorul lui Vegas, câinele Briard al lui Gail Davis, inspectorul reuşise să recupereze oasele rămase. Aceste oase – pe care Sachs le confundase cu scânduri dintr-un cufăr – îi aparţineau unui bărbat, după cum constatase Rhyme. Cadavrul, se părea, fusese pus forţat în poziţie verticală în rezervorul din subsolul cârciumii Potters' Field, chiar înainte ca Charles să pornească incendiul. Scanarea cu ultrasonograful înregistrase partea de sus a craniului şi o coastă de sub el, ceea ce îl făcuse să semene cu un fitil de bombă.

Oasele erau într-o altă cutie pe masa de lucru.

— Suntem destul de siguri că e un bărbat pe care l-a omorât Charles.

— Nu!

— Iar apoi a dat foc tavernei pentru a ascunde crima.

— N-aveţi de unde să *ştiţi* asta, izbucni Geneva.

— Nu, n-avem. Dar e o deducţie rezonabilă, explică Rhyme. Spunea

în scrisoare că merge la Potters' Field înarmat cu revolverul său Navy Colt. Ăsta era un pistol din Războiul Civil. Nu funcţiona ca pistoalele de la ora actuală, în care încarci un glonţ în partea din spate a cilindrului. Fiecare rundă trebuia încărcată din faţă cu un glonţ şi praf de puşcă.

Ea dădu din cap. Privirea îi era fixată pe oasele negre şi maro, pe craniul fără ochi.

— Am găsit câteva informaţii despre astfel de pistoale în baza noastră de date. E de calibru .36, dar majoritatea soldaţilor din Războiul Civil au învăţat să folosească gloanţe de calibru .39 în ele. Sunt ceva mai mari şi stau mai bine în ţeavă. Astfel pistolul devine mai precis.

Sachs ridică o mică pungă de plastic.

— Asta se găsea în cutia craniană. Înăuntru se afla o mică sferă de plumb. E un glonţ de calibru .39 care a fost tras dintr-un pistol de calibru .36.

— Dar asta nu dovedeşte nimic.

Fixa cu privirea gaura din fruntea craniului.

— Nu, spuse Rhyme blând. Doar sugerează. Dar sugerează cu tărie că Charles l-a ucis.

— Cine era? întrebă Geneva.

— Habar n-avem. Chiar dacă avea vreun document de identitate la el, a ars ori s-a dezintegrat împreună cu hainele lui. Am găsit glonţul, un pistol mic pe care probabil îl avea la el, câteva monede de aur şi un inel pe care scria… ce scria, Mel?

— Winskinskie.

Ridică o punguţă de plastic în care se afla inelul de aur cu sigiliu. Deasupra inscripţiei era gravat profilul unui amerindian.

Cooper aflase în scurt timp că respectivul cuvânt însemna „uşier" sau „portar" în limba indienilor Delaware. Poate că acesta era numele mortului, deşi structura osoasă a craniului său sugera că nu era de origine amerindiană. Era mai probabil, credea Rhyme, ca termenul să fi fost un slogan al vreunei fraternităţi, şcoli sau lojă, iar Cooper le scrisese câtorva antropologi şi profesori de istorie pe e-mail, pentru a verifica dacă aceştia auziseră de acel cuvânt.

— Charles n-ar fi făcut aşa ceva, rosti încet urmaşa sa. Nu ar fi ucis pe nimeni.

— Glonţul a fost tras în frunte, spuse Rhyme. Nu din spate. Iar pistolul – un Derringer – pe care Sachs l-a găsit în rezervor îi aparţinea probabil victimei. Asta sugerează că e posibil să fi fost împuşcat în legitimă apărare.

Deşi rămânea valabil faptul că Charles se dusese de bunăvoie la cârciumă înarmat cu un pistol. Probabil că se aşteptase la oarecare violenţă.

— N-ar fi trebuit să încep toate astea de la bun început, murmură Geneva. E o prostie. Nici măcar nu-mi place trecutul. Nu are rost. Îl urăsc!

Se întoarse şi fugi pe hol, apoi la etaj.

Sachs o urmă. Se întoarse câteva minute mai târziu.

— Citeşte. Zice că vrea să fie singură. Cred că va fi bine.

Însă vocea ei era ezitantă.

Rhyme examina informaţiile de la cea mai veche scenă a crimei de care se ocupaseră vreodată – de 140 de ani. Întregul scop al căutării era de a afla ceva care i-ar fi putut duce la cel care îl angajase pe Subiectul 910, oricine ar fi fost el. Dar nu reuşiseră decât aproape s-o omoare pe Sachs şi s-o dezamăgească pe Geneva cu vestea că strămoşul ei omorâse un om.

Privi copia cărţii de tarot cu Bărbatul Spânzurat, care îl fixa cu o privire placidă de pe panoul cu probe, bătându-şi joc de frustrarea lui Rhyme.

— Hei, am ceva aici, spuse Cooper.

Se uita în monitorul computerului.

— Winskinskie? întrebă Rhyme.

— Nu. Ascultaţi. Un răspuns legat de substanţa noastră misterioasă – cea pe care Amelia a găsit-o în ascunzătoarea subiectului de pe Elizabeth Street şi lângă locuinţa mătuşii Genevei. Lichidul.

— Era şi cazul. Ce naiba e? Toxină? întrebă Rhyme.

— Băiatul nostru cel rău suferă de uscăciune a ochilor, spuse Cooper.

— Poftim?

— E Murine.

— Picături oculare?

— Corect. Compoziţia este exact aceeaşi.

— În regulă. Adaugă asta pe panou, îi ceru Rhyme lui Thom. S-ar putea să fie doar temporar – din cauză că a lucrat cu acid. Caz în care nu ne ajută. Dar s-ar putea şi să fie o afecţiune cronică. Asta ar fi bine.

Criminaliştilor le plăceau la nebunie infractorii cu maladii fizice. Rhyme avea o întreagă secţiune în cartea sa despre cum puteai da de urma cuiva folosind medicamente eliberate cu reţetă sau fără, ace hipodermice aruncate, ochelari luaţi pe reţetă, uzura unică a tălpii pantofilor provocată de probleme ortopedice şi aşa mai departe.

În acel moment sună telefonul lui Sachs, După ce ascultă o clipă, rosti:

— În regulă. Ajung în cincisprezece minute. Poliţista închise şi îi aruncă o privire lui Rhyme. Ei bine, asta e interesant.

Capitolul 28

Când Amelia Sachs intră în Secţia de terapie intensivă a Spitalului Prezbiterian Columbia, văzu doi Pulaski.

Unul era în pat, înfăşurat în bandaje şi conectat la tuburi transparente de plastic ce arătau înfiorător. Ochii îi erau ceţoşi, gura moale.

Celălalt stătea lângă patul lui, arătând ciudat în scaunul inconfortabil de plastic. La fel de blond, cu un chip la fel de proaspăt, în aceeaşi uniformă albastru crud a Departamentului de poliţie din New York pe care o purta Ron Pulaski când fusese abordat de Sachs în faţa muzeului afro-american, cu o zi în urmă, şi îi spusese să se prefacă interesat de o grămadă de gunoi.

„Cât zahăr?…"

Clipi, privind imaginea în oglindă.

— Eu sunt Tony. Fratele lui Ron. După cum probabil aţi ghicit.

— Bună, doamnă detectiv, reuşi Ron să rostească fără suflare.

Vocea nu i se auzea prea bine. Era înceată, nedesluşită.

— Cum te simţi?

— Ce face Geneva?

— E bine. Sunt sigură că ai auzit – l-am oprit la apartamentul mătuşii ei, dar a reuşit să scape… Ai dureri? Probabil că da.

El arătă din cap spre perfuzie.

— Cocteil de fericire… Nu simt nimic.

— Va fi bine.

— Voi fi bine, reluă Ron cuvintele fratelui său.

Inspiră de câteva ori adânc, clipi.

— O lună, aproximativ, explică Tony. Puţină terapie. Va reveni în serviciu. Câteva fracturi. Nu prea are leziuni interne. Are capul tare. Cum spunea întotdeauna tata.

— Ciapul, rânji Ron.

— Aţi fost colegi la academia de poliţie?

Îşi trase un scaun şi se aşeză.

— Corect.

— Şi *tu* la ce secţie eşti?

— Şase, răspunse Tony.

Secţia Şase se afla în centrul părţii de vest a Greenwich Village. Nu erau prea multe tâlhării sau furturi de maşini, sau trafic de droguri. În general poliţia intervenea în spargeri, certuri de cuplu între homosexuali şi incidente produse de artişti şi scriitori cu tulburări emoţionale, care uitaseră să-şi ia medicamentele. Tot la Secţia Şase se aflu şi unitatea de genişti.

Tony era tulburat, desigur, dar şi furios.

— Tipul a continuat să dea în el chiar şi după ce l-a pus la pământ. Nu era nevoit s-o facă.

— Dar poate, ieşiră cu dificultate cuvintele lui Ron, a stat pai mult… A stat *mai* mult timp pe mine. Şi n-a apucat… n-a apucat să meargă după Geneva.

Sachs zâmbi.

— Tu eşti genul care vede jumătatea plină a paharului.

Nu îi spuse că fusese aproape omorât în bătaie pur şi simplu pentru ca Subiectul 910 să poată folosi un glonţ din arma lui ca diversiune.

— Cam aşa sunt. Să-i mulţumiţi Jenevei. *Ge*-nevei din partea mea. Pentru carte.

Nu prea putea să-şi mişte capul, dar privirea îi alunecă spre marginea noptierei, unde se afla un exemplar din *Să ucizi o pasăre căutătoare.*

— Tony îmi cişeşte. Poa' citi chiar şi cuvinşele lungi.

Fratele lui râse.

— Ce tembel eşti.

— Deci ce poţi să ne spui, Ron? Tipul ăsta e deştept şi încă e în libertate. Avem nevoie de ceva ce să putem folosi.

— Nu ştiu. Eu merjeam în sus şi-n jos pe alee. S-a ascuns când m-am fus pe… *dus* pe stradă. S-a întors în spate, pe alee… Nu şciam că e aculu. *Acolo*. Era după colţ, ştiţi, lângă căldire… *clădire*. M-am dus în colţ. Am văjut un tip cu o mască, ca o mască de schi. Apoi un obiect. Bâtă, baston. M-a lovit prea rupid. Nu l-am văjut. M-a lovit rău. Clipi din nou, închise ochii. Neglijent. Am foşt prea aproape de zid. N-o să mai fac asta.

Nu ştiai. Acum ştii.

— Un vâjâit.

Tresări de durere.

— Eşti bine? îl întrebă fratele lui.

— Sunt bine.

— Un vâjâit, îl încuraja Sachs, trăgându-şi scaunul mai aproape.

— Ce?

— Ai auzit un vâjâit.

— Da, am auzit, doamnă. Nu „doamnă". Doamnă detectiv.

— E în regulă, Ron. Spune-mi cum vrei. Ai văzut *ceva?* Orice?

— Un obiect. Ca o bâtă. Nu, nu în sensul de prost bâtă. Ha. O bâtă de baseball. Drept în faţă. O, v-am spus asta. Şi am căzut. Adică, detective. Nu „doamnă".

— E în regulă, Ron. Ce îţi aminteşti, apoi?

— Nu ştiu. Îmi amintesc că eram întins pe jos. Gândindu-mă… Mă gândeam că o să-mi ia arma. Am încercat să-mi controlez arma. Iera… era în carte, să nu-i dai drumul. „Păstraţi în permanenţă controlul

asupra armei" Dar n-am reuşit. Mi-a luat-o oricum. Eram mort. Ştiam că sunt mort.

Ea îl încuraja încet:

— Îţi aminteşti ce ai văzut?

— Un trei unchi.

— Un ce?

El râse:

— N-am vrut să zic trei unchi. Un *triunghi*. Carton. Pe jos. Nu mă puteam mişca. Doar asta vedeam.

— Şi cartonul ăsta? Era al subiectului?

— Tliunghiul? Nu. Adică triunghiul. Nu, era doar gunoi. Adică doar atâta vedeam. Am încercat să mă târăsc. Nu cred c-am reuşit.

Sachs oftă:

— Ai fost găsit pe spate, Ron.

— Ieram… Eram pe spate?

— Aminteşte-ţi. Ai văzut cerul, poate?

El îşi miji ochii.

Pulsul ei se acceleră. Reuşise să vadă ceva?

— Siunge.

— Ce?

— Aveam deja siunge în ochi.

— Sânge? sugeră fratele lui.

— Da. Sânge. Nu vedeam nimic atunci. Nici tliunghi, nici clădire. Mi-a luat arma. A stat prin preazmă câteva minute. Apoi nu-mi mai amintesc nimic alceva.

— A stat prin preajmă? Cât de aproape?

— Nu ştiu. Nu aproape. Nu vedeam, Prea mult siunge. Sachs dădu din cap. Bietul om părea extenuat. Respira cu greu, privirea îi era mult mai înceţoşată de cât când sosise ea, Se ridică:

— O să-l las să se odihnească. Îl întrebă: Ai auzit de Terry Dobyns?

— Nu. Ieste… Cine eşte? Pe chipul poliţistului rănit apăru o grimasă. Cine *este?*

— Psihologul de serviciu. Îi aruncă o privire lui Ron, zâmbind. Asta o să te stoarcă de vlagă o vreme. Ar trebui să discuţi cu el despre asta. El e omul de bază. E cel mai tare.

Ron spuse:

— N-am nevoie să…

— Agent? spuse ea, sever.

El ridică o sprânceană, tresărind.

— E un ordin.

— Da, doamnă. Adică… doamnă.

Anthony spuse:

— Am să mă asigur eu de asta.

— O să-i mulţumiţi… Genevei din partea mea? Îmi place cartea.

— Aşa am să fac. Sachs îşi trecu geanta peste umăr şi porni spre uşă. Tocmai trecuse pragul când se opri brusc şi se întoarse. Ron?

— Şeie?

Se întoarse la căpătâiul patului, se aşeză din nou.

— Ron, ai spus că subiectul a fost lângă tine câteva minute.

— Duh.

— Ei bine, dacă nu-l vedeai fiindcă aveai sânge în ochi, de unde ai ştiut că era acolo?

Tânărul ofiţer se încruntă:

— A… da. E cevra ce am uitat să vă spun.

— Băiatul nostru are un obicei, Rhyme.

Amelia Sachs intră din nou în laborator.

— Ce anume?

— Fluieră.

— După taxiuri?

— Muzică. Pulaski l-a auzit. După ce încasase prima lovitură şi era întins la pământ, subiectul i-a luat arma şi, presupun, a petrecut câteva minute prinzând glonţul de ţigară. Cât timp făcea asta, fluiera. Foarte încet, a spus Ron, dar cu siguranţă fluiera.

— Niciun profesionist nu fluieră în timpul serviciului, spuse Rhyme,

— Aşa s-ar crede. Dar l-am auzit şi eu. La ascunzătoarea de pe Elizabeth Street. Am crezut că era radioul sau ceva – era bun.

— Cum se simte bobocul? întrebă Sellitto.

În ultima vreme nu-şi mai frecase pata de sânge invizibilă, dar era oricum tensionat.

— Doctorii spun că se va face bine. După aproximativ o lună de terapie. I-am spus să discute cu Terry Dobyns. Ron era destul de ameţit, dar era şi fratele lui acolo. El o să aibă grijă de Ron. E poliţist şi el. Geamăn identic.

Rhyme nu era surprins. Vocaţia de poliţist era adesea o trăsătură de familie. „Poliţai” ar fi putut fi numele unei gene umane.

Dar Sellitto clătină din cap aflând că avea un frate. Păru cu atât mai tulburat, de parcă ar fi fost vina lui că o întreagă familie fusese afectată de atac.

Însă nu aveau timp să se ocupe de demonii inspectorului. Rhyme spuse:

— În regulă, avem câteva informaţii noi. Să ne folosim de ele.

— Cum? întrebă Cooper.

— Uciderea lui Charlie Tucker rămâne cea mai apropiată pistă a noastră legată de Domnul Nouă-Unu-Zero. Deci, evident, adăugă criminalistul, sunăm în Texas.

— Să-i dăm bătaie, spuse Sachs, şi apăsă butonul difuzorului pe telefon.

SCENA DE LA POTTERS' FIELD
(1868)

- Taverna din cartierul Culmile Spânzurătorii – aflată în anii 1800 în Upper West Side, cartier mixt în anii 1860.
- E posibil ca Potters' Field să fi fost locul de întâlnire al lui Boss Tweed şi a altor politicieni corupţi din New York.

- Charles a venit aici pe 15 iulie 1868.
- Locul a ars din temelii după o explozie, se presupune că imediat după vizita lui Charles. Pentru a-i ascunde secretul?
- Cadavru în subsolul clădirii, bărbat, se presupune că a fost ucis de Charles Singleton.
    - Împuşcat în frunte cu pistol Navy Colt de calibru .36, încărcat cu glonţ de calibru .39 (tipul de armă deţinută de Charles Singleton).
    - Monede de aur
    - Bărbatul era înarmat cu un Derringer
    - Neidentificat
    - Avea un inel inscripţionat cu „Winskinskie".
        - Înseamnă „uşier" sau „portar" în limba indienilor Delaware.
        - În prezent se caută şi alte semnificaţii.

SCENA DIN EAST HARLEM (APARTAMENTUL MĂTUŞII GENEVEI)

- A folosit o ţigară şi un glonţ de 9 mm ca dispozitiv exploziv pentru a distrage atenţia poliţiştilor. Marca Merit, imposibil de identificat sursa.
- Amprente palmare: nu există.
- Doar amprente de mănuşi.
- Dispozitiv cu gaz otrăvitor:
    - Borcan de sticlă, staniol, sfeşnic. Imposibil de identificat sursa.
    - Cianură şi acid sulfuric. Niciuna nu conţine indicatori ai producătorului. Imposibil de identificat sursa.
- Lichid incolor similar cu cel găsit pe Elizabeth Street,
    - S-a determinat că e Murine.

- Mici aşchii de vopsea portocalie. Se da drept muncitor în construcţii sau drumuri?

SCENA DIN ASCUNZĂTOAREA DE PE ELIZABETH STREET

- A folosit o capcană electrică împotriva intruşilor.
- Amprente: nu există. Doar amprente de mănuşi.
- Camera şi monitorul de securitate; nu există niciun indiciu.
- Pachetul cu cărţi de tarot, din care lipseşte a douăsprezecea carte. Nu există niciun indiciu.
- Harta cu schiţa muzeului unde a fost atacata G. Settle şi clădirile de peste drum.
- Urme:
  - Falafel şi iaurt
  - Aşchii de lemn de pe birou cu urme de acid sulfuric pur
  - Lichid incolor, nu e exploziv. Trimis la laboratorul FBI.
  - S-a determinat că e Murine.
  - Alte fibre de frânghie. Coardă de strangulare?
  - Carbon pur găsit pe hartă.
- Ascunzătoarea a fost închiriată, plătită cu bani gheaţă, pe numele Billy Todd Hammil.
- Se potriveşte cu descrierea Subiectului 910, dar nu exista legături cu un Hammil adevărat.

SCENA DE LA MUZEUL AFRO-AMERICAN

- Pachetul pentru viol:
  - Carte de tarot, a douăsprezecea din pachet, Bărbatul Spânzurat, însemnând căutare spirituală
  - Pungă cu o fata zâmbitoare
  - Prea comună pentru a i se identifica sursa
  - Cuţit pentru cutii
  - Prezervative Trojan
  - Banda adezivă
  - Miros de iasomie
  - Obiect necunoscut cumpărat cu 5.95 $ Probabil căciulă de schi
  - Bonul de cumpărături, indicând că magazinul se află în oraşul New York, magazin mixt sau dugheană cu preţuri mici.
  - Cumpărate cel mai probabil dintr-un magazin de pe

Mulberry Street, Little Italy. Subiectul a fost recunoscut de vânzătoare.

- Amprente:
  - Subiectul a purtat mânuşi de latex sau vinil.
  - Amprentele de pe obiectele din pachetul pentru viol îi aparţineau unei persoane cu mâini mici, neidentificate în baza IAFIS. Se confirmă că îi aparţin vânzătoarei.

- Urme:
  - Fibre de frânghie de bumbac, unele cu urme de sânge uman. Pentru strangulare?
    - Trimise spre analiză la CODIS
    - Nu s-au găsit dale similare de ADN în CODIS.
  - Popcorn şi vată de zahăr cu urme de urină de câine

- Arme:
- Baston sau armă de arte marţiale
- Pistolul e un magnum de 22, North American Arms, model Black Widow sau Mini-Master
- Îşi confecţionează singur muniţia, gloanţe găurite umplute cu ace. Nu s-au găsit date similare în bazele IBIS sau DRUGFIRE.

- Motivul:
  - Neclar. Violul a fost probabil înscenat.
  - E posibil ca adevăratul mobil să fi fost cel de a fura microfişa cuprinzând numărul din 23 iulie 1868 al revistei *Coloreds' Weekly Illustrated* şi de a o ucide pe G. Settle din cauza interesului ei pentru articol, din motive necunoscute. Articolul era despre strămoşul ei Charles Singleton (vezi diagrama alăturată).
  - Bibliotecarul, victimă, a declarat că mai existase o persoană interesată să vadă articolul.

        - Se cer listele de convorbiri telefonice ale bibliotecarului pentru a verifica acest lucru. Nu exista niciun indiciu.
        - Se cer informaţii de la angajaţi cu privire la cealaltă persoana care dorea să vadă articolul
        - Nu există niciun indiciu.
    - Se caută un alt exemplar din respectivul articol.
        - Mai multe surse raportează că bărbatul a solicitat acelaşi articol. Nu există indicii privind identitatea sa. Majoritatea exemplarelor sunt distruse sau rătăcite. S-a găsit una (vezi graficul alăturat).
    - Concluzie: G. Settle e încă în pericol.
    - Motivul ar putea fi acela de a păstra ascuns faptul că strămoşul ei a descoperit că Amendamentul Paisprezece din Constituţie nu e valid, ceea ce ar ameninţa majoritatea legilor legate de drepturile şi libertăţile civile din SUA.

- Profilul incidentului trimis către sistemele VICAP şi NCIC.
    - Crima în Amarillo, TX, acum cinci ani, *Modus operandi* similar – scena crimei a fost trucată (aparent crima ritualică, motivul real necunoscut).
        - Victima era un gardian de închisoare ieşit la pensie.
        - Portretul robot a fost trimis la închisoarea din Texas.
        - Nerecunoscut
    - Crimă în Ohio, acum trei ani, *Modus operandi* similar – scena crimei a fost trucată (aparent agresiune sexuală, motivul real probabil execuţie la comandă). Elemente din dosar pierdute.

PROFILUL SUBIECTULUI 910

- Bărbat alb
- 1,80 m; 80 kg
- Vârstă mijlocie
- Voce comună
- S-a folosit de telefonul mobil pentru a se apropia de victimă.
- Poartă pantofi sport Bass, de cel puţin trei ani vechime, mărimea 44, maro-deschis. Piciorul drept uşor răsucit spre

exterior.
- Parfum de iasomie
- Pantaloni de culoare închisă
- Mască de schi de culoare închisă
- Dispus să atace persoane nevinovate pentru a-şi ucide victima şi a scăpa.
- E cel mai probabil ucigaş plătit.
- Posibil fost deţinut în închisoarea din Amarillo, TX.
- Vorbeşte cu accent de sudist.
- Are păr castaniu-deschis, tuns scurt, e proaspăt ras.
- Înfăţişare comună
- A fost văzut îmbrăcat într-un impermeabil de culoare închisă.
- Probabil nu e fumător înrăit.
- Lucrător în construcţii, amenajări, drumuri?
- Foloseşte Murine.
- Fluieră.

PROFILUL ANGAJATORULUI SUBIECTULUI 910

- Nu există informaţii în momentul de faţă.

PROFILUL COMPLICELUI SUBIECTULUI 910

- Bărbat de culoare
- Treizeci spre patruzeci de ani
- Înălţime 1,80 m
- Constituţie solidă
- Îmbrăcat în jachetă kaki de armată
- Fost puşcăriaş
- Şchiopătează
- Se crede că e înarmat.
- Proaspăt ras
- Bandană neagră
- Se aşteaptă martori suplimentari şi înregistrări de la camerele de supraveghere
- Înregistrarea nu e conclusivă, a fost trimisa la laborator pentru analiză.
- Pantofi de lucru vechi

PROFILUL LUI CHARLES SINGLETON

- Fost sclav, strămoş al lui G. Settle. Căsătorit, un fiu. A primit de la stăpânul sau o livadă în statul New York. A lucrat şi ca învăţător. A avut un rol important în prima parte a mişcării pentru drepturi civile.
- Charles a fost acuzat că ar fi comis un furt în 1868 – face subiectul articolului din microfişa furată.
- Se presupune că ar fi avut un secret ce ar putea avea legătură cu acest caz. Era îngrijorat că dezvăluirea secretului ar putea provoca o tragedie.
- A participat la întâlniri în cartierul Culmile Spânzurătorii din New York.
- Implicat în vreo activitate riscantă?
- A colaborat cu Frederick Douglas şi alţii pentru a obţine ratificarea Amendamentului Paisprezece la Constituţie.
- Infracţiunea, aşa cum a fost prezentata în *Coloreds' Weekly Illustrated:*
    - Charles este arestat de detectivul William Simms pentru furtul unei sume considerabile din Trustul pentru Foştii Sclavi din NY. A spart seiful Trustului, martorii l-au văzut plecând la scurt timp după. Uneltele sale au fost găsite în apropiere. Cea mai mare parte a banilor a fost recuperată. A fost condamnat la cinci ani închisoare. Nu exista informaţii despre el după condamnare. Se crede ca s-a folosit de relaţiile sale cu primii lideri ai mişcării pentru drepturi civile pentru a obţine acces la Trust.
- Corespondenţa lui Charles:
    - Scrisoarea 1, către soţie:

Privind: revoltele împotriva recrutării din 1863, puternic resentiment împotriva negrilor în întregul stat NY, linşaje, incendieri. Proprietăţile deţinute de negri sunt în pericol.

- Scrisoarea 2, către soţie: Charles la bătălia de la Appomattox de la sfârşitul Războiului Civil.
- Scrisoarea 3, către soţie: Implicat în mişcarea pentru drepturi civile. Ameninţat pentru eforturile sale. Tulburat de secretul său.
- Scrisoarea 4, către soţie: S-a dus la Potters' Field înarmat cu pistolul său pentru a face „dreptate". Rezultatele au fost catastrofale. Adevărul este ascuns acum în Potters' Field Toată această suferinţa a fost provocată de secretul

său.

— Alo?

— Bună, J.T. Sunt Lincoln Rhyme din New York.

Când vorbeai cu cineva care se prezenta cu iniţialele şi locuia în Texas – ca să nu mai vorbim de tonul său tărăgănat – aveai tendinţa să foloseşti cuvinte precum „hei” şi „ian ascult” foarte lesne.

— A, da, domnule, ce mai faceţi? Ştiţi, am citit despre dumneavoastră după ce am vorbit ultima dată. Nu ştiam că sunteţi celebru.

— A, sunt doar un fost funcţionar civil, spuse Rhyme, cu o modestie ce suna fals. Nici mai mult, nici mai puţin. Aţi mai reuşit ceva cu imaginea aia pe care v-am trimis-o?

— Îmi pare rău, detectiv Rhyme. Adevărul e că seamănă cu jumătate din tipii albi care şi-au făcut veacul pe aici. În plus, suntem ca majoritatea instituţiilor corecţionale – angajaţii noştri se schimbă în ritm rapid. Nu prea mai avem pe nimeni din perioada în care a fost ucis Charlie Tucker.

— Avem ceva mai multe informaţii despre el. Asta v-ar putea ajuta să mai reduceţi din potenţialii candidaţi. Aveţi o clipă?

— Ascult.

— S-ar putea să aibă probleme cu ochii. Foloseşte Murine cu regularitate. Poate e ceva recent, dar poate o făcea şi pe când era deţinut acolo. Şi credem că, eventual, obişnuia să fluiere.

— Să fluiere? Adică după femei şi dintr-astea?

— Nu, să fluiere o melodie. Cântece.

— Ok. OK. Staţi puţin. După cinci minute imposibil de lungi, reveni la telefon. Îmi pare rău. Nu-şi aminteşte nimeni nimic despre cineva care să fi fluierat sau să fi avut probleme cu ochii, nimeni anume. Dar o să căutăm în continuare.

Rhyme îi mulţumi şi închise. Fixă cu privirea panoul cu indicii, frustrat. La începutul anilor 1900, unul dintre cei mai mari criminalişti ai tuturor timpurilor, Edmond Locard, din Franţa, inventase ceea ce el numea „principiul schimbului”, conform căruia la fiecare scenă a crimei există un anumit schimb de probe, oricât de mărunt, între infractor şi scenă sau victimă. Descoperirea acelor probe era scopul criminalistului, însă principiul lui Locard nu mergea până acolo încât să garanteze că simplul fapt de a stabili legătura putea să te ducă la uşa infractorului.

Oftă. Ei bine, ştiuse că şansele erau slabe. Ce aveau? Un portret-robot vag, o posibilă afecţiune oculară, un posibil obicei, un resentiment împotriva unui gardian de închisoare.

„Ce altceva ar fi trebuit…?”

Rhyme se încruntă. Avea sub ochi cea de-a douăsprezecea carte din pachetul de tarot.

„Bărbatul Spânzurat nu se referă la o pedeapsă aplicată cuiva…"

Poate că nu, dar ilustra oricum un bărbat atârnând pe un eşafod.

În mintea lui se realiză o conexiune. Aruncă din nou o privire la indicii. Remarcă: bastonul, capcana de curent de pe Elizabeth Street, gazul otrăvitor, cele trei gloanţe trase în inimă, linşarea lui Charlie Tucker, fibrele de frânghie cu urme de sânge…

— O, la dracu'! strigă.

— Lincoln? Ce e?

Cooper îi aruncă o privire şefului său, îngrijorat.

Rhyme strigă:

— Comandă, reapelează!

Computerul răspunse pe monitor: „Nu am înţeles ce ai spus. Ce vrei să fac?"

— Reapelează numărul.

„Nu am înţeles ce ai spus."

— La dracu'! Mel, Sachs… *cineva* să apese butonul de reapelare.

Cooper făcu acest lucru şi, câteva minute mai târziu, criminalistul discuta din nou cu directorul închisorii din Amarillo:

— J.T., sunt tot eu, Lincoln.

— Da, domnule?

— Lasă-i deoparte pe deţinuţi. Vreau să ştiu despre *gardieni.*

— Gardieni?

— Cineva care s-a numărat printre angajaţii voştri. Cu probleme la ochi. Care fluiera. Şi e posibil să fi lucrat în aripa condamnaţilor la moarte înainte sau în jurul perioadei în care a fost ucis Tucker.

— Noi nu ne-am gândit deloc la *angajaţi.* Şi, iarăşi, cei mai mulţi dintre angajaţii noştri nu erau aici acum cinci, şase ani. Dar staţi puţin. Să întreb lumea.

Imaginea Bărbatului Spânzurat fusese cea care îi sugerase acest gând lui Rhyme. Apoi se gândise la armele şi tehnicile pe care le folosise Subiectul 910. Erau metode de execuţie: cianură în formă gazoasă, electricitate, spânzurare, execuţie prin împuşcare în inimă, precum în faţa unui pluton. Iar arma pe care o folosea pentru a-şi doborî victimele era un baston, de genul celor folosite de gardienii de închisoare.

O clipă mai târziu auzi:

— Hei, sunteţi pe fir, detectiv Rhyme?

— Dă-i bătaie, J.T.

— Evident, cineva s-a gândit că sună familiar. L-am sunat acasă pe unul dintre gardienii noştri pensionaţi, care a lucrat în echipa de execuţii. Îl cheamă Pepper. A fost de-acord să vină la birou să discute cu dumneavoastră. Locuieşte în apropiere. Trebuie să ajungă în câteva

minute. Vă sunăm noi imediat.

Aruncă din nou o privire spre cartea de tarot.

O schimbare de direcţie…

La capătul a zece minute insuportabile, sună telefonul.

Se făcură rapid prezentările. Halbert Pepper, ofiţer în retragere din cadrul Departamentului de Justiţie al statului Texas, vorbea pe un ton atât de tărăgănat încât, prin contrast, accentul lui J.T. Beauchamp aducea a engleză britanică:

— Mă gândii că poate reuşesc să vă ajut niţel.

— Spune-mi, zise Rhyme.

— Până acu' vreo cinci ani am avut un ofiţer de supraveghere a execuţiilor care se potriveşte cu ceea ce i-aţi descris lui J.T. Omu' avea probleme cu ochii şi fluiera de numa-numa. Eu pe-atunci taman eram aproape de pensionare, dar am lucrat cu el niţel.

— Cine era?

— Un tip de-l chema Thompson Boyd.

IV
Mortul viu

Capitolul 29

Vorbind la telefonul comutat pe difuzor, Pepper explică:

— Boyd a crescut prin zonă. Taică-su era sondor…

— De ţiţei?

— Muncitor, da, domnule. Mama era casnică. N-aveau alţi copii. O copilărie normală, s-ar fi zis. Destul de plăcută, din câte se aude. Vorbea întruna despre familia lui, îi iubea. Făcea multe pentru maică-sa, care-şi pierduse un braţ sau un picior, sau ceva într-un uragan. Avea întotdeauna grijă de ea. Odată, de exemplu, am auzit că un puşti de pe stradă şi-a bătut joc de ea, iar Boyd l-a urmărit şi l-a ameninţat că-i strecoară în pat un şarpe american cu clopoţei dacă nu-şi cerea scuze.

În fine, după liceu şi un an sau doi de facultate s-a dus o vreme să lucreze la firma unde era şi taică-său, până au început să dea oameni afară în masă. A fost concediat. Şi tatăl lui la fel. Vremurile erau grele şi pur şi simplu nu-şi găsea de lucru aici, aşa că a plecat din stat. Nu ştiu unde. Şi-a găsit de lucru la o închisoare. A început ca gardian de aripă. Apoi au fost ceva probleme – ofiţerul lor însărcinat cu execuţiile s-a îmbolnăvit, cred – şi nu era altcineva care să-i facă treaba, aşa că a făcut-o Boyd. Prăjeala a mers aşa bine…

— Poftim?

— Scuze. *Electrocutarea* a mers aşa de bine că i-au dat lui postul. A stat o vreme, dar s-a tot mutat din stat în stat, fiindcă era foarte căutat. A devenit expert în execuţii. Se pricepea la scaune…

— Scaune electrice?

— Da, domnule, ca bătrânul nostru Scânteiuş de-aici. Faimosul. Şi se pricepea şi la gaz, era expert la pregătirea camerei de gazare. Ştia şi să facă un laţ de spânzurătoare, şi puţini oameni din SUA au competenţe în *aşa* ceva, daţi-mi voie să spun. Postul de ofiţer de supraveghere a execuţiilor a devenit disponibil aici, iar el s-a grăbit să-l ocupe. Trecuserăm la injecţii letale, ca majoritatea celorlalte închisori, şi a devenit un geniu şi în domeniul ăsta. Chiar a studiat problema ca să le poată da replica protestatarilor. Îs unii care zic c-ar fi dureroase chimicalele astea. Eu unu' cred că ăia îs critici ignoranţi şi democraţi, care nu se obosesc să cerceteze faptele. E apă de ploaie. Adică, am avut nişte…

— În legătură cu Boyd? întrebă Lincoln Rhyme, nerăbdător.

— Da, domnule, scuze. Deci e aici şi lucrurile merg bine o vreme. Nimeni nu-l prea băga în seamă. Era parcă invizibil cumva. Tom Oarecare era porecla lui. Dar, în timp, ceva s-a întâmplat. Ceva s-a schimbat. După o vreme a început să se poarte ciudat.

— Cum aşa?

— Cu cât supraveghea mai multe execuţii, cu atât devenea mai nebun. Parcă tot mai gol şi mai gol. Înţelegeţi? Ca şi cum n-ar fi fost tocmai prezent. Să vă dau un exemplu: v-am spus că el şi ai lui erau foarte apropiaţi, se înţelegeau grozav. Se întâmplă ca ei să fie ucişi într-un accident de maşină, deodată cu mătuşa lui, iar Boyd nici măcar n-a clipit. La naiba, nici măcar nu s-a dus la înmormântare. S-ar fi spus că era în stare de şoc. Dar n-a fost aşa. Pur şi simplu nu părea să-i pese. Şi-a făcut tura ca de obicei şi, când lumea a aflat, l-au întrebat de ce era acolo. Mai erau două zile până la următoarea execuţie. Ar fi putut să-şi ia liber. Dar n-a vrut. A spus că se va duce mai încolo la mormintele lor. Nu ştiu dacă a făcut-o vreodată.

Vedeţi, era ca şi cum s-ar fi apropiat tot mai mult de *deţinuţi* – prea mult, credea o grămadă de lume. Aşa ceva nu se face. Nu-i sănătos. A început să nu mai stea cu ceilalţi gardieni şi-şi petrecea timpul alături de condamnaţi. Îi numea „oamenii mei". Se zvoneşte că odată s-a aşezat chiar în vechiul nostru scaun electric, care e într-un fel de muzeu. Doar ca să vadă cum e. A adormit acolo. Imaginaţi-vă.

Cineva l-a întrebat pe Boyd despre asta, despre cum era să fii aşezat într-un scaun electric. A zis că nu era nicicum. Că se simţise doar „oarecum amorţit". Spunea asta des, spre sfârşit. Se simţea amorţit.

— Spui că părinţii lui au fost ucişi? El s-a mutat în casa lor?

— Cred că da.

— Mai e acolo?

Texanii erau şi ei comutaţi pe difuzor, iar J.T. Beauchamp interveni:

— Verific eu, domnule. Îi puse cuiva o întrebare. Ar trebui să aflăm într-un minut, două, domnule Rhyme.

— Şi aţi putea să vă interesaţi despre alte rude de prin zonă?

— Da, domnule.

Sachs întrebă:

— Ţineţi minte să fi fluierat mult, ofiţer Pepper?

— Da, doamnă. Şi era cu adevărat bun la asta. Uneori le fluiera condamnaţilor un cântec sau două, înainte de execuţie.

— Şi cum e cu ochii lui?

— Şi asta, spuse Pepper. Thompson avea un bai cu ochii. Povestea e că supraveghea o execuţie – eu n-am fost acolo – şi ceva n-a mers bine. Se mai întâmpla uneori, când se folosea scaunul. A izbucnit un incendiu…

— Bărbatul care era executat? întrebă Sachs, tresărind.

— Exact, doamnă. Omu' a luat foc. Posibil să fi fost mort deja sau inconştient. Nu ştie nimeni. Încă se mai zbătea, dar toţi fac aşa. Aşa că Thompson dă buzna cu un pistol folosit în caz de revolte, vrea să-l împuşte pe bietu' om, să-i curme suferinţa. Acuma, asta nu face parte din protocol, să ştiţi de la mine. Se consideră crimă dacă omori un

condamnat înainte să moară conform mandatului de execuţie. Dar Boyd avea de gând s-o facă oricum. Nu putea să-l lase pe unul dintre „oamenii lui” să moară aşa. Dar focul s-a întins. S-a aprins izolaţia de pe cabluri sau ceva plastic ori altceva, iar Boyd a leşinat din cauza fumului. N-a văzut nimic o zi sau două.

— Şi deţinutul? întrebă Sachs.

— Thompson n-a fost nevoit să-l împuşte. L-a rezolvat curentul.

— Şi a plecat acum cinci ani? întrebă Rhyme.

— În legătură cu asta, rosti Pepper tărăgănat. Şi-a dat demisia. Cred că s-a dus altundeva, la vreo închisoare din partea central-vestică. N-am mai auzit nimica despre el după aia.

Partea central-vestică – poate Ohio. Locul unde avusese loc cealaltă crimă ce se potrivea profilului:

— Ia legătura cu cineva de la Instituţia de Corecţie din Ohio, îi şopti Rhyme lui Cooper, care dădu din cap şi luă un alt telefon.

— Cum rămâne cu Charlie Tucker, gardianul care a fost ucis? Boyd a plecat aproximativ în aceeaşi perioadă când a avut loc crima?

— Da, domnule, aşa e.

— Au avut conflicte ei doi?

Pepper spuse:

— Charlie a lucrat în subordinea lui Thompson timp de un an înainte de a se retrage. Atâta că Charlie era genul căruia noi îi spuneam orator biblic, un baptist de neînduplecat. Uneori îi bombarda pe condamnaţi cu pasaje întinse din Biblie, spunându-le că o s-ajungă în iad şi aşa mai departe. Lui Thompson nu-i plăcea asta.

— Deci poate că Boyd l-a ucis ca să se răzbune fiindcă le făcea zile negre deţinuţilor.

Oamenii mei…

— Posibil.

— Dar portretul-robot pe care l-am trimis? Era Boyd?

— J.T. tocmai mi l-a arătat, spuse Pepper. Şi da, e posibil să fi fost el. Deşi era mai mare, mai gras adică, pe atunci. Şi era ras în cap şi purta bărbiţă – mulţi dintre noi făceam asta, încercând să arătăm la fel de duri ca deţinuţii.

— În plus, zise directorul de închisoare, noi căutam deţinuţi, nu gardieni.

„Ceea ce a fost greşeala *mea*”, îşi spuse Rhyme furios.

— O, la naiba!

Era vocea directorului din nou.

— Ce e, J.T.?

— Fata mea s-a dus să scoată dosarul personal al lui Boyd. Şi…

— Lipseşte.

— Exact.

— Deci şi-a furat dosarul ca să ascundă orice legătură cu uciderea

lui Charlie Tucker, spuse Sellitto.

— Aşa aş zice, spuse J.T. Beauchamp.

Rhyme clătină din cap.

— Şi îşi făcea griji pentru amprente din cauză că fusese amprentat ca *angajat* al statului, nu ca infractor.

— Staţi puţin, spuse directorul pe un ton tărăgănat. Discută cu o femeie. Reveni la telefonul comutat pe difuzor. Tocmai am vorbit cu cineva de la registrul districtual. Boyd a vândut casa familiei sale acum cinci ani. Nu şi-a cumpărat nimic altceva în statul ăsta. Cel puţin, nu pe numele lui. Probabil a luat banii şi s-a făcut nevăzut… Şi nu ştie nimeni să aibă vreo rudă.

— Care e numele lui întreg? întrebă Rhyme.

Pepper spuse:

— Cred că iniţiala celui de-al doilea nume era G., dar nu ştiu de la ce venea. Apoi adăugă: Atâta o să spun despre el, Thompson Boyd ştia ce face. Cunoştea PE-ul de la cap la coadă.

— PE-ul?

— Protocolul de execuţie. E o carte mare de-a noastră, în care se prezintă toate detaliile despre cum să execuţi pe cineva. Îi obliga pe toţi cei care se ocupau de execuţii să memoreze cartea şi îi punea să îşi spună în permanenţă, cu voce tare: „Trebuie s-o fac ca la carte, trebuie s-o fac ca la carte". Thompson spunea întotdeauna că nu poţi s-o iei pe scurtătură când e vorba de moarte.

Mel Cooper închise telefonul.

— Ohio? întrebă Rhyme.

Tehnicianul încuviinţă din cap.

— Închisoarea de maximă securitate Keegan Falls. Boyd a lucrat acolo doar un an. Directorul şi-l aminteşte fiindcă avea probleme cu ochii şi într-adevăr fluiera. A spus că Boyd le-a făcut probleme încă de la început. Se lua la bătaie cu gardienii din cauza tratamentului aplicat deţinuţilor şi petrecea mult timp socializând cu aceştia, ceea ce era împotriva regulamentului. Directorul crede că îşi aduna contacte pe care să le folosească ulterior pentru a-şi găsi clienţi ca ucigaş plătit.

— Cum ar fi să-l cunoască pe cel care l-a angajat să-l ucidă pe martorul ăla.

— Poate.

— Şi dosarul de angajare *de acolo?* A fost furat?

— Lipseşte, da. Nimeni nu ştie unde locuia şi nimic altceva despre el. A devenit invizibil.

Tom Oarecare…

— Ei bine, nu mai e problema celor din Texas sau Ohio. E problema *noastră.* Fă o căutare completă.

— Am înţeles.

Cooper execută căutarea standard – titluri de proprietate, înregistrare la registrul auto, hoteluri, amenzi de circulaţie, taxe… totul. După cincisprezece minute sosiră rezultatele. Existau mai multe persoane cu numele Thompson G. Boyd şi o persoană T.G. Boyd. Dar vârstele şi semnalmentele lor nu semănau deloc cu cele ale suspectului. Tehnicianul încercă şi cu grafii alternative ale numelor şi obţinu aceleaşi rezultate.

— Porecle sau nume alternative? întrebă Rhyme.

Majoritatea infractorilor profesionişti, în special ucigaşii plătiţi, foloseau nume alternative. Acestea erau alese, de regulă, precum parolele la computere şi ATM-uri – reprezentau o anumită variaţie a unui nume care avea o oarecare semnificaţie pentru infractor. Odată ce le descopereai, nu-ţi venea să crezi cât se simplă fusese alegerea. Dar încercarea de a le ghici era, de regulă, imposibilă. Cu toate acestea, încercară. Schimbară între ele numele mic şi cel de familie („Thompson" era, desigur, mai comun ca nume de familie). Cooper apelă chiar şi la un generator de anagrame pentru a rearanja literele din „Thompson Boyd", dar nu găsi nimic care să se potrivească în bazele de date.

„Nimic îşi spuse Rhyme, chinuit de frustrare. Ştim cum îl cheamă, ştim cum arată, ştim că e în oraş… Dar nu putem să-l *găsim* naibii."

Sachs miji ochii, privind indiciile strânse, şi îşi plecă într-o parte capul. Spuse:

— Billy Todd Hammil.

— Cine? întrebă Rhyme.

— Numele pe care l-a folosit pentru a închiria ascunzătoarea de pe Elizabeth Street.

— Ce-i cu el?

Ea răsfoi printre câteva hârtii. Ridică privirea.

— A murit acum şase ani.

— Se spune şi unde.

— Nu. Dar pun pariu că e în Texas.

Sachs sună din nou la închisoare şi întrebă de Hammil. O clipă mai târziu închise telefonul şi dădu din cap.

— Asta e. A omorât un vânzător într-un magazin cu preţuri reduse, acum doisprezece ani. Boyd a supravegheat execuţia lui. Se pare că are o legătură bizară cu oamenii pe care i-a ucis. Şi modul lui de operare are legătură cu perioada în care era ofiţer de execuţii. De ce n-ar fi valabil şi pentru identităţile lui?

Rhyme nu ştia şi nici nu-i păsa despre „legăturile bizare", dar oricare ar fi fost motivul lui Boyd, sugestia lui Sachs avea o oarecare logică. Lătră:

— Faceţi rost de o listă cu toţi cei pe care i-a executat şi confruntaţi-o cu registrul auto de aici. Începeţi cu cei din Texas, apoi vom trece şi

la alte state.

J.T. Beauchamp le trimise o listă cu şaptezeci şi nouă de prizonieri la a căror moarte Thompson Boyd asistase în calitate de ofiţer de execuţii în Texas.

— Atât de mulţi? întrebă Sachs, încruntându-se. Deşi Sachs nu ar fi ezitat nicio clipă să tragă ca să ucidă atunci când era vorba de salvat vieţi, Rhyme ştia că avea oarecare dubii legate de pedeapsa cu moartea, fiindcă era adesea hotărâtă în urma unor procese ce presupuneau probe circumstanţiale sau incorecte, sau uneori chiar modificate intenţionat.

Rhyme se gândi la alte implicaţii ale numărului de execuţii: că undeva pe parcursul a aproape optzeci de execuţii, Thompson Boyd îşi pierduse complet capacitatea de a distinge între viaţă şi moarte.

„Se întâmplă ca ei să fie ucişi într-un accident de maşină… Iar Boyd nici măcar n-a clipit. La naiba, nici măcar nu s-a dus la înmormântare."

Cooper confruntă numele bărbaţilor condamnaţi şi executaţi cu registrele guvernamentale.

Nimic.

— Rahat! izbucni Rhyme. Va trebui să aflăm în ce alte state a lucrat şi pe cine a executat acolo. O să dureze o veşnicie. Apoi îi veni o idee. Stai puţin. Femei.

— Poftim? întrebă Sachs.

— Încearcă numele femeilor pe cure le-a executat. Cu variaţii.

Cooper luă această listă, mai scurtă, şi confruntă numele, cu toate variantele de scriere, cu registrul auto computerizat.

— OK, s-ar putea să avem ceva aici, spuse tehnicianul entuziasmat. Acum opt ani, o femeie pe nume Randi Rae Silling – o prostituată – a fost executată în Amarillo fiindcă jefuise şi omorâse doi clienţi. Există o persoană cu acelaşi nume de familie şi în registrul auto al New Yorkului, dar e bărbat, Randy scris cu Y şi al doilea nume R-A-Y. Vârsta şi descrierea se potrivesc. Adresa e în Queens – Astoria. Are un Buick Century albastru, de trei ani.

Rhyme ordonă:

— Trimiteţi pe cineva în civil să arate portretul-robot şi să discute cu vreo câţiva vecini.

Cooper îl sună pe inspectorul adjunct – şeful secţiei locale de poliţie 114. Secţia sa era cea de care aparţinea şi Astoria, un cartier în mare parte grecesc. Îi dădu câteva detalii legate de caz, apoi îi trimise pe e-mail portretul lui Boyd. Inspectorul adjunct spuse că avea să trimită câţiva agenţi în civil care să-i interogheze discret pe chiriaşii din locuinţa lui Randy Silling.

Pe parcursul unei jumătăţi de oră tensionate – în care nu aflară nimic de la echipa de interogatorii din Queens – Cooper, Sachs şi

Sellitto luară legătura cu birourile de evidenţă a populaţiei din Texas, Ohio şi New York, căutând orice ar fi putut afla despre Boyd, sau Hammil, sau Silling.

Nimic.

Într-un final primiră din nou un telefon de la inspectorul de la Secţia 114:

— Căpitane? întrebă bărbatul. Mulţi ofiţeri cu vechime încă i se mai adresau lui Rhyme cu vechiul titlu.

— Ascult.

— Doi oameni ne-au confirmat că omul vostru locuieşte la adresa din registrul auto, spuse bărbatul. Cum doriţi să ne organizăm priorităţile în abordare, domnule?

„Rangurile superioare”, oftă Rhyme. Renunţă să dea o replică acidă limbajului birocratic şi se mulţumi să răspundă, uşor distrat:

— Să mergem să-l încolţim.

Capitolul 30

O duzină de ofiţeri tactici din cadrul Unităţii de Intervenţie se plasau pe poziţii în spatele blocului de apartamente cu şase etaje al lui Thompson Boyd, de pe Fourteenth Street, din Astoria, Queens.

Sachs, Sellitto şi Bo Haumann se aflau la postul de comandă improvizat în grabă în spatele unui microbuz al Unităţii de Intervenţie, fără însemne speciale.

— Am ajuns, Rhyme, şopti Sachs în microfonul ei.

— Dar *el* e acolo? întrebă criminalistul nerăbdător.

— Trupele P&M sunt pe poziţii… Stai puţin. Primesc un raport.

Un agent din cadrul unităţii de Percheziţii şi Monitorizare veni la ei.

— Aţi aruncat o privire înăuntru? întrebă Haumann.

— Negativ, domnule. A mascat ferestrele din faţă.

Agentul P&M din Echipa 1 arătă că se apropiase de ferestrele din faţă ale apartamentului cât de mult îndrăznise; cea de-a doua echipă ocolise prin spate. Acum poliţistul adăugă:

— Am auzit sunete, voci, apă curgând. Şi copii, s-ar părea.

— Copii, la naiba, bombăni Haumann.

— Posibil să fi fost televizorul sau radioul. Pur şi simplu nu ştiu sigur.

Haumann dădu din cap.

— Postul de comandă către P&M 2. Raportaţi.

— P&M 2. E o crăpătură mică pe lângă draperie – dar nu prea mult. Nu e nimeni în dormitorul din spate din câte am văzut. Dar unghiul e îngust. Sunt lumini în faţă. Se aud voci, cred. Muzică, terminat.

— Se văd jucării de copii sau ceva?

— Negativ. Dar nu am decât un unghi vizual de zece grade asupra dormitorului. Doar atât se vede, terminat.

— Mişcare?

— Negativ, terminat.

— Recepţionat. Infraroşii?

Detectoarele cu infraroşii pot detecta poziţia animalelor, a oamenilor sau a altor surse de căldură din interiorul unei clădiri.

Un al treilea tehnician P&M proiectă o imagine asupra apartamentului.

— Înregistrez indicatori de căldură, dar sunt prea slabi pentru a stabili exact sursa, terminat.

— Sunete, terminat?

— Scârţâituri şi murmure. Ar putea fi stabilizarea structurii, utilităţi, sistemul de încălzire şi aerul condiţionat. Sau ar putea fi el, mergând de colo-colo sau foindu-se într-un scaun. Presupun că e

acolo, dar nu vă pot spune unde. A baricadat foarte bine apartamentul, terminat.

— OK, P&M, continuaţi monitorizarea. Încheiat.

Sachs rosti în microfonul ei:

— Rhyme, ai recepţionat ceva din asta?

— Cum aş fi putut? răspunse el iritat.

— Tehnicienii cred că există activitate în apartamentul lui.

— Ultimul lucru de care avem nevoie e un schimb de focuri, bombăni el. O confruntare tactică era una dintre cele mai eficiente modalităţi de a distruge urme şi alte indicii de la o scenă a crimei. Trebuie să conservăm cât mai multe probe posibil – ar putea fi singura noastră şansă de a afla cine l-a angajat şi cine e complicele lui.

Haumann examina din nou apartamentul din priviri. Nu păru încântat. Iar Sachs – care era pe jumătate ofiţer tactic în suflet – înţelegea de ce. Avea să fie o arestare dificilă, care să necesite mulţi poliţişti. Subiectul avea două ferestre în faţă, trei în spate şi şase în lateral. Boyd ar fi putut sări cu uşurinţă prin oricare dintre ele şi să încerce să fugă. Mai era şi o clădire învecinată, la doar un metru douăzeci distanţă – i-ar fi fost uşor să sară de pe acoperiş dacă reuşea să ajungă acolo. Totodată, ar fi fost protejat din spate de faţada înaltă a clădirii şi ar li putut să tragă în oricine se afla jos. Peste drum, faţă în faţă cu apartamentul ucigaşului, erau alte case. Dacă se ajungea la un schimb de focuri, un glonţ rătăcit ar fi putut cu uşurinţă să rănească ori să ucidă vreun trecător. Boyd ar fi putut să tragă şi intenţionat mai multe focuri asupra acelor clădiri, în speranţa de a răni oameni la întâmplare. Sachs îşi amintea că Boyd obişnuia să tragă în oameni nevinovaţi doar pentru a crea o diversiune. Nu aveau motive să creadă că avea să procedeze diferit în cazul de faţă. Aveau să fie nevoiţi să securizeze toate acele locuinţe înainte de intervenţie.

Haumann transmise prin staţie:

— Tocmai am introdus un agent pe hol. Nu sunt camere precum cele pe care le avea Boyd pe Elizabeth Street. Nu va şti că venim. Ofiţerul tactic adăugă însă sumbru: Doar dacă nu cumva are alt mijloc de supraveghere. Şi s-ar putea să fie aşa, cunoscându-l pe nenorocitul acesta.

Sachs auzi şuieratul unei respiraţii lângă ca şi se întoarse. Îmbrăcat cu echipamentul antiglonţ şi atingând distrat mânerul pistolului său de serviciu, bine înfipt în toc, Lon Sellitto examina apartamentul. Şi el părea tulburat. Dar Sachs îşi dădu seama imediat că nu dificultatea unei intervenţii în locuinţă era cea care îl deranja. Vedea cât e de sfâşiat. În calitate de anchetator cu grad superior, nu avea niciun motiv să facă parte dintr-o echipă de intervenţie – de fapt, dat fiind fizicul său greoi şi abilităţile rudimentare de trăgător, ar fi avut toate motivele din lume să *nu* se implice într-o intervenţie în forţă.

Dar logica nu avea nimic de-a face cu adevăratul motiv pentru care se afla acolo. Văzându-l cum duce din nou mâna la obraz, obsedant, şi freacă pata fantomatică de sânge şi ştiind că, în acel moment, retrăia episodul zilei de ieri, când îşi descărcase arma accidental, şi cel în care Barry fusese împuşcat mortal în faţa sa, Sachs înţelese. Pentru Lon Sellitto sosise momentul luatului la trântă.

Expresia îi aparţinuse tatălui ei, care făcuse numeroase fapte curajoase ca agent de poliţie, dar dovedise, probabil, cel mai mare curaj în cursul ultimei sale lupte, cea împotriva cancerului care îl omorâse, fără a-l fi învins însă. Fiica lui era deja poliţistă pe-atunci, iar el se obişnuise să-i dea sfaturi profesionale. Odată îi spusese că avea să se afle, uneori, în situaţii în care nu va avea de ales decât să facă faţă de una singură unor riscuri sau provocări:

— Eu îi spun „moment de luat la trântă", Amie. Ceva ce trebuie să reuşeşti prin forţă. Lupta asta ar putea fi împotriva unui infractor, ar putea fi împotriva unui partener. Ar putea fi chiar împotriva întregului departament de poliţie din New York.

Uneori, îi spusese, cea mai dificilă bătălie se ducea în sufletul tău.

Sellitto ştia ce să facă. *Trebuia* să fie primul care să intre pe uşă.

Dar după incidentul de ieri de la muzeu era paralizat de teamă gândindu-se la asta.

Momentul luatului la trântă… Avea să-i facă faţă sau nu?

Haumann îşi împărţi acum ofiţerii de intervenţie în trei echipe şi trimise alţi câţiva agenţi la colţurile străzii să oprească traficul şi încă unul în umbrele de lângă intrarea principală a clădirii ca să surprindă pe oricine s-ar fi întâmplat să intre în clădire – şi care să fie pregătit să-l prindă chiar şi pe Boyd dacă se întâmpla să iasă cu vreo treabă, fără a suspecta nimic. Un poliţist urcă pe acoperiş. Alţi câţiva agenţi din trupele de intervenţie asigurară apartamentele învecinate cu ale lui Boyd – în caz că încerca să fugă, aşa cum o făcuse pe Elizabeth Street.

Haumann îi aruncă o privire lui Sachs.

— Intri cu noi?

— Da, replică ea. Trebuie cineva să securizeze locul de la scena crimei. Încă nu ştim cine l-a angajat pe nemernicul ăsta şi trebuie să aflăm.

— Din care echipă vrei să faci parte?

— Oricare ar fi cea care intră pe uşa din faţă, spuse ea.

— Aia e echipa lui Jenkins.

— Da, domnule.

Le explică apoi despre locuinţele de peste drum şi le aminti că era posibil ca Boyd să tragă în civilii aflaţi acolo în încercarea de a se salva. Haumann dădu din cap.

— Am nevoie de cineva care să securizeze acele locuinţe, cel puţin

să-i ţină pe oameni departe de ferestrele din faţă şi să nu-i lase să iasă în stradă.

Nimeni nu-şi dorea această sarcină, desigur. Dacă agenţii din Unitatea de Intervenţie ar fi fost cowboy, ceea ce le cerea Haumann acum era să se ofere cineva voluntar pentru a fi bucătar.

Liniştea fu întreruptă de o voce:

— La naiba, o s-o fac eu! Era Lon Sellitto. E perfect pentru un moş ca mine.

Sachs îi aruncă o privire scurtă. Detectivul tocmai dăduse bir cu fugiţii în momentul luatului la trântă. Îşi pierduse curajul. Oferi un rânjet nepăsător, poate cel mai trist zâmbet pe care îl văzuse Sachs vreodată.

Vorbind în microfon, şeful Unităţii de Intervenţie spuse:

— Către toate echipele, ocupaţi-vă poziţiile în perimetrul de asediu. Agenţii P&M, anunţaţi-mă imediat ce apare vreo schimbare în perimetru, terminat.

— Recepţionat. Încheiat.

Sachs rosti în microfon:

— Intrăm, Rhyme. O să te-anunţ ce se întâmplă.

— Am înţeles, spuse el rapid.

Nu mai schimbară niciun alt cuvânt. Lui Rhyme nu-i plăcea când ea intra în luptă. Dar ştia cât de hotărâtă era, cât de mult o înfuria orice ameninţare la adresa unei persoane nevinovate, cât era de important pentru ea să se asigure că oameni precum Thompson Boyd nu rămâneau neprinşi. Asta făcea parte din firea ei, iar el nu i-ar fi sugerat niciodată să stea deoparte în astfel de momente.

Dar asta nu însemna că era bucuros.

Dar apoi gândurile despre Lincoln Rhyme păliră când începură să-şi ocupe poziţiile.

Sachs şi Sellitto urcau pe alee, ea pentru a se alătura echipei de intervenţie, el pentru a merge mai departe la locuinţele de peste drum şi a-i pune la adăpost pe oamenii de acolo. Rânjetul fals al locotenentului dispăruse. Faţa îi arăta umflată şi era punctată de picături de transpiraţie, în ciuda aerului răcoros. Se şterse, scărpină pata invizibilă de sânge şi o observă pe Sachs privindu-l.

— Nenorocita asta de vestă antiglonţ. Mi-e cald.

— O urăsc, spuse Sachs.

Înaintară în acelaşi ritm pe alee, până se apropiară de partea din spate a apartamentului lui Boyd, unde tocmai veneau să se instaleze agenţii. Brusc îl apucă pe Sellitto de braţ şi îl trase în spate.

— Ne urmăreşte cineva…

Dar când se apropiară de clădire, Sachs se împiedică de un sac de gunoi şi căzu, rănindu-şi piciorul. Icni, tresărind de durere şi protejându-şi genunchiul.

— Eşti bine?

— Sunt în regulă, spuse ea ridicându-se în picioare cu o strâmbătură. Anunţă în staţie, pe o voce gâtuită. Cinci-opt-cinci-opt, am văzut mişcare la o fereastră la etajul doi, în spatele clădirii. Unitatea P&M, puteţi confirma?

— Nu sunt ostili. E unul dintre oamenii noştri cel pe care îl vezi, terminat.

— Recepţionat. Încheiat.

Sachs pomi înainte, şchiopătând.

— Amelia, eşti rănită.

— Nu-i nimic.

— Spune-i lui Bo.

— Nu-i nicio problemă.

Faptul că suferea de artrită era bine cunoscut în cercul ei de apropiaţi – Rhyme, Mel Cooper şi Sellitto –, dar cam atât. Făcea mari eforturi pentru a-şi ascunde boala, îngrijorată că superiorii ierarhiei ar fi scos-o pe tuşă din motive medicale dacă aflau. Băgă mâna în buzunarul pantalonilor şi scoase un pachet de analgezice, îl deschise cu dinţii şi înghiţi pilulele fără apă. În staţia radio auzi vocea lui Haumann:

— Toate echipajele, adunarea, terminat.

Sachs înainta spre echipa de la intrarea principală. Şchiopătatul i se agravase.

Sellitto o trase deoparte.

— Nu poţi să intri.

— Nu se pune problema să mă năpustesc peste el şi să-l pun la pământ, Lon. O să mă ocup doar de securizarea scenei.

Detectivul se întoarse spre microbuzul post de comandă, sperând să găsească pe cineva cu care să se consulte în această situaţie, dar Haumann şi restul îşi ocupaseră deja poziţiile.

— E mai bine. E în regulă.

Înainta şchiopătând.

Unul dintre ofiţerii din echipa A o întrebă în şoaptă pe Sachs:

— Sunteţi gata?

— Da.

— Ba nu, nu e. Sellitto se întoarse spre ofiţer. Ea o să se ocupe de îndepărtarea civililor. Intru eu cu voi.

— Dumneavoastră?

— Da, eu. E vreo nenorocită de problemă?

— Nu, domnule.

— Lon, şopti ea, sunt în regulă.

Detectivul cel masiv răspunse:

— Ştiu destule despre o scenă a crimei cât să pot securiza perimetrul. Rhyme mă bate la cap de ani de zile ca să învăţ.

— N-o să am de alergat.

— Da, poate că nu, dar ai putea să te arunci în poziţie de luptă dacă te ia în vizor cu nenorocitul ăla de pistol al lui?

— Da, aş putea, răspunse ea ferm.

— Ei bine, nu prea cred. Aşa că lasă discuţiile şi asigură-te că toţi civilii din preajmă sunt în siguranţă.

Îşi strânse pe el vesta antiglonţ şi-şi scoase arma.

Ea ezită.

— E un ordin, detectiv.

Ea îi aruncă o privire întunecată. Dar oricât de independentă ar fi fost Sachs – unii ar fi spus chiar „rebelă” –, fiica de poliţist de patrulă îşi cunoştea locul în ierarhia NYPD. Spuse:

— În regulă… dar poftim, ia ăsta.

Îşi scoase pistolul Glock cu cincisprezece gloanţe şi i-l dădu, împreună cu un cartuş suplimentar. Ea luă revolverul lui cu şase gloanţe.

El coborî privirea spre automatul negru şi masiv. Era un pistol cu trăgaci fin precum aripa unei molii. Dacă mânuia greşit această armă, aşa cum făcuse pe Elizabeth Street cu o zi în urmă, putea cu uşurinţă să se omoare sau să omoare pe cineva din echipa de intervenţie. Frecându-şi din nou obrazul, Sellitto aruncă o privire spre apartament. Şi se grăbi să se alăture celorlalţi.

Traversând strada pentru a securiza apartamentele şi casele, Sachs aruncă o privire în spate şi îi urmări plecând. Se întoarse şi-şi continuă drumul spre apartamentele şi casele de peste drum.

Şchiopătatul dispăruse.

De fapt, singura durere pe care o simţea era dezamăgirea că nu făcea parte din echipa de intervenţie. Dar fusese nevoită să însceneze căderea şi rănirea. De dragul lui Lon Sellitto. Nu putea concepe nicio altă modalitate de a-l salva decât forţându-l să îşi asume sarcina. Evaluase riscul presupus de intrarea lui în echipă şi hotărâse că nu era o ameninţare prea mare nici pentru el, nici pentru altcineva – existau întăriri din belşug, toată lumea purta vestă antiglonţ şi aveau să-l ia prin surprindere pe infractor. Sellitto demonstrase şi o oarecare capacitate de a-şi controla teama. Îşi aminti prudenţa cu care ţinuse şi examinase pistolul Glock, felul în care privirea sa ageră cercetase apartamentul infractorului.

Dar, în orice caz, nu prea avea de ales. Sellitto era un poliţist grozav. Dar dacă rămânea sperios, avea să înceteze cu totul să mai fie poliţist, iar asta ar fi însemnat sfârşitul pentru el. Acele aşchii de îndoială de sine aveau tendinţa să-ţi infecteze tot sufletul. Sachs ştia asta; se lupta şi ea cu ele, în permanenţă. Dacă nu reintra acum în luptă, avea să se dea bătut.

Grăbi pasul; în fond, *chiar* avea o sarcină importantă aici,

securizarea locuinţelor de peste drum, şi trebuia să se mişte repede; echipa de intervenţie avea să intre din clipă în clipă. Sachs începu să sune pe la uşi şi să scoată oamenii din camerele din faţă şi să se asigure că rămâneau înăuntru deocamdată, cu uşile încuiate. Îl contactă prin staţie pe Bo Haumann, folosind frecvenţa tactică sigură şi îi spuse că locuinţele din imediata vecinătate erau securizate; avea să continue cu cele mai îndepărtate, din ambele capete ale străzii.

— OK, noi intrăm, spuse bărbatul scurt, şi închise.

Sachs îşi continuă drumul. Observă că îşi înfipsese unghia în degetul mare. Reflectă asupra ironiei: Sellitto era neliniştit înainte de a intra în luptă; Amelia Sachs era tensionată când trebuia să stea la adăpost de rele.

Capitolul 31

Lon Sellitto îi urma pe cei patru poliţişti, urcând scările slab luminate până la palierul de la etajul doi, unde se afla apartamentul.

Respirând cu dificultate din cauza urcuşului, se opri, trăgându-şi răsuflarea. Agenţii tactici se grupară laolaltă, aşteptând ca Haumann să-i anunţe că alimentarea cu energie electrică a apartamentului fusese întreruptă – nu-şi doreau alte electrocutări.

În timp ce aşteptau, detectivul cel masiv purtă o discuţie interioară: „Eşti gata pentru asta?"

„Gândeşte-te bine. Acum e momentul să decizi. Pleci sau rămâi?"

Tap, tap, tap…

Toate i se învolburau prin minte: sângele stropindu-l, dezgustător, acele din glonţ sfâşiind carnea. Ochii căprui ce fuseseră plini de viaţă, apoi sticlind a moarte o clipă mai târziu. Valul îngheţat de panică absolută când se deschisese uşa de la subsolul clădirii de pe Elizabeth Street şi pistolul lui se descărcase cu o explozie uriaşă, plină de forţă, făcând-o pe Amelia Sachs să se crispeze, ducând mâna la armă, în vreme ce glonţul desfăcuse bucăţi de piatră din zid, la doar câteva zeci de centimetri de ea.

„Glonţul din nenorocitul de pistol al meu!"

„Ce se întâmplă?" se întrebă. Îşi pierduse nervul? Râse amar în sinea sa, comparând genul de nerv la care se gândea el cu cel al lui Lincoln Rhyme, al cărui nerv fizic, din coloana sa vertebrală, fusese efectiv distrus. „Ei bine, Rhyme s-a descurcat al naibii de bine cu ceea ce i s-a întâmplat. Eu de ce nu pot?"

Era o întrebare căreia trebuia să-i găsească răspuns, căci dacă intra în acţiune acum şi ceda nervos sau dădea greş în arestare din nou, era posibil să moară oameni. Probabil chiar ar fi murit, dat fiind faptul că urmăreau un infractor dur ca piatra.

Dacă rămânea în urmă, dacă se retrăgea din misiune, cariera lui s-ar fi sfârşit, dar cel puţin nu ar fi pus în pericol pe nimeni altcineva.

„Poţi s-o faci?" se întrebă.

Liderul de echipă spuse:

— Intrăm în circa treizeci de secunde. Spargem uşa, ne despărţim şi verificăm apartamentul. Puteţi intra după aceea să securizaţi scena crimei. Sunteţi de-acord?

„Să plec ori să rămân? se întrebă locotenentul. Poţi pur şi simplu să cobori la parter. Asta va fi tot. Renunţi la insignă, te angajezi drept consultant în securitate la vreo firmă. Te alegi cu salariu dublu. Nu vei mai fi niciodată ţinta unui foc de armă."

Tap. Tap, tap…

„N-ai să mai vezi ochi tresărind şi viaţa stingându-se în ei la doar câţiva centimetri de tine.”

Tap…

— Sunteţi de acord? repetă liderul.

Sellitto îi aruncă o privire poliţistului.

— Nu, şopti. Nu.

Ofiţerul de la Unitatea de Intervenţie se încruntă.

Detectivul spuse:

— Spargeţi uşa cu berbecul, apoi intru eu. Primul.

— Dar…

Sellitto murmură:

— Ai auzit ce-a spus detectivul Sachs. Infractorul ăsta nu e pe cont propriu. Avem nevoie de tot ce putem găsi care să ne ducă la mizerabilul care l-a angajat. Eu voi şti ce să caut şi pot securiza scena dacă el încearcă s-o dea peste cap.

— Daţi-mi voie să mă consult cu superiorii, spuse bărbatul nesigur.

— Ofiţer, spuse detectivul calm, aşa stau lucrurile. Eu sunt de rang mai mare aici.

Liderul de echipă îl privi pe adjunctul său. Ridicară din umeri.

— Este… decizia dumneavoastră.

Sellitto presupuse că, iniţial, cel de-al doilea cuvânt din propoziţie ar fi trebuit să fie „înmormântarea”.

— Imediat ce se întrerupe curentul, intrăm, spuse ofiţerul de la unitatea de intervenţie.

Îşi puse masca de gaze. Restul agenţilor îşi puseră şi ei măştile, la fel şi Sellitto. Prinse pistolul Glock al lui Sachs – ţinându-şi degetul *în afara* gărzii trăgaciului – şi se lipi de perete, lângă uşă.

Auzi în cască:

— Întrerupem curentul în trei… doi… unu.

Conducătorul îl bătu pe umăr pe poliţistul cu berbecul de spart uşi. Bărbatul cel masiv lovi uşa cu avânt, iar aceasta se deschise cu zgomot.

Însufleţit de adrenalină, uitând de orice altceva în afară de infractor şi probe, Sellitto intră în forţă, urmat de ofiţerii tactici, care îl acoperiră, deschizând uşile cu piciorul şi verificând încăperile. Cea de-a doua echipă intră prin bucătărie.

Nu văzură nicio urmă imediată de Boyd. Pe un televizor mic rula o emisiune – sursa de voci şi, cel mai probabil, sursa de căldură şi zgomot pe care o detectaseră cei din unitatea P&M.

Cel mai probabil.

Dar poate că nu.

Aruncând o privire în stânga şi-n dreapta când intră în sufragerie, şi nevăzând pe nimeni, Sellitto se duse direct spre biroul lui Boyd, pe care se aflau teancuri înalte de probe: hârtii, muniţie, mai multe

plicuri, bucăţi de cabluri de plastic, un temporizator digital, borcane cu lichid şi cu praf alb, un radio pe tranzistori, frânghie. Folosind un şerveţel, Sellitto verifică atent un dulăpior de metal aflat lângă birou, căutând capcane. Nu găsi niciuna şi îl deschise, observând alte borcane şi cutii. Alte două pistoale. Câteva teancuri de bancnote noi – aproape 100 000 de dolari, estimă detectivul.

— Camera e verificată, anunţă unul dintre poliţiştii de la Unitatea de Intervenţie.

Apoi se auzi altcineva, dintr-o altă cameră.

În sfârşit, o voce:

— Aici liderul echipei A, către postul de comandă, am verificat scena, terminat.

Sellitto râse cu voce tare. Reuşise. Înfruntase demonul care îl torturase, oricare ar fi fost el.

„Dar să nu devii prea îngâmfat, îşi spuse, punând în buzunar pistolul Glock al lui Sachs. Ai urcat în caruselul ăsta dintr-un motiv anume, ţii minte? Ai de lucru. Aşa că securizează naibii probele."

Examinând apartamentul din priviri, îşi dădu seama că îl deranja ceva.

Ce anume?

Examină bucătăria, holul, biroul. Ce era ciudat? Ceva nu era în regulă.

Apoi îşi dădu seama.

Radio pe tranzistori?

Se mai fabrica aşa ceva? Ei bine, chiar dacă da, rareori mai vedeai câte unul, acum că existau atâtea aparate sofisticate şi ieftine: casetofoane, CD-playere, MP3-uri.

„Rahat. E o capcană, un dispozitiv exploziv!" Şi era aşezat chiar lângă un borcan mare cu lichid incolor, având deasupra un dop de sticlă, ceea ce, după cum ştia Sellitto de la orele de chimie, era un recipient folosit pentru acid.

— Hristoase!

Cât timp avea până sărea în aer? Un minut, două?

Sellitto se întinse în faţă şi luă radioul, intră în baie, băgându-l în chiuvetă.

Unul dintre ofiţerii tactici întrebă:

— Ce e…?

— Avem un dispozitiv exploziv improvizat! Ieşiţi din apartament! strigă detectivul, dându-şi jos masca de gaze.

— Ieşi dracului! strigă ofiţerul.

Sellitto îl ignoră. Când confecţionează dispozitive explozive improvizate, oamenii nu se obosesc niciodată să-şi ascundă amprentele sau alte indicii, fiindcă după explozia dispozitivului cea mai mare parte a probelor este distrusă. Cunoşteau identitatea lui

Boyd, desigur, dar era posibil să existe pe dispozitiv urme sau alte amprente care i-ar fi dus, poate, la cel care îl angajase sau la complicele său.

— Anunţaţi unitatea de genişti, transmise cineva.

— Taci. Sunt ocupat.

Radioul avea un buton de pornit/oprit, dar nu avea încredere că aşa se dezactiva încărcătura explozivă. Crispându-se, detectivul desfăcu încet carcasa de plastic din partea din spate a radioului.

„Cât timp, cât timp?"

Cât i-ar lua lui Boyd, în mod rezonabil, să intre în apartament şi să dezarmeze capcana?

Dând jos capacul din spate şi aplecându-se deasupra radioului, Sellitto se trezi că are în faţă jumătate de baton de dinamită – nu un exploziv plastic, dar mai mult decât suficient de puternic pentru a-i smulge mâna şi a-l orbi. Nu exista niciun ecran. Doar bombele din filme aveau temporizatoare digitale uşor de citit care afişau timpul rămas până la zero. Sellitto ţinu batonul de dinamită nemişcat cu o unghie – pentru a se asigura că nu şterge eventuale amprente. Începu să desfacă detonatorul de pe dinamită.

Întrebându-se cât de sofisticat fusese subiectul (cei care se ocupau serios de confecţionarea bombelor utilizau detonatoare secundare pentru a-i lichida pe cei precum Sellitto, care îşi băteau joc de ceea ce creaseră ei), trase detonatorul de pe dinamită.

Nu existau detonatoare secundare sau alte…

Explozia, un bang uriaş şi răsunător, produse un sunet ce se propagă în toată baia, reverberând de pe bucăţile de gresie.

— Ce-a fost asta? întrebă Bo Haumann prin staţie. A tras cineva? Sunt focuri de armă? Către toate unităţile, raportaţi.

— Explozie în baia locuinţei subiectului, anunţă cineva. Trimiteţi ambulanţă la scena crimei, servicii medicale de urgenţă la scena crimei,

— Negativ, negativ. Calmaţi-vă, toată lumea. Sellitto îşi ţinea degetele arse sub un jet de apă rece. Am nevoie doar de un pansament steril.

— Dumneavoastră sunteţi, locotenente?

— Da. A sărit în aer detonatorul. Boyd avea o capcană menită să distingă probele. Am salvat cea mai mare parte din ea… Îşi băgă degetele sub braţ şi strânse. Futu-i, ce ustură!

— Cât de mare era dispozitivul? întrebă Haumann.

Sellitto aruncă o privire spre biroul din încăperea alăturată.

— Suficient de mare cât să arunce spectaculos în aer ceva ce seamănă cu un borcan de patru litri cu acid sulfuric, aş crede. Şi văd câteva borcane cu praf. Probabil cianură. Ar fi spulberat cea mai mare parte a probelor – şi pe oricine s-ar fi aflat prin preajmă.

O parte dintre membrii Unităţii de Intervenţie îi aruncară lui Sellitto o privire plină de recunoştinţă. Unul dintre ei spuse:

— Frate, ăsta-i un infractor pe care vreau să-l arestez personal.

Haumann, rămas prototipul poliţistului detaşat, întrebă practic:

— Care e statusul subiectului?

— Nici urmă de el. Căldura detectată prin infraroşii era de la frigider, televizor şi razele soarelui reflectate pe mobilă, se pare, transmise unul dintre poliţişti.

Sellitto aruncă o privire asupra încăperii şi transmise prin radio:

— Am o idee, Bo.

— Spune.

— Hai să reparăm uşa repede. Rămânem eu şi câţiva băieţi înăuntru, îi evacuăm pe toţi restul de pe stradă. S-ar putea să se întoarcă în scurt timp. Îl înhăţăm atunci.

— Recepţionat, Lon. Îmi place. Să-i dăm bice. Cine se pricepe la tâmplărie?

— Mă ocup eu, spuse Sellitto. E un hobby de-al meu. Doar faceţi-mi rost de nişte unelte. Şi ce rahat de echipă de intervenţie e asta? N-are nimeni un nenorocit de pansament steril?

Cu câteva case mai jos de apartamentul lui Boyd, Amelia Sachs asculta schimburile transmise în legătură cu operaţiunea de intrare în forţă. Se părea că planul ei legat de Sellitto funcţionase, probabil – chiar mai bine decât sperase. Nu era tocmai sigură ce se întâmplase, dar era clar că făcuse ceva îndrăzneţ şi detecta o oarecare încredere nou descoperită în vocea lui.

Confirmă mesajul privind planul de a retrage toate unităţile de pe stradă şi de a aştepta ca Boyd să se întoarcă, apoi adăugă că avea să-i avertizeze şi pe ultimii locuitori de peste drum de ascunzătoarea acestuia şi, după aceea, avea să se alăture celorlalţi în operaţiunea de punere sub supraveghere. Bătu la uşa din faţă şi îi spuse femeii care deschise să nu intre în partea din faţă a casei până nu auzea că se putea ieşi în siguranţă. Poliţia desfăşura o acţiune peste drum.

Ochii femeii erau larg deschişi.

— E periculos?

Sachs îi oferi replica standard: „Ne luăm doar măsuri de precauţie, nu aveţi de ce să vă alarmaţi” şi aşa mai departe. Nimic specific, liniştitor. Jumătate din munca unui poliţist ţine de relaţii publice. Uneori, *cea mai mare parte* din munca unui poliţist. Sachs observase jucării de copii în curtea femeii. Erau acasă în acel moment?

În acel moment, Sachs văzu un bărbat ieşind de pe o alee dinspre capătul străzii. Mergea încet înspre apartament, ţinând capul plecat, purtând o pălărie. Şi un palton lung. Nu-i vedea faţa.

Femeia îi spunea pe un ton îngrijorat:

— Acum suntem doar eu şi prietenul meu. Copiii sunt la şcoală. De obicei vin acasă pe jos, dar ar trebui să mergem după ei?

— Doamnă, bărbatul acela, de peste drum?

Ea făcu un pas în faţă şi îi aruncă o privire.

— El?

— Îl cunoaşteţi?

— Sigur. Locuieşte în clădirea aia de acolo.

— Cum îl cheamă.

— Larry Tang.

— A, e chinez?

— Cred că da. Sau japonez sau ceva de genul.

Sachs se relaxă.

— *El* nu-i implicat în nimic, nu-j aşa? întrebă femeia.

— Nu, nu e. În ceea ce-i priveşte pe copiii dumneavoastră, probabil ar fi bine să…

O, Isuse…

Privind dincolo de femeie, Amelia Sachs se holbă într-unul din dormitoarele căsuţei, ce era în curs de renovare. Pe perete erau pictate câteva personaje din desene animate. Unul dintre ele era din *Winnie-the-Pooh* – personajul Tigger.

Nuanţa portocalie a vopselei se potrivea perfect cu nuanţa probelor pe care le găsise lângă apartamentul mătuşii Genevei din Harlem: portocaliu aprins.

Apoi aruncă o privire pe podeaua din holul de la intrare. Pe un pătrat de ziare se afla o pereche veche de pantofi. Maro-deschis. Reuşi să vadă eticheta din interior. Erau marca Bass. Aproximativ mărimea 44.

Amelia Sachs înţelese brusc că prietenul la care se referise femeia era Thompson Boyd, iar apartamentul de peste drum nu era locuinţa lui, ci doar o altă ascunzătoare. Motivul pentru care era goală în acel moment, desigur, era faptul că se afla undeva chiar în această casă.

Capitolul 32

Amelia Sachs îşi spuse: „Scoate-o afară pe femeie. Ochii ei nu sunt vinovaţi. Ea nu face parte din asta”.

Îşi spuse: „Desigur, Boyd e înarmat”.

Îşi spuse: „Iar eu tocmai mi-am dat automatul Glock pe un nenorocit de pistol cu şase gloanţe”.

„Scoate-o de aici. Rapid.“

Mâna lui Sachs aluneca discret spre brâu, unde se afla micuţul pistol al lui Sellitto.

— A, încă ceva, doamnă, spuse ea calm. Am văzut o camionetă mai sus pe stradă. Mă întrebam dacă îmi puteţi spune cui îi aparţine.

„Ce era zgomotul acela?” se întrebă Sachs. Ceva dinăuntrul casei. Metalic. Dar nu ca sunetul unei arme, un clinchet slab.

— O camionetă?

— Da, nu se vede de aici. E în spatele acelui copac. Sachs se dădu în spate, făcându-i semn să vină în faţă. Aţi putea ieşi să aruncaţi o privire, vă rog? Ne-ar ajuta mult.

Femeia însă rămase unde se afla, în prag, aruncând o privire spre dreapta. De unde se auzise sunetul:

— Iubito? Femeia se încruntă. Care e problema?

Clinchetul, înţelese Sachs brusc, fusese produs de jaluzele orizontale. Boyd auzise conversaţia cu prietena lui şi privise pe fereastră. Văzuse un membru al echipei de intervenţie sau o maşină de poliţie lângă ascunzătoarea lui.

— E foarte important, încercă Sachs. Dacă aţi putea doar…

Dar femeia înlemni, căscând larg ochii:

— Nu! Tom! Ce faci…?

— Doamnă, veniţi aici! strigă Sachs, scoţând pistolul Smith & Wesson. Acum! Sunteţi în pericol!

— Ce faci cu ăla? Tom! Se dădu înapoi din faţa lui Boyd, dar rămase în coridor, ca un iepure surprins de lumina farurilor. Nu!

— La pământ! şopti Sachs aspru, aruncându-se în poziţie ghemuită şi avansând în casă. Boyd, ascultă-mă, strigă Sachs. Dacă ai o armă, las-o jos. Arunc-o undeva la vedere. Apoi culcă-te la podea. Şi asta acum! Sunt o duzină de ofiţeri afară!

Tăcere, cu excepţia hohotelor de plâns ale femeii.

Sachs execută o fentă rapidă, aruncând o privire după colţ, spre stânga, rămânând ghemuită. Îl văzu pe bărbat cu colţul ochiului, cu chipul calm, ţinând în mână un pistol negru şi mare. Nu pistolul magnum North American de calibru 22. ci unul automat, care avea probabil gloanţe cu putere de oprire şi o capacitate a încărcătorului de

circa cincisprezece gloanţe. Se strecură din nou la adăpost. Boyd se aşteptase să fie o ţintă mai înaltă şi cele două gloanţe pe care le trase trecură pe lângă ea, deşi la doar câţiva centimetri, aruncând în aer bucăţi de tencuială şi aşchii de lemn. Bruneta ţipa cu fiecare răsuflare, complet ieşită din fire, mutându-şi privirea de la Sachs la locul unde se afla Boyd.

— Nu, nu, nu!

Sachs îi strigă:

— Aruncă-ţi arma!

— Tom, te rog? Ce se întâmplă?

Sachs îi strigă:

— La podea, doamnă!

Urmă un moment îndelungat de tăcere deplină. Ce voia Boyd să facă? Părea că stă pe gânduri ce să facă mai departe.

Apoi trase un singur glonţ.

Inspectorul tresări. Însă glonţul trecu la mare distanţă pe lângă ea. Ratăcomplet peretele unde stătea Sachs.

Dar, după cum se dovedi, Boyd nici măcar nu ţintise spre ea, iar glonţul îşi atinse într-adevăr ţinta.

Bruneta se prăbuşea în genunchi, cu mâinile pe coapsa, din care ţâşnea sânge:

— Tom, şopti. De ce?… O, Tom.

Se rostogoli pe spate şi continuă să-şi strângă piciorul, icnind de durere.

Exact ca la muzeu, Boyd împuşcase pe cineva pentru a distrage atenţia poliţiei, pentru a-i da o şansă să scape. Dar de data asta era prietena lui.

Sachs auzi zăngănit de sticlă când Boyd sări printr-o fereastră, spărgând-o, ca să se salveze.

Femeia murmura în continuare cuvinte pe care Sachs nu le putea auzi. Îl contactă pe Haumann prin staţie şi îi transmise starea şi poziţia ei, iar el trimise imediat o ambulanţă şi întăriri. Apoi îşi spuse: „Va dura câteva minute până să ajungă aici ambulanţa. *Trebuie* s-o salvez. Un garou ar încetini sângerarea. Pot să-i salvez viaţa”.

Dar apoi: „Nu. Nu-l las să scape”. Privi rapid de după colţ, ascunsă, şi îl văzu pe Boyd sărind de pe fereastra din hol în curtea laterală.

Sachs ezită, privind-o din nou pe femeie. Îşi pierduse cunoştinţa, iar mâna îi căzuse de pe rana îngrozitoare de la picior. Deja sub trunchiul ei se forma o baltă de sânge.

„Hristoase…”

Porni spre ea. Apoi se opri. „Nu. Ştii ce trebuie să faci.“ Amelia Sachs fugi la fereastra laterală. Aruncă o privire afară, mişcându-se din nou rapid, în caz că el ar fi aşteptat-o. Dar nu, Boyd se aştepta ca ea să o salveze pe femeie. Sachs îl văzu fugind cu toată viteza pe aleea

pavată, îndepărtându-se de locuinţă, fără a privi înapoi.

Privi în jos. O săritură de un metru optzeci până la sol. Povestea ei despre durerea de la căzătură, pe care i-o spusese lui Sellitto cu douăzeci de minute în urmă, era falsă; durerea cronică însă nu era.

O, frate.

Se caţără pe pervaz, curăţat de sticla spartă, şi-şi scoase picioarele afară, apoi se împinse. Încercând să amortizeze şocul aterizării, Sachs îşi ţinu genunchii îndoiţi. Dar sărise de la înălţime şi, când ateriză, piciorul stâng cedă, iar ea se rostogoli pe pietriş şi iarbă, ţipând de durere.

Respirând cu greutate, se chinui să se ridice în picioare şi porni după Boyd, încetinită de un şchiopătat real de data aceasta. „Dumnezeu te pedepseşte dacă minţi", îşi spuse.

Croindu-şi drum printr-un şir de tufişuri anemice, Sachs ieşi din curte intrând pe o alee ce se întindea prin spatele caselor şi al apartamentelor. Privi în dreapta şi-n stânga. Nici urmă de el.

Apoi, la vreo trei metri în faţa ei, văzu o uşă mare de lemn deschizându-se. Asta era tipic pentru zonele mai vechi din New York – garaje neîncălzite, individuale, înşirate de a lungul aleilor în spatele şirurilor de case. Era logic ca Boyd să-şi ţină maşina într-un garaj; cei din echipa de percheziţii şi monitorizare nu o găsiseră nicăieri pe lângă blocurile din împrejurimi. Alergând în faţă cât de repede putea, Sachs contactă postul de comandă prin staţie şi raportă locul unde se afla Boyd.

— Recepţionat, cinci-opt-cinci-opt. Suntem pe drum, terminat.

Avansând nesigur pe strada pavată, deschise încărcătorul pistolului Smittie al lui Sellitto şi se strâmbă văzând că acesta se număra printre deţinătorii mai prudenţi de pistoale; locul de sub cocoş era gol.

Cinci gloanţe.

Împotriva pistolului automat al lui Boyd, cu de trei ori mai multe gloanţe şi eventual şi un încărcător sau două de rezervă, în buzunar.

Alergând spre intrarea pe alee, auzi sunetul unui motor ce pornea şi, o clipă mai târziu, Buickul albastru ieşi cu spatele spre ea. Aleea era prea îngustă pentru ca Boyd să poată întoarce dintr-o manevră, aşa că era nevoit să oprească, să dea în faţă, apoi din nou în spate. Asta îi oferi lui Sachs şansa de a se apropia în fugă de garaj până la un metru optzeci sau doi.

Boyd termină manevra şi, folosind uşa de la garaj ca scut între el şi Sachs, acceleră, îndepărtându-se rapid.

Sachs se aruncă brusc pe pavaj şi văzu că singurul loc unde putea ţinti era sub un spaţiu îngust de la uşa garajului: în roţile din spate.

Culcată, Sachs ţinti spre roata din dreapta.

Una dintre regulile schimburilor de focuri în mediu urban era de a nu trage niciodată dacă nu „ştiai fundalul", adică unde ar fi ajuns

glonţul dacă nu nimereai ţinta – sau dacă trecea prin ţintă şi mergea mai departe. Când maşina lui Boyd se îndepărtă de ea, Sachs se gândi la acest protocol timp de o fracţiune de secundă, apoi – gândindu-se la Geneva Settle – inventă o regulă proprie: „Nu-l las pe ratatul ăsta să scape”.

Tot ce putea face pentru a controla tirul era să ţintească într-un punct jos, astfel încât glonţul să ricoşeze în sus şi să se înfigă în caroseria maşinii, dacă rata.

Armând pistolul pentru foc cu foc, pentru ca apăsarea trăgaciului să fie mai fină, ţinti şi trase două focuri, al doilea ceva mai sus decât primul.

Gloanţele zburară pe sub uşa garajului şi cel puţin unul găuri anvelopa roţii din dreapta spate. Când maşina derapă spre dreapta şi se lovi în forţă de zidul de cărămidă al aleii, Sachs se ridică şi porni în fugă spre maşina lovită, cu chipul schimonosit de durere. Ajunsă la uşa garajului, se opri şi privi în jur. Se dovedi că *ambele* roţi din dreapta aveau pană; o nimerise şi pe cea din faţă. Boyd încercă să îndepărteze maşina de zid, dar roata din faţă era îndoită şi blocată lângă şasiu. Coborî, balansându-şi pistolul în faţă şi-n spate, căutând-o pe cea care trăsese.

— Boyd! Aruncă arma!

El răspunse trăgând cinci sau şase focuri spre uşă. Sachs răspunse cu un glonţ, care lovi caroseria maşinii la doar câţiva centimetri de el, apoi se rostogoli spre dreapta şi se ridică rapid, observând că Boyd fugea de ea, intrând pe strada din spate.

De data asta vedea fundalul – un zid de cărămidă de peste drum, aflat la mare distanţă – şi trase încă un foc.

Dar chiar în clipa în care detonă pistolul, Boyd viră într-o parte, de parcă s-ar fi aşteptat la asta. Glonţul zbură pe lângă el, din nou la câţiva centimetri distanţă. Trase şi el, un baraj de focuri, iar ea se aruncă din nou la pământ pe pavajul murdar, făcându-şi praf staţia radio. Boyd dispăru după colţ, la stânga.

Îi mai rămăsese doar un glonţ. „Ar fi trebuit să folosesc doar unul pentru roţi”, îşi spuse furioasă, ridicându-se şi alergând după el cât de tare îi permitea piciorul dureros. Se opri scurt la colţ, în punctul unde aleea se intersecta cu trotuarul, aruncând o privire rapidă spre stânga. Îi văzu silueta solidă îndepărtându-se în fugă de ea.

Puse mâna pe staţia Motorola şi apăsă butonul de transmisie. Nu, era mort. Rahat. Să sune la 112 de pe mobil? Erau prea multe de explicat, n-avea suficient timp cât să transmită un mesaj. Probabil că cineva dintr-una dintre clădiri sunase în legătură cu împuşcăturile. Îl urmări în continuare pe Boyd, cu răsuflarea tăiată, paşii ei răsunând pe pavaj.

La intersecţia îndepărtată, de la capătul lotului, opri o maşină de

poliţie. Agenţii nu coborâră; nu auziseră împuşcăturile şi nu ştiau că ucigaşul şi Sachs erau aici. Boyd ridică privirea şi îi văzu. Se opri brusc şi sări peste un gard mic, apoi se ascunse sub scările unui bloc de apartamente ce duceau la etajul întâi. Sachs îl auzi izbind ceva, când el încercă să spargă uşa apartamentului de la subsol.

Sachs le făcu un semn cu mâna agenţilor de poliţie, dar aceştia măsurau strada din priviri şi nu o văzură.

În acel moment, un cuplu de tineri ieşi pe uşa din faţă a apartamentului aflat exact faţă în faţă cu Boyd, peste drum. Închizând uşa în urma lor, tânărul îşi trase fermoarul de la vestă, căci vremea era răcoroasă, iar femeia îl prinse de braţ. Începură să coboare scările.

Sunetul izbiturilor încetă.

O, nu… Sachs înţelese ce urma să se întâmple. Nu-l vedea pe Boyd, dar ştia ce avea să facă. Îi luase în vizor pe cei doi tineri acum. Avea să-l împuşte pe unul sau pe amândoi, să le fure cheile şi să se strecoare în apartamentul lor – sperând din nou că poliţiştii aveau să-şi împartă forţele ca să se îngrijească de răniţi.

— La pământ! strigă Sachs.

Aflaţi la aproape treizeci de metri distanţă, cei doi tineri nu o auziră.

În acel moment, Boyd îşi aţintea probabil pistolul asupra lor, aşteptând să se apropie.

— La pământ!

Sachs se ridică şi porni şchiopătând spre ei.

Cuplul o observă, dar nu reuşi să înţeleagă ce spunea. Se opriră, încruntându-se.

— La pământ! repetă ea.

Bărbatul îşi făcu mâna pâlnie la ureche, clătinând din cap.

Sachs se opri, inspiră adânc şi trase ultimul glonţ într-o pubelă de metal aflată la circa şase metri de cuplu.

Femeia ţipă şi se întoarseră, urcând în grabă scările şi intrând în apartament. Uşa se trânti în urma lor.

Cel puţin reuşise să…

Un bloc de calcar explodă chiar lângă Sachs, stropind-o cu plumb fierbinte şi bucăţi de piatră. O jumătate de secundă mai târziu auzi bubuitul pistolului lui Boyd.

Urmă încă un foc, apoi un altul, obligând-o pe Sachs să dea înapoi, sub tirul de gloanţe ce loveau la doar câteva zeci de centimetri de ea. Înaintă nesigur prin curte, împiedicându-se de un gărduleţ de sârmă de vreo treizeci de centimetri înălţime şi câteva ornamente de grădină din ghips, căprioare şi pitici. Un glonţ o lovi în vestă, tăindu-i răsuflarea cu forţa impactului. Se aruncă la pământ pe un strat al grădinii. Alte gloanţe loviră în apropiere. Apoi Boyd se întoarse spre agenţii de poliţie ce tocmai ieşeau din maşină. Ciurui maşina de

poliţie cu mai multe gloanţe, găurind cauciucurile şi obligându-i pe poliţişti să se adăpostească în spatele maşinii. Agenţii nu puteau să intervină, dar cel puţin anunţaseră atacul, cel mai probabil, şi întăririle erau pe drum.

Ceea ce însemna, desigur, că Boyd nu avea decât o singură opţiune – să vină spre ea. Sachs se ascunse în spatele unor tufişuri, la adăpost. Boyd îşi încetase tirul, dar îi auzea paşii apropiindu-se. Era la vreo şaizeci de centimetri distanţă, estimă ea. Apoi la treizeci. Era sigură că, din clipă în clipă, avea să-i vadă chipul, urmat de ţeava pistolului. Apoi avea să moară…

Boc.

Boc.

Ridicându-se într-un cot, îl văzu pe ucigaş în apropiere, izbind uşa unui alt apartament de la subsol, care începea, treptat, să cedeze. Chipul îi era bizar de calm – precum cel al Bărbatului Spânzurat din cartea de tarot pe care intenţionase s-o lase lângă cadavrul Genevei. Credea probabil că o nimerise pe Sachs, fiindcă ignora locul unde căzuse şi se concentra să spargă uşa – singura cale de salvare rămasă. Privi în spate o dată sau de două ori, spre capătul îndepărtat al blocului, de unde poliţiştii în uniformă avansau spre el – deşi încet, fiindcă se întorcea ocazional şi trăgea spre ei.

Şi el avea să rămână fără muniţie în scurt timp, socoti ea. Probabil că…

Boyd scoase încărcătorul din pistol şi băgă un altul în locul lui. Reîncărca.

Aşa, bine…

Putea să rămână unde se afla, în siguranţă, şi să spere că toţi ceilalţi poliţişti îl vor ajunge din urmă înainte să fugă.

Dar Sachs se gândi la bruneta care zăcea însângerată în casa ei – care poate murise deja. Se gândi la poliţistul electrocutat, la bibliotecarul ucis cu o zi în urmă. Se gândi la tânărul boboc Pulaski, cu faţa stâlcită în bătaie şi însângerată. Şi, mai ales, se gândi la biata tânără Geneva Settle, care avea să fie în pericol în fiecare clipă câtă vreme Boyd era liber şi bântuia pe străzi. Strângând în mână pistolul descărcat, luă o hotărâre.

Thompson Boyd izbi din nou, cu putere, uşa de la subsol. Începea să cedeze. Avea să intre şi să…

— Nu mişca, Boyd. Aruncă arma.

Clipind surprins din ochii ce îl usturau, Thompson întoarse capul. Coborî piciorul, care fusese ridicat pentru o nouă lovitură.

Ei bine, ce e asta?

Ţinându-şi pistolul jos, îşi întoarse încet capul şi o privi. Da, după cum crezuse, era femeia pe care o văzuse ieri-dimineaţă la scena

crimei din biblioteca muzeului. Prinsă într-o mişcare de du-te-vino, du-te-vino, ca un şarpe american cu clopoţei. Păr roşcat, costum alb. Cea pe care o privise cu plăcere, admirând-o. Avea multe de admirat la ea, îşi spuse. Şi era şi o bună trăgătoare.

Era surprins să o vadă încă în viaţă. Era convins că o nimerise vreun glonţ în cursul ultimului tir.

— Boyd, am să trag. Aruncă pistolul şi întinde-te pe trotuar.

Boyd îşi spuse că după încă vreo câteva izbituri uşa avea să cedeze. De acolo ar fi fugit pe aleea din spatele apartamentului. Sau poate cei care locuiau acolo aveau maşină. Putea lua cheile şi putea să îi împuşte pe ocupanţi, să-i rănească, să distragă atenţia mai multor poliţişti. Să fugă.

Dar, desigur, era o întrebare la care trebuia să răspundă mai întâi: femeia mai avea muniţie în armă?

— Mă asculţi, Boyd?

— Deci tu eşti. Strânse din ochi, care îl usturau. Nu mai folosise Murine în ultima vreme. M-am gândit că s-ar putea să fii tu.

Ea se încruntă. Nu ştia la ce se referea. Poate se întreba dacă o mai văzuse uneori, întrebându-se de unde o cunoştea.

Boyd evită cu grijă să se mişte. Trebuia să lămurească asta. Să o împuşte sau nu? Dar dacă făcea o mişcare cât de mică spre ea, iar ea mai avea gloanţe, avea să-l împuşte. Ştia asta fără urmă de îndoială. Femeia asta nu avea nici urmă de scrupule.

Te-ar ucide cu o sărutare…

Cântări în minte situaţia. Pistolul ei era un Smith & Wesson special de calibru 38. Trăsese cinci focuri. Thompson Boyd număra întotdeauna focurile (ştia că el, personal, mai avea încă opt în încărcătorul din pistol şi un alt încărcător de paisprezece gloanţe în buzunar).

Oare ea îşi reîncărcase pistolul? Iar dacă nu, mai avea sau nu un glonţ?

Unii poliţişti păstrau o cameră goală sub cocoşul revolverului în cazul puţin probabil că l-ar scăpa accidental, făcându-l să se descarce. Dar ea nu părea a fi genul acela de persoană. Se pricepea prea bine la pistoale. Nu ar fi scăpat niciodată arma accidental, în plus, se ocupa de aspecte tactice, deci ar fi avut nevoie de toate gloanţele posibile. Nu, nu era genul de poliţist care să umble cu un pistol din care să lipsească vreun glonţ.

— Boyd, n-am de gând să repet!

Pe de altă parte, reflectă el, pistolul ăsta nu era al ei. Ieri, la muzeu, avea la şold un pistol automat, un Glock. Chiar şi acum avea la centură tocul unui Glock. Oare pistolul Smittie era o armă de rezervă? Pe vremuri, când toţi poliţiştii aveau pistoale cu încărcător de şase gloanţe, îşi luau uneori un al doilea pistol pe care îl purtau într-un toc

la gleznă. Dar mai nou, de când cu pistoalele automate în care intrau cel puţin douăsprezece gloanţe şi două încărcătoare suplimentare la centură, de regulă nu se mai oboseau să poarte o a doua armă.

Nu, putea pune pariu că fie îşi pierduse pistolul automat, fie îl împrumutase cuiva, luându-l pe acesta în schimb, ceea ce însemna că, probabil, *nu* avea un încărcător de rezervă. Următoarea întrebare: Oare persoana care îi *împrumutase* pistolul Smittie obişnuia să păstreze o cameră goală sub cocoş? La această întrebare nu putea ghici răspunsul, desigur.

Deci totul se reducea la ce fel de persoană era ea. Boyd îşi aminti de ea la muzeu, cum o privise căutând ca un şarpe cu clopoţei. Se gândi la ea pe holul din faţa ascunzătorii de pe Elizabeth Street, spărgând uşa în căutarea lui. Se gândi la cum îl urmărise acum – lăsând-o pe Jeanne să moară de la rana făcută de glonţ în coapsa ei.

Decise. Femeia mergea la cacialma. Dacă ar fi avut un glonţ, l-ar fi împuşcat deja.

— Ai rămas fără muniţie, o anunţă. Se întoarse spre ea şi ridică pistolul.

Ea se strâmbă, iar pistolul îi căzu moale pe lângă corp. Boyd avusese dreptate. Ar fi trebuit s-o ucidă? Nu, doar să tragă cât s-o rănească. Dar unde era cel mai bun loc? Dureros şi potenţial fatal. Ţipetele şi o baie de sânge, asta ar fi atras foarte multă atenţie. Îşi menaja un picior; avea să tragă în cel care o durea, în genunchi. După ce o punea la pământ, avea să mai tragă un glonţ în umăr. Şi să fugă.

— Deci ai câştigat, spuse ea. Ce urmează? Mă iei ostatică?

Boyd nu se gândise la asta. Ezită. Avea rost? I-ar fi prins bine? De regulă, ostaticii însemnau mai degrabă belele decât beneficii.

Nu, era mai bine s-o împuşte. Începu să apese pe trăgaci în vreme ce ea se aplecă să arunce pistolul pe trotuar, învinsă. El îi aruncă o privire, gândindu-se: „Ceva nu e în regulă aici… Ce e?”

Femeia ţinuse revolverul în mâna stângă. Dar tocul era pe şoldul drept.

Privirea lui Thompson reveni asupra ei şi icni când văzu strălucirea cuţitului ce se răsucea în aer spre faţa lui.

Femeia scosese cuţitul cu mâna dreaptă în scurtul răstimp cât el aruncase o privire spre pistolul ei.

Briceagul automat nu se înfipse în el, nici măcar nu-l tăie – mânerul fu cel care îl izbi în obraz – dar ea i-l aruncase direct în ochii lui suferinzi. Thompson se feri instinctiv, ridicând arma pentru a se apăra. Înainte să apuce să se dea înapoi să ţintească, femeia se năpustise asupra lui, legănând o piatră pe care o luase din grădină. Simţi o lovitură năucitoare în tâmplă şi icni de durere.

Apăsă o dată pe trăgaci şi arma se descărca. Dar glonţul îşi ratăţinta şi, înainte să apuce să mai tragă o dată, piatra îl lovi peste mâna

dreaptă. Pistolul căzu la pământ. Urlă şi-şi prinse protector degetele rănite.

Crezând că va încerca să ajungă la pistol, încercă să-şi pună corpul în calea ei. Dar ea nu era interesată de pistol. Avea singura armă care-i trebuia; o piatră îl izbi din nou peste faţă.

— Nu, nu… Încercă s-o lovească, dar era mare şi puternică şi o altă lovitură cu piatra îl făcu să cadă în genunchi, apoi pe-o parte, răsucindu-se pentru a se feri de lovituri. Stai, stai! îi strigă.

Dar, în replică, simţi o altă lovitură cu piatra peste obraz.
Din gâtlejul ei răsună un răget de furie.

Te-ar ucide…

Ce făcea femeia? se întrebă şocat. Câştigase… De ce făcea asta, încălcând regulile? Cum putea să facă asta? Asta nu era ca la carte.

…cu o sărutare.

Într-adevăr, când poliţiştii în uniformă apărură în fugă, o clipă mai târziu, unul dintre ei îl prinse pe Thompson Boyd şi-i puse cătuşele. Celălalt îşi petrecu braţul pe după poliţistă şi se chinui să-i smulgă piatra însângerată din strânsoare. Prin durerea ce-i vuia în urechi, Thompson îl auzi pe poliţist repetându-i la nesfârşit:

— E în regulă, e în regulă, detective. E bine, vă puteţi relaxa. Nu mai fuge, nu mai fuge, nu mai fuge…

Capitolul 33

„Te rog, te rog…”

Amelia Sachs se grăbi să se întoarcă în casa lui Boyd, alergând cât de repede putea, ignorând felicitările din partea colegilor ei şi *încercând* să ignore durerea din picior.

Transpirând, cu respiraţia tăiată, se duse glonţ la primul medic de ambulanţă pe care îl văzu şi întrebă:

— Femeia care era în casa aia?

— Acolo?

Arătă din cap spre casă.

— Da. Bruneta care locuieşte acolo.

— O, ea. Am veşti proaste, mă tem.

Sachs trase adânc aer în piept, simţind cum groaza o străbate ca un val de gheaţă. Reuşise să-l prindă pe Boyd, dar femeia pe care ar fi putut s-o salveze era moartă. Îşi înfipse unghia în cuticula degetului mare şi simţi durere, simţi sânge. Spunându-şi: „Am făcut exact acelaşi lucru ca şi Boyd. Am sacrificat viaţa unui om nevinovat de dragul profesiei”.

Medicul de pe ambulanţă continuă:

— A fost împuşcată.

— Ştiu, murmură Sachs.

Fixându-şi privirea în pământ. O, Doamne, avea să fie greu să trăiască mereu cu asta…

— N-aveţi de ce să vă faceţi griji.

— Griji?

— Femeia va fi bine.

Sachs se încruntă:

— Aţi spus că aveţi veşti proaste.

— Păi, da, să fii împuşcat e o veste destul de proastă.

— Hristoase, ştiam că a fost împuşcată. Eram aici când s-a întâmplat.

— Oh.

— Credeam că vreţi să spuneţi că a murit.

— Nu. A sângerat mult, dar am ajuns la timp. Va fi bine. E la Urgenţe la spitalul St. Luke. E în stare stabilă.

— OK, mulţumesc.

Am veşti proaste…

Sachs se îndepărtă, şchiopătând, şi îi găsi pe Sellitto şi Haumann în faţa ascunzătorii.

— L-ai înhăţat cu o armă goală? întrebă Haumann, nevenindu-i să creadă.

— De fapt, l-am înhăţat cu o piatră.

Şeful Unităţii de Intervenţie clătină cap, ridicând dintr-o sprânceană – cel mai frumos compliment din partea lui.

— Boyd a zis ceva? întrebă ea.

— Şi-a înţeles drepturile. Apoi s-a închis în muţenie.

Sachs şi Sellitto făcură schimb de arme. El îşi reîncărcă pistolul. Ea îşi verifică automatul Glock şi-l puse înapoi în toc.

Sachs întrebă:

— Cum stă treaba cu perimetrul?

Haumann îşi trecu o mână peste tunsoarea soldăţească foarte scurtă şi spuse:

— Se pare că micuţa vilă în care locuia era închiriată pe numele prietenei lui, Jeanne Starke. Ea are doi copii, două fete. Nu sunt ale lui Boyd. Am sunat la Protecţia Copilului. Locuinţa aceea – arătă din cap spre apartament – era o ascunzătoare. Plină de unelte specifice meseriei, să ştii.

Sachs spuse:

— Ar fi bine să mă ocup de scena crimei.

— Am securizat-o, spuse Haumann. De fapt, *el* a făcut-o. Arătă din cap spre Sellitto. Apoi Haumann adăugă: Trebuie să raportez superiorilor. Vei fi prin zonă după ce termini cu scena crimei? Vor dori o declaraţie.

Sachs confirmă din cap. Porni spre ascunzătoare alături de detectivul cel masiv. Între ei plutea o tăcere grea. Într-un sfârşit, Sellitto aruncă o privire spre piciorul ei şi spuse:

— A revenit şchiopătatul.

— A revenit?

— Da, când evacuai casele de peste drum, m-am uitat pe fereastră. Mi s-a părut că păşeşti fără probleme.

— Uneori se rezolvă singur.

Sellitto ridică din umeri.

— Interesant cum se întâmplă chestiile astea.

— Interesant.

Sellitto ştia ce făcuse pentru el. Asta îi spunea. Apoi adăugă:

— În regulă, am prins criminalul. Dar asta e doar jumătate din muncă. Ne trebuie nenorocitul ăla care i-a angajat pe el şi pe complicele lui – despre care trebuie să presupunem că a preluat sarcina lui Boyd. Apucă-te de străbătut caroiajul, detective. Sellitto spuse asta pe un ton atât de aspru cum numai Rhyme mai folosea.

Era cea mai bună recompensă pe care i-ar fi putut-o oferi: simplul fapt de a şti că îşi revenise.

Adesea, proba cea mai importantă e cea pe care o găseşti la sfârşit.

Orice poliţist priceput în percheziţionarea unei scene a crimei

începea prin a evalua scena şi a se concentra imediat asupra elementelor fragile care ar fi putut dispărea prin evaporare, contaminate de ploaie sau risipite de vânt. Şi aşa mai departe, lăsând pentru mai târziu probele evidente – cum ar fi proverbialul pistol încă fierbinte.

Dacă scena e securizată, spunea adesea Lincoln Rhyme, bunătăţile nu dispar nicăieri.

Atât din locuinţa lui Boyd, cât şi din ascunzătoarea lui Sachs colectase probe latente, urme, colectase probe de fluid din toaletă pentru analize ADN, răzuise suprafaţa podelelor şi a obiectelor de mobilier, tăiase fragmente de covor pentru eşantioane din fibre, făcuse fotografii şi filmase ambele scene în întregime. De-abia apoi îşi îndreptă atenţia spre elementele mai mari şi mai evidente. Solicită ca acidul şi cianura să fie transportate la centrul de păstrare a probelor potenţial periculoase din cadrul departamentului de poliţie, cu sediul în Bronx; şi prelucră dispozitivul exploziv improvizat ce fusese descoperit în radioul pe tranzistori.

Examină şi înregistră armele şi muniţia, banii, colacii de frânghie, uneltele. Zeci de alte obiecte ce s-ar fi putut dovedi utile.

Într-un sfârşit, Sachs ridică un plic alb mic, aşezat pe un raft lângă uşa din faţă a ascunzătorii.

Înăuntru se afla o singură bucată de hârtie.

O citi. Apoi râse scurt. Citi scrisoarea din nou. Şi îl sună pe Rhyme, spunându-şi: „Frate, ce ne-am mai înşelat”.

— Deci, îi spuse Rhyme lui Cooper, în vreme ce amândoi fixau cu privirea ecranul computerului. Pun pariu pe o sută de dolari că ai să găseşti din nou carbon pur, exact ca acela care se afla pe harta ascunsă sub perna lui pe Elizabeth Street. Vrei să punem pariu? Se bagă cineva?

— Prea târziu, spuse tehnicianul, când analizorul piui, iar în faţa lor apăru analiza elementelor de pe hârtie. Oricum nu aş fi pus pariu. Îşi împinse ochelarii mai sus pe nas şi spuse. Da, carbon. Sută la sută.

Carbon. Care se găsea în cărbune sau cenuşă sau alte câteva substanţe.

Dar care putea fi şi praf de diamant.

— Care e cea mai recentă insultă la adresa limbii engleze din lumea afacerilor? întrebă criminalistul, din nou binedispus. Ne-am înşelat cu o sută optzeci de grade în povestea asta.

O, nu greşiseră în aprecierea lor că Boyd era infractorul şi că fusese angajat pentru a o ucide pe Geneva. Nu, motivul era cel în privinţa căruia dăduseră greş complet. Tot ceea ce speculaseră despre perioada timpurie a mişcării pentru drepturi civile, despre implicaţiile din prezent legate de episodul în care lui Charles Singleton îi fusese

înscenat jaful asupra Trustului pentru Foştii Sclavi, despre conspiraţia din jurul Amendamentului Paisprezece… se înşelaseră complet.

Geneva Settle fusese aleasă să moară pur şi simplu fiindcă văzuse ceva ce n-ar fi trebuit să vadă: pregătiri pentru un jaf de bijuterii.

Scrisoarea pe care o găsise Amelia în ascunzătoare cuprindea diagrame cu diverse clădiri din Midtown, inclusiv muzeul afro-american. În textul scrisorii se spunea:

> O fată de culoare, etajul cinci din această fereastră, octombrie 2, aproximativ 08.30. A văzut camioneta mea de livrări când era parcat într-o aleea în spatele la bursa de bijuterii.
>
> A văzut destul cât să ghicească ale mele planuri. Omoaro.

Pe lângă greşelile de ortografie, limbajul în care era redactată nota era neobişnuit, ceea ce, pentru un criminalist, era bine; e mult mai uşor să dai de urma a ceva neobişnuit decât a ceva comun. Rhyme îi ceru lui Cooper să îi trimită o copie lui Parker Kincaid, fost agent FBI specialist în documente, din apropierea capitalei, care avea în prezent o firmă privată. Precum Rhyme, Kincaid era uneori recrutat de către fostul său angajator sau de alte agenţii de apărare a legii drept consultant în cazuri în care apăreau documente şi hârtii olografe. În e-mailul său de răspuns, Kincaid spunea că va lua legătura cu ei cât de repede posibil.

Privind scrisoarea, Amelia Sachs clătină din cap furioasă. Povesti incidentul cu bărbatul înarmat pe care ea şi Pulaski îl văzuseră lângă muzeu cu o zi în urmă – cel care se dovedise a fi agent de securitate, care le spusese despre marfa foarte valoroasă de la bursa de pietre preţioase, despre livrările în valoare de multe milioane de dolari ce veneau din Amsterdam şi Ierusalim în fiecare zi.

— Ar fi trebuit să menţionez asta, spuse ea, clătinând din cap.

Dar cine şi-ar fi imaginat că Thompson Boyd fusese angajat să o ucidă pe Geneva doar fiindcă privise pe fereastră la momentul nepotrivit?

— Dar de ce a furat microfişa? întrebă Sellitto.

— Ca să ne ducă pe o pistă falsă, desigur. Ceea ce a şi reuşit al naibii de bine, oftă Rhyme. Iar noi ne agitam şi ne băteam capul cu teorii conspiraţioniste legate de dreptul constituţional. Boyd probabil nici n-avea habar despre ce citea Geneva. Se întoarse spre fată. Care era aşezată în apropiere, având în mâini o cană de ciocolată caldă. Cineva, oricine ar fi fost cel care a scris acea notă, te-a văzut din stradă. El sau Boyd au luat legătura cu bibliotecarul ca să afle cine eşti şi când te întorci, ca Boyd să poată sta acolo, aşteptându-te. Dr. Barry a fost ucis fiindcă ar fi putut face legătura între tine şi ei… Acum, aduţi aminte de acum o săptămână. Te-ai uitat pe fereastră la opt şi jumătate şi ai văzut o camionetă şi pe cineva pe alee. Îţi aminteşti ce

ai văzut?

Fata miji ochii şi coborî privirea:

— Nu ştiu. Mă uit destul de mult pe fereastră. Când obosesc să citesc, mă plimb puţin prin încăpere. Nu-mi amintesc nimic anume.

Timp de zece minute Sachs discută cu Geneva, încercând să-i retrezească amintirile pentru a obţine o imagine. Dar să-şi amintească o anumită persoană şi camionetă de livrări pe străzile aglomerate din Midtown doar pe baza unei priviri fugare aruncate cu o săptămână în urmă era un efort prea mare pentru memoria fetei.

Rhyme îl sună pe directorul de la Bursa Americană pentru Pietre Preţioase şi îi spuse ce aflaseră. Întrebat dacă avea habar cine s-ar fi putut afla în spatele unei tentative de jaf, bărbatul răspunse:

— La naiba, habar n-am. Dar se întâmplă mai des decât s-ar crede.

— Am găsit urme de carbon pur pe unele dintre probe. Praf de diamante, credem.

— O, asta ar însemna că au cercetat aleea de lângă docul de încercare, probabil. Nimeni din afară nu poate ajunge lângă camerele de tăiere, dar, hei, când şlefuieşti pietre, produci praf. Praful ajunge în sacii aspiratoarelor şi pe tot ceea ce aruncăm. Bărbatul chicoti, prea puţin tulburat de vestea jafului posibil: Daţi-mi voie să vă spun totuşi că oricine ar fi cel care vrea să ne jefuiască are curaj, nu glumă. Avem cel mai bun afurisit sistem de siguranţă din oraş. Toată lumea crede că e ca la televizor. Vin nişte tipi să cumpere inele pentru prietenele lor şi privesc în jur şi ne întreabă unde-s razele alea invizibile pentru care trebuie să porţi ochelari speciali ca să le vezi, ştiţi? Ei bine, răspunsul e că nu *se fac* deloc nenorocite de maşini cu raze invizibile. Fiindcă dacă ai putea să eviţi razele când porţi ochelari speciali, atunci infractorii şi-ar cumpăra astfel de nenorociţi de ochelari speciali şi le-ar *ocoli,* nu-i aşa? Sistemele de alarmă adevărate nu sunt aşa. Dacă o muscă trage un vânt în seiful nostru, se declanşează alarma. Şi adevărul e că sistemul e atât de bine protejat, încât o muscă n-ar reuşi nici măcar să intre.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama! izbucni Rhyme după ce închise. Uitaţi-vă la diagramă! Uitaţi-vă la ceea ce am găsit în prima lui ascunzătoare. Dădu din cap spre referinţa la harta ce fusese găsită pe Elizabeth Street. Prezenta doar o schiţă vagă a perimetrului bibliotecii unde fusese atacată Geneva. Bursa de peste drum era desenată mult mai detaliat. La fel şi aleile din apropiere, uşile şi docurile de încărcare – rutele de intrare şi ieşire din instituţia respectivă, nu din muzeu.

Doi detectivi de la sediul central îl interogaseră pe Boyd pentru a afla identitatea persoanei din spatele jafului, a celui care îl angajase, dar acesta se închisese în muţenie.

Sellitto discută apoi cu cei de la Departamentul de furturi al poliţiei

din New York. Cerând eventuale rapoarte despre activităţi suspecte din districtul diamantelor, dar nu existau piste specifice care să pară relevante. Fred Dellray luă o pauză de la anchetarea zvonurilor privind un potenţial atentat terorist cu bombă pentru a răsfoi fişierele FBI legate de eventuale anchete federale care implicau şi furturi de bijuterii. Deoarece furturile nu reprezentau infracţiuni federale, nu existau prea multe cazuri, dar câteva dintre ele – majoritatea legate de activităţi de spălare de bani în zona New Yorkului – erau active, iar el promise să aducă imediat rapoartele.

Îşi îndreptară acum atenţia asupra probelor din ascunzătoarea şi locuinţa lui Boyd, sperând să descopere cine era autorul moral al jafului. Examinară pistoalele, chimicalele, uneltele şi restul obiectelor, dar nu găsiră nimic nou: alte aşchii de vopsea portocalie, pete de acid, firimituri de falafel şi urme de iaurt, mâncarea principală a lui Boyd, s-ar fi zis. Verificară seriile bancnotelor, dar nu aflară nimic de la Trezorerie şi niciuna dintre bancnote nu le oferi amprente digitale. Retragerea unei sume atât de mari din cont ar fi fost riscantă pentru cel care îl angajase pe Boyd, fiindcă astfel de tranzacţii mari trebuiau raportate, conform reglementărilor împotriva spălării de bani. Dar o verificare rapidă a retragerilor masive de numerar din băncile din zonă nu le oferi nicio pistă. Asta era bizar, reflectă Rhyme, deşi concluzionă că, probabil, infractorul retrăsese în timp banii, în sume mici, pentru a-i plăti onorariul lui Boyd.

Subiectul era unul dintre puţinii oameni din lume, se părea, care nu deţinea telefon mobil sau, dacă avea unul, era cu cartelă preplătită – nu existau registre de facturare – şi reuşise să scape de el înainte de a fi prins. Examinară succint lista de convorbiri de pe telefonul de acasă al lui Jeanne Starke, dar nu găsiră nimic suspect în afară de câteva apeluri către telefoane publice din Manhattan, Queens sau Brooklyn, dar locurile unde suna nu respectau un tipar regulat.

Însă fapta eroică a lui Sellitto le oferise câteva probe consistente: amprentele de pe batonul de dinamită şi de pe firele radioului pe tranzistori. După o verificare în baza de date locală şi în baza IAFIS a FBI-ului, obţinură un nume: Jon Earle Wilson. Fusese închis în Ohio şi New Jersey pentru o varietate de infracţiuni, inclusiv incendiere, confecţionare bombe şi fraude cu asigurări. Dar dispăruse de sub ochii autorităţilor locale, raportă Cooper. Ultima adresă cunoscută era în Brooklyn, dar la numărul indicat era un teren viran.

— Nu mă interesează *ultima* adresă cunoscută. Mă interesează *actuala.* Cere ajutor şi din partea agenţilor federali.

— Aşa am să fac.

Se auzi soneria. Toţi erau tensionaţi fiindcă principalul infractor şi complicele încă nu fuseseră găsiţi, şi priviră spre uşă cu prudenţă. Sellitto fusese cel care răspunsese la uşă şi intră în laborator urmat de

un băiat de culoare, de-abia ajuns la adolescenţă, înalt, cu pantaloni trei sferturi şi o bluză Knicks. Purta o plasă de cumpărături grea. Clipi a surpriză când îl văzu pe Lincoln Rhyme – şi toate celelalte lucruri din încăpere.

— Hei, hei, Geneva. Cum merge?

Ea îl privi, încruntându-se.

— Hei, sunt Rudy. Râse. Nu-ţi aminteşti de mine?

Geneva dădu din cap.

— Ba da. Cred. Eşti…

— Fratele lui Ronelle.

Fata îi spuse lui Rhyme:

— O colegă de clasă. Cum ai ştiut că sunt aici?

— Aşa umblă vorba. Ronee a auzit de la cineva.

— Keesh, probabil. Ei i-am spus, îi zise Geneva lui Rhyme.

Băiatul aruncă din nou o privire prin laborator, apoi înapoi spre Geneva:

— Hei, uite ce e, o parte din fete ţi-au strâns nişte treburi. Ştii, n-o să vii la şcoală şi toate alea, aşa că s-au gândit că ţi-ar plăcea, poate, ceva de citit. Eu zic, la naiba, daţi-i fetei un Gameboy, da' ele nu, cică îţi plac cărţile. Aşa că ţi-au strâns astea.

— Serios?

— Pe cuvânt, Nu sunt teme sau ceva de genu'. Treburi pe care le poţi citi de plăcere.

— Cine?

— Ronelle, alte câteva fete, nu ştiu. Poftim. Cântăresc o tonă.

— Păi, mulţumesc.

Luă plasa.

— Fetele zic să-ţi transmit că totul o să fie bine.

Geneva râse acru şi îi mulţumi din nou, spunându-i să transmită salutări celorlalţi colegi de clasă. Băiatul plecă. Geneva aruncă o privire în plasă. Scoase o carte de Laura Ingalls Wilder. Geneva râse din nou.

— Nu ştiu unde le-a stat capul. Am citit cartea asta acum şapte ani cred. Îi dădu drumul înapoi în plasă. În orice caz, a fost drăguţ din partea lor.

— Şi util, remarcă Thom. Nu prea ai mare lucru de citit pe-aici, mă tem. Îi aruncă o privire acră lui Rhyme. Mă tot chinui cu el. Muzică. Ascultă multă muzică acum. Chiar ameninţă că va scrie şi el câteva piese. Dar să citească ficţiune? N-am ajuns încă atât de departe.

Geneva îi aruncă un zâmbet amuzat şi, luând plasa cea grea, porni spre hol, chiar când Rhyme spuse:

— Mulţumesc că ai spălat rufele murdare în public, Thom. În orice caz, acum Geneva poate citi după placul inimii, şi sunt sigur că ar prefera să facă asta decât să asculte morala ta plictisitoare. Cât despre

timpul meu liber? Presupun că nu *am* prea mult, ştii, fiindcă încerc să prind ucigaşi şi altele treburi din astea. Privirea îi reveni asupra diagramelor cu probe.

LOCUINŢA LUI THOMPSON BOYD Şi ASCUNZĂTOAREA PRINCIPALĂ

- Noi urme de falafel şi iaurt, de vopsea portocalie, ca înainte
- 100 000 de dolari în numerar, în bancnote noi (onorariul pentru crimă?) Imposibil de identificat provenienţa. Retraşi probabil în sume mici de-a lungul timpului.
- Arme (pistoale, baston de gardian, frânghie) asociate unor scene anterioare ale crimei
- Acid şi cianură asociată unor scene anterioare ale crimei, nu s-au găsit legături cu producătorii.
- Nu s-a găsit niciun telefon celular. Listele de convorbiri de la alte telefoane nu au dat rezultate.
- Unelte asociate unor scene anterioare ale crimei
- Scrisoare în care se arată că G. Settle urma să fie ucisă deoarece a fost martoră la planificarea unui jaf de bijuterii. Noi urme de carbon pur – identificat ca fiind urme de praf de diamant.
    - Trimisă lui Parker Kincaid din Washington, D.C., pentru examinarea documentului.
- Dispozitiv exploziv improvizat, parte a capcanei împotriva nepoftiţilor. Amprentele digitale îi aparţin lui Jon Earle Wilson, condamnat pentru confecţionare de bombe. În prezent este căutat.

SCENA DE LA POTTERS' FIELD (1868)

- Tavernă din cartierul Culmile Spânzurătorii – aflată în anii 1800 în Upper West Side, cartier mixt în anii 1860.
- E posibil ca Potters' Field să fi fost locul de întâlnire al lui Boss Tweed şi altor politicieni corupţi din New York.
- Charles a venit aici pe 15 iulie 1868.
- A ars din temelii după o explozie, se presupune că imediat după vizita lui Charles. Pentru a-i ascunde secretul?
- Cadavrul în subsolul clădirii, bărbat, se presupune că a fost ucis de Charles Singleton.
    - Împuşcat în frunte cu pistol Navy Colt de calibru .36, încărcat cu glonţ de calibru .39 (tipul de armă deţinută de Charles Singleton)

- Monede de aur
- Bărbatul era înarmat cu un Derringer
- Neidentificat
- Avea un inel inscripţionat cu „Winskinskie”.
  - Înseamnă „uşier” sau „portar” în limba indienilor Delaware.
  - În prezent se caută şi alte semnificaţii.

SCENA DIN EAST HARLEM (APARTAMENTUL MĂTUŞII GENEVEI)

- A folosit o ţigară şi un glonţ de 9 mm ca dispozitiv exploziv pentru a distrage atenţia poliţiştilor. Marca Merit, imposibil de identificat sursa.
- Amprente palmare: nu există Doar amprente de mânuşi.
- Dispozitiv cu gaz otrăvitor:
  - Borcan de sticlă, staniol, sfeşnic. Imposibil de identificat sursa.
  - Cianură şi acid sulfuric. Niciuna nu conţine indicatori ai producătorului. Imposibil de identificat sursa.
- Lichid incolor similar cu cel găsit pe Elizabeth Street.
- S-a determinat că e Murine
- Mici aşchii de vopsea portocalie.
- Se dă drept muncitor în construcţii sau drumuri?

SCENA DIN ASCUNZĂTOAREA DE PE ELIZABETH STREET

- A folosit o capcană electrică împotriva intruşilor.
- Amprente: nu există. Doar amprente de mănuşi.
- Camera şi monitorul de securitate; nu există niciun indiciu.
- Pachetul cu cărţi de tarot, din care lipseşte a douăsprezecea carte. Nu există niciun indiciu
- Harta cu schiţa muzeului unde a fost atacată G. Settle şi clădirile de peste drum.
- Urme:
  - Falafel şi iaurt
  - Aşchii de lemn de pe birou cu urme de acid sulfuric pur
  - Lichid incolor, nu e exploziv. Trimis la laboratorul FBI.
    - S-a determinat că e Murine.
  - Alte fibre de frânghie.
  - Coardă de strangulare?
  - Carbon pur găsit în hartă.

        - S-a determinat că e tot praf de diamante.
- Ascunzătoarea a fost închiriată, plătită cu bani gheată, pe numele Billy Todd Hammil.
- Se potriveşte cu descrierea Subiectului 910, dar nu există legături cu un Hammil adevărat.

SCENA DE LA MUZEUL AFRO-AMERICAN

- Pachetul pentru viol:
    - Carte de tarot, a douăsprezecea din pachet. Bărbatul Spânzurat, însemnând căutare spirituală.
    - Pungă cu o fată zâmbitoare
        - Prea comună pentru a i se identifica sursa
    - Cuţit pentru cutii
    - Prezervative Trojan
    - Bandă adezivă
    - Miros de iasomie
    - Obiect necunoscut cumpărat cu 5.95 $ Probabil căciulă de schi
    - Bonul de cumpărături, indicând că magazinul se afla în oraşul New York, magazin mixt sau dugheană cu preţuri mici
    - Cumpărate cel mai probabil dintr-un magazin de pe Mulberry Street, Little Italy. Subiectul a fost recunoscut de vânzătoare.

- Amprente:
    - Subiectul a purtat mănuşi de latex sau vinil.
    - Amprentele de pe obiectele din pachetul pentru viol îi aparţineau unei persoane cu mâini mici, neidentificate în baza IAFIS. Se confirmă că îi aparţin vânzătoarei.

- Urme:
    - Fibre de frânghie de bumbac, unele cu urme de sânge uman. Pentru strangulare?
    - Trimise spre analiză la CODIS
        - Nu s-au găsit date similare de ADN în CODIS.

- Popcorn şi vata de zahăr cu urme de urină de câine

- Arme:
  - Baston sau armă de arte marţiale
  - Pistolul e un magnum de .22, North American Arms, model Black Widow sau Mini-Master.
  - Îşi confecţionează singur muniţia, gloanţe găurite umplute cu ace. Nu s-au găsit date similare în bazele IBIS sau DRUGFIRE.

- Motivul:
  - G. Settle a fost martoră la o infracţiune în curs de planificare – la Bursa Americană pentru Pietre Preţioase de peste drum de muzeul afro-american.

- Profilul incidentului trimis către sistemele VICAP şi NVCIC.
  - Crimă în Amarillo, TX, acum cinci ani. *Modus operandi* similar – scena crimei a fost trucată (aparent crimă ritualică, motivul real necunoscut).
    - Victima era un gardian de închisoare ieşit la pensie.
    - Portretul-robot a fost trimis la închisoarea din Texas.
    - Identificat drept Thompson G. Boyd, ofiţer de supraveghere a execuţiilor.
  - Crima în Ohio, acum trei ani. *Modus operandi* similar – scena crimei a fost trucată (aparent agresiune sexuală, motivul real probabil execuţie la comandă). Elemente din dosar pierdute.

PROFILUL SUBIECTULUI 910

- A fost identificat ca fiind Thompson G. Boyd, fost ofiţer de supraveghere a execuţiilor, din Amarillo, TX.
- În prezent se afla în custodia politiei.

PROFILUL ANGAJATORULUI SUBIECTULUI 910

- Nu există informaţii în momentul de faţă.

PROFILUL COMPLICELUI SUBIECTULUI 910

- Bărbat de culoare
- Treizeci spre patruzeci de ani
- Înălţime 1,80 m
- Constituţie solidă
- Îmbrăcat în jachetă kaki de armată
- Fost puşcăriaş
- Şchiopătează.
- Se crede că e înarmat.
- Proaspăt ras
- Bandana neagră
- Se aşteaptă martori suplimentari şi înregistrări de la camerele de supraveghere.
    - Înregistrarea nu e conclusivă, a fost trimisă la laborator pentru analiză.
- Pantofi de lucru vechi.

PROFILUL LUI CHARLES SINGLETON

- Fost sclav, strămoş al lui G Settle. Căsătorit, un fiu. A primit de la stăpânul său o livadă în statul New York. A lucrat şi ca învăţător. A avut un rol important în prima parte a mişcării pentru drepturi civile.
- Charles a fost acuzat că ar fi comis un furt în 1868, ceea ce face subiectul articolului din microfişa furată.
- Se presupune că ar fi avut un secret ce ar putea avea legătură cu acest caz. Era îngrijorat că dezvăluirea secretului ar putea provoca o tragedie.
- A participat la întâlniri în cartierul Culmile Spânzurătorii din New York.
- Implicat în vreo activitate riscantă?
- A colaborat cu Frederick Douglass şi cu alţii pentru a obţine ratificarea Amendamentului Paisprezece la Constituţie
- Infracţiunea, aşa cum a fost prezentată în C*oloreds' Weekly*

Illustrated:

- Charles este arestat de detectivul William Simms pentru furtul unei sume considerabile din Trustul pentru Foştii Sclavi din NY. A spart seiful Trustului, martorii l-au văzut plecând la scurt timp după aceasta. Uneltele sale au fost găsite în apropiere. Cea mai mare parte a banilor a fost recuperată. A fost condamnat la cinci ani de închisoare. Nu există informaţii despre el după condamnare. Se crede că s-a folosit de relaţiile sale cu primii lideri ai mişcării pentru drepturi civile pentru a obţine acces la Trust.

- Corespondenţa lui Charles:
  - Scrisoarea 1, către soţie:

    Privind: revoltele împotriva recrutării din 1863, puternic resentiment împotriva negrilor în întregul stat NY, linşaje, incendieri. Proprietăţile deţinute de negri sunt în pericol.

-
  - Scrisoarea 2, către soţie: Charles la bătălia de la Appomattox de la sfârşitul Războiului Civil.
  - Scrisoarea 3, către soţie: Implicat în mişcarea pentru drepturi civile. Ameninţat pentru eforturile sale. Tulburat de secretul său. Scrisoarea 4, către soţie: S-a dus la Potters' Field înarmat cu pistolul său pentru a obţine „dreptate". Rezultatele au fost catastrofale.
  - Adevărul este ascuns acum în Potters' Field. Toată această suferinţă a fost provocată de secretul său.

Capitolul 34

Jax juca din nou rolul unui vagabond, dar fără coşul de cumpărături.

Nu făcea pe nebunul în acel moment, ca înainte. Regele Graffiti se dădea drept unul dintre numeroşii foşti veterani care se treziseră concediaţi, plângându-şi de milă, cerşind mărunţiş, cu o şapcă Mets ponosită trântită pe trotuarul presărat cu gume de mestecat şi umplută cu – Dumnezeu să te aibă-n pază – treizeci şi şapte de cenţi.

Zgârciţi nenorociţi.

Jax, care renunţase la jacheta militară kaki şi la bluza gri, purtând în schimb un tricou negru decolorat sub o jachetă sport zdrenţuită (scoasă din gunoi exact aşa cum ar fi făcut cineva cu adevărat fără adăpost), era aşezat pe o bancă de peste drum de casa din Central Park West, ţinând în mâini o doză de băutură învelită într-o pungă soioasă de hârtie maro. „Ar fi trebuit să fie bere tare", îşi spuse acru. Şi-ar fi dorit să fie aşa. Dar nu era decât ceai rece Arizona. Stătea sprijinit pe spate, ca şi cum s-ar fi gândit la ce fel de slujbă să-şi încerce norocul, dar savurând în acelaşi timp şi aerul răcoros al zilei de toamnă, şi sorbi din nou din băutura dulce de piersici. Îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul spre cerul de un albastru uluitor.

Îl privea pe puştiul de la Langston Hughes, care se apropia, cel care tocmai ieşise din casa aceea din Central Park West, unde îi livrase plasa Genevei Settle. Tot nu se vedea nimeni care să supravegheze strada din interior, dar asta nu însemna că nu era nimeni acolo. În plus, în faţă se aflau două maşini ale poliţiei, una cu însemne oficiale şi cealaltă nemarcată, chiar lângă rampa pentru scaunul cu rotile. Aşa că Jax aşteptase aici, la distanţă de o stradă, cât timp băiatul livrase pachetul.

Puştiul cel slăbănog se apropie şi se aruncă pe bancă lângă sângerosul Rege Graffiti, care doar se prefăcea că e fără adăpost.

— Hei, hei, omule.

— De ce tot spuneţi hei, voi, puştii? întrebă Jax, iritat. Şi de ce naiba o spuneţi de două ori?

— Toată lumea aşa zice. Care-i problema ta, omule?

— I-ai dat plasa?

— Care-i faza cu nenea ăla de n-are picioare?

— Cine?

— Un nenea de-acolo n-are picioare. Sau poate are picioare, dar nu funcţionează.

Jax nu ştia despre ce vorbea puştiul. Ar fi preferat să trimită un puşti mai deştept ca să livreze pachetul în casa aceea, dar asta era

singurul pe care îl găsise prin zonă lângă curtea liceului Langston Hughes şi care să fi avut o oarecare legătură cu Geneva Settle – sora lui o cunoştea oarecum. Repetă:

— I-ai dat plasa?

— I-am dat-o, da.

— Ce a spus?

— Nu ştiu. Ceva chestii. Mersi. Nu ştiu.

— Te-a crezut?

— A părut că nu ştia cine sunt la început, apoi s-a relaxat, da. Când am zis de sora mea.

Îi dădu puştiului câteva bancnote.

— Grozav… Hei, nu mai ai să-mi dai ceva de făcut? Sunt în regulă, omule. Eu…

— Dispari de-aici!

Puştiul ridică din umeri şi începu să se îndepărteze.

Jax spuse:

— Stai.

Băiatul, pornit la pas, se opri. Se întoarse.

— Ea cum era?

— Ştoarfa? Cum *arăta?*

Nu, nu de asta era curios. Dar Jax nu ştia exact cum să formuleze întrebarea. Apoi decise să nu-i mai pună nicio întrebare. Clătină din cap.

— Du-te în treaba ta.

— Pe mai târziu, omule.

Puştiul se îndepărtă în pas lejer.

O parte din mintea lui Jax îl îndemnă să rămână acolo unde se afla. Dar asta ar fi fost o prostie. Era mai bine să se îndepărteze puţin de locul acela. Avea să afle în scurt timp, într-un fel sau altul, ce se întâmplase după ce fata avea să se uite în plasă.

Geneva se aşeză pe pat, se întinse pe spate, închise ochii, întrebându-se de ce anume se simţea atât de bine.

Ei bine, reuşiseră să-l prindă pe ucigaş. Dar imposibil ca doar asta să fi provocat sentimentul, pentru că omul care îl angajase încă mai era în libertate. Şi mai era şi bărbatul cu pistolul, cel din curtea şcolii, bărbatul cu jacheta militară.

Ar fi trebuit să fie înspăimântată, deprimată.

Dar nu era. Se simţea liberă, plină de avânt.

De ce?

Apoi înţelese. Era din cauză că îşi dezvăluise secretul. Îşi uşurase sufletul în legătură cu faptul că trăia singură, în legătură cu părinţii ei. Şi nimeni nu fusese oripilat şi şocat, şi nu o detestase nimeni din cauza minciunii. Domnul Rhyme şi Amelia chiar o susţinuseră, la fel şi

detectivul Bell. Nu intraseră în panică şi n-o turnaseră consilierului.

La naiba, era o senzaţie plăcută! Cât de greu îi fusese să poarte cu ea acel secret – exact aşa cum Charles îşi purtase secretul lui (oricare ar fi fost el). Dacă fostul sclav ar fi împărtăşit cuiva secretul, ar fi evitat oare toate suferinţele care urmaseră? Conform scrisorii lui, se părea că el aşa credea.

Geneva aruncă o privire spre plasa de cumpărături plină de cărţi pe care fetele de la Langston Hughes le adunaseră pentru ea. Cuprinsă de curiozitate, decise să se uite peste ele. Ridică plasa pe pat. După cum spusese şi fratele lui Ronelle, cântărea o tonă.

Băgă mâna înăuntru şi scoase cartea de Laura Ingalls Wilder. Apoi pe următoarea. Geneva râse cu voce tare. Asta era şi mai ciudată: era un roman poliţist pentru copii din seria Nancy Drew. Nu era o nebunie? Se uită la câteva dintre celelalte titluri, cărţi de Judy Blume, Dr. Seuss, Pat McDonald. Cărţi pentru copii şi adolescenţi. Autori minunaţi, îi cunoştea pe toţi. Dar citise poveştile lor cu ani în urmă. Ce era cu toate astea? Oare Ronelle şi colegii ei nu o cunoşteau? Cele mai recente cărţi pe care le citise în timpul liber fuseseră romane pentru adulţi. *Rămăşiţele zilei* de Kazuo Ishiguro şi *Iubita locotenentului francez* de John Fowles. Ultima dată când citise *Ouă verzi cu şuncă* fusese în urmă cu zece ani.

Poate găsea ceva mai bun la fund. Se întinse după carte.

O bătaie în uşă o făcu să tresară.

— Intră.

Intră Thom, ducând o tavă cu Pepsi şi cu câteva gustări pe ea.

— Salut, spuse.

— Salut.

— M-am gândit că ţi-ar trebui nişte mâncare.

Deschise sucul pentru ea. Geneva clătină din cap în faţa paharului în care se pregătea să toarne.

— Beau din doză, spuse. Voia să păstreze toate recipientele goale că să ştie exact cât de mult avea să-i ramburseze domnului Rhyme.

— Şi… mâncare pentru sănătate.

Îi întinse o ciocolată Kit Kat şi râseră.

— Poate mai târziu.

Toată lumea încerca să o îngraşe. Adevărul era că pur şi simplu nu era obişnuită să mănânce. Asta era ceva ce se făcea alături de familie, aşezat la o masă, nu de una singură, ghemuită deasupra unei mese instabile dintr-o pivniţă, în timp ce citea o carte sau îşi lua notiţe pentru un eseu despre Hemingway.

Geneva sorbi din suc, în vreme ce Thom prelua el sarcina de a scoate cărţile din plasă. Le ridică una câte una. Era un roman de C.S. Lewis. Şi un altul: *Grădina secretă.*

Încă nimic pentru adulţi.

— Este una mare la fund, spuse el, ridicând-o.

Era o carte cu Harry Potter, prima din scrie. O citise imediat ce apăruse.

— O vrei? întrebă Thom.

Ea ezită:

— Sigur.

Asistentul îi întinse volumul cel greu.

Un bărbat pe la patruzeci de ani, ieşit la alergat, se apropie, aruncând o privire spre Jax, veteranul fără adăpost, îmbrăcat în jacheta culeasă din gunoi, cu un pistol ascuns în şosetă şi având în buzunar treizeci şi şapte de cenţi primiţi pomană.

Expresia alergătorului nu se schimbă când trecu de el. Dar bărbatul îşi modifică traseul foarte puţin, doar atât cât să mai lase vreo treizeci de centimetri între el şi negrul cel masiv, un ocol atât de mărunt încât de-abia se putea observa. Atâta că, pentru Jax, era la fel de clar ca şi cum bărbatul s-ar fi oprit, s-ar fi întors şi-ar fi fugit de el, strigându-i: „Stai departe de mine, cioroiule!”

Era sătul de tot rahatul ăsta în care oamenii se fereau de negri. Era întotdeauna la fel. Oare avea să se schimbe *vreodată?*

Da. Nu.

Cine naiba ştia?

Jax se aplecă fără o intenţie anume şi îşi aranjă pistolul care era îndesat în ciorap şi îl apăsa pe os, inconfortabil, apoi îşi continuă drumul pe stradă, mişcându-se încet din cauza şchiopătatului produs de vechea rană.

— Hei, ai ceva mărunţi?

Auzi vocea din spatele lui când se apropie un bărbat.

Aruncă o privire în spate şi văzu un bărbat înalt, cocârjat, cu piele foarte închisă la culoare, aflat la trei metri în urma lui. Tipul repetă:

— Hei, ai mărunţi, omule?

Îl ignoră pe cerşetor, spunându-şi: „Ca să vezi treabă”. Îşi petrecuse toată ziua dându-se drept un tip oarecare fără adăpost, iar acum dădea peste unul adevărat. „Să-mi fie învăţătură de minte“

— Hei, ai mărunţi?

Spuse brusc:

— Nu, n-am.

— Ei, hai. Toată lumea are mărunţi. Şi sunt ai naibii de enervanţi. Vor să scape de ei. Atâtea monede e grele şi nu poţi cumpăra treburi cu ele. Îţi fac o favoare, frate. Haide.

— Dispari.

— Nu mâncai de două zile.

Jax aruncă o privire în spate, apoi izbucni:

— Normal că nu. Fiindcă ţi-ai cheltuit toţi banii pe treningul Calvin

Klein.

Aruncă o privire spre hainele bărbatului – un trening Adidas murdar, dar în rest foarte drăguţ, de culoare albastru-azur.

— Du-te la muncă.

Jax se întoarse şi-o luă în sus pe stradă.

— Biiine, spuse vagabondul. Dacă nu-mi dai mărunţi, atunci ce-ar fi să-mi dai nenorocitele alea de mâini ale tale?

— Ce să…?

Jax se trezi că cineva îl trage de picioare. Căzu greoi cu faţa în jos, pe trotuar. Înainte să apuce să se răsucească şi să-şi ia pistolul, ambele încheieturi îi erau imobilizate la spate, iar în spaţiul îngust din spatele urechii simţi ceva ce aducea cu un pistol mare.

— Ce dracu' faci, omule?

— Gura.

O pereche de mâini îl pipăi până jos şi găsi pistolul ascuns.

I se puseră cătuşe şi Jax fu ridicat cu o smucitură. Se trezi în faţă cu o legitimaţie FBI. Numele mic de pe ea era Frederick. Numele de familie, Dellray.

— O, frate, spuse Jax, pe un ton gol. N-am nevoie de rahatul ăsta.

— Păi, ştii ce, fiule, te îndrepţi spre o grămadă mult mai mare de rahat. Aşa că ar fi bine să te obişnuieşti cu asta. Agentul se ridică şi, o clipă mai târziu, Jax auzi: Sunt Dellray. Sunt afară. Cred că l-am prins pe prietenul lui Boyd. Tocmai l-am văzut strecurându-i nişte bancnote unui puşti care ieşea din casa lui Lincoln. Un băiat de culoare, pe la treisprezece ani. Ce făcea acolo?… O plasă? Futu-i, e vreun dispozitiv? Probabil cu gaz. Boyd i-a dat-o probabil gunoiului ăsta s-o strecoare în casă. Scoateţi pe toată lumea afară şi anunţaţi cod 10 – 33… Şi trimiteţi pe cineva la Geneva în clipa asta!

În laboratorul lui Rhyme, bărbatul cel masiv era aşezat pe un scaun, având cătuşe la mâini şi lanţuri la picioare, şi era înconjurat de Dellray, Rhyme, Bell, Sachs şi Sellitto. Îi luaseră pistolul, portofelul, cuţitul, cheile, un telefon celular, ţigările şi banii.

Timp de o jumătate de oră, casa lui Lincoln Rhyme fusese stăpânită de un haos total. Bell şi Sachs o luaseră efectiv pe sus pe Geneva, scoţând-o în grabă pe uşa din spate şi băgând-o în maşina lui Bell, care demarase în trombă în caz că exista un alt agresor care intenţiona să o atace pe Geneva afară. Toţi ceilalţi fuseseră evacuaţi pe alee. Unitatea de genişti, purtând din nou costume de protecţie, urcase la etaj şi verificase cărţile cu raze X, apoi le testaseră chimic. Nu găsiseră nici explozivi, nici gaz otrăvitor. Erau doar cărţi, trimise, după cum presupunea Rhyme, cu scopul de a-i face să creadă că se afla un dispozitiv în plasă. După ce evacuau casa, complicele urma să se strecoare pe uşa din spate sau să intre deodată cu pompierii sau

poliţiştii şi să aştepte ocazia potrivită pentru a o ucide pe Geneva.

Aşadar, acesta era bărbatul despre care auzise Dellray zvonuri cu o zi în urmă, cel care aproape că ajunsese la Geneva în curtea şcolii Langston Hughes, care aflase unde locuia şi care o urmărise până la locuinţa lui Rhyme pentru a încerca din nou să o ucidă.

Tot el era cel care, spera Rhyme, ar fi putut să le spună cine îl angajase pe Boyd.

Criminalistul îl măsură din priviri cu atenţie pe bărbatul masiv, care nu zâmbea. Îşi înlocuise jacheta militară cu o haină sport de culoarea bronzului, zdrenţuită, presupunând probabil că fusese observat la şcoală, cu o zi în urmă, purtând jacheta kaki.

Clipi şi coborî privirea spre podea, umilit de arestare, dar nu şi intimidat de semicercul de poliţişti din jurul lui. Într-un sfârşit, spuse:

— Ascultaţi, nu ştiţi ce…

— Şşş, spuse Dellray ameninţător şi continuă să frunzărească portofelul bărbatului, în timp ce le povestea celorlalţi ce se întâmplase.

Agentul se îndrepta spre ei pentru a le transmite rapoartele de anchetă ale FBI-ului privind spălările de bani din domeniul bijuteriilor, când îl observase pe adolescentul care ieşea din casa lui Rhyme.

— L-am văzut pe animalul ăsta dându-i câteva bancnote puştiului, apoi ridicându-şi fundul de pe bancă şi plecând. Descrierea şi şchiopătatul se potriveau cu ceea ce auzisem. Mi s-a părut ciudat, mai ales când am văzut că avea o gleznă deformată.

Agentul arătă din cap spre micul pistol automat de calibrul 32 pe care îl găsise în ciorapul bărbatului. Dellray arătă cum îşi dezbrăcase propria jachetă, o înfăşurase în jurul dosarelor şi le strecurase în spatele unor tufişuri, apoi se mânjise cu pământ pe trening pentru a se da drept vagabond, rol care îl făcuse faimos în New York pe vremea când era agent sub acoperire. Apoi îl înhăţase pe bărbat.

— Daţi-mi voie să spun ceva, începu partenerul lui Boyd.

Dellray flutură un deget uriaş spre bărbat.

— O să-ţi arătăm foarte clar prin gestul ăsta mititel când vrem să auzim vreun cuvânt ieşind din gura ta. Ne-am înţeles în privinţa asta?

— Eu…

— Ne-am înţeles?

Celălalt confirmă din cap, sumbru.

Agentul FBI arătă ceea ce găsise în portofel: bani, câteva fotografii de familie, o fotografie îndoită şi decolorată.

— Ce-i asta? întrebă.

— Semnătura mea.

Agentul aduse fotografia mai aproape de Rhyme. Era un metrou vechi şi pătrăţos din New York City. În graffiti-ul colorat de pe laterala

sa scria *Jax 157*.

— Pictor de graffiti, spuse Sachs, ridicând o sprânceană. Şi încă unul destul de bun.

— Mai foloseşti numele de Jax? întrebă Rhyme.

— De regulă.

Dellray ţinea în mână o legitimaţie cu fotografie.

— Poate că erai numit Jax de tipii ăia de treabă de la Autoritatea de Transport, dar s-ar părea că pentru restul lumii erai Alonzo Jackson. Cunoscut şi sub revelatoarea poreclă de Deţinutul Doi-doi-zero-nouă-trei-patru, aparţinând de Departamentul Corecţional al frumosului oraş Alden, din New York.

— Asta e în Buffalo, aşa-i? întrebă Rhyme.

Complicele lui Boyd confirmă din cap.

— Din nou o legătură cu închisoarea. Aşa l-ai cunoscut?

— Pe cine?

— Pe Thompson Boyd.

— Nu cunosc pe nimeni pe nume Boyd.

Dellray lătra:

— Atunci cine te-a angajat pentru misiunea asta?

— Nu ştiu despre ce mă întrebaţi. Despre vreo misiune? Jur că nu ştiu. Părea sincer derutat. Şi toate celelalte treburi, despre gaz sau mai ştiu eu ce ziceaţi. Eu…

— O căutai pe Geneva Settle. Ai cumpărat un pistol şi ţi-ai făcut apariţia la şcoala ei ieri, sublinie Sellitto.

— Da, aşa e.

Părea năucit de nivelul lor de informare.

— Apoi ţi-ai făcut apariţia *aici,* continuă Dellray. *Asta* e misiunea despre care ne tot batem gura.

— Nu există nicio misiune. Nu ştiu la ce vă referiţi. Sincer.

— Care-i treaba cu plasa de cărţi? întrebă Sellitto.

— Sunt doar cărţi pe care fiica mea le citea când era mică. Erau pentru ea.

Agentul bombăni:

— Minunat. Dar explică-ne de ce ai plătit pe cineva să le ducă la…

Ezită şi se încruntă. Pentru prima dată, Fred Dellray păru că nu-şi mai poate găsi cuvintele.

Rhyme întrebă:

— Ce ziceai?

— Aşa e, oftă Jax. Geneva. E fetiţa mea.

Capitolul 35

— De la început, spuse Rhyme.

— OK. Ce s-a întâmplat e că am fost arestat acum şase ani. Am luat între şase şi nouă la Wende.

Închisoarea de maximă securitate a Departamentul Corecţional din Buffalo.

— Pentru ce? izbucni Dellray. Jaful armat şi crima despre care am auzit?

— Un cap de acuzare jaf armat. Un cap de acuzare port ilegal de arme. Un cap de acuzare agresiune.

— Articolul douăzeci şi cinci, douăzeci şi cinci? Crima?

Jax replică pe un ton ferm:

— Ăla *nu* a fost un cap de acuzare legitim. A fost redus la agresiune. Şi, oricum, n-am făcut-o eu.

— De parcă n-am mai auzit *asta* niciodată, bombăni Dellray.

— Dar ai fost autorul jafului? întrebă Sellitto.

Se strâmbă.

— Da.

— Continuă.

— Anul trecut am fost mutat la Alden, închisoare de minimă securitate. Eliberat în sistem de muncă. Lucram şi făceam şcoală acolo. Am fost eliberat pe perioadă de probă acum şapte săptămâni.

— Povesteşte-mi despre jaful armat.

— OK. Acu' vreo câţiva ani, eram pictor, lucram în Harlem.

— Graffiti? întrebă Rhyme, arătând din cap spre fotografia vagonului de metrou.

Râzând, Jax spuse:

— Zugrăveam *case.* Din graffiti nu câştigi bani decât dacă eşti Keith Haring şi gaşca lui. Iar ei erau doar nişte fiţoşi cu pretenţii. În fine, eram sufocat de datorii. Ştiţi, Venus – mama Genevei – avea probleme serioase. A dat-o mai întâi pe cocaină, apoi heroină, apoi ţigări – cocaină pură, ştiţi? Şi aveam nevoie de bani şi pentru cauţiune şi pentru avocaţi.

Suferinţa de pe chipul lui părea reală.

— Au existat semne că era un suflet chinuit încă de când ne-am cuplat. Dar, ştiţi cum e, dragostea te orbeşte şi te prosteşte. În fine, urma să fim daţi afară din apartament şi nu aveam bani pentru hainele Genevei sau pentru cărţile ei de şcoală, uneori nici măcar pentru mâncare. Fata avea nevoie de o viaţă normală. M-am gândit că dacă aş fi reuşit să fac rost de ceva verzişori aş fi băgat-o pe Venus în tratament sau ceva, s-o pun pe picioare, iar dacă ea ar fi refuzat, aş fi

luat-o pe Geneva de lângă ea, i-aş fi oferit fetei un cămin bun.

S-a întâmplat că un amic de-al meu, Joey Stokes, mi-a zis despre o învârteală de-a lui din Buffalo. Se zvonea că era o maşină blindată ce transporta sume babane în fiecare sâmbătă, colectând încasările mall-urilor de lângă oraş. Câţiva paznici leneşi. Avea să meargă totul ca pe roate.

Eu şi Joey am plecat sâmbătă dimineaţă crezând c-o să ne întoarcem cu câte cincizeci, şaizeci de mii fiecare, în seara aia. Clătină trist din cap. O, frate, nu ştiu ce mi-a venit să-l ascult pe tipul ăla plin de ifose. Din clipa în care şoferul ne-a dat banii, totul a luat-o razna. Avea o alarmă secretă despre care noi nu ştiam. A acţionat-o şi în câteva clipe s-au auzit sirene de peste tot.

Am luat-o spre sud, dar am ajuns la o trecere de cale ferată pe care n-o observasem. Acolo era oprit un tren de marfă. Ne-am întors şi am luat-o pe nişte drumuri care nu erau pe hartă şi a trebuit să traversăm un câmp. Două roţi au făcut pană şi am fugit pe jos. Poliţiştii ne-au ajuns din urmă după o jumătate de oră. Joey a vrut să opunem rezistenţă, dar eu am zis nu şi am strigat că ne predăm. Dar Joey s-a enervat şi m-a împuşcat în picior. Poliţiştii statali au crezut că tragem în ei. De aici şi tentativa de crimă.

— Infracţiunile nu se merită, spuse Dellray, cu intonaţia, dar nu şi corectitudinea gramaticală a filosofului care era.

— Am fost ţinuţi într-o celulă provizorie timp de o săptămână, zece zile, înainte să-mi dea voie să dau un telefon. Oricum nu puteam s-o sun pe Venus; telefonul nostru fusese suspendat. Avocatul meu era ceva puşti din oficiu, care n-a făcut nimic pentru mine. Am sunat câţiva prieteni, dar nimeni nu ştia unde erau Venus sau Geneva. Fuseseră date afară din apartamentul nostru.

Am tot scris scrisori în închisoare. Mi se întorceau întotdeauna. I-am sunat pe toţi cei care îmi veneau în minte. Voiam atât de tare s-o găsesc! Eu şi mama Genevei am pierdut un copil cu ceva timp în urmă. Iar apoi am pierdut-o pe Geneva când am intrat la închisoare. Îmi voiam familia înapoi.

După ce am fost eliberat, am venit aici s-o caut. Mi-am cheltuit chiar puţinii bani ca să-mi iau un computer vechi, să văd dacă nu pot s-o găsesc pe internet ori ceva. Dar n-am avut noroc. Am aflat doar că Venus murise, iar Geneva dispăruse. În Harlem e uşor să te faci nevăzut. Nu reuşeam s-o găsesc nici pe mătuşa mea, cu care locuiseră o vreme. Apoi ieri-dimineaţă o femeie pe care o cunoşteam de mai demult, care lucrează în Midtown, a văzut vânzoleala asta de la muzeul negrilor, despre ceva fată care fusese atacată, şi a aflat că o chema Geneva şi că avea şaisprezece ani şi locuia în Harlem. Ştia că îmi căutam fata şi m-a sunat. Am luat legătura cu un tip cu pretenţii de şmecher care umblă prin Uptown, şi el a verificat ieri şcolile.

A aflat că învaţă la liceul Langston Hughes. M-am dus acolo s-o găsesc.

— Atunci te-au observat, spuse Sellitto. Lângă curtea şcolii.

— Exact. Eram acolo. Când au pornit toţi după mine, mi-am luai tălpăşiţa. Dar m-am întors şi am aflat de la un puşti unde locuia, în West Harlem, lângă Morningside. M-am dus acolo azi, aveam de gând să-i las cărţile, dar apoi v-am văzut băgând-o într-o maşină şi dispărând.

Dădu din cap spre Bell.

Inspectorul se încruntă.

— Împingeai un cărucior.

— Da, mă prefăceam. Am urcat într-un taxi şi v-am urmărit până aici.

— Cu un pistol, remarcă Bell.

El izbucni:

— Cineva încercase să-i facă rău fetiţei mele! Pe toţi dracii, normal că mi-am luat un pistol. N-aveam de gând să las să i se întâmple ceva.

— Ai folosit-o? întrebă Rhyme. Arma?

— Nu.

— O s-o testăm.

— N-am făcut decât s-o scot şi să bag spaima în gunoiul ăla de puşti care mi-a spus unde locuia Geneva, un băiat de-l cheamă Kevin, care vorbea urât despre fata mea. Cel mai rău lucru care i s-a întâmplat e că s-a pişat în pantaloni când am îndreptat pistolul spre el… ceea ce a meritat. Dar asta e tot ce-am făcut – pe lângă că l-am aranjat puţin. Puteţi să-l căutaţi şi să-l întrebaţi.

— Cum o cheamă pe femeia care te-a sunat ieri?

— Betty Carlson. Lucrează chiar lângă muzeu. Arătă din cap spre telefonul lui. Numărul ei apare pe lista de apeluri primite. Şapte-zero-opt – ăla e codul zonei.

Sellitto luă telefonul bărbatului şi ieşi pe hol.

— Cum rămâne cu familia ta din Chicago?

— Cu ce? se încruntă.

— Mama Genevei i-a spus că te-ai mutat în Chicago cu cineva, te-ai căsătorit cu ea, îi explică Sachs.

Jax închise ochii, dezgustat.

— Nu, nu… Era o minciună. Nici măcar n-am fost vreodată în Chicago. Venus i-a spus asta fetei probabil ca s-o stârnească împotriva mea… Femeia aia, de ce m-oi fi îndrăgostit de ea?

Atunci Rhyme îi aruncă o scurtă privire lui Cooper.

— Sună la Departamentul Corecţional.

— Nu, nu, vă rog, spuse Jax, pe chip oglindindu-i-se disperare. O să mă azvârle înapoi în închisoare. N-am voie să mă îndepărtez de Buffalo cu mai mult de patruzeci de kilometri. De două ori am cerut

permisiunea de a ieşi din jurisdicţie şi de fiecare dată m-au refuzat. Am venit oricum.

Cooper se gândi la asta.

— Aş putea să fac o verificare generală în baza de date a Departamentului Corecţional. Nu va ieşi în evidenţă. Ofiţerul de eliberare condiţionată n-o să afle.

Rhyme aprobă din cap. O clipă mai târziu apăru pe monitor o fotografie a lui Alonzo Jackson şi dosarul lui. Cooper citi:

— Se confirmă ceea ce a spus. Eliberat mai devreme pentru bună purtare. A făcut echivalentul câtorva cursuri universitare. Şi există o referinţă la o fiică, Geneva Settle, ca fiind cea mai apropiată rudă.

— Mulţumesc pentru asta, spuse Jax, uşurat.

— Care-i povestea cu cărţile?

— Nu puteam să mă prezint în faţa voastră şi să vă spun cine eram – aş fi fost azvârlit înapoi în închisoare – aşa că am cumpărat câteva exemplare din cărţile pe care le-a citit Geneva când era mică. Ca să ştie că bileţelul era într-adevăr din partea mea.

— Ce bileţel?

— I-am scris un bileţel, l-am pus într-una dintre cărţi.

Cooper scotoci prin plasă. Într-un exemplar ponosit din *Grădina secretă* se afla o bucată de hârtie. Erau câteva cuvinte scrise într-o caligrafie îngrijită: „Geneva, puiule, asta e de la tatăl tău. Te rog, sună-mă". Sub acest mesaj era numărul lui de telefon.

Sellitto reveni în prag. Dădu din cap.

— Am vorbit cu femeia aceea, Carlson. Se confirmă tot ce-a zis el.

Rhyme întrebă:

— Mama Genevei îţi era prietenă, nu soţie. De asta Geneva n-a luat numele de Jackson?

— Exact.

— Unde locuieşti? întrebă Bell.

— Am o cameră în Harlem. Pe 130th. După ce o găseam pe Geneva intenţionam s-o iau cu mine în Buffalo până primeam permisiunea să mă întorc acasă. Faţa îi înlemni, iar Rhyme citi în ochii lui ceva ce, credea el, era suferinţă pură. Dar nu prea cred că sunt şanse să se întâmple asta acum.

— De ce? întrebă Sachs.

Jax zâmbi trist:

— Am văzut unde locuieşte, apartamentul ăla de lângă Morningside. M-am bucurat pentru ea, desigur, m-am bucurat foarte tare. Are probabil doi părinţi adoptivi buni care au grijă de ea, poate şi un frate sau o soră, ceea ce şi-a dorit dintotdeauna, dar asta nu a mai fost posibil după experienţa atât de grea a lui Venus de la clinică. De ce ar vrea Geneva să vină înapoi cu mine? Are viaţa pe care o merită, tot ceea ce n-am putut să-i ofer eu.

Rhyme îi aruncă o privire lui Sachs, care ridică dintr-o sprânceană. Jax nu-i observă.

Povestea lui i se părea credibilă lui Rhyme. Dar avea în el o doză serioasă de scepticism polițienesc.

— Vreau să-ți pun câteva întrebări.

— Orice.

— Cine e mătușa pe care ai pomenit-o?

— Sora tatălui meu. Lilly Hall. A fost printre cei care m-au crescut. De două ori văduvă. Ar fi împlinit nouăzeci de ani anul ăsta. În august. Dacă mai e printre noi.

Rhyme n-avea nici cea mai vagă idee despre vârsta sau ziua ei de naștere, dar acesta era numele pe care îl dăduse Geneva.

— E încă în viață, da.

Jax zâmbi.

— Mă bucur de asta. Mi-a fost dor de ea. Nici pe ea n-am reușit s-o găsesc.

— I-ai spus Genevei ceva despre cuvântul „domnule". Ce anume era? întrebă Bell.

— I-am spus chiar și când era mică să privească oamenii în ochi și să fie întotdeauna politicoasă, dar să nu se adreseze nimănui cu „domnule" sau „doamnă" dacă nu și-au câștigat acest drept.

Inspectorul din Carolina dădu din cap spre Rhyme și Sachs.

Criminalistul întrebă:

— Cine e Charles Singleton?

Jax clipi surprins.

— De unde știți despre el?

— Răspunde-i omului, gunoiule! izbucni Dellray.

— E, nici nu știu, stră-stră-stră-stră-bunicul meu, sau ceva de genul ăsta.

— Continuă, îl încurajă Rhyme.

— Ei bine, a fost sclav în Virginia. Stăpânul lui l-a eliberat, pe el și pe soția lui, și le-a dat o fermă undeva în nord. Apoi s-a înrolat voluntar în Războiul Civil, știți, ca în filmul ăla, *Glorie*. S-a întors acasă după aia, și-a îngrijit livada și a predat la o școală – era o școală gratuită pentru africani. A făcut bani vânzând cidru pentru muncitorii care construiau bărci la mică distanță de ferma lui. Știu că a primit medalii în război. S-a întâlnit chiar și cu Abraham Lincoln, o dată, în Richmond, imediat după ce a fost ocupat de armatele unioniste. Cel puțin, așa mi-a spus tatăl meu. Râse din nou, trist. Mai era apoi și povestea că ar fi fost arestat fiindcă furase niște aur sau bani sau așa ceva și a fost trimis la închisoare. Exact ca mine.

— Știi ce s-a întâmplat cu el după închisoare?

— Nu. N-am mai auzit nimic despre asta. Deci, mă credeți că sunt tatăl Genevei?

Dellray îl privi pe Rhyme, ridică din sprânceană.

Criminalistul îl măsură din priviri.

— Aproape. Încă ceva. Deschide gura.

— Eşti *tatăl* meu?

Cu respiraţia tăiată, aproape ameţită de veste, Geneva Settle îşi simţea inima bubuind. Îl măsură atent din priviri, studiindu-i chipul, umerii, mâinile. Prima ei reacţie fusese de neîncredere deplină, dar nu putea să nege că îl recunoştea. Încă mai purta inelul cu granat pe care i-l dăduse mama ei, Venus, de Crăciun – pe vremea când încă mai sărbătoreau Crăciunul, însă imaginea pe care şi-o amintea şi cu care îl compara pe bărbatul acesta era vagă, ca atunci când priveşti pe cineva care are soarele strălucitor în spate.

În pofida permisului de conducere, a pozei cu ea bebeluş, alături de el şi mama ei, a fotografiei cu una dintre vechile lui opere graffiti, ea ar fi negat în continuare legătura dintre ei, până în pânzele albe, dacă nu ar fi fost testul ADN pe care îl făcuse domnul Cooper. Nu încăpea îndoială că erau rude.

Erau singuri la etaj – singuri, fireşte, cu excepţia detectivului Bell, umbra ei protectoare. Restul poliţiştilor erau jos, lucrând la caz, încă încercând să afle cine se afla în spatele jafului de la bursa de pietre preţioase.

Dar domnul Rhyme şi Amelia şi toţi ceilalţi – precum şi ucigaşul şi toate detaliile legate de evenimentele înspăimântătoare din ultimele câteva zile – fuseseră alungate din gândurile ei, pentru moment. Întrebarea care o preocupa acum pe Geneva era: cum ajunsese tatăl ei acolo? Şi de ce?

Şi, mai ales: „Ce înseamnă asta pentru mine?”

Arătă din cap spre plasa de cumpărături. Luă cartea lui Dr. Seuss.

— Nu mai citesc cărţi pentru copii. Era singurul lucru pe care îl putea spune. Am împlinit şaisprezece ani acum două luni.

Intenţia ei, presupuse, era să-i amintească despre toate zilele de naştere pe care le petrecuse singură.

— Ţi-am adus astea doar ca să ştii că sunt de la mine. Ştiu că eşti prea mare pentru ele.

— Cum rămâne cu cealaltă familie a ta? îl întrebă ea rece.

Jax clătină din cap.

— Mi-au spus ce ţi-a zis Venus, Genie.

Era furioasă că folosea porecla pe care i-o dăduse cu ani în urmă. Prescurtare şi de la Geneva şi de la „geniu”.

— A inventat povestea aia. Ca să te stârnească împotriva mea. Nu, nu, Genie. Nu te-aş părăsi niciodată. Am fost arestat.

— Arestat?

— E adevărat, domnişoară, interveni Roland Bell. I-am văzut

dosarele. A fost arestat în ziua de după ce v-a părăsit, pe tine şi pe mama ta. A fost în închisoare de atunci. Tocmai a ieşit.

Îi spuse apoi o poveste despre un jaf, despre cât fusese de disperat să facă rost de bani pentru a le oferi o viaţă mai bună, pentru a o ajuta pe mama ei.

Dar cuvintele erau obosite, consumate. Îi oferea doar una dintre miile de pretexte jalnice pe care le auzea atât de des în cartier. Dealerul de droguri, cel care fura din magazine, şarlatanul care trăia din alocaţii, hoţul de lănţişoare.

„Pentru tine am făcut-o, puiule…"

Coborî privirea spre cartea din mâna ei. Era folosită. Cui îi aparţinuse când era nouă? Unde era părintele care o cumpărase iniţial pentru copilul său? Era la închisoare, spăla vase, conducea un Lexus, era neurochirurg?

O furase tatăl ei dintr-un anticariat?

— M-am întors după tine, Genie. Am încercat cu disperare să te găsesc. Şi am devenit şi mai disperat când m-a sunat Betty şi mi-a spus că ai fost atacată… Ce s-a întâmplat ieri? Cine e pe urmele tale? Nu mi-a spus nimeni nimic.

— Am văzut ceva, spuse ea fără alte comentarii, hotărâtă să nu-i ofere prea multe informaţii. Poate cineva care a comis o infracţiune. Geneva nu era deloc interesată de turnura luată de discuţia lor. Îl măsură din priviri şi îi spuse pe un ton mai crud decât intenţionase: Ştii că mama a murit?

El clătină din cap.

— *Nu* am ştiut până m-am întors. Apoi am auzit. Dar nu am fost surprins. Era o femeie chinuită. Poate e mai fericită acum.

Geneva nu credea asta. Şi, în orice caz, nici toată fericirea din rai nu putea să compenseze pentru nefericirea de a muri singură aşa cum murise ea, cu trupul împuţinat şi faţa umflată ca o lună galbenă.

Şi nu putea să compenseze nici pentru nefericirea de dinainte – când îşi vindea corpul pe casa scărilor pentru câteva biluţe de cocaină, în vreme ce fiica ei aştepta afară, în faţa uşii.

Geneva nu spuse nimic despre asta.

El zâmbi.

— Ai un apartament foarte frumos acolo unde locuieşti.

— Era temporar. Nu mai locuiesc acolo.

— Nu? Unde locuieşti acum?

— Nu sunt sigură încă.

Regretă că spusese asta. Îi oferea lui, îşi dădu seama, un punct de sprijin ca să insiste. Şi, evident, se folosi de el:

— O să îl întreb din nou pe ofiţerul meu de eliberare condiţionată dacă pot să mă mut înapoi aici. Ştiind că am o familie de care trebuie să am grijă, s-ar putea să fie de acord.

— *Nu* ai familie aici. Nu mai ai.

— Ştiu că eşti supărată, puiule. Dar o să mă revanşez. O să…

Ea trânti cartea de pământ.

— Şase ani şi niciun semn. Niciun cuvânt. Niciun telefon. Nicio scrisoare.

Spre iritarea ei, ochii i se umplură de lacrimi. Se şterse cu mâini tremurătoare.

El şopti:

— Şi *unde* aş fi putut să scriu? *Unde* aş fi putut să sun? Am încercat mereu în toţi aceşti şase ani să iau legătura cu tine. O să-ţi arăt teancurile de scrisori pe care le am, mi-au fost trimise toate înapoi la închisoare. Sunt cam o sută, cred. Am încercat orice mi-a dat prin minte. Numai că n-am reuşit să te găsesc.

— Păi, mulţumesc pentru scuze, să ştii. Asta dacă e o scuză. Dar cred că e timpul să pleci.

— Nu, puiuţ, dă-mi voie…

— Nu „puiuţ”, nu „Genie”, nu „fiică”.

— O să mă revanşez, repetă.

Îşi şterse ochii.

Ea nu simţi absolut nimic văzându-i suferinţa – sau ce-o fi fost. Nimic, adică, în afară de furie:

— Pleacă!

— Dar, puiuţ, eu…

— Nu. Doar pleacă!

Încă o dată, detectivul din Carolina de Nord, expert în paza de persoane, îşi făcu treaba elegant şi fără şovăială. Se ridică şi, fără un cuvânt, dar cu fermitate, îl scoase pe tatăl ei pe hol. O salută pe fată din cap, îi aruncă un zâmbet liniştitor şi închise uşa în urma lui, lăsând-o pe Geneva singură.

Capitolul 36

Cât timp fata şi tatăl ei se aflaseră la etaj, Rhyme şi ceilalţi analizaseră diferite piste privind potenţiale jafuri ale unor magazine de bijuterii.

Fără a avea vreun succes.

Materialele aduse de Fred Dellray în legătură cu scheme de spălare de bani ce presupuneau şi bijuterii se refereau la operaţiuni mărunte şi niciuna nu era localizată în Midtown. Şi nu aveau rapoarte din partea Interpolului sau a agenţiilor locale de apărare a legii care să cuprindă ceva relevant pentru caz.

Criminalistul clătina din cap, frustrat, când îi sună telefonul.

— Sunt Rhyme.

— Lincoln. Sunt Parker.

Expertul în grafologie care analizase bileţelul din ascunzătoarea lui Boyd. Parker Kincaid şi Rhyme schimbară câteva replici despre sănătate şi familie. Rhyme află că prietena lui Kincaid, care locuia cu el, agentul FBI Margaret Lukas, era bine, la fel şi copiii lui Parker, Stephie şi Robby.

Sachs transmise şi ea salutări, apoi Kincaid trecu la subiect:

— Am lucrat non-stop pe scrisoarea voastră după ce mi-aţi trimis documentul scanat. Am realizat un profil al autorului.

Adevărata analiză a scrisului de mână nu încearcă niciodată să determine personalitatea cuiva în funcţie de cum sunt desenate literele; caligrafia în sine e relevantă doar când se compară un document cu altul, de exemplu când se stabileşte un fals.

Dar Rhyme nu era interesat de asta în acel moment. Nu, conceptul despre care vorbea Parker Kincaid ţinea de deducerea unor caracteristici despre autor pe baza limbajului pe care îl folosise – acea sintaxă „neobişnuită” pe cure o remarcase Rhyme mai devreme. Acesta putea fi extrem de util în identificarea suspecţilor. Analiza gramaticală şi sintacticii a biletului de răscumpărare în cazul răpirii bebeluşului Lindbergh, de exemplu, oferise un profil perfect al răpitorului, Bruno Hauptmann.

Cu entuziasmul pe care îl resimţea de obicei pentru profesia sa, Kincaid continua:

— Am găsit câteva lucruri interesante. Aveţi bileţelul la îndemână?

— E chiar în faţa noastră.

„O fată de culoare, etajul cinci din această fereastră, octombrie 2, aproximativ 08.30. A văzut camioneta mea de livrări când era parcat într-o aleea în spatele la bursa de bijuterii. A văzut destul cât să ghicească ale mele planuri. Omoaro.“

— Pentru început, e de naţionalitate străină. Sintaxa ciudată şi greşelile de ortografie îmi spun asta. La fel şi modul în care menţionează data – punând luna înaintea zilei. Iar ora e exprimată în sistem de douăzeci şi patru de ore. Asta e rar în America.

Expertul în caligrafie continuă:

— Acum, un alt aspect important: el…

— Sau *ea,* întrerupse Rhyme.

— Tind să cred că e bărbat, replică Kincaid. Am să vă spun imediat de ce. A făcut acordul la masculin referindu-se la camioneta lui, se pare. Asta e specific pentru mai multe limbi străine diferite. Dar ceea ce reduce semnificativ numărul de posibilităţi este fraza nominală din trei părţi a construcţiei genitivale.

— *Ce* anume? întrebă Rhyme.

— Construcţia genitivală – un mijloc de a exprima posesiunea. Subiectul vostru a scris la un moment dat „camioneta mea”.

Rhyme scană bileţelul:

— Am găsit.

— Dar apoi a scris „ale mele planuri”. Asta mă face să cred că băiatul nostru e vorbitor nativ de arabă.

— Arabă?

— Aş zice că e o probabilitate de nouăzeci la sută. Există în limba arabă o construcţie genitivală numită *i.daafah.* Posesivul se formează, de regulă, spunând „a lui John maşină”. Cu sensul de „maşina *lui* John”. Sau, în bileţelul vostru, „ale mele planuri”. Dar regulile gramaticale ale limbii arabe permit ca pentru obiectul posedat să se folosească doar un singur cuvânt – „camioneta de livrări” nu ar fi o construcţie validă în arabă; e o expresie din două cuvinte, deci nu poate folosi *i.daafah.* Spune pur şi simplu „camioneta mea de livrări”. Celălalt indiciu e utilizarea greşită a articolului din expresia „într-o aleea”. Asta e frecvent printre vorbitorii de arabă; în limba lor nu există articole nehotărâte, doar articolele hotărâte, adăugă Kincaid. Asta e valabil şi pentru galeză, dar nu cred că tipul ăsta e din Cardiff.

— Bun, Parker, spuse Sachs. Foarte subtil, dar bun.

Din telefonul pus pe difuzor se auzi un râs slab:

— Să-ţi spun ceva, Amelia, toată lumea din industrie s-a pus serios pe buchisit arabă în ultimii câţiva ani.

— De asta crezi că e bărbat.

— Cât de des vezi infractori arabi femei?

— Nu prea des. Mai e ceva?

— Daţi-mi şi alte texte şi le voi compara, dacă vreţi.

— S-ar putea chiar s-o facem.

Rhyme îi mulţumi lui Kincaid şi închiseră telefonul. Rhyme clătină din cap, fixând cu privirea panourile cu indicii. Râse dispreţuitor.

— La ce te gândeşti, Rhyme?

— Ştii ce pune la cale, nu-i aşa? întrebă criminalistul pe un ton de rău augur.

Sachs încuviinţă din cap.

— Nu are de gând să *jefuiască* bursa de bijuterii. Are de gând s-o arunce în aer.

— Da.

Dellray interveni:

— Sigur – toate rapoartele alea pe care le-am primit, despre terorişti hotărâţi să atace obiective israeliene din zonă.

— Paznicul de peste drum de muzeu a spus că primesc zilnic transporturi cu pietre preţioase din Ierusalim… adăugă Sachs. OK, o să cer să fie evacuată şi verificată clădirea. Îşi scoase telefonul mobil.

Rhyme aruncă o privire spre panoul cu indicii şi le spuse lui Sellitto şi Cooper:

— Falafel şi iaurt… Şi o camionetă de livrări. Aflaţi dacă există prin apropierea bursei restaurante care servesc mâncare din Orientul Mijlociu, iar dacă da, cine le asigură aprovizionarea şi când. Şi ce fel de camionetă folosesc.

Dellray clătină din cap.

— Jumătate din oraş mănâncă treburi dintr-astea. Îţi poţi cumpăra gyros şi falafel de la fiecare colţ de stradă din oraş, Sunt…

Agentul se întrerupse când privirea lui se întâlni cu cea a lui Rhyme.

— Standurile vânzătorilor ambulanţi.

— Erau vreo jumătate de duzină dintr-astea ieri în jurul muzeului, zise Sellitto.

— Sunt *perfecte* pentru supraveghere, izbucni Rhyme. Şi ce acoperire! El îi aprovizionează în fiecare zi, aşa că nu-l bagă nimeni în seamă. Vreau să ştiu cine furnizează marfa pentru vânzătorii stradali. Mişcaţi-vă!

Conform comisiei sanitare, doar două firme furnizau mâncare din Orientul Mijlociu pentru standurile vânzătorilor ambulanţi din zonele din preajma bursei de pietre preţioase.

În mod ironic, cea mai mare dintre ele era proprietatea a doi fraţi evrei care aveau familie în Israel şi erau activi în templul pe care îl frecventau; erau prea puţin suspecţi.

Cealaltă firmă nu era proprietară a standurilor, dar vindea gyros, kebap şi falafel, plus condimente şi sucuri (alături de păgânii, dar întotdeauna profitabilii hotdogi de porc), aprovizionând zeci de standuri din Midtown. Sediul central al operaţiunii era un restaurant de pe Broad Street, ai cărui proprietari angajaseră un om care să livreze marfa în tot oraşul.

Înconjuraţi de Dellray şi de încă o duzină de alţi agenţi şi poliţişti, aceşti proprietari deveniră extrem – aproape plângăcios – de

cooperanţi. Numele celui care se ocupa de livrări pentru ei era Bani al-Dahab, şi era cetăţean saudit, rămas acolo cu mult după ce îi expirase viza. Avusese o oarecare profesie în Jeddah şi lucrase o vreme ca inginer în SUA, dar după ce îi expirase dreptul de şedere legal se mulţumise cu orice loc de muncă i se oferise – gătind ocazional şi livrând mâncare către standurile vânzătorilor mobili şi alte restaurante cu specific din Orientul Mijlociu, de prin Manhattan şi Brooklyn.

Bursa fusese evacuată şi verificată – nu se găsise niciun dispozitiv –, iar o echipă de urgenţă pentru localizarea vehiculelor. Fusese trimisă după camioneta de livrări a lui al-Dahab care, conform proprietarilor, s-ar fi putut afla oriunde în oraş; bărbatul era liber să-şi stabilească singur programul.

În astfel de momente, Rhyme s-ar fi învârtit ca un leu în cuşcă, dacă ar fi putut. Unde dracu' era? Oare umblă de colo-colo cu o maşină plină de explozivi, chiar în acel moment? Poate renunţase la bursa de pietre preţioase şi se orientase spre un obiectiv secundar: o sinagogă sau o agenţie a El-Al Airlines.

— Să-l aducem pe Boyd aici, să facem presiuni asupra lui, izbucni el. Vreau să ştiu unde dracu' e tipul ăsta!

În acel moment sună telefonul lui Mel Cooper.

Apoi cel al lui Sellitto, urmat de al Ameliei Sachs.

În sfârşit, şi telefonul din laborator începu să ţârâie.

Apelanţii erau diferiţi, dar mesajul era practic acelaşi.

Întrebarea lui Rhyme despre unde se afla atentatorul tocmai îşi găsise răspuns.

Şoferul fu singurul care îşi pierdu viaţa.

Ceea ce, având în vedere forţa exploziei şi faptul că maşina se aflase în intersecţia dintre Ninth Avenue şi Fifty-fourth, înconjurată de alte maşini, era destul de miraculos.

Când fusese detonată bomba, direcţia undei de şoc fusese în cea mai mare parte îndreptată în sus, prin acoperiş, şi ieşise pe ferestre, aruncând în aer bucăţi de metal şi sticlă şi rănind o mulţime de oameni, dar cele mai intense distrugeri se produseseră doar în interiorul maşinii E250. Camioneta în flăcări înaintase haotic până pe trotuar, unde se lovise de un stâlp de iluminat. O echipă de la postul de pompieri de pe Eighth Avenue stinsese flăcările rapid şi ţinu mulţimea la distanţă. Cât despre şofer, nu avea rost nici măcar să se încerce salvarea lui; cele mai mari două fragmente din rămăşiţele lui se aflau la distanţă de câţiva metri unul de celălalt.

Unitatea de genişti verificase şi securizase scena, iar principala sarcină a poliţiştilor era acum să aştepte medicul legist şi echipa pentru scena crimei.

— Ce-i mirosul ăsta? întrebă detectivul de la secţia din Midtown North.

Poliţistul înalt, cu început de chelie, era oripilat de miros, crezând că e de la carne de om arsă. Problema era că mirosea bine.

Unul dintre agenţii din echipa de genişti râse de detectivul cu faţa îngreţoşată.

— Gyros.

— Giro-cum? întrebă inspectorul, crezând că era o prescurtare de la ceva – de genul CPP, însemnând „ciopârţii peste poate”.

— Priviţi.

Poliţistul din unitatea de genişti ridică o bucată de carne arsă în mâinile sale îmbrăcate în mănuşi de latex. O mirosi. Gustos.

Detectivul de la secţia din Midtown North râse şi nu trădă cât era de aproape de un acces de vomă.

— E carne de miel.

— E…

— Şoferul transporta mâncare. Asta era slujba lui. Partea din spate a maşinii e plină de carne, şi falafel, şi alte treburi de astea.

— O. Poliţistul nu se simţi cu nimic mai puţin îngreţoşat.

În acel moment, un Camaro SS roşu – o maşină pe cinste – opri cu zgomot în mijlocul străzii, de-abia atingând panglica galbenă a poliţiei. Din ea coborî o roşcată uluitoare, care aruncă o privire asupra scenei, salutându-l din cap pe detectiv.

— Bună, spuse el.

Poliţista îşi conectă un set de căşti la staţia Motorola şi făcu un semn cu mâna microbuzului pentru scena crimei, care tocmai sosea, apoi adulmecă aerul, inspirând adânc de câteva ori. Dădu din cap.

— Nu am verificat încă scena, rosti în microfon, dar judecând după miros, Rhyme, aş zice că l-am prins.

De-abia atunci detectivul cel înalt şi fără păr înghiţi şi spuse:

— Mă întorc imediat.

Porni în fugă spre o cafenea Starbucks din apropiere, rugându-se să ajungă la timp la baie.

Avându-l alături pe detectivul Bell, Geneva intra în încăperea-laborator din casa lui Rhyme, de la parter. Îi aruncă o scurtă privire tatălui ei, care îi răspunse cu ochi de căţelandru trist.

„La naiba.“ Îşi feri privirea.

Domnul Rhyme spuse:

— Avem ceva noutăţi. Bărbatul care l-a angajat pe Boyd e mort.

— Mort? Cel care voia să jefuiască bursa?

— Lucrurile nu stăteau chiar aşa cum credeam, spuse Rhyme. Ne-am – de fapt, eu m-am înşelat. Credeam că individul ăsta, oricine ar fi fost, voia să jefuiască bursa. Dar nu, el voia s-o arunce în aer.

— Terorişti? întrebă ea.

Domnul Rhyme arătă din cap spre un dosar de plastic din mâna Ameliei. Înăuntru se afla o scrisoare adresată publicaţiei *The New York Times.* Se spunea în ea că atentatul asupra bursei de pietre preţioase era doar un alt pas în războiul sfânt împotriva Israelului sionist şi a aliaţilor săi. Era aceeaşi hârtie ce fusese folosită şi pentru bileţelul despre uciderea Genevei şi pentru harta ce ilustra West Fifty-fifth Street.

— Cine e? întrebă ea, încercând şi-şi amintească o camionetă şi un bărbat din Orientul Mijlociu pe care să-l fi văzut pe stradă în faţa muzeului, cu circa o săptămână în urmă.

Nu reuşi.

— Un imigrant ilegal saudit, spuse inspectorul Sellitto. Lucra pentru un restaurant din centru. Proprietarii s-au speriat destul de tare, desigur. Cred că noi îi considerăm o operaţiune de acoperire pentru Al-Qaida sau ceva de genul. Chicoti. Şi s-ar putea să fie aşa. Vom continua verificările. Dar au ieşit toţi curaţi – au cetăţenie, sunt aici de ani întregi, unii chiar au copii în armată. Pot spune că sunt o grămadă de oameni foarte neliniştiţi în momentul de faţă.

— Cel mai important aspect legat de atentator, continuă Amelia cu explicaţiile, era faptul că acesta, Bani al-Dahab, nu părea a fi asociat cu niciun presupus terorist. Femeile cu care ieşise recent şi colegii de muncă spuneau că nu ştiau să se fi întâlnit vreodată cu oameni care ar fi putut face parte dintr-o celulă teroristă, iar moscheea pe care o frecventa avea vederi religioase şi politice moderate. Amelia îi verificase apartamentul din Queens şi nu găsise probe sau legături cu alte celule teroriste. Însă în prezent îi erau verificate listele de convorbiri telefonice, pentru a se identifica eventuale legături cu alţi fundamentalişti.

— Vom analiza în continuare probele, spuse domnul Rhyme, dar suntem nouăzeci şi nouă la sută siguri că nu avea complici. Cred că asta înseamnă că eşti, probabil, în siguranţă.

Îşi duse scaunul la masa cu probe şi examina câteva punguţe cu bucăţi arse de metal şi plastic. Îi spuse lui Cooper:

— Adaugă asta pe diagramă, Mel: explozivul a fost TOVEX, şi avem bucăţi din receptor – detonatorul – carcasa, cabluri, o bucată din capsa detonatoare. Toate puse într-un colet UPS adresat bursei de pietre preţioase, în atenţia directorului.

— De ce a explodat prea devreme? întrebă Jax Jackson.

Domnul Rhyme îi explică – era foarte periculos să foloseşti o bombă controlată prin radio în oraş fiindcă existau o mulţime de unde radio ambientale – de la detonatoare de pe şantiere, staţii de emisie-recepţie şi alte sute de surse.

Inspectorul Sellitto adăugă:

— Sau e posibil să se fi sinucis. Poate aflase că Boyd a fost arestat, iar la bursă se făceau verificări pentru a detecta o eventuală bombă. S-o fi gândit că, mai devreme sau mai târziu, avea sa fie înhăţat.

Geneva se simţea neliniştită, derutată. Oamenii ăştia din jurul ei deveniseră brusc străini. Motivul pentru care se adunaseră laolaltă iniţial nu mai exista. Cât despre tatăl ei, îi era mai străin chiar decât poliţiştii. Voia să se întoarcă în camera ei de la subsol, din Harlem, cu cărţile şi planurile ei de viitor despre facultate, la visurile despre Florenţa şi Paris.

Dar apoi observă că Amelia o privea cu atenţie. Poliţista o întrebă:

— Ce ai de gând să faci acum?

Geneva îi aruncă o privire tatălui ei. Ce *avea* să se întâmple? Avea un părinte, era adevărat, dar unul care era fost puşcăriaş, care nici măcar nu avea voie să se afle în acel oraş. Probabil că statul ar fi încercat oricum s-o bage în sistemul de plasament.

Amelia îi aruncă o privire lui Lincoln Rhyme.

— Până se lămuresc lucrurile, ce-ar fi să urmăm în continuare planul nostru? S-o ţinem pe Geneva aici pentru o vreme.

— Aici? întrebă fata.

— Tatăl tău trebuie să se întoarcă în Buffalo şi să se ocupe de problemele de acolo.

„Nu că ar fi o opţiune să locuiesc cu el, oricum”, îşi spuse Geneva. Dar nu împărtăşi gândul nimănui.

— E o idee excelentă. Replica îi aparţinea lui Thom. Cred că asta vom face. Vocea îi era fermă. Vei sta aici.

— Eşti de-acord? o întrebă Amelia pe Geneva.

Geneva nu era sigură de ce îi cereau să rămână. Iniţial avu dubii. Dar trebuia să îşi amintească în permanentă că, după ce trăise atâţia ani singură, îndoielile o pândeau mereu din umbră. Se gândi la o altă regulă, referitor la viaţă – ca şi cea pe care o ducea ea: Îţi accepţi familia aşa cum este.

— Sigur, spuse.

Legat cu lanţuri, Thompson Boyd fu adus în laboratorul lui Rhyme, şi doi gardieni îl aşezară în faţa poliţiştilor şi a lui Rhyme. Geneva era din nou la etaj, în camera ei, păzită în acel moment de Barbe Lynch.

Criminalistul rareori făcea asta, să se întâlnească faţă în faţă cu infractorii. Pentru el, ca om de ştiinţă, singura parte pasionantă a muncii sale era jocul în sine, vânătoarea, nu şi prezenţa fizică a infractorului. Nu simţea deloc nevoia să îşi desfete privirile cu omul pe care îl capturase. Scuzele şi rugăminţile nu-l înduioşau, iar ameninţările nu-l tulburau.

Dar acum voia să se asigure pe deplin că Geneva Settle era în siguranţă. Voia să-l evalueze personal pe cel care o atacase.

Cu faţa bandajată şi plină de vânătăi în urma confruntării cu Sachs din momentul arestării, Boyd examina din priviri laboratorul. Echipamentul, listele cu indicii de pe panou.

Scaunul cu rotile.

Nu trădă absolut nicio emoţie, nicio tresărire de surpriză sau interes. Nici măcar când o salută din cap pe Sachs. Era de parcă ar fi uitat că ea îi stâlcise faţa în bătaie cu o piatră.

„Cineva l-a întrebat pe Boyd despre asta, despre cum era să fii aşezat într-un scaun electric. A zis că nu era nicicum. Că se simţise doar «oarecum amorţit». Spunea asta des, spre sfârşit. Se simţea amorţit.“

Îi întrebă:

— Cum m-aţi găsit?

— Au fost mai multe lucruri, răspunse Rhyme. În primul rând, ai ales greşit cartea de tarot pe care să ne-o laşi drept probă. M-a dus cu gândul la execuţii.

— Bărbatul Spânzurat, spuse Boyd, confirmând din cap. Mare dreptate aveţi. Asta nu mi-a trecut prin minte. Mi s-a părut pur şi simplu oarecum înspăimântătoare. Ca să vă induc în oroare, ştiţi.

Rhyme continuă:

— Dar ceea ce ne-a permis să-ţi aflăm numele a fost obiceiul tău.

— Obiceiul?

— Fluieri.

— Da, fac asta. Încerc să nu, în timpul serviciului. Dar uneori îmi scapă. Deci aţi discutat cu…

— Da, nişte oameni din Texas.

Dând din cap, Boyd îşi îndreptă spre Rhyme ochii mijiţi, înroşiţi.

— Deci ştiaţi de Charlie Tucker? Zdreanţa aia mizerabilă cu pretenţie de om. Care otrăvea ultimele zile pe pământ ale oamenilor mei. Le spunea că o să ardă în iad, vorbea tot felul de tâmpenii despre Isus şi mai ştiu cu ce.

Oamenii mei…

Sachs întrebă:

— Bani al-Dahab a fost singurul care te-a angajat?

Boyd clipi surprins; părea prima emoţie adevărată care îi străbătea chipul.

— De unde…?

Tăcu.

— Bomba a fost detonată prea devreme. Ori s-a sinucis.

Boyd clătină din cap.

— Nu, nu era atentator sinucigaş. S-o fi detonat din greşeală. Individu’ era neglijent. Prea înfierbântat, ştiţi. Nu făcea lucrurile ca la carte. Probabil a armat-o prea devreme.

— Cum l-ai cunoscut?

— El m-a sunat. Mi-a aflat numele de la cineva din închisoare, cu legături cu Naţiunea Islamului.

Deci asta era. Rhyme se întrebase cum anume ajunsese un gardian de închisoare din Texas să lucreze cu terorişti islamici.

— Sunt nebuni, spuse Boyd. Dar au bani, arabii ăştia.

— Şi Jon Earl Wilson? El îţi făcea bombele?

— Jonny, da, domnule. Clătină din cap. Ştiţi şi despre el? Sunteţi buni, trebuie să recunosc.

— Unde e?

— Asta nu ştiu. Ne lăsam mesaje de pe telefoane publice într-o căsuţă de mesagerie vocală. Şi ne întâlneam în public. N-am schimbat niciodată mai mult de câteva cuvinte.

— FBI-ul o să te întrebe despre al-Dahab şi despre bombă. Pe noi ne interesează Geneva. Mai există cineva care îi vrea răul?

Boyd clătină din cap.

— Din câte mi-a spus mie, al-Dahab lucra singur. Presupun că discuta într-o oarecare măsură cu oameni de prin Orientul Mijlociu. Dar nimeni de aici, n-avea încredere în nimeni.

Accentul tărăgănat de Texas se făcea simţit doar ocazional, ca şi cum ar fi făcut eforturi să scape de el.

Sachs rosti ameninţător:

— Dacă ne minţi, dacă i se întâmplă ceva, o să ne asigurăm că restul vieţii tale va fi complet mizerabil.

— Cum anume? întrebă Boyd, sincer curios, s-ar fi zis.

— L-ai ucis pe bibliotecar, pe dr. Barry. Ai atacat şi ai încercat să ucizi mai mulţi agenţi de poliţie. Ai putea să te alegi cu mai multe condamnări pe viaţă. Şi anchetăm în prezent şi moartea unei tinere, de ieri, pe Canal Street. Cineva a împins-o în faţa unui autobuz în apropierea locului unde tu fugeai de pe Elizabeth Street. Confruntăm fotografia ta cu diverşi martori. Ai să fii închis pe veşnicie.

El ridică din umeri.

— Nu prea contează.

— Nu-ţi pasă? întrebă Sachs.

— Ştiu că voi nu mă înţelegeţi. Nu vă port pică pentru asta. Dar, vedeţi, mie nu-mi pasă de închisoare. Nu-mi pasă de *nimic*. Voi toţi nu puteţi să-mi faceţi nimic. Sunt mort deja. Nu-mi pasă dacă omor pe cineva, nu-mi pasă dacă salvez o viaţă. Îi aruncă o privire Ameliei Sachs, care îl fixa insistent. Văd cum mă priviţi, reluă Boyd. Vă-ntrebaţi ce fel de monstru e individu' ăsta? Ei bine, adevărul e că voi toţi m-aţi făcut ceea ce sunt.

— Chiar aşa? întrebă ea.

— O, da, doamnă… Ştiţi care e meseria mea.

— Ofiţer de supraveghere de execuţii, spuse Rhyme.

— Da, domnule. Acum să vă zic eu ceva despre genul ăsta de

muncă: puteţi găsi numele tuturor persoanelor executate legal în aceste State Unite. Care sunt multe. Şi puteţi găsi numele tuturor guvernatorilor care au aşteptat până la miezul nopţii sau mai ştiu eu când ca să le comute pedeapsa dacă aşa aveau chef. Puteţi găsi numele tuturor victimelor pe care le-au ucis condamnaţii şi de multe ori şi numele rudelor lor. Dar ştiţi ale cui nume nu le veţi găsi? Îi măsură din priviri pe ofiţerii din jurul său. Ale noastre, ale oamenilor care apasă pe bulon. Călăii. Noi suntem uitaţi. Toată lumea îşi bate capul despre cum sunt afectate familiile celor condamnaţi la pedeapsa capitală. Sau societatea. Sau familiile victimelor. Ca să nu mai vorbim despre bărbatul sau femeia care sunt ucişi ca nişte animale în cursul acestui proces. Dar nimeni nu-şi bate câtuşi de puţin capul cu noi, călăii. Nimeni nu stă să se gândească la ce se întâmplă cu noi.

Zi după zi, trăiam alături de oamenii noştri – bărbaţi, şi femei desigur, care urmau să moară, ajungând să-i cunosc. Vorbind cu ei. Despre câte în lună şi-n stele. Auzind un negru că întreabă cum de tipul alb care a făcut exact aceeaşi crimă scapă cu închisoare pe viaţă sau poate chiar mai puţin, dar el, unul, o să moară? Mexicanul care jură că nu a violat-o şi ucis-o pe fata aia. Nu făcea decât să-şi cumpere bere de la minimarket când apare poliţia şi se trezeşte că e condamnat la moarte. Iar, la un an după ce l-au îngropat, poliţia face un test ADN şi constată că *într-adevăr* au condamnat pe cine nu trebuie şi că omul era nevinovat.

Bineînţeles, chiar şi cei vinovaţi erau fiinţe umane. Trăiai alături de ei toţi, zi după zi. Te purtai decent cu ei fiindcă şi ei se purtau decent cu tine. Ajungeai să-i cunoşti. După care… după care îi omorai. Tu, personal. Cu mâinile tale, apăsând butonul, trăgând maneta… Asta te schimbă.

Ştiţi cum se spune? Aţi mai auzit asta. „Mortul viu.“ Se presupune că se referă la deţinuţi. Dar, de fapt, noi suntem ăia. Călăii. Morţii vii.

Sachs murmură:

— Dar prietena ta? Cum ai putut s-o împuşti?

El tăcu. Pentru prima dată, faţa îi fu umbrită de un nor.

— M-am gândit dacă să trag sau nu acel foc. Speram că, poate, o să am *senzaţia* că n-ar trebui s-o fac. Că însemna prea mult pentru mine. Aş fi lăsat-o în pace şi aş fi fugit, mi-aş fi asumat riscul. Dar… Clătină din cap. Nu s-a ajuns la asta. Am privit-o şi n-am simţit nimic, eram amorţit. Şi ştiam că ar fost util s-o împuşc.

— Dar dacă ar fi fost copiii acasă, nu ea? oftă Sachs. I-ai fi împuşcat pe unul din copii ca să te salvezi?

El se gândi o clipă la întrebare.

— Ei bine, doamnă, cred că ştim că asta ar fi fost eficient, nu-i aşa? V-aţi fi oprit *sigur* să salvaţi una din fete în loc să mă urmăriţi pe mine. După cum îmi spunea tatăl meu: „Totul ţine de unde pui virgula”.

Umbra păru să i se îndepărteze de pe chip, ca şi cum ar fi primit în sfârşit un răspuns ori ar fi ajuns la o concluzie într-o dezbatere ce îl chinuise mai multă vreme.

„Bărbatul Spânzurat… Cartea prezice adesea un abandon în faţa experienţei, sfârşitul unei lupte, acceptarea a ceea ce este."

Îi aruncă o privire lui Rhyme.

— Acum, dacă nu vă supăraţi, cred că e timpul să mă întorc acasă.

— Acasă?

Îi privi cu o expresie bizară.

— La închisoare.

Ca şi cum, la ce altceva s-ar fi putut referi?

Tatăl şi fiica se dădură jos din metrou pe 135th Street şi o luară spre est, spre liceul Langston Hughes.

Ea nu-şi dorise să vină şi el, dar el insistase să aibă grijă de ea – lucru asupra căruia insistaseră şi domnul Rhyme şi detectivul Bell. În plus, reflectă ea, avea să se întoarcă în Buffalo a doua zi şi se gândea că ar putea să-l rabde timp de o oră sau două.

El arătă din cap înspre metrou, rămas în spate:

— Înainte îmi plăcea la nebunie să deseneze pe garnituri de metrou. Vopseaua se prindea foarte bine… Ştiam că multă lume o să-l vadă. Am vopsit unul de la cap la coadă în 1976. Ala a fost anul Bicentenarului. Erau în oraş maşinile alea grozave. Opera mea a fost pe una dintre acele maşini, plus Statuia Libertăţii. Râse. Cei de la transporturi n-au curăţat garnitura aia cel puţin o săptămână, aşa am auzit. Poate că au fost doar ocupaţi, dar vreau să cred că a fost cineva căruia i-a plăcut ce-am pictat şi a păstrat opera mai mult decât ar fi fost normal.

Geneva mârâi printre dinţi. Se gândea că *ea* avea o poveste pentru *el.* La o stradă distanţă se vedea eşafodajul de construcţii din faţa aceleiaşi clădiri la care lucra şi ea în momentul în care fusese concediată. Ce-ai fi zis tatăl ei dacă afla că ea fusese angajată tocmai pentru a da *jos* desenele graffiti de pe clădirile în renovare? Poate chiar şterse unele dintre desenele lui. Era tentată să-i spună. Dar se abţinu.

La primul telefon public funcţional pe care îl găsiră pe Frederick Douglass Boulevard, Geneva se opri şi scoase câteva monede. Tatăl ei îi oferi telefonul lui mobil.

— Nu, mulţumesc.

— Ia-l.

Ea îl ignoră, introduse fisele şi o sună pe Lakeesha, în vreme ce tatăl ei puse telefonul în buzunar şi se apropie de bordură, cercetând cartierul ca un copil în faţa tejghelei cu bomboane dintr-o băcănie.

Ea se întoarse când răspunse prietena ei:

— Alo?

— S-a terminat, Keesh. Îi explică despre bursa de pietre preţioase, despre bombă.

— Despre asta era vorba? La naiba! Un terorist? E un rahat destul de urât. Dar tu eşti bine?

— Sunt în regulă. Serios.

Geneva auzi o altă voce, de bărbat, spunându-i ceva prietenei ei, care acoperi receptorul cu mâna timp de o clipă. Schimbul de replici, înăbuşit, părea aprins.

— Mai eşti acolo, Keesh?

— Da.

— Cine e ăla?

— Nimeni. Tu unde eşti? Nu mai eşti în casa de la subsol, nu?

— Sunt tot acolo unde ţi-am spus – cu poliţistul acela şi prietena lui. Cel care e în scaunul cu rotile.

— Acolo eşti acum?

— Nu, sunt în Uptown. Mă duc la şcoală.

— Acuma?

— Să-mi iau temele.

Fata făcu o pauză. Apoi:

— Ascultă. O să ne întâlnim la şcoală. Vreau să te văd, fată. Când ajungi?

Geneva aruncă o privire spre tatăl ei, aflat în apropiere, cu mâinile în buzunare, care încă privea strada. Decise că nu voia să-i spună despre el lui Keesha, nici altcuiva, deocamdată.

— Hai s-o lăsăm pe mâine, Keesh. N-am timp acum.

— La naiba, fată!

— Serios. Mai bine mâine.

— Cum zici tu.

Geneva auzi sunetul făcut de telefon când se închise. Dar mai rămase unde se afla câteva clipe, amânând momentul întoarcerii la tatăl ei.

Într-un sfârşit i se alătură şi-şi continuară drumul spre şcoală.

— Ştii ce era acolo, la trei sau patru străzi distanţă? întrebă el, arătând spre nord. Strada Luptătorilor. Ai văzut-o vreodată?

— Nu, bombăni ea.

— O să te duc acolo într-o zi. Cu sute de ani în urmă, un investitor în construcţii, pe nume King, a construit astea trei blocuri mari de apartamente şi zeci de case. A angajat trei dintre cei mai buni arhitecţi din ţară şi i-a pus la lucru. Locuinţe minunate. King Model Homes era adevăratul nume al complexului, dar erau atât de scumpe şi de luxoase, aşa se zice, încât locul a primit numele de Strada Luptătorilor fiindcă trebuia să *te lupţi* ca să ajungi să locuieşti acolo. W.C. Handy a locuit acolo o vreme. Îl ştii? Părintele muzicii blues. Cel mai de seamă

muzician al tuturor timpurilor. Am desenat odată un graffiti acolo. Ţi-am povestit vreodată despre asta? Mi-a luat treizeci de tuburi ca să-l desenez. Şi n-a fost un desen dintr-o bucată; mi-a luat două zile să-l termin. Am făcut un portret al lui W.C. însuşi. Un fotograf de la *Times* i-a făcut o poză şi-a publicat-o. Arăta din cap spre nord. A fost acolo timp de…

Ea se opri brusc. Îşi lovi palmele peste şolduri.

— Ajunge?

— Genie?

— Opreşte-te odată! Nu vreau să ascult toate astea.

— Tu…

— Nu mă interesează nimic din ce-mi spui.

— Eşti supărată pe mine, scumpo. Cine n-ar fi după tot ce s-a întâmplat? Ascultă, am făcut o greşeală, spuse, pe o voce ce-i trăda suferinţa. Asta a fost în trecut. Sunt un alt om acum. Totul o să fie altfel. N-o să mai pun niciodată pe nimeni înaintea ta, aşa cum am făcut când eram cu mama ta. Tu eşti cea pe care ar fi trebuit să încerc s-o salvez – şi nu mergând atunci în Buffalo.

— Nu! Nu pricepi! Nu are legătură cu ce-ai făcut tu. E toată nenorocita asta de *lume* a ta din care nu vreau să fac parte. Nu mă interesează Strada Luptătorilor, indiferent despre ce-ar fi vorba, nici despre Apollo sau Cotton Club. Sau Renaşterea din Harlem. Nu-mi *place* Harlemul. Urăsc locul ăsta. E plin de pistoale, şi cocaină, şi violuri, şi oameni cărora li se dă în cap pentru a li se fura un gablonţ ieftin de tablă şi cercei luaţi de la minimarket. De fete pe care le interesează doar extensiile şi codiţele. Şi…

— Şi pe Wall Street există şarlatani, iar în New Jersey există mafie, iar în Westchester parcuri de rulote, replică el.

Ea de-abia dacă-l auzi.

— E plin de băieţi pe care-i interesează doar să tăvălească fetele. De oameni ignoranţi cărora nu le pasă cum vorbesc. E…

— Ce nu-ţi convine la EAAA?

Ea clipi:

— De unde ştii despre asta?

El însuşi nu vorbise niciodată în limbaj de ghetou – propriul său tată se asigurase că învaţă bine la şcoală (cel puţin până se lăsase de ea pentru a se lansa în „cariera” de mânjit proprietăţi publice). Dar majoritatea celor care locuiau aici nu ştiau că numele oficial al limbii pe care o vorbeau era engleză afro-americană autentică.

— Cât am fost închis, îi explică el, mi-am luat diploma de liceu şi am făcut echivalentul unui an de facultate.

Ea nu spuse nimic.

— Am studiat în special cititul şi cuvintele. Poate că nu mă va ajuta să-mi găsesc de lucru, dar asta m-a atras. Mi-au plăcut dintotdeauna

cărţile şi altele, ştii asta. Eu sunt cel care te-a învăţat să citeşti încă de la început… Am studiat engleza standard. Dar am studiat şi EAAA. Şi nu mă deranjează cu nimic.

— Dar n-o vorbeşti, remarcă ea acid.

— Nu am vorbit-o *din copilărie*. Dar nu am vorbit din copilărie nici franceză sau mandingo.

— M-am săturat să tot aud oamenii zicând „Stai să-ţ pui o întrebare”.

Tatăl ei ridică din umeri:

— „Să-ţ pui” e doar o versiune mai veche pentru „să-ţi pun”.

Şi nobilii obişnuiau s-o folosească. Există traduceri ale *Bibliei* în care apare aşa ceva: „să-ţ pui o rugăminte, Doamne”. Nu c o chestiune ce ţine de limbajul negrilor, cum cred oamenii. Combinaţia dintre „ţi” şi „pun” unul lângă altul e dificil de pronunţat. E mai uşor de prescurtat. Cât despre „nu-s”? A existat în limba engleză încă de pe vremea lui Shakespeare.

Ea râse:

— Încearcă să te angajezi undeva vorbind EAAA.

— Ei bine, cum ar fi dacă cineva din Franţa sau Rusia ar încerca să obţină şi ei acel loc de muncă? Nu crezi că şeful le-ar da o şansă, i-ar asculta, ar urmări să vadă dacă lucrează din greu, dacă sunt deştepţi, chiar dacă vorbesc o altfel de engleză? Poate problema e că şeful se foloseşte de limbajul cuiva drept pretext ca să *nu* îl angajeze. Râse. Locuitorii din New York ar face al naibii de bine să înceapă să înveţe spaniolă şi chineză în următorii câţiva ani. De ce nu şi EAAA?

Logica lui nu făcea decât s-o enerveze şi mai tare.

— Mie îmi *place* limba noastră, Genie. Mi se pare că sună firesc. Mă face să mă simt ca acasă. Ascultă, ai tot dreptul să fi furioasă pe mine pentru ceea ce am făcut. Dar nu şi pentru cine sunt şi de unde m-am ridicat. Aici e acasă. Şi ştii ce trebuie să faci cu propria casă, nu? Schimbi ce trebuie schimbat şi înveţi să fii mândru de ce nu poţi schimba.

Geneva închise strâns ochii şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Atâţia ani visase la un părinte – nici măcar la luxul de a avea doi, ci doar *o singură* persoană care să fie acolo când se întorcea acasă după-amiaza, să se uite peste temele ei, să o trezească dimineaţa. Iar când asta nu mai era o posibilitate, când reuşise în sfârşit să se pună pe linia de plutire pe cont propriu şi începuse să muncească pentru a se salva din locul acela uitat de Dumnezeu, iată că trecutul se năpustea peste ea s-o sufoce şi s-o târască înapoi.

— Dar nu asta îmi doresc, şopti ea. Îmi doresc ceva mai mult decât mizeria asta. Arătă cu un gest vag al mâinii spre stradă.

— O, Geneva, înţeleg asta. Nu sper decât că, poate, ne vom bucura de câţiva ani frumoşi împreună, înainte să pleci în lumea largă. Dă-mi

o şansă să mă revanşez pentru ceea ce v-am făcut, ţie şi mamei tale. Meriţi să ai lumea întreagă… Dar, scumpo, trebuie să-ţi zic – poţi să-mi spui un singur loc care e perfect? Unde toate străzile sunt pavate cu aur? Unde toată lumea îşi iubeşte aproapele? Râse şi trecu în registrul afro-american. Zici că-i mizerie aici? Ei, ba bine că nu. Dar unde nu-i mizerie într-un fel sau altu', fetiţo? Unde nu-i?

Îşi puse braţul în jurul ei. Ea se crispă, dar nu opuse rezistenţă. Porniră spre şcoală.

Lakeesha Scott era aşezată pe o bancă din Marcus Garvey Park, unde stătea de-o jumătate de oră, de când se întorsese de la slujba ei de la barul restaurantului din centru.

Îşi aprinse o altă ţigară Merit, spunându-şi: „Unele chestii le facem pentru că e vreme, alte chestii le facem pentru că trebe'. Chestii ce ţin de supravieţuire".

Iar ceea ce era ea pe punctul de-a face era unul dintre acele lucruri necesare.

De ce naiba nu venise Geneva să-i spună că după toate rahaturile astea avea de gând să urce într-un tren cu care o să plece din oraş şi că n-o să se mai întoarcă niciodată?

Că se ducea în Detroit sau Alabama?

„Îmi pare rău, Keesh, nu putem să ne mai întâlnim. Vreau să zic niciodată. Pa."

Aşa, toată nenorocita asta de problemă ar fi fost rezolvată definitiv.

De ce, de ce, de ce?

Ba mai mult, Gen îi spusese exact unde avea să se afle timp de câteva ore. Keesh n-avea nicio scuză să nu se vadă cu fata acum. O, da, reuşise s-o dea tot pe pălăvrăgeala de ghetou când discutaseră mai devreme, ca prietena ei să nu se prindă că era ceva. Dar acum, stând singură, o cuprinse tristeţea.

„Frate, ce naşpa mă simt. Dar n-am de ales."

Chestii pe care le facem pentru că trebe'…

„Haide, Keesha, îşi spuse. Trebuie s-o faci odată. Să-i dăm bătaie. Haide…"

Îşi stinse ţigara şi ieşi din parc, luând-o spre vest, apoi la nord pe Malcolm X, trecând de biserică după biserică. Erau peste tot. Biserica Înălţării Mt. Morris, Comunitatea Bisericii Bethel, Biserica Adventistă Ephesus, biserici baptiste – o mulţime. O moschee sau două, o sinagogă.

Şi magazine, şi baticuri: Papaya King, un magazin ezoteric, unul de închiriat costume, o agenţie de împrumuturi nebancare. Trecu de o firmă de taxiuri în comandă, al cărei proprietar stătea afară, ţinând în mână staţia de coordonare a comenzilor, prinsă cu bucăţi de bandă adezivă şi cu un cablu lung ce se pierdea în biroul neluminat. Acesta îi

zâmbi agreabil. Cât de mult îi invidia Lakeesha: preoţii de pe verandele sobre, sub cruci din tuburi de neon, bărbaţii fără griji care îndesau crenvurşti fierbinţi în chiflele aburinde, bărbatul cel gras aşezat în scaunul ieftin, cu ţigara şi microfonul făcut praf.

Ei nu trădează pe nimeni, îşi spuse.

Ei n-o trădează pe cea care le-a fost una dintre cele mai bune prietene ani la rândul.

Mestecă zgomotos guma, strângând cureaua poşetei cu degetele grăsuţe ornate cu unghii în negru şi galben. Ignoră trei băieţi dominicani.

— Psssst.

Auzi „cur”. Auzi „ştoarfă”.

— Pssssst.

Keesh bägă mâna în poşetă şi luă briceagul cu arc. Aproape că l-ar fi deschis, doar ca să-i vadă tresărind. Le aruncă o privire întunecată, dar lăsă lama lungă şi ascuţită la locul ei. Hotărând că avea să-i ajungă grămada de probleme ce o aşteptau la şcoală. O lăsă baltă deocamdată.

— Pssst.

Îşi continuă drumul, deschizând cu mâini agitate un pachet de gumă. Vârând în gură două bucăţi cu aromă de fructe, Lakeesha se chinui să scoată la iveală gândurile furioase.

„Ambalează-te, fată. Gândeşte-te la tot ce a făcut Geneva care să te enerveze, gândeşte-te la tot ce e ea şi tu nu vei fi niciodată.” O durea faptul că fata era atât de deşteaptă, că venea la şcoală în fiecare nenorocită de zi, că-şi păstra silueta ei slăbănoagă de albă fără să semene cu o ştoarfă cu SIDA, că reuşea să-şi ţină picioarele lipite şi le spunea şi altor fete să facă la fel, precum o mămică sclifosită.

Purtându-se ca şi cum ar fi mai bună decât ele toate.

Dar nu era. Geneva Settle era doar un alt copil normal dintr-o familie în care mama era dependentă de droguri, iar tatăl le părăsise.

„E una dintre noi.“

„Enervează-te, aminteşte-ţi cum te privea în ochi şi-ţi spunea: «Poţi s-o faci, fată, poţi s-o faci, poţi s-o faci. Poţi să scapi de-aici, ai lumea întreagă înainte».“

Ei bine, nu, ştoarfă, uneori pur şi simplu *nu* poţi. Uneori e pur şi simplu prea al naibii de greu de suportat. Ai nevoie de ajutor ca să mergi mai departe. Ai nevoie de cineva cu verzişori, cineva care să-ţi păzească spatele.

Şi, timp de o clipă, furia faţă de Geneva îi clocoti în suflet, iar ea strânse şi mai tare mânerul poşetei.

Dar nu o ţinu mult. Furia se evaporă, dispăru ca şi cum n-ar fi fost nimic mai mult decât pudra de bebeluşi rozalie pe care o presăra peste fundurile celor doi verişori gemeni ai ei când le schimba scutecele.

Trecând visătoare pe lângă Lenox Terrace, în drum spre şcoală, unde avea să ajungă în curând şi Geneva Settle, Lakeesha înţelese că nu se putea baza pe furie sau pe scuze.

Nu se putea baza decât pe nevoia de supravieţuire. „Uneori trebe' să ai grijă de tine şi să accepţi mâna care ţi se întinde".

Chestii pe care te facem pentru că trebe'…

Capitolul 37

Ajunsă la şcoală, Geneva îşi luă temele şi, ca să vezi, următorul ei eseu pentru studii lingvistice era despre cartea lui Claude McKay, *Home to Harlem,* opera lui din 1928 care fusese şi primul roman de mare succes al autorului de culoare.

— Nu aş putea să am c.e. cummings? întrebă ea. Sau John Cheever?

— Suntem la partea de literatură afro-americană, Gen, remarcă profesorul ei de lingvistică, zâmbind.

— Atunci Frank Yerby, negocie ea. Sau Octavia Butler.

— A, sunt autori minunaţi, Gen, spuse profesorul ei, dar nu scriu despre Harlem. Şi asta studiem acum. Dar ţi l-am dat pe McKay fiindcă m-am gândit că o să-ţi placă. E unul dintre cei mai controversaţi autori produşi de Renaştere. McKay a fost adesea atacat din cauză că a vorbit despre straturile de jos ale vieţii din Harlem. A scris despre aspectele primitive ale cartierului. Asta l-a deranjat pe Dubois şi pe numeroşi gânditori de la acea vreme. E chiar domeniul tău.

Poate că tatăl ei ar fi putut s-o ajute să interpreteze cartea, îşi spuse cinic, din moment ce iubea atât de mult cartierul şi dialectul specific lui.

— Încearcă, spuse bărbatul. S-ar putea să-ţi placă.

„O, ba nu, n-o să-mi placă", îşi spuse Geneva.

Ieşind din şcoală, i se alătură tatălui ei. Ajunseră la staţia de autobuz şi închiseră amândoi ochii când un curent de aer rece şi plin de praf se iscă în jurul lor. Reuşiseră să se împace cât de cât, iar ea fusese de-acord să-i permită s-o ducă la un restaurant jamaican la care tot visase să ajungă pe parcursul ultimilor şase ani.

— Mai există restaurantul? întrebă ea rece.

— Nu ştiu. Dar o să găsim noi ceva. Va fi o aventură.

— Nu am prea mult timp.

Tremura uşor de frig.

— Unde-i autobuzul ăla, întrebă el.

Geneva aruncă o privire peste drum şi se încruntă. „O, nu… Uite-o pe Lakeesha." Asta o caracteriza clar; nici măcar nu ascultase ce-i spusese Geneva şi venise aici oricum.

Keesh îi făcu semn cu mâna.

— Cine e? întrebă tatăl ei.

— Prietena mea.

Lakeesha aruncă o privire nesigură spre tatăl ei, apoi îi făcu semn Genevei să treacă strada.

„Ce era în neregulă?" Chipul fetei era zâmbitor, dar era clar că era

preocupată de ceva. Poate se întreba ce căuta Geneva lângă un bărbat mai în vârstă.

— Aşteaptă-mă aici, îi spuse tatălui ei.

Şi porni spre Lakeesha, care clipi şi păru să inspire adânc.

Deschise poşeta şi băgă mâna înăuntru.

„Care-i povestea cu treaba *asta?"* se întrebă Geneva. Traversă strada şi se opri pe bordură. Keesha ezită, apoi făcu un pus înainte:

— Gen, spuse, în timp ce ochii i se întunecară.

Geneva se încruntă:

— Fată, ce…

Keesh se opri brusc când o maşină frână lângă bordură, trecând de Geneva, care clipi surprinsă. La volan se afla consilierul şcolar, doamna Barton. Femeia îi făcu semn elevei spre maşină. Geneva ezită, îi spuse lui Keesh să aştepte o clipă, apoi se duse la consilier.

— Bună, Geneva. Te-am căutat la şcoală, dar tocmai plecaseşi.

— Bună. Fata era prudentă, nefiind sigură cât ştia femeia aceea şi cât nu despre părinţii ei.

— Asistentul domnului Rhyme mi-a spus că l-au prins pe bărbatul care a încercat să-ţi facă rău. Şi că s-au întors în sfârşit părinţii tăi.

— Tatăl meu. Îl arătă cu mâna. E cel de-acolo.

Consilierul îl privi pe bărbatul voinic îmbrăcat cu o jachetă ponosită.

— Şi totul e în regulă?

Aflată prea departe pentru a auzi, Lakeesha le urmărea încruntată. Expresia ei era şi mai tulburată decât înainte. Păruse veselă la telefon, dar acum că Geneva se gândea mai bine, poate că doar se prefăcuse. Şi cine era tipul cu care discutase?

Nimeni…

„Nu prea cred…"

— Geneva, întrebă doamna Barton. Eşti bine?

Ea îşi întoarse privirea spre consilier.

— Scuze. Da, e în regulă.

Femeia îl studie din nou cu atenţie pe tatăl ei, apoi îşi întoarse ochii căprui către fată, care îşi feri privirea.

— E ceva ce ai vrea să-mi spui?

— Ăăă…

— Care-i adevărul în povestea asta?

— Eu..

Era una dintre acele situaţii în care adevărul avea să iasă la iveală oricum.

— Bine, ascultaţi doamnă Barton, îmi cer scuze. Nu am fost complet sinceră. Tatăl meu nu e profesor. A fost la închisoare. Dar a fost eliberat.

— Şi unde ai locuit, *totuşi?*

— Pe cont propriu.

Fără urmă de critică în priviri, femeia dădu din cap.

— Şi mama ta?

— E moartă.

Ea se încruntă.

— Îmi pare rău… El o să preia custodia ta?

— Nu am prea discutat despre asta. Orice ar vrea să facă trebuie aprobat mai întâi de tribunal. Spuse asta pentru a câştiga timp. Geneva îşi imaginase în linii mari un plan în care tatăl ei revenea, prelua custodia ei, practic, dar ea avea să continue să trăiască pe cont propriu. Timp de câteva zile o să mai rămân cu domnul Rhyme şi Amelia, în casa lor.

Femeia îl examină din nou pe tatăl ei, care zâmbi vag în direcţia lor.

— Asta e destul de ieşit din comun.

Geneva spuse sfidător:

— N-am să intru într-un centru de plasament. N-am să pierd tot ceea ce am câştigat prin muncă. O să fug. O să…

— Hei, ia-o încet. Consilierul zâmbi. Nu cred că-i cazul să facem mare tam-tam din nimic deocamdată. Ai trecut prin destule. O să discutăm peste câteva zile. Unde mergi acum?

— Acasă la domnul Rhyme.

— Te duc eu.

Geneva îi făcu semn tatălui ei să vină şi el. Bărbatul se apropie de maşină, iar fata făcu prezentările.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă. Şi mulţumesc că aţi avut grijă de Geneva.

— Haide, urcă.

Geneva aruncă o privire peste drum. Keesh era încă acolo.

Îi strigă:

— Trebe' să plec. Te sun eu.

Mimă gestul de a duce un telefon la ureche.

Lakeesha confirmă din cap nesigură, scoase mâna din poşetă.

Geneva urcă pe bancheta din spate, chiar după tatăl ei. Aruncă o privire prin lunetă spre chipul mohorât al lui Keesh.

Apoi doamna Barton se îndepărtă de trotuar, iar tatăl ei începu o nouă lecţie ridicolă de istorie, bătând câmpii la nesfârşit, ştiţi că am făcut acolo un desen despre fraţii Collyer? Homer şi Langley. Locuiau la intersecţia dintre 128th şi Fifth. Erau nişte singuratici şi cei mai ciudaţi oameni care au trăit vreodată. Erau înspăimântaţi de infracţiunile din Harlem şi s-au baricadat în apartament, au improvizat capcane, nu aruncau niciodată nimic. Unul din ei a fost zdrobit sub un teanc de ziare pe care îl înălţase până sus. Când au murit, poliţiştii au fost nevoiţi să scoată peste o sută de tone de gunoaie din apartamentul lor. Întrebă:

— Aţi auzit vreodată despre ei?

Consilierul spuse că da, credea că da.

— Nu, răspunse Geneva. „Şi nici că îmi pasă”, se gândi.

Lincoln Rhyme îi explică lui Mel Cooper cum să organizeze probele pe care le colectaseră de la scena atentatului, citind, printre picături, şi câteva dintre rapoartele de analiză asupra probelor ce le fuseseră trimise.

O echipă federală, sub conducerea lui Dellray, reuşise să dea de urma lui Jon Earle Wilson, bărbatul ale cărui amprente digitale se aflau pe bomba din radioul cu tranzistori din ascunzătoarea lui Boyd. Fusese înhăţat, şi câţiva agenţi aveau să-l aducă în faţa lui Rhyme pentru a fi interogat, ca să scoată la liman cazul împotriva lui Thompson Boyd.

În acel moment sună telefonul lui Bell. Răspunse:

— Sunt Bell… Luis, ce s-a întâmplat?

Îşi lăsă capul într-o parte ca să asculte.

Luis…

Trebuia să fie Martinez, care îi urmărise pe Geneva şi pe tatăl ei pe jos, după ce plecaseră din casa lui Rhyme, până la Langston Hughes. Erau convinşi că Jax, Alonzo Jackson, era tatăl ei şi nu reprezenta o ameninţare pentru fată, şi că teroristul nu avusese alţi complici. Dar asta nu însemna că Bell şi Rhyme aveau de gând s-o lase pe Geneva să meargă undeva în viitorul apropiat fără a-i asigura protecţie.

Dar ceva nu era în regulă. Rhyme vedea asta în privirea lui Bell. Detectivul îi spuse lui Cooper:

— Avem nevoie de o verificare în registrul auto. Repede,

Mâzgăli un număr de înmatriculare pe un post-it apoi închise şi îi dădu hârtiuţa tehnicianului.

— Ce se întâmplă? întrebă Sachs.

— Geneva şi tatăl cu erau într-o staţie de autobuz de lângă şcoală. O maşină a oprit lângă ei. Au urcat. Luis nu se aştepta la asta şi nu a apucat să traverseze suficient de repede cât să-i oprească.

— O maşină? Cine era la volan?

— O femeie solidă de culoare. După cum a descris-o, s-ar spune că e posibil să fi fost consilierul acela, Barton.

„Nu e neapărat ceva de care să ne facem griji, reflectă Rhyme. Poate că femeia doar i-a văzut în staţia de autobuz şi s-a oferit să-i ducă ea.“

Pe monitor se afişară informaţiile trimise de registrul auto.

— Ce avem, Mel? întrebă Rhyme.

Cooper miji ochii citind informaţiile. Mai scrise ceva. Ridică privirea, căscând ochi mari de sub ochelarii groşi.

— O problemă. Avem o problemă.

Doamna Barton se îndrepta spre partea central-sudică a cartierului Harlem, înaintând încet prin traficul de sfârşit de după-amiază. Încetini când trecură de încă un şantier pentru locuinţe noi.

Tatăl ei clătină din cap.

— Uitaţi-vă la toate astea. Arătă din cap spre panouri. Dezvoltatori, bănci, arhitecţi. Râse amar. Pun pariu că nu-i nici măcar un negru printre cei care le gestionează.

„Jalnic", îşi spuse Geneva. Ar fi vrut să nu-l mai audă. *Văicăreli despre trecut…*

Consilierul aruncă o privire spre şantier, ridică din umeri.

— Sunt multe dintr-astea pe-aici. Frână şi intră pe o alee aflată între una dintre clădirile vechi, ce era curăţată pe dinăuntru, şi un şantier cu o excavaţie adâncă.

În replică la privirea întrebătoare a tatălui ei, doamna Barton spuse:

— E o scurtătură.

Dar tatăl ei privi în jur.

— Scurtătură?

— Doar ca să evităm valurile de trafic ce se îndreaptă spre sud.

El privi din nou în jur, mijindu-şi ochii. Apoi izbucni:

— Pe naiba!

— Tată! strigă Geneva.

— Cunosc lotul ăsta. Drumul e închis în faţă. Se demolează o fabrică veche.

— Nu, spuse doamna Barton. Am venit doar pe aici şi… Dar tatăl ei apucă frâna de mână şi trase cât putu de tare, apoi smuci volanul mult spre stânga. Maşina derapa lovindu-se de zidul de cărămidă cu sunetul scrâşnit făcut de metal şi plastic frecându-se de piatră.

Apucând braţul consilierului, bărbatul strigă:

— E cu ei, fetiţo. Vrea să-ţi facă rău! Ieşi din maşină, fugi!

— Tată, nu, eşti nebun! Nu poţi…

Dar confirmarea veni o clipă mai târziu când din buzunarul femeii apăru un pistol. Îl îndreptă spre pieptul tatălui ei şi apăsă pe trăgaci. El clipi surprins şi fu aruncat în spate, apăsându-şi mâinile peste rană.

— Oh. Oh, Doamne, şopti.

Geneva sări în spate când femeia întoarse pistolul argintiu spre ea. Exact în clipa în care apăsă pe trăgaci, tatăl ei lansă un pumn spre falca femeii şi o ameţi. Faţa Genevei fu acoperită pentru o clipă de o flacără şi puţin praf de puşcă, dar glonţul nu o nimeri. Sparse luneta maşinii în mii de cuburi minuscule.

— Fugi, fetiţo! murmură tatăl ei, prăbuşindu-se peste bord.

Puneţi-o la pământ, tăiaţi-o, tăiaţi-o pe curvă…

Plângând în hohote, Geneva se târî afară prin luneta făcută ţăndări şi căzu pe pământ. Se ridică greoi în picioare şi o luă la fugă în josul rampei, intrând pe şantierul de demolări plin de noroi.

Capitolul 38

Alina Frazier – femeia cave se dăduse drept consilierul Patricia Barton – nu avea acelaşi sânge rece ca partenerul ei. Thompson Boyd era ca de gheaţă. Nu se ambala niciodată. Dar Alina fusese dintotdeauna o persoană emotivă. Era furioasă şi înjura, în timp ce se chinuia să treacă peste corpul tatălui Genevei şi să iasă pe alee, privind în stânga şi-n dreapta după fată.

Furioasă că Boyd era la închisoare, furioasă că fata îi scăpa.

Respirând adânc, examinând din priviri ambele capete ale aleii pustii. Străbătând-o în sus şi-n jos. Unde ar fi putut fugi ştoarfa aia mică…

Văzu pentru o clipă ceva gri în dreapta: Geneva se strecura târâş din spatele unei lăzi de gunoi albastre scorojite, dispărând şi mai adânc în inima şantierului. Femeia porni în urmărirea ei, gâfâind. Era solidă, într-adevăr, dar era şi foarte puternică şi se mişca repede. Închisoarea te putea înmuia sau te putea întări. Ea optase pentru cea de-a doua variantă.

Frazier fusese bătăuşă de cartier pe la începutul anilor 1990, conducătoarea unui grup de fete agresive care făcuseră ravagii prin Times Square şi Upper East Side, unde turiştii şi locuitorii din zonă – care ar fi fost cu băgare de seamă faţă de un grup de băieţi adolescenţi – nu-şi băteau deloc capul cu o mână de fete gălăgioase îmbrăcate cu tricouri Daily Dan şi purtând plase de cumpărături de la Macy's. Asta, desigur, până scoteau cuţitele sau pistoalele, iar curvele bogate rămâneau fără bani şi bijuterii. După ce intrase de câteva ori la casa de corecţie, trecuse la fapte mai serioase şi intrase la puşcărie pentru omucidere – ar fi trebuit să fie crimă, dar procurorul, un boboc, dăduse greş în stil mare. După ce fusese eliberată, se întorsese la New York. Aici îl cunoscuse pe Boyd prin tipul cu care locuia ea, iar când Frazier se despărţise de şmecheraş, Boyd o sunase. Iniţial crezuse că era una dintre chestiile alea când tipilor albi li se aprind călcâiele după câte-o negresă. Dar când acceptase invitaţia lui la cafea, el nu se dăduse deloc la ea. O măsurase doar cu privirea aia ciudată a lui, lipsită de viaţă, şi îi spusese că i-ar fi prins bine ajutorul unei femei la nişte treburi. O întrebase dacă era interesată.

— Treburi? întrebase ea, gândindu-se la droguri, gândindu-se la pistoale, gândindu-se la televizoare furate.

Dar el îi explicase în şoaptă care era domeniul lui de activitate.

Ea clipise.

Apoi el adăugase că-i putea da în mână până la cincizeci de mii de dolari pentru ceva ce se putea face în câteva zile.

O scurtă pauză. Apoi un rânjet.

— Da' cum să nu.

Însă pentru treaba cu Geneva Settle câştigau de cinci ori mai mult. Ceea ce se dovedi un preţ corect, fiindcă era cea mai dificilă vânătoare la care porniseră vreodată. După ce tentativa de la muzeu, cu o zi în urmă, dăduse greş, Boyd o sunase şi-i ceruse ajutorul (promiţându-i chiar 50 000 de dolari în plus dacă o omora chiar ea pe fată). Frazier, mereu fata mai deşteaptă din grup, venise cu ideea de a se da drept consilier şi obţinuse o legitimaţie falsă de membru în consiliul educaţional. Începuse să dea telefoane pe la şcolile publice din Harlem, cerând să discute cu vreunul dintre profesorii Genevei Settle, şi primise zeci de variaţii ale răspunsului: „Nu e elevă la noi. Ne pare rău". Până ajunsese la liceul Langston Hughes, unde un funcţionar de birou îi spusese că da, aceasta era şcoala ei. Apoi Frazier îşi pusese pur şi simplu un costum formal ieftin, îşi agăţase legitimaţia falsă deasupra pieptului voluminos şi intrase în liceu cu un aer de încredere deplină.

Acolo aflase despre părinţii misterioşi ai fetei, despre apartamentul de pe 118th Street şi – de la detectivul Bell şi ceilalţi poliţişti – despre casa din Central Park West şi cine o păzea pe Geneva. Îi comunicase toate aceste informaţii lui Boyd ca să-l ajute la planificarea crimei.

Supraveghease apartamentul fetei de lângă Morningside – până devenise prea riscant din cauza celor care o păzeau pe Geneva. (Fusese surprinsă în flagrant în acea după-amiază, când o maşină de poliţie îi făcuse semn să oprească, dar se dovedise că nu pe ea o căuta poliţia.)

Frazier discutase cu un paznic de la Langston Hughes şi îl convinsese să-i dea caseta de la camera de supraveghere din curtea liceului, şi sub acest pretext reuşise să intre în casa bărbatului invalid, unde aflase şi mai multe informaţii despre fată.

Dar apoi Boyd fusese prins – el îi spusese încă de la început cât de buni erau poliţiştii iar acum Alina Frazier trebuia să termine singură treaba dacă îşi dorea restul onorariului, de 125 000 de dolari.

Respirând cu dificultate, femeia cea solidă se opri după o coborâre de nouă metri pe o rampă ce ducea la nivelul de fundaţie al şantierului excavat. Ferindu-şi privirea de lumina strălucitoare a soarelui ce apunea, încercă să dibuiască unde reuşise să dispară pramatia aia mică. „La naiba, fată, arată-te."

Apoi: mişcare din nou, Geneva alerga spre capătul îndepărtat al şantierului pustiu, în viteză, ascunzându-se pe după malaxoare de ciment, utilaje de construcţii şi grămezi de bârne şi materiale. Fata dispăru în spatele unui butoi de petrol.

Intrând într-un loc umbrit pentru a vedea mai bine, Frazier ţinti spre mijlocul butoiului şi trase, lovind metalul cu un zăngănit

răsunător.

I se păru că văzuse şi pământ sărind în aer chiar lângă container. Reuşise oare s-o atingă şi pe fată?

Dar nu, fata se ridicase şi înainta rapid spre un zid scund de moloz – cărămizi, piatră, ţevi. Chiar în clipa în care ajunse la el, Frazier trase din nou.

Fata se rostogoli de cealaltă parte a zidului cu un ţipăt ascuţit. Văzu un mic vârtej în aer. Era din pământ şi aşchii de piatră? Sau sânge?

Reuşise oare Frazier s-o nimerească pe fată? Era o trăgătoare bună – ea şi fostul ei prieten, un contrabandist de arme din Newark, petrecuseră ore întregi trăgând în şobolanii din clădirile abandonate de la periferia oraşului, pentru a-i testa marfa. Credea că nimerise de data asta. Dar nu putea aştepta prea mult ca să afle; oamenii auziseră cu siguranţă focurile de armă. Unii aveau să le ignore, sigur, şi unii aveau să creadă că pe şantier mai erau muncitori lucrând cu utilaje grele. Dar era posibil ca măcar unul sau doi oameni cu simţ civic să sune la 112 chiar atunci.

„Ei bine, du-te şi vezi."

Începu să coboare încet rampa pentru camioane, fiind atentă să nu cadă – panta era foarte abruptă. Deodată un claxon puternic se auzi din spatele şi de deasupra ei. Venea dinspre maşina ei.

„La naiba, îşi spuse furioasă, tatăl fetei e încă în viaţă."

Frazier ezită. Apoi decise. Era cazul s-o taie dracului de-aici. Să-şi încheie socotelile cu tăticul. Geneva era probabil împuşcată şi rănită şi nu avea să supravieţuiască mult timp. Dar chiar şi dacă nu era rănită, Frazier putea să-i dea de urmă mai încolo. Aveau să fie destule ocazii.

Nenorocit de claxon… Părea mai zgomotos chiar decât sunetul focului de armă şi în mod cert atrăgea atenţia. Ce era şi mai grav era că ar fi acoperit sunetul sirenelor unor maşini de poliţie. Frazier urcă rampa murdară până la nivelul străzii, gâfâind din cauza efortului. Dar când ajunse la maşină se încruntă. În scaunul şoferului lui nu se afla tatăl Genevei, până la urmă. O dâră de sânge ducea la o alee din apropiere, unde era întins corpul lui. Frazier aruncă o privire în maşină. Iată ce se întâmplase: înainte de a se târî afară, bărbatul scosese cricul maşinii şi îl sprijinise fix de butonul de claxon de pe volan.

Furioasă, Frazier îl smulse de acolo.

Sunetul asurzitor încetă.

Azvârli cricul pe bancheta din spate şi îşi întoarse privirea spre bărbat. Era mort? Ei bine, chiar dacă nu, avea să fie în scurt timp. Se duse până la el, ţinând pistolul pe lângă corp. Apoi se opri, încruntându-se… Cum reuşise un om atât de grav rănit ca zdreanţa asta nenorocită să deschidă portbagajul, să deşurubeze cricul, să-l târască până la scaunul din faţă şi să-l fixeze sprijinit de volan?

Frazier începu să privească în jur.

Observă o umbră vagă în dreapta ei, apoi auzi şuieratul aerului când un levier se abătu de sus şi îi zdrobi încheietura, zburându-i pistolul din mână şi provocându-i un junghi de durere ce îi străbătu tot corpul. Femeia cea solidă ţipă şi căzu în genunchi, întinzându-se după pistol cu mâna stângă. Chiar în clipa în care puse mâna pe el, Geneva ridică din nou levierul şi o lovi pe femeie peste umăr, cu o bufnitură grea. Frazier se rostogoli pe jos, pistolul alunecându-i prea departe ca să-l mai poată ajunge. Orbită de durere şi de furie, femeia sări şi o atacă pe Geneva înainte să apuce să mai lovească o dată cu levierul. Geneva căzu cu o bufnitură ce-i tăie respiraţia.

Femeia se întoarse spre locul unde se afla pistolul, dar, înecându-se şi sufocându-se, Geneva se târî în faţă, o prinse de braţul drept şi muşcă încheietura zdrobită a lui Frazier. O durere formidabilă o străbătu ca un fulger uriaş. Frazier îşi înfipse pumnul în faţa Genevei, lovind-o în falcă. Fata strigă şi izbucni în lacrimi, rostogolindu-se neajutorată pe spate. Frazier se ridică nesigură în picioare, protejându-şi încheietura însângerată, ruptă, şi o lovi pe fată în stomac. Adolescenta începu să se chircească.

Clătinându-se, Frazier căută pistolul, care era la trei metri distanţă. „N-am nevoie de el, nu-l vreau". Levierul avea să-i fie suficient. Fierbând de furie, îl ridică şi porni înainte. Îi aruncă fetei o privire de ură pură şi ridică ranga de metal deasupra capului. Geneva se crispă şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

Atunci o voce din spatele femeii strigă:

— Nu!

Frazier se întoarse şi o văzu pe poliţista roşcată din apartamentul bărbatului invalid, înaintând încet, cu ambele mâini pe pistolul automat mare.

Alina Frazier coborî privirea spre revolverul din apropiere.

— Aş vrea să aud explicaţia, spuse poliţista. Chiar aş vrea.

Frazier îşi pierdu vlaga, aruncă levierul şi, simţindu-se slăbită, se lasă să cadă în genunchi. Îşi apără mâna făcută zob.

Poliţista se apropie şi lovi cu piciorul în levier şi pistol, îndepărtându-le, în vreme ce Geneva se ridică în picioare şi se îndreptă clătinându-se spre cei doi medici de pe ambulanţă care veneau spre ea. Fata le arătă unde se afla tatăl ei.

Cu lacrimi de durere în ochi, Frazier spuse:

— Am nevoie de un doctor.

— Va trebui să stai la rând, murmură poliţista şi îi strecură un set de cătuşe în jurul încheieturii, dând dovadă chiar de multă fineţe, după cum admise Frazier, date fiind circumstanţele.

— Starea lui este stabilă, anunţă Lon Sellitto. Răspunsese unui apel

telefonic din partea unui poliţist de serviciu de la Spitalul Prezbiterian Columbia. Nu ştiu ce înseamnă asta. Dar aşa stau lucrurile.

Rhyme dădu din cap aflând această veste despre Jax Jackson. Indiferent ce ar fi însemnai faptul că era „stabil", cel puţin, bărbatul era în viaţă, lucru pentru care Rhyme era extrem de recunoscător – de dragul Genevei.

Fata primise şi ea tratament pentru contuzii şi julituri, apoi fusese externată.

Fusese o cursă cu adevărat spectaculoasă pentru a o salva de complicele lui Boyd. Mel Cooper verificase numărul de înmatriculare al maşinii în care urcaseră fata şi tatăl ei şi descoperise că era înregistrat pe numele unei anume Alina Frazier. O căutare rapidă în bazele de date a NCIC şi în cea a statului dezvăluise că aceasta avea cazier: o acuzaţie de omucidere în Ohio şi două agresiuni cu arme mortale în New York, plus o mulţime de infracţiuni din perioada când era minoră.

Sellitto apelase la o echipă de urgenţă de localizare a vehiculelor, care îi anunţase pe toţi apărătorii legii din zonă să caute berlina lui Frazier. Un poliţist de la Rutieră le transmisese prin staţia radio, la scurt timp după, că maşina fusese văzută lângă un şantier de demolare din partea de sud a cartierului Harlem. În apropiere se raportaseră şi focuri de armă. Aflată acasă la Rhyme, Amelia Sachs sărise în maşina ei Camaro şi, călcând acceleraţia, pornise spre locul faptei, ajungând chiar înainte ca Frazier să apuce să o omoare pe Geneva în bătaie.

Frazier fusese interogată, dar nu era cu nimic mai cooperantă decât complicele ei. Rhyme presupuse că trebuia să te gândeşti mult şi bine înainte de a decide să-l trădezi pe Thompson Boyd, mai ales în închisoare, dată fiind ampla influenţă a relaţiilor lui de aici.

Era Geneva în sfârşit în siguranţă? Cel mai probabil, da. Cu doi ucigaşi arestaţi şi personajul principal sfârtecat în bucăţi. Sachs verificase apartamentul Alinei Frazier şi nu găsise nimic în afară de arme şi bani – nicio informaţie care să sugereze că ar mai fi existat cineva care voia s-o ucidă pe Geneva Settle. Jon Earle Wilson, fostul puşcăriaş din New Jersey care confecţionase bomba capcană din ascunzătoarea din Queens a lui Boyd, se afla în acel moment în drum spre casa lui Rhyme, iar criminalistul spera că acesta avea să le confirme concluziile, însă Rhyme şi Bell hotărâseră să îl însărcineze pe un poliţist în uniformă şi cu o maşină oficială să asigure paza Genevei.

Deodată, unul dintre computere emise semnalul primirii unui mesaj, iar Mel Cooper privi monitorul. Sosise emailul.

— A, misterul s-a rezolvat.

— Şi despre ce mister ar fi vorba?

Rhyme spusese asta pe un ton morocănos. Buna lui dispoziţie, întotdeauna fragilă, avea tendinţa să se strice spre sfârşitul unui caz,

când apărea spectrul plictiselii.

— Winskinskie.

Cuvântul indian de pe inelul pe care îl găsise Sachs pe falanga scheletului de sub ruinele cârciumii Potters' Field.

— Şi?

— E-mailul e de la un profesor de la Universitatea din Maryland. Pe lângă traducerea literară din limba indienilor Delaware, „Winskinskie" era şi un titlu în Societatea Tammany.

— Un titlu?

— Ceva de genul „ofiţer al clubului". Boss Tweed era Marele Sachem, marele şef. Băiatul nostru – arătă din cap spre oasele şi craniul pe care le găsise Sachs în rezervor – avea funcţia de Winskinskie, adică uşier.

— Tammany Hall… Rhyme dădu din cap reflectând asupra informaţiei, lăsându-şi mintea să călătorească înapoi în timp, dincolo de acest caz, intrând în lumea în alb-negru a New Yorkului din secolul al XIX-lea. Iar Tweed umbla prin Potters' Field. Aşa că probabil el şi maşinăria Tammany Hall au fost cei care i-au înscenat jaful lui Charles.

Îi ceru lui Cooper să adauge pe panoul cu indicii descoperirile recente. Apoi îşi petrecu vreo câteva clipe examinând informaţiile. Dădu din cap.

— Fascinant.

Sellitto ridică din umeri.

— Cazul s-a încheiat, Linc. Ucigaşul, mă scuzaţi, ucigaşul şi ucigaşa au fost înhăţaţi. Teroristul e mort. De ce e atât de fascinant ceva ce s-a întâmplat acum o sută de ani?

— Aproape o sută *patruzeci* de ani, Lon. Să fim exacţi. Se încruntă, fixând cu privirea diagrama de probe, hărţile şi chipul placid al Bărbatului Spânzurat. Iar ca să-ţi răspund la întrebare: ştii cât de mult detest misterele nerezolvate.

— Da. Dar ce-i nerezolvat?

— Care e singurul lucru de care am uitat toţi în focul luptei, dacă ne-am putea aventura din nou pe un câmp minat cu clişee, Lon?

— Mă dau bătut, mormăi Sellitto.

— Secretul lui Charles Singleton. Chiar dacă nu are nicio legătură cu dreptul constituţional sau cu teroriştii, eu, unul, *mor* de curiozitate să ştiu care era. Cred că ar trebui să aflăm.

SCENA EXPLOZIEI CAMIONETEI

- Camioneta înregistrată pe numele lui Bani al-Dahab (vezi profil)
- Furniza mâncare către restaurante şi standuri mobile de

mâncare din Orientul Mijlociu.
- S-a recuperat o scrisoare prin care îşi revendica atentatul cu bombă asupra bursei.
- Hârtia se potriveşte cu cea din documentele anterioare
- S-au recuperat componente ale dispozitivului exploziv: reziduuri de Tovex, cabluri, baterie, detonator prin receptor radio, bucăţi din container, cutie de UPS.

LOCUINŢA LUI THOMPSON BOYD ŞI ASCUNZĂTOAREA PRINCIPALĂ

- Noi urme de falafel şi iaurt, urme de vopsea portocalie, ca înainte.
- 100 000 $ în numerar. În bancnote noi (onorariul pentru crimă?) Imposibil de identificat provenienţa. Retraşi probabil în sume mici de-a lungul timpului.
- Arme (pistoale, baston de gardian, frânghie) asociate unor scene anterioare ale crimei.
- Acid şi cianură asociate unor scene anterioare ale crimei, nu s-au găsit legături cu producătorii.
- Nu s-a găsit niciun telefon celular. Listele de convorbiri de la alte telefoane nu au dat rezultate.
- Unelte asociate unor anterioare scene ale crimei
- Scrisoare în care se arată că G. Settle urma să fie ucisă deoarece a fost martoră la planificarea unui jaf de bijuterii. Noi urme de carbon pur – identificat ca fiind urme de praf de diamant.
    - Trimisă lui Parker Kincaid din Washington, D.C., pentru examinarea documentului.
    - Autorul e cel mai probabil vorbitor nativ de arabă.
- Dispozitiv exploziv improvizat, parte a capcanei împotriva nepoftiţilor. Amprentele digitale îi aparţin lui Jon Earle Wilson, condamnat pentru confecţionare de bombe.
    - Localizat. În prezent este în drum spre laboratorul lui Rhyme pentru a fi interogat.

SCENA DE LA POTTERS' FIELD (1868)

- Tavernă din cartierul Culmile Spânzurătorii – aflată în anii 1800 în Upper West 5ide. Cartier mixt în anii 1860.
- E posibil ca Potters' Field să fi fost locul de întâlnire al lui
- Boss Tweed şi al altor politicieni corupţi din New York.

- Charles a venit aici în 15 iulie 1868.
- A ars din temelii după o explozie, se presupune că imediat după vizita lui Charles. Pentru a-i ascunde secretul?
- Cadavru în subsolul clădirii, bărbat, se presupune că a fost ucis de Charles Singleton.
- Împuşcat în frunte cu pistol Navy Colt de calibru .36, încărcat cu glonţ de calibru .39 (tipul de armă deţinută de Charles Singleton).
- Monede de aur
- Bărbatul era înarmat cu un Derringer
- Neidentificat.
- Avea un inel cu numele „Winskinskie” pe el.
    - Înseamnă „uşier” sau „portar” în limba indienilor Delaware.
    - În prezent se caută şi alte semnificaţii.
        - Era titlul unui ofiţer din maşinăria politică Tammany Hall a lui Boss Tweed.

PROFILUL SUBIECTULUI 910

- A fost identificat ca fiind Thompson G. Boyd, fost ofiţer de supraveghere a execuţiilor, din Amarillo, TX.
- În prezent se află în custodia politiei.

PROFILUL ANGAJATORULUI SUBIECTULUI 910

- Bani al-Dahab, cetăţean arab, aflat ilegal în ţară după expirarea vizei.
- Decedat
- Verificarea din apartamentul său nu a dat la iveală alte legături teroriste, în prezent îi sunt verificate listele de convorbiri telefonice.
- În prezent se fac verificări asupra angajatorilor săi, pentru a depista eventuale legături teroriste.

PROFILUL COMPLICELUI SUBIECTULUI 910

- S-a stabilit că nu e bărbatul descris iniţial, ci Alina Frazier, aflată în prezent în custodie.

- Verificările din apartamentul ei au dat la iveală arme şi bani, nimic altceva relevant pentru caz.

PROFILUL LUI CHARLES SINGLETON

- Fost sclav, strămoş al G. Settle. Căsătorit, un fiu. A primit de la stăpânul său o livadă în statul New York. A lucrat şi ca învăţător. A avut un rol important în prima parte a mişcării pentru drepturi civile.
- Charles a fost acuzat că ar fi comis un furt în 1868, ceea ce face subiectul articolului din microfişa furată.
- Se presupune că ar fi avut un secret ce ar putea avea legătură cu acest caz. Era îngrijorat că dezvăluirea secretului ar putea provoca o tragedie.
- A participat la întâlniri în cartierul Culmile Spânzurătorii din New York.
- Implicat în vreo activitate riscantă?
- A colaborat cu Frederick Douglas şi cu alţii pentru a obţine ratificarea Amendamentului Paisprezece la Constituţie.
- Infracţiunea, aşa cum a fost prezentată în *Coloreds' Weekly Illustrated:*
    - Charles este arestat de detectivul William Simms pentru furtul unei sume considerabile din Trustul pentru Foştii Sclavi din NY. A spart seiful trustului, martorii l-au văzut plecând la scurt timp după. Uneltele sale au fost găsite în apropiere. Cea mai mare parte a banilor a fost recuperată. A fost condamnat la cinci ani de închisoare. Nu există informaţii despre el după condamnare. Se crede că s-a folosit de relaţiile sale cu primii lideri ai mişcării pentru drepturi civile pentru a obţine acces la trust
- Corespondenţa lui Charles:
- Scrisoarea 1, către soţie:

  Privind: revoltele împotriva recrutării din 1863, puternic resentiment împotriva negrilor în întregul stat NY, linşaje, incendieri. Proprietăţile deţinute de negri sunt în pericol.

- Scrisoarea *2,* către soţie: Charles la bătălia de la Appomattox de la sfârşitul Războiului Civil.
- Scrisoarea 3, către soţie: Implicat în mişcarea pentru drepturi civile. Ameninţat pentru eforturile sale. Tulburat de secretul său.

- Scrisoarea 4, către soţie: S-a dus la Potters' Field înarmat cu pistolul său pentru a obţine „dreptate". Rezultatele au fost catastrofale. Adevărul este ascuns acum în Potters' Field. Toată această suferinţă a fost provocată de secretul său.

V
Secretul fostului sclav

DE VINERI, 12 OCTOMBRIE PÂNĂ VINERI, 26 OCTOMBRIE

Capitolul 39

Bărbatul alb de patruzeci şi patru de ani, care purta un costum Brooks Brothers, era într-unul din cele două birouri ale sale din Manhattan, cufundat într-o dezbatere cu sine însuşi.

„Da sau nu?”

Întrebarea era importantă, efectiv o problemă de viaţă şi de moarte.

William Ashberry Jr., un bărbat îngrijit, cu o constituţie solidă, se lăsă pe spate într-un scaun ce trosnea şi privi linia orizontului din New Jersey. Biroul acesta nu era la fel de elegant sau de stilat precum cel din sudul Manhattanului, dar era favoritul lui. Încăperea de şase pe nouă metri se afla în clădirea istorică a conacului Sanford de pe Upper West Side, proprietate a băncii la care el era unul dintre cei mai importanţi directori.

Reflectă: „Da? Nu?”

Ashberry era conservator când venea vorba de finanţe şi investiţii, în sensul că, de exemplu, ignorase vulturul internetului când se avântase spre ceruri înalte şi nu fusese câtuşi de puţin tulburat când acesta se întorsese împotriva stăpânilor săi, mulţumindu-se să-i consoleze superficial pe acei clienţi care nu îi ascultaseră sfatul. Acest refuz de a se lăsa ispitit de curente trecătoare, combinat cu investiţii solide în companii de mare valoare şi, în special, în proprietăţi imobiliare din New York, atrăsese un câştig financiar enorm, atât pentru el, cât şi pentru banca şi trustul Sanford.

Era conservator, desigur, dar până la un punct. Da, ducea viaţa pe care i-o permitea salariul anual de peste un milion de dolari, plus mult râvnitele bonusuri, care era unul dintre stâlpii Wall Streetului, avea mai multe case, era membru în cluburi sociale exclusiviste, avea fiice drăguţe şi bine educate şi legături cu mai multe fundaţii de caritate pe care el şi soţia sa le susţineau cu plăcere. Un avantaj important era avionul privat Grumman destinat călătoriilor sale nu tocmai rare peste ocean.

Dar Ashberry era, totodată, diferit de directorii executivi tipici care ajungeau în topurile de afaceri Forbes. Dacă scormoneai dincolo de suprafaţă, dădeai cam tot peste acelaşi puşti dur din South Philly, al cărui tată fusese muncitor în fabrică şi bătăuş şi al cărui bunic lucrase pentru Angelo Bruno – „Donul cel Blând” – pe post de bucătar şi pe alte posturi mai dure iar mai apoi pentru Phil „Bărbatul Găină” Testa. Ashberry însuşi îşi făcuse de lucru cu un grup de băieţi tăi, scoţând bani din cuţite şi chestii deştepte, şi făcuse câteva lucruri care ar fi putut să-i otrăvească din plin viitorul dacă nu s-ar fi asigurat fără urmă de îndoială că erau îngropate pentru totdeauna. Dar când de-

abia trecuse de douăzeci de ani avusese prezenţa de spirit de a înţelege că, dacă ar fi continuat să se ocupe de camătă şi de bătut oameni pentru a-i obliga să plătească taxă de protecţie şi de pierdut vremea pe străzile Dickson şi Reed din Philly, nu avea să fie recompensat decât cu mărunţiş cât să-şi cumpere o friptură şi o şansă destul de mare de a intra la puşcărie. Dacă aplica aproximativ aceleaşi practici în lumea afacerilor şi-şi muta sediul de activitate la capătul de jos al bulevardului Broadway şi în Upper West Side din Manhattan, avea să devină al naibii de bogat şi ar fi avut o şansă considerabilă la o funcţie înaltă în Albany sau în Washington. Ar fi putut chiar să încerce să-i ia locul lui Frank Rizzo. De ce nu?

Aşa că făcuse Dreptul la seral, obţinuse o licenţă în imobiliare şi, în cele din urmă, un post la banca Sanford – mai întâi în calitate de casier, apoi croindu-şi drum spre poziţiile ierarhice superioare. Banii începură într-adevăr să se reverse spre el, încet la început, apoi într-un flux constant. Ajunsese în scurt timp la conducerea celui mai activ sector al băncii, cel care se ocupa de tranzacţii imobiliare, înlăturând concurenţa atât din interiorul băncii, cât şi din exterior – cu abordarea sa curajoasă şi agresivă faţă de afaceri. Apoi obţinu poziţia de şef al Fundaţiei Sanford, un segment filantropic al băncii, care era, după cum constatase, cea mai bună cale de a-ţi construi relaţii politice.

Aruncă o nouă privire spre linia orizontului din New Jersey, urmată de un nou moment de dezbatere, în vreme ce-şi freca obsedant mâna de coapsa toată fibră datorită orelor de tenis, alergare, golf, yachting. Da sau nu?

Viaţă şi moarte…

Calculat, păstrându-şi în permanenţă rădăcinile în locuinţa de pe Seventeenth Street din South Philly, Bill Ashberry juca acum cu băieţi mari.

Bărbaţi, spre exemplu, precum Thompson Boyd.

Ashberry obţinuse numele ucigaşului de la un piroman care făcuse greşeala de a incendia una dintre proprietăţile comerciale ale lui Ashberry – cu câţiva ani în urmă – şi care fusese surprins şi arestat. După ce îşi dăduse seama că era nevoit să o ucidă pe Geneva Settle, angajase un detectiv particular ca să dea de urma piromanului, eliberat condiţionat, şi îi oferise 20 000 de dolari ca să îl pună în legătură cu un ucigaş profesionist. Bărbatul cel neîngrijit (ce naiba îi venise să-şi tundă părul *creastă?)* îi sugerase să apeleze la Boyd. Ashberry fusese impresionat de alegere. Boyd era al dracului de înspăimântător, într-adevăr, dar nu în stilul exagerat, având acel tupeu specific băieţilor din South Philly. Ceea ce era înspăimântător la el era faptul că era atât de *calm,* de inert. Nici urmă de emoţie în ochii lui, nu scotea niciodată pe gură un „mă-sa” sau „gunoiule”.

Bancherul îi explicase ce anume îi trebuia şi stabiliseră preţul – o

jumătate de milion de dolari (nici măcar acea cifră nu îl făcuse pe Boyd să tresară; părea mai degrabă interesat – nu se putea spune chiar entuziasmat – de perspectiva de a ucide o tânără, ca şi cum n-ar mai fi făcut asta niciodată).

O vreme avusese impresia că Boyd avea să-şi îndeplinească misiunea, iar fata avea să moară, rezolvând astfel toate problemele lui Ashberry.

Dar apoi, dezastru: Boyd şi complicele lui, femeia aceea, Frazier, fuseseră arestaţi.

De unde şi dezbaterea: Da, nu… Era oare cazul ca Ashberry s-o ucidă personal pe Geneva Settle?

Abordând atitudinea sa tipică faţă de afaceri, analiză riscurile.

În pofida personalităţii sale aparent adormite, Boyd fusese la fel de inteligent, pe cât era de înspăimântător. Era priceput în domeniul morţii, ştia câte ceva şi despre cum se anchetau crimele şi cum puteai să te foloseşti de motiv pentru a le da poliţiştilor o pistă falsă. Inventase mai multe motive false pentru a-i induce în eroare pe anchetatori. Mai întâi o tentativă de viol, care dăduse greş. Cea de-a doua era mai subtilă. Plantase seminţe acolo unde ştia că îşi vor găsi un sol fertil în ziua de azi: inventase o legătură teroristă. El şi complicele lui găsiseră un amărât de arăboi care livra mâncare pentru standurile mobile şi restaurantele cu mâncare din Orientul Mijlociu de lângă bursa de pietre preţioase, clădirea de peste drum de locul unde avea să fie ucisă Geneva Settle. Boyd identificase restaurantul unde lucra acesta şi supraveghease locul, descoperind care era camioneta lui. Apoi Boyd şi partenera lui plantaseră o serie de indicii false ca să dea impresia că fraierul ăla de arab era un terorist care plănuia un atentat şi dorea ca Geneva să moară fiindcă îl văzuse pregătind atentatul.

Boyd făcuse efortul de a fura câteva foi din hârtiile aruncate în gunoiul din spatele bursei. Desenase o hartă pe una dintre ele, iar pe cealaltă un bileţel despre fată, într-o engleză cu nuanţe de arabă (un site de limba arabă se dovedise util pentru asta) – pentru a-i induce în eroare pe poliţişti. Boyd intenţiona să lase bileţelele lângă scenele crimei, dar planul ieşise chiar mai bine; poliţia le descoperise în ascunzătoarea lui Boyd *înainte* ca el să le fi plantat, ceea ce făcuse şi mai credibilă povestea cu terorismul. Folosiseră indicii legate de mâncăruri din Orientul Mijlociu şi dăduseră câteva telefoane la FBI pentru a anunţa false ameninţări teroriste, folosind telefoane publice din zonă.

Boyd nu intenţionase să ducă mai departe acea şaradă. Dar apoi o nenorocită de poliţistă – acel detectiv Sachs – îşi făcuse apariţia chiar aici, la fundaţie, să scormonească prin arhivele lor! Ashberry încă mai ţinea minte cum se chinuise să rămână calm, făcând conversaţie

uşoară cu frumoasa roşcată şi poftind-o să-şi bage nasul în hârtiile lui. Îşi folosise întreaga voinţă pentru a se abţine să nu coboare şi el la subsol şi s-o întrebe, aparent indiferent, ce anume o interesa. Dar ar fi fost prea mare riscul ca asta să trezească suspiciuni. Fusese de acord s-o lase să ia câteva materiale cu ea, iar când verificase registrul, după plecarea ei, nu găsise nimic prea îngrijorător.

Însă simpla ei prezenţă la fundaţie şi faptul că voia să verifice nişte materiale îi arătaseră bancherului că poliţia nu muşcase momeala motivului terorist. Ashberry îl sunase imediat pe Boyd şi îi ceruse să facă povestea mai credibilă. Ucigaşul cumpărase o bombă adevărată de la piromanul care îi făcuse lui Ashberry legătura cu Boyd. Acesta plantase dispozitivul în camioneta de livrări, împreună cu o scrisoare furioasă despre sionişti, adresată publicaţiei *Times*. Boyd fusese arestat imediat după aceea, dar partenera lui – negresa din Harlem – detonase bomba, iar într-un final poliţia pricepuse că era vorba de terorism.

Şi, din moment ce arăboiul era mort, aveau să înceteze să-i mai asigure pază fetei.

Ceea ce îi oferea Alinei Frazier şansa de a termina treaba.

Dar poliţia se dovedise mai abilă, iar Frazier fusese arestată.

Acum, cea mai importantă întrebare era asta: oare poliţiştii credeau că fata scăpase, în sfârşit, de pericol, acum când cel care plănuise totul era mort, iar cei doi ucigaşi profesionişti fuseseră arestaţi?

Hotărî că, poate, nu erau complet convinşi, dar aveau să fie cu garda jos.

Aşadar, care era nivelul de risc dacă îşi vedea în continuare de plan?

Minim, decise.

Geneva Settle avea să moară.

Acum avea nevoie doar de o oportunitate. Ştia de la Boyd că se mutase din apartamentul ei din West Harlem şi locuia altundeva. Singura legătură pe care o avea Ashberry era şcoala ei.

Se ridică, ieşi din birou şi coborî cu liftul decorat într-un mod fabulos. Apoi ieşi pe bulevardul Broadway şi găsi o cabină telefonică. („Întotdeauna de pe telefoane publice, niciodată de pe telefoane fixe personale. Şi absolut niciodată nu de pe telefoane mobile.” Mulţumesc, Thompson.)

Obţinu un număr de la Informaţii şi sună.

— Liceul Langston Hughes, răspunse femeia.

Aruncă o privire spre laterala unei camionete de livrări de la un depozit de distribuţie din apropiere şi îi spuse recepţionerei:

— Sunt detectivul Steve Macy de la Departamentul de poliţie. Vreau să vorbesc cu cineva din administraţie.

O clipă mai târziu i se făcu legătura cu un director adjunct.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă bărbatul iritat.

Ashberry auzi o duzină de voci pe fundal. (Omul de afaceri detestase el însuşi fiecare clipă petrecută în şcoală.)

Se prezentă din nou, apoi adăugă:

— Vă sun în legătură cu un incident în care a fost implicat unul dintre elevii dumneavoastră, Geneva Settle?

— Oh. A fost martoră în cazul acela, nu?

— Da. Trebuie să-i duc câteva documente în după-amiaza asta. Procurorul districtual îi va pune sub acuzare pe o parte dintre cei implicaţi în acest caz şi avem nevoie de semnătura ei pe o declaraţie. Pot să vorbesc cu ea?

— Sigur. Aşteptaţi.

Urmă o pauză cât timp acesta întrebă pe altcineva din încăpere despre programul fetei. Ashberry auzi ceva cum că ar fi absentă. Directorul reveni la telefon.

— Nu e la şcoală azi. Se întoarce luni.

— Oh, e acasă?

— Aşteptaţi, numai o clipă…

O altă voce îi vorbea directorului, sugerându-i ceva.

„Te rog”, îşi spuse Ashberry…

Bărbatul reveni la telefon:

— Unul dintre profesorii ei crede că e la Columbia în după-amiaza asta, lucrând la un proiect.

— La universitate?

— Da. Întrebaţi de profesorul Mathers. Nu-i ştiu numele mic, îmi pare rău.

Adjunctul părea preocupat, dar ca să se asigure că omul nu avea să sune la poliţie doar ca să-l verifice, Ashberry adăugă pe un ton lejer:

— Ştiţi, am să-i sun doar pe ofiţerii care o păzesc. Mulţumesc.

— Da, pe curând.

Ashberry închise şi făcu o pauză, privind strada aglomerată. Nu-şi dorise decât să afle adresa ei, dar poate că asta avea să funcţioneze chiar mai bine – deşi directorul nu păruse surprins când Ashberry pomenise despre paznici, ceea ce însemna că era posibil să fi avut în continuare protecţie. Avea să fie nevoit să ţină cont de asta. Apelă centrala principală a Universităţii Columbia şi află că, pentru ziua respectivă, orele de consultare ale profesorului Mathers erau între unu şi şase.

Cât timp avea să rămână Geneva acolo? se întrebă Ashberry. Spera că pentru tot restul zilei; el avea multe de făcut.

La patru şi jumătate în după-amiaza acelei zile, William Ashberry străbătea cartierul Harlem în maşina lui BMW M5, fiind atent în jurul lui. Nu privea acel loc dintr-o perspectivă rasială sau culturală. Îl privea ca pe o oportunitate. Pentru el valoarea unui om era

determinată de capacitatea lui de a-şi plăti datoriile la timp, mai exact, şi dintr-un punct de vedere egoist, de capacitatea unui om de a face rost de banii de chirie sau pentru rata la ipoteca pe care a contractat-o pentru unul dintre proiectele de renovare desfăşurate de Sanford Bank în Harlem. Dacă cel care lua împrumutul era negru sau hispanic, sau alb, sau asiatic, dacă era dealer de droguri sau director executiv la o agenţie de publicitate… nu conta. Atâta timp cât semna lunar cecul.

Acum, pe 125th Street, trecu chiar pe lângă una dintre clădirile pe care o renova banca lui. Desenele graffiti fuseseră şterse, interioarele golite, materialele aşezate în vrafuri la parter. Vechii locatari fuseseră motivaţi să se mute. Câţiva locatari care ezitaseră fuseseră „îndemnaţi" să o facă şi pricepuseră aluzia. Mai mulţi noi chiriaşi semnaseră deja contracte de închiriere pe bani frumoşi, deşi construcţia avea să fie finalizată doar peste şase luni.

Se întoarse spre o stradă comercială aglomerată, privind vânzătorii. Nu era ceea ce îi trebuia. Bancherul îşi continuă căutarea – ultimul lucru de făcut într-o după-amiază deja foarte aglomerată, iar asta era puţin spus. După ce plecase din biroul său din cadrul Fundaţiei Sanford, gonise cu maşina până la casa de vacanţă din New Jersey. Acolo descuiase dulăpiorul de arme şi scosese puşca de vânătoare cu ţeavă dublă. Pe masa de lucru din garaj scurtase ţevile, lăsându-le de doar 45 de centimetri – ceea ce se dovedise surprinzător de greu de făcut şi îi consumase o jumătate de duzină de lame de fierăstrău electric. Aruncând bucăţile de ţeava în iazul din spatele casei, bancherul făcuse o pauză pentru a privi în împrejurimi, gândindu-se că pontonul respectiv era locul unde fiica sa cea mare avea să facă nunta în anul următor, după ce avea să absolve facultatea la Vassar.

Rămăsese acolo un moment îndelungat, privind soarele ce se lovea de apa rece şi albastră. Apoi încărcase puşca scurtată şi aşezase o duzină de gloanţe într-o cutie de carton, le acoperise cu câteva cărţi, ziare şi reviste vechi. Nu avea nevoie de o recuzită mai complexă de-atât; profesorul şi Geneva nu aveau să supravieţuiască suficient de mult ca să apuce să se uite în interiorul cutiei.

Îmbrăcat într-o jachetă sport ce nu se potrivea deloc cu costumul, cu părul pieptănat pe spate şi purtând ochelari fără dioptrii – cea mai bună deghizare pe care reuşise s-o încropească –, Ashberry traversase apoi în mare viteză podul George Washington şi intrase în Harlem, unde se afla şi în prezent, căutând ultimul element de recuzită pentru scena pe care o pregătea.

„Ah, uite…"

Bancherul parcă şi coborî din maşină. Se duse la vânzătorul stradal din organizaţia Naţiunea Islamului şi cumpără un kufi, o pălărie islamică ce se mula după forma capului, fără ca în ochii vânzătorului

să apară nici cea mai mică scânteie de surpriză. Ashberry, care luă pălăria în mâna protejată de mănuşă (mulţumesc din nou, Thompson), se întoarse apoi la maşină. Neobservat, se aplecă şi frecă şapca de podeaua murdară dintr-o cabină telefonică, unde, presupuse, se aflaseră foarte mulţi oameni pe parcursul ultimelor câtorva zile. Pălăria avea să se contamineze cu pământ şi alte probe – ideal ar fi fost şi un fir de păr sau două – care ar fi oferit poliţiei şi mai multe piste false în sensul unei acţiuni teroriste. Frecă partea interioară a pălăriei cu receptorul telefonului pentru a adăuga salivă şi transpiraţie din care să se preleveze probe ADN. Strecurând pălăria în cutia în care se aflau pistolul, revistele şi cărţile, urcă înapoi în maşină şi porni spre Morningside Heights, iar de acolo spre campusul Universităţii Columbia.

Găsi vechea clădire a facultăţii în care se afla biroul lui Mathers. Omul de afaceri observă o maşină de poliţie parcată în faţă, iar în ea un poliţist care supraveghea cu atenţie strada. Deci avea totuşi paznic.

Ei bine, putea să se descurce cu asta. Trecuse cu bine şi prin situaţii mai dificile – pe străzile din South Philly şi în sălile de şedinţă de pe Wall Street. Surpriza era cel mai bun avantaj – puteai avea succes chiar şi în pofida unor limitări covârşitoare, dacă făceai ceva ce nu fusese prevăzut de nimeni.

Înaintând pe stradă, întoarse maşina şi o parcă în spatele clădirii, lăsând-o la mare distanţă de locul unde ar fi putut fi observată, şi orientată spre ieşire, ca să poată dispărea repede. Coborî şi privi în jur. Da. Era posibil să meargă, putea să se apropie de birou dintr-o parte, apoi să se strecoare pe uşa din faţă când poliţistul se uita în altă parte.

Cât despre fugă… clădirea avea o uşă în spate. Şi două ferestre la parter. Dacă poliţistul alerga spre clădire în clipa în care auzea împuşcăturile, Ashberry putea să-l împuşte de la una din ferestrele din faţă. În orice caz, ar fi avut timp suficient să lase pălăria kufi pe post de probă şi să ajungă la maşină înainte de sosirea poliţiei.

Găsi un telefon public. Apelă centrala principală a scolii.

— Universitatea Columbia, îi răspunse o voce.

— Cu profesorul Mathers, vă rog.

— O clipă.

O voce cu inflexiuni de negru îi răspunse:

— Alo?

— Profesorul Mathers?

— Exact.

Prezentându-se din nou drept Steve Macy, Ashberry spuse că era un autor din Philadelphia care făcea cercetări la biblioteca Lehman – instituţia Universităţii Columbia ce era dedicată ştiinţelor sociale şi jurnalismului (Fundaţia Sanford donase sume importante unor

biblioteci şi şcoli precum aceasta. Ashberry participase la evenimente de caritate acolo; putea s-o descrie lesne, dacă era nevoit). Apoi spuse că unul dintre bibliotecari auzise că Mathers se interesase de istoria din secolul al XIX-lea a New Yorkului, în special de epoca Reconstrucţiei. Aşa era?

Profesorul râse surprins.

— Chiar aşa e, sincer vorbind. Nu e pentru mine, de fapt. Ajut o elevă de liceu. E chiar aici lângă mine acum.

„Slavă Domnului. Fata e încă acolo. Pot să termin treaba acum şi să-mi văd mai departe de viaţă.“

Ashberry spuse că adusese destul de multe materiale din Philly. Ar fi fost interesaţi profesorul şi eleva lui să se uite peste ele?

Profesorul spuse că erau fără îndoială interesaţi, îi mulţumi, apoi îl întrebă când ar fi fost o oră convenabilă pentru el să le facă o vizită.

Pe când avea şaptesprezece ani, Billy Ashberry ţinuse un cutter lipit de coapsa unui vânzător în vârstă şi îi amintise bărbatului că întârziase cu plata taxei de protecţie. Lama avea să taie câte doi centimetri jumătate pentru fiecare zi de întârziere a plăţii, dacă nu plătea chiar în acel moment. În acel moment vocea îi fusese la fel de calmă pe cât îi era acum, când îi spuse lui Mathers:

— Eu plec diseară, dar aş putea să vă fac o vizită acum. Puteţi face copii, dacă doriţi. Aveţi un copiator?

— Am, da.

— Ajung în câteva minute.

Închiseră. Ashberry băgă mâna în cutie şi dezactiva butonul de siguranţă de pe puşca de vânătoare. Apoi ridică în braţe cutia de carton şi porni spre clădire, străbătând un nor de frunze de toamnă pe care briza rece le spulbera în mici vârtejuri.

Capitolul 40

— Domnule profesor?

— Dumneavoastră sunteţi Steve Macy?

Profesorul în haine demodate, care purta papion şi jachetă de tweed, era aşezat în spatele teancurilor de hârtii ce îi acopereau biroul.

El zâmbi.

— Da, domnule.

— Eu sunt Richard Mathers. Ea e Geneva Settle.

O adolescentă scundă, cu pielea la fel de închisă precum cea a profesorului, îi aruncă o privire şi dădu din cap. Apoi se uită nerăbdătoare la cutia pe care o avea în braţe. Era atât de tânără. Chiar va putea s-o ucidă?

Atunci îi apăru brusc în minte o imagine cu nunta fiicei sale, pe docul de la casa lui de vară, imagine urmată de o serie de gânduri rapide: maşina Mercedes AMG pe care şi-o dorea soţia lui, cât costa faptul că era membru la clubul de golf din Augusta, planurile pentru cina pe care urma s-o ia în acea seară la restaurantul L'Etoile, care tocmai fusese răsplătit cu trei stele de către *The New York Times*.

Acele imagini îi oferiră răspunsul la întrebare.

Ashberry puse cutia pe podea. Nu erau poliţişti înăuntru, remarcă el cu uşurare. Dădu mâna cu Mathers. Şi îşi spuse: „La naiba, se pot preleva amprente de pe piele". După ce îi împuşca avea să fie nevoit să zăbovească pentru a-i şterge palmele bărbatului. (Îşi aminti ce îi spusese Thompson Boyd: „Când e vorba de moarte, trebuie să faci totul ca la carte sau să nu te apuci deloc de treabă".)

Ashberry îi zâmbi fetei. Nu-i strânse mâna. Examină din priviri biroul, analizând posibilităţile.

— Îmi cer scuze pentru dezordine, spuse Mathers.

— Nici al meu nu-i mai curat, spuse el, râzând încet.

Încăperea era plină de cărţi, reviste şi teancuri întregi de copii xerox. Pe perete se aflau câteva diplome. Mathers era, după cum se dovedi, profesor de drept, nu de istorie. Şi încă unul binecunoscut, aparent. Ashberry avea în faţă o fotografie în care profesorul apărea alături de Bill Clinton, şi o alta cu fostul primar Giuliani.

Văzând aceste fotografii, remuşcarea se făcu din nou simţită, dar în acel moment nu mai era decât o emoţie foarte slabă. Ashberry acceptase senin gândul că se afla în încăpere cu doi oameni morţi.

Făcură conversaţie preţ de câteva minute, timp în care Ashberry vorbi în termeni vagi spre şcolile şi bibliotecile din Philadelphia, evitând orice observaţie directă despre ceea ce studia. Rămase în

ofensivă, întrebându-l pe profesor:

— Ce anume cercetaţi *dumneavoastră?*

Mathers îi dădu cuvântul Genevei, care îi spuse că încercau să afle informaţii despre străMoşul ei, Charles Singleton, un fost sclav.

— A fost destul de ciudat, spuse ea. Poliţia a crezut că există o legătură între el şi unele infracţiuni ce au avut loc foarte recent. Asta s-a dovedit a fi o mare nebunie. Adică, s-au înşelat. Dar suntem toţi curioşi ce i s-a întâmplat. Nimeni nu pare să ştie.

— Haideţi să ne uităm la ceea ce aveţi dumneavoastră, spuse Mathers, făcând loc într-un colţ pe o masă joasă din faţa biroului lui. Mă duc să mai aduc un scaun.

„Asta e", îşi spuse Ashberry. Inima începu să-i bată nebuneşte. Apoi îşi aminti cum lunecase lama cuţitului, intrând în carnea vânzătorului, tăind cinci centimetri pentru cele două zile în care întârziase cu banii, Ashberry de-abia auzind ţipetele bărbatului.

Îşi aminti toţi acei ani în care muncise pe brânci pentru a ajunge unde se afla în prezent.

Îşi aminti ochii fără expresie ai lui Thompson Boyd.

Îşi recapătă instant calmul.

Imediat ce Mathers ieşi pe hol, bancherul aruncă o privire pe fereastră. Poliţistul era încă în maşină, la cel puţin cincisprezece metri distanţă, iar clădirea era atât de solidă încât era posibil chiar să nici nu audă focurile de armă. Având biroul între el şi Geneva, se aplecă, răsfoind printre hârtii. Luă puşca în mână.

— Aţi găsit cumva şi fotografii? întrebă Geneva. Mi-aş dori foarte mult să aflu mai multe despre cum arăta cartierul la vremea aceea.

— Am câteva, cred.

Mathers era pe punctul de a se întoarce.

— Cafea? strigă de pe hol.

— Nu, mulţumesc.

Ashberry se întoarse spre uşă.

„Acum!"

Începu să se ridice, scoţând puşca din cutie, ţinând-o jos, încă în afara perimetrului vizual al Genevei.

Ţintind spre uşă, cu degetul pe trăgaci.

Dar ceva nu era în regulă. Mathers nu-şi făcea apariţia.

În acel moment Ashberry simţi o atingere metalică pe ureche.

— William Ashberry, eşti arestat. Sunt înarmată. Era vocea fetei, deşi suna cu totul altfel, ca vocea unui adult. Pune jos arma, pe birou. Încet.

Ashberry înlemni.

— Dar…

— Puşca de vânătoare. Pune-o jos. Femeia îl înghionti în cap cu pistolul. Sunt agent de poliţie. Şi am să-mi folosesc arma.

„O, Doamne, nu… Era o capcană!”

— Ascultă acum, fă cum îţi spune.

Acesta era profesorul – deşi, desigur, nu era câtuşi de puţin Mathers. Şi el era un înlocuitor, un poliţist ce să dăduse drept profesorul Mathers. Aruncă o privire într-o parte. Bărbatul revenise în birou printr-o uşă laterală. De gât îi atârna o legitimaţie FBI. Şi el avea un pistol în mână. Cum naiba reuşiseră să ajungă la el? se întrebă Ashberry scârbit.

— Şi să nu mişti ţeava aia niciun milimetru cât de mititel. Ne-am înţeles cu asta?

— N-am de gând să-ţi spun din nou, spuse tânăra pe un ton calm. Fă-o acum.

El tot nu se mişcă.

Ashberry se gândi la bunicul său, mafiotul, se gândi la cum ţipase vânzătorul, se gândi la nunta fiicei sale.

Ce ar fi făcut Thompson Boyd?

Ar fi jucat ca la carte şi s-ar fi dat bătut.

La naiba, nu. Ashberry se aruncă în poziţie ghemuită şi se răsuci, rapid ca fulgerul, ridicând puşca.

Cineva strigă:

— Nu!

Ultimul cuvânt pe care îl mai auzi vreodată.

Capitolul 41

— Ce mai priveliște, spuse Thom.

Lincoln Rhyme aruncă o privire pe fereastră spre râul Hudson, la stâncile Palisade de pe celălalt mal al râului și la dealurile îndepărtate din New Jersey. Poate și Pennsylvania. Se întoarse imediat, afișând o expresie ce arăta că peisajele panoramice, precum și oamenii care le prezentau îl plictiseau peste măsură.

Se aflau în biroul din cadrul Fundației Sanford a răposatului William Ashberry, de la etajul conacului Hiram Sanford de pe West Eighty-second Street. Comunitatea de pe Wall Street încă mai încerca să proceseze veștile legale de moartea acestuia și de implicarea lui într-o serie de infracțiuni apărute pe parcursul ultimelor câtorva zile. Nu că asta ar fi provocat un blocaj major în comunitatea financiară; în comparație, de exemplu, cu trădările suferite de către acționarii și angajații companiilor Enron și Global Crossing, trădări orchestrate de către directorii lor executivi, moartea unui director necinstit al unei companii *profitabile* nu se număra printre veștile care să atragă atenția publicului foarte larg.

Amelia Sachs verificase deja biroul și ridicase probe ce îl asociau pe Ashberry cu Boyd și interzisese accesul în unele părți ale încăperii. Această întâlnire se desfășura într-o zonă izolată și care se întâmpla să aibă ferestre cu vitralii și lambriuri din lemn de trandafir.

Lângă Rhyme și Thom erau așezați Geneva Settle și avocatul Wesley Goades. Rhyme se amuza la gândul că, timp de câteva clipe, chiar îl suspectase pe Goades de complicitate în acel caz – datorită faptului că își făcuse brusc apariția în apartamentul lui Rhyme, căutând-o pe Geneva, și ținând cont și de implicarea Amendamentului Paisprezece, acest luciu îl intriga; avocatul ar fi avut un motiv puternic să se asigure că nimic nu punea în pericol o armă importantă pentru cei care luptau pentru drepturi civile. Rhyme se întrebase și dacă nu cumva loialitatea bărbatului față de foștii săi angajatori de la compania de asigurări îl determinase să o trădeze pe Geneva.

Dar Rhyme nu-și exprimase suspiciunile legale de avocat, așadar nu se impuneau scuze. După ce Rhyme și Sachs descoperiseră că povestea luase o turnură neașteptată, criminalistul sugerase să apeleze la Goades pentru ceea ce avea să urmeze. Geneva Settle, desigur, fusese cât se poate de acord să îl angajeze.

De cealaltă parte a mesei de marmură se aflau Gregory Hanson, președintele băncii și trustului Sanford, asistenta lui, Stella Turner, și partenerul senior al aripii legale a grupului Sanford, un avocat îngrijit, pe la vreo patruzeci și cinci de ani, pe nume Anthony Cole. Toți

manifestau o atitudine de îngrijorare care, presupunea Rhyme, se declanşase spre sfârşitul zilei precedente, când îl sunase pe Hanson pentru a-i propune o întâlnire în cadrul căreia să discute „problema Ashberry”.

Hanson fusese de acord, dar adăugase rapid şi cu prudenţă că era la fel de şocat ca tot restul lumii de moartea bărbatului în cursul schimbului de focuri de la Universitatea Columbia, ce avusese loc cu câteva zile în urmă. Nu ştia nimic despre asta – sau despre jefuirea unui magazin de bijuterii sau despre vreun atac terorist – cu excepţia a ceea ce aflase din ziare. Ce anume voiau Rhyme şi poliţia?

Rhyme îi oferise răspunsul standard în limbaj poliţienesc:

— Doar răspunsuri la câteva întrebări de rutină.

Acum că trecuseră de amabilităţi, Hanson întrebă:

— Puteţi să ne spuneţi despre ce e vorba?

Rhyme trecu direct la subiect. Le spuse că William Ashberry îl angajase pe Thompson Boyd, ucigaş profesionist, să o omoare pe Geneva Settle.

Trei perechi de ochi aruncară priviri oripilate spre tânăra fată din faţa lor. Ea îi întoarse calm privirea fiecăruia.

Continuând, criminalistul adăugă că Ashberry considerase esenţial ca nimeni să nu afle motivul pentru care dorea moartea fetei, de aceea el şi Boyd înscenaseră mai multe motive false pentru uciderea ei. Iniţial crima ar fi trebuit să sugereze un viol. Rhyme însă văzuse imediat falsitatea acelui motiv, iar când ei continuaseră să-l caute pe ucigaş, el şi echipa sa găsiseră ceea ce părea a fi adevăratul motiv al crimei: faptul că Geneva ar fi putut identifica un terorist ce pregătea un atentat.

— Dar existau câteva probleme în teoria asta: moartea atentatorului av fi trebuit să însemne că nu mai era nevoie ca Geneva să fie ucisă. Dar nu s-a întâmplat aşa. Complicea lui Boyd a încercat din nou. Ce se întâmpla? Am dat de urma celui care îi vânduse bomba lui Boyd, un piroman din New Jersey. FBI-ul l-a arestat. Am făcut legătura între câteva bancnote găsite asupra lui şi ascunzătoarea lui Boyd. Asta îl făcea complice la crimă, aşa că a negociat o înţelegere. Ne-a spus că el i-a pus în legătură pe Ashberry şi pe Boyd şi că…

— Totuşi, treaba asta cu terorismul, spuse sceptic avocatul băncii, râzând acru. Bill Ashberry şi teroriştii? E…

— Ajungem şi-acolo, spuse Rhyme, la fel de acru. Poate chiar mai mult de-atât. Îşi continuă explicaţia: Declaraţia celui care a confecţionat bomba nu fusese suficientă pentru a obţine un mandat de arestare pentru Ashberry. Aşa că Rhyme şi Sellitto hotărâseră să-l forţeze să se dea de gol. Plasaseră un agent la şcoala Genevei, un bărbat care să se dea drept director adjunct. Indiferent cine suna să întrebe de Geneva, avea să primească informaţia că se afla la

Columbia împreună cu un profesor de la Facultatea de Drept. Adevăratul profesor fusese de acord să-i lase să folosească nu doar numele lui, ci şi biroul. Fred Dellray şi Jonette Monroe, bătăuşa sub acoperire de la liceul Genevei, fuseseră mai mult decât încântaţi să joace rolul profesorului şi al elevei. Se mişcaseră rapid, dar bine, pregătind farsa, prelucrând chiar câteva fotografii în Photoshop pentru a-l pune pe Dellray alături de Bill Clinton şi Rudy Giuliani, ca să se asigure că Ashberry nu se prindea de înşelăciune şi nu dădea bir cu fugiţii.

Rhyme le explică acum aceste evenimente lui Hanson şi Cole, adăugând detaliile despre tentativa de crimă din biroul lui Mathers.

Clătină din cap.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că infractorul avea unele legături cu o bancă. Fusese capabil să retragă sume mari în numerar şi să măsluiască extrasele de cont. Dar – Rhyme arătă din cap spre avocat – în ce naiba era implicat? Înţeleg că anglicanii nu sunt chiar un teren fertil pentru terorismul fundamentalist.

Nu zâmbi nimeni. Rhyme îşi spuse că nici bancherii, nici avocaţii nu aveau pic de simţ al umorului. Continuă:

— Aşa că m-am întors asupra probelor şi am observat ceva ce mă deranja: nu exista niciun transmiţător radio care să fi detonat bomba. Ar fi trebuit să se afle în rămăşiţele maşinii, dar nu era. De ce nu? Un posibil răspuns ar fi că Boyd şi partenera sa plantaseră bomba şi păstraseră ei transmiţătorul ca să-l ucidă pe agentul de livrări arab, realizând astfel o diversiune ce ne-ar fi împiedicat să aflăm adevăratul motiv pentru a o ucide pe Geneva.

— OK, spuse Hanson. Adevăratul motiv. Care *anume* era?

— A trebuit să mă gândesc puţin la asta. Iniţial m-am gândit că poate Geneva văzuse nişte chiriaşi care erau evacuaţi ilegal în timp ce curăţa desene graffiti de pe clădiri vechi, pe un şantier de renovare. Dar m-am interesat unde se întâmplase asta şi am aflat că banca Sanford nu era implicată în reconstrucţia acelor clădiri. Astfel ce ne mai rămânea? Nu puteam decât să mă întorc la ceea ce crezusem iniţial…

Le explică despre numărul vechi din *Coloreds' Weekly Illustrated* pe care îl furase Boyd.

— Am uitat că cineva încercase să găsească acea revistă *înainte* de data la care se presupune că Geneva ar fi observat camioneta teroristului. Cred că ceea ce s-a întâmplat e că Ashberry a dat peste acel articol luna trecută, când Fundaţia Sanford şi-a renovat arhivele. Şi a cercetat în continuare şi a descoperit ceva foarte îngrijorător, ceva ce ar fi putut să-i distrugă întreaga viaţă. S-a descotorosit de exemplarul existent la fundaţie, apoi a decis că trebuia să distrugă toate exemplarele din acea revistă. Pe parcursul ultimelor câteva

săptămâni le-a găsit aproape pe toate – dar mai rămăsese unul în zonă: bibliotecarul de la muzeul afro-american din Midtown a scos exemplarul lor din depozit şi probabil i-a spus lui Ashberry că, printr-o coincidenţă, mai era o fată care se interesase de acelaşi număr. Ashberry şi-a dat seama că trebuia să distrugă articolul şi s-o ucidă pe Geneva, precum şi pe bibliotecar, fiindcă acesta putea face legătura între ei.

— Dar tot nu înţeleg *de ce,* spuse Cole, avocatul.

Acreala i se transformase în iritare deplină.

Rhyme îi explică ultima piesă din puzzle. Îi relată povestea lui Charles Singleton, a fermei pe care o primise de la stăpânul său şi a jafului de la Trustul pentru Foştii Sclavi – şi îi spuse că fostul sclav avea un secret.

— *Acela* era adevăratul motiv pentru care lui Charles i se înscenase jaful în 1868. Şi e totodată motivul pentru care Ashberry era nevoit să o ucidă pe Geneva.

— Un secret? întrebă Stella, asistenta.

— O, da. Mi-am dat seama în cele din urmă care era acesta. Mi-am amintit ceva ce îmi spusese tatăl Genevei. El a zis că Charles fusese învăţător la o şcoală gratuită pentru negri de lângă casa lui şi că vindea cidru pentru muncitorii care construiau bărci în vecini. Rhyme clătină din cap. Am făcut o presupunere neglijentă. Am înţeles că ferma lui se afla în statul New York… şi aşa şi era. Atâta că nu era în part*ea rurală a statului,* aşa cum credeam noi.

— Nu? Dar unde era? întrebă Hanson.

— Asta e uşor de descoperit, continuă el, dacă ţineţi cont de faptul că în oraşul ăsta au existat ferme operaţionale până spre sfârşitul anilor 1800.

— Vreţi să spuneţi că ferma lui era în Manhattan? întrebă Stella.

— Ba mai mult, spuse Rhyme. Aproape relaxat. Era chiar pe locul acestei clădiri.

Capitolul 42

— Am găsit o hartă reprezentând Culmile Spânzurătorii din perioada aceea, pe care apar trei sau patru domenii acoperite de copaci. Unul dintre ele se întindea pe acest tot şi pe cele din jurul său. Peste drum de el se afla o şcoală gratuită pentru negri. E posibil ca aceea să fi fost şcoala unde preda? Iar pe râul Hudson – Rhyme aruncă o scurtă privire pe fereastră – chiar acolo, pe Eighty-first Street, se aflau un doc şi un şantier de bărci. E posibil ca muncitorii de acolo să fi fost cei cărora Charles le vindea cidru?

Dar era al lui domeniul? Exista o modalitate simplă de a afla. Thom a verificat registrul funciar din Manhattan şi a găsit o înregistrare privind actul prin care stăpânul lui Charles îi transfera acestuia proprietatea. Deci da, era a lui. Apoi toate celelalte piese şi-au găsit locul. Toate acele referinţe pe care le-am găsit, despre întâlnirile din zona Culmile Spânzurătorii – la care participau politicieni şi lideri ai mişcării pentru drepturi civile. Întâlnirile acelea se ţineau în casa lui Charles. *Acela* era secretul lui – faptul că deţinea cincisprezece acri de teren de prima mână în Manhattan.

— Dar de ce era un secret? întrebă Hanson.

— O, nu îndrăznea să spună nimănui că el era proprietarul. Ar fi vrut s-o facă, desigur. Ăsta era motivul pentru care era atât de chinuit. Era mândru că deţinea o fermă de mari dimensiuni în oraş. Credea că ar fi putut servi drept model pentru alţi foşti sclavi. Să le arate că puteau fi trataţi ca oameni întregi, respectaţi. Că puteau să deţină pământ şi să-l lucreze, să fie membri ai comunităţii. Dar văzuse revoltele provocate de recrutare, linşajele negrilor, incendierile. Aşa că el şi soţia sa au pretins că doar au grijă de fermă. Îi era teamă că cineva ar putea afla că un fost sclav era proprietar peste o bucată întinsă de teren de cea mai bună calitate, şi s-o distrugă. Sau, mai probabil, să i-o fure.

— Ceea ce s-a şi întâmplat, spuse Geneva.

Rhyme continuă:

— Când Charles a fost condamnat, întreaga lui proprietate a fost confiscată – inclusiv ferma – şi vândută… Acum, asta e o teorie interesantă: să-i înscenezi cuiva acuzaţii false ca să-i furi proprietatea. Dar existau dovezi? E o misiune dificilă să le găseşti după o sută patru zeci de ani – ăsta da caz… Ei bine, *existau* unele dovezi. Seifurile Exeter Strongbow – tipul de seif pe care Charles era acuzat că l-ar fi spart în Trustul pentru Foştii Sclavi – erau produse în Anglia, aşa că am sunat un prieten de la Scotland Yard. El a discutat cu un criminalist specializat în lăcătuşărie, care i-a spus că un seif Exeter din

secolul al XIX-lea nu ar fi putut fi nicidecum spart doar cu un ciocan şi cu o daltă, adică uneltele găsite la scena crimei. Chiar şi cu sfredelele cu aburi care existau la acea vreme ar fi durat trei sau patru ore iar în articolul despre jaf se spune că Charles s-a aflat în clădirea Trustului doar timp de douăzeci de minute.

Următoarea concluzie: altcineva jefuise Trustul şi plantase o parte din uneltele lui Charles la scena crimei, apoi mituise un martor ca să mintă în privinţa lui. Cred că adevăratul hoţ e un bărbat pe care l-am găsit îngropat în subsolul tavernei Potters' Field.

Le explică despre inelul Winskinskie şi despre bărbatul care îl purtase – despre faptul că acesta fusese unul dintre agenţii maşinăriei politice corupte Tammany Hall.

— Era unul dintre apropiaţii lui Boss Tweed. Iar un altul era William Simms, căpitanul care l-a arestat pe Charles. Simms a fost pus ulterior sub acuzare pentru mită şi pentru plantarea de probe false legate de suspecţi. Simms, tipul cu funcţia de Winskinskie, judecătorul şi procurorul au pus la cale condamnarea lui Charles. Şi au păstrat acea parte din banii Trustului care nu a mai fost găsită. Deci, am stabilit că Charles deţinea o proprietate întinsă pe Culmile Spânzurătorii şi că i s-a înscenat un jaf astfel încât cineva să i-o poată fura. Ridică din sprâncene. Următoarea întrebare care derivă logic? Cea importantă?

Nimeni nu spuse nimic.

— Desigur. Cine naiba era *infractorul?* izbucni Rhyme. Cine îl jefuise pe Charles? Ei bine, având în vedere că motivul înscenării era de a-i fura ferma, n-am avut altceva de făcut decât să aflu cine devenise ulterior proprietar peste teren.

— Şi cine era? întrebă Hanson, tulburat, dar aparent captivat de drama istorică.

Asistenta îşi netezi fusta şi sugeră:

— Boss Tweed?

— Nu. A fost un coleg al lui. Un bărbat care umbla cu regularitate la taverna Potters' Field, împreună cu alte câteva personaje faimoase de la acea vreme – Jim Fisk, Jay Gould şi căpitanul Simms. Aruncă rapid câte o privire spre fiecare dintre persoanele de la celălalt capăt al mesei. Numele lui era Hiram Sanford.

Femeia clipi. După o clipă, spuse:

— Fondatorul băncii noastre.

— Chiar el.

— E absurd, spuse Cole, avocatul. Cum ar fi putut să facă aşa ceva? Era unul dintre stâlpii societăţii din New York.

— Exact ca William Ashberry? întrebă criminalistul sarcastic. Lumea afacerilor nu era foarte diferită pe atunci de cea de acum. Foarte multe speculaţii financiare – într-una dintre scrisorile lui

Charles e dat un citat din *New York Tribune* ce se referă la „explozia unor bule” de pe Wall Street. La vremea aceea, căile ferate erau echivalentul companiilor de internet din prezent. Acţiunile lor au fost supraevaluate şi s-au prăbuşit. Sanford probabil şi-a pierdut averea când s-a întâmplat asta, iar Tweed a fost de-acord să-i salveze pielea. Dar, fiind vorba de Tweed, evident că voia să se folosească de banii altcuiva pentru a face asta. Aşa că ei doi i-au înscenat jaful lui Charles, iar Sanford a cumpărat livada la o licitaţie măsluită, plătind doar o fracţiune din valoarea ei. A dărâmat casa lui Charles şi şi-a construit conacul acesta în locul ei, cel în care ne aflăm chiar în acest moment. Arătă din cap pe fereastra ce dădea spre blocurile din apropiere. Apoi el şi urmaşii lui au început să construiască pe acest domeniu sau l-au vândut bucată cu bucată.

— Dar Charles nu şi-a susţinut vinovăţia, nu le-a spus ce s-a întâmplat? întrebă Hanson.

Rhyme pufni dispreţuitor:

— Un fost sclav împotriva maşinăriei politice anti-negri reprezentată de Tammany Hall? Ce şanse de succes ar fi avut? În plus, îl omorâse pe bărbatul de la tavernă.

— Deci a fost un ucigaş, remarcă imediat Cole, avocatul.

— Bineînţeles că nu! izbucni Rhyme. Avea nevoie de acest Winskinskie în viaţă – ca să-şi dovedească nevinovăţia. L-a omorât în legitimă apărare. Dar Charles nu a avut de ales şi a ascuns cadavrul ca să acopere schimbul de focuri. Dacă s-ar fi aflat, ar fi fost spânzurat.

Hanson clătină din cap.

— Atâta că este un singur lucru ce n-are deloc logică: de ce l-ar fi afectat pe Bill Ashberry ceva ce a făcut Hiram Sanford cu atâta timp în urmă? Recunosc, ar fi fost o lovitură de imagine urâtă – faptul că fondatorul unei bănci furase proprietatea unui fost sclav. Ar fi dat foarte rău preţ de zece minute la ştirile de noapte. Dar, sincer, există experţi în publicitate care se pot ocupa de astfel de probleme. Nu e ceva pentru care să merite să ucizi pe cineva.

— A, confirmă Rhyme din cap. E o întrebare foarte bună… Am făcut câteva cercetări. Ashberry se afla în fruntea diviziei de imobiliare a companiei, nu?

— Aşa e.

— Iar dacă divizia s-ar fi prăbuşit, el şi-ar fi pierdut slujba şi cea mai mare parte din avere.

— Presupun că da. Dar de ce să se prăbuşească? E cea mai profitabilă unitate a noastră.

Rhyme îşi întoarse privirea spre Goades.

— E rândul tău.

Avocatul aruncă o scurtă privire spre persoanele de la celălalt capăt al mesei, apoi coborî din nou ochii. Bărbatul pur şi simplu nu putea

privi pe nimeni în ochi. Şi nici nu era genul lui să se lanseze în explicaţii acide – sau digresiuni ocazionale – cum făcea Rhyme. Spuse simplu:

— Suntem aici pentru a vă informa că domnişoara Settle intenţionează să intenteze un proces împotriva băncii dumneavoastră, solicitând compensaţii pentru pierderile ei.

Hanson se încruntă şi-l privi pe Cole. Care le aruncă o privire înţelegătoare.

— Pe baza faptelor pe care mi le-aţi prezentat, o solicitare de daune înaintată împotriva băncii pentru provocarea de suferinţe emoţionale nu v-ar duce, probabil, prea departe. Vedeţi dumneavoastră, problema e că domnul Ashberry a acţionat în nume propriu, nu în calitate de reprezentant al băncii. Noi nu suntem responsabili de acţiunile lui. Îi aruncă o privire lui Goades, cu o notă indefinită de condescendenţă. După cum vă va spune excelentul dumneavoastră avocat, aici de faţă.

Hanson adăugă repede, adresându-i-se Genevei:

— Dar suntem cât se poate de înţelegători faţă de ceea ce ai avut de suferit. Stella Turner dădu din cap. Păreau să fie sinceri în această privinţă. Ne vom revanşa. Îi zâmbi duios. Cred că vei constata că putem fi destul de generoşi.

Avocatul lui adăugă ceea ce trebuia să adauge:

— În limite rezonabile.

Rhyme îl privi cu atenţie pe preşedintele băncii. Gregory Hanson părea un om bun. Pe la vreo cincizeci de ani, dar arătând ca un băiat, cu un zâmbet relaxat. Probabil unul dintre acei oameni de afaceri cu vocaţie – genul care era un şef şi un tată de familie decent, care îşi făcea treaba în mod competent, muncea peste program de dragul acţionarilor, zbura la clasa economică pe banii companiei, ţinea minte zilele de naştere ale angajaţilor.

Criminalistul aproape că se simţea prost pentru ceea ce avea să urmeze.

Wesley Goades însă nu manifestă nici urmă de remuşcare când spuse:

— Domnule Hanson, pierderea despre care e vorba nu e tentativa de ucidere a domnişoarei Settle făcută de un reprezentant al companiei dumneavoastră care – aşa cum formulăm noi actul – nu e o „suferinţă emoţională”. Nu, procesul ei e în numele moştenitorilor lui Charles Singleton, pentru a recupera proprietatea furată de Hiram Sanford, precum şi daune financiare…

— Staţi, şopti preşedintele cu un râs slab.

— … daune reprezentând echivalentul chiriilor şi al profiturilor pe care banca dumneavoastră le-a obţinut de pe urma proprietăţii începând cu data la care tribunalul a transferat titlul de proprietate. Consultă o bucată de hârtie. Asta ar fi 4 august 1868. Banii vor fi

transferaţi într-un trust în beneficiul tuturor moştenitorilor domnului Singleton, distribuţia lor fiind supravegheată de tribunal. Nu avem încă cifra exactă. În sfârşit, Goades ridică privirea şi o susţinu pe cea a lui Hanson. Dar o aproximăm la un minimum de circa 970 de milioane de dolari.

Capitolul 43

— *Acesta* e motivul pentru care William Ashberry era dispus să ucidă, explică Rhyme. Pentru a păstra secret faptul că proprietatea lui Charles fusese furată. Dacă cineva afla acest lucru, iar moştenitorii ridicau pretenţii, asta ar fi însemnat sfârşitul segmentului de imobiliare şi ar fi putut provoca chiar falimentul întregii bănci Sanford.

— Ei bine acum, asta e absurd, bolborosi avocatul din celălalt capăt al mesei.

Cei doi oponenţi legali erau la fel de înalţi şi de zvelţi, deşi Cole avea un bronz mai atrăgător. Rhyme suspecta că Wesley Goades nu prea frecventa terenurile de tenis sau de golf.

— Priviţi în jurul vostru. Loturile sunt amenajate! Fiecare centimetru pătrat e construit.

— Nu avem pretenţii asupra construcţiilor, spuse Goades, ca şi cum asta ar fi fost clar. Vrem doar proprietatea asupra terenului şi chiriile ce au fost plătite în legătură cu acesta.

— Timp de o sută patruzeci de *ani?*

— Nu e problema *noastră* că atunci l-a jefuit Sanford pe Charles.

— Dar cea mai mare parte din proprietate a fost vândută pe bucăţi, spuse Hanson. Banca nu mai deţine decât cele două blocuri de apartamente de pe acest lot şi conacul acesta.

— Desigur, vom demara şi o procedură de luare în evidenţă pentru a stabili ce s-a întâmplat cu proprietăţile pe care banca dumneavoastră le-a vândut ilegal.

— Dar vânzarea pe bucăţi s-a desfăşurat pe parcursul a peste o sută de ani.

Goades vorbi adresându-se doar mesei:

— Vă spun din nou: e problema *dumneavoastră,* nu a noastră.

— Nu! izbucni Cole. Nici nu se pune problema.

— De fapt, domnişoara Settle e chiar destul de modestă în pretenţiile ei privitoare la daune. Se poate susţine cu succes că, dacă nu ar fi existat proprietatea străbunicului ei, banca s-ar fi prăbuşit complet în anii 1860 şi că ea are dreptul la *toate* câştigurile dumneavoastră, din lumea întreagă. Dar noi nu urmărim asta. Ea nu doreşte ca actualii acţionari ai băncii să aibă prea mult de suferit.

— A naibii generozitate, bombăni avocatul.

— Decizia i-a aparţinut. Eu, unul, aş fi vrut să vă lichidez.

Cole se aplecă în faţă.

— Ascultaţi, ce-ar fi să vă treziţi la realitate? Nu aveţi caz. În primul rând, termenul de prescripţie a expirat. Veţi fi daţi afară din tribunal

încă de la prima înfăţişare.

— Aţi observat vreodată, întrebă Rhyme, nereuşind să se abţină, că oamenii întotdeauna încep cu cel mai slab argument?… Scuze, iertaţi-mi observaţia marginală.

— Cât despre perioada de prescripţie, spuse Goades, putem demonstra cu argumente solide că a fost suspendată şi avem dreptul să intentăm proces pornind de la principiul echităţii.

Avocatul îi explicase lui Rhyme că în unele cazuri perioada de timp în care se putea intenta proces putea fi „suspendată" – extinsă – dacă acuzatul ascundea o infracţiune astfel încât victimele să nu ştie că ea a avut loc, sau dacă victimele nu puteau intenta proces, de exemplu în situaţiile în care tribunalele şi procurorii erau în cârdăşie cu infractorul, aşa cum se întâmplase în cazul lui Singleton. Goades repetă acum acest lucru.

— Dar orice ar fi făcut Hiram Sanford, sublinie celălalt avocat, nu are nicio legătură cu clientul meu – actuala bancă.

— Am identificat proprietarii băncii încă de la fondarea companiei iniţiale, Banca şi Trustul Hiram Sanford, care a fost persoana juridică ce a preluat titlul de proprietate asupra fermei Singleton. Sanford s-a folosit de bancă drept faţadă. Din păcate… pentru voi, adică.

Goades spuse asta pe cât de vesel putea fi un bărbat care nu zâmbea niciodată.

Cole nu se dădea bătut:

— Ei bine, cum puteţi dovedi că proprietatea ar fi fost lăsată moştenire urmaşilor? Acest Charles Singleton ar fi putut s-o vândă pe cinci sute de dolari în 1870 şi să risipească apoi banii.

— Avem dovezi că intenţiona să păstreze ferma în familie. Rhyme se întoarse spre Geneva. Ce spunea Charles?

Fata nici nu avu nevoie să-şi privească notiţele.

— Într-o scrisoare către soţia lui îi spunea că nu vrea să vândă ferma vreodată. A spus: „Vreau ca pământul să treacă neştirbit în mâinile fiului nostru şi ale urmaşilor săi; meseriile şi negoţurile cresc şi se prăbuşesc, pieţele financiare sunt instabile, dar pământul este marea constantă a lui Dumnezeu – iar în cele din urmă ferma noastră ne va câştiga respectabilitatea în ochii celor care nu ne respectă acum. Va fi salvarea copiilor noştri şi a generaţiilor următoare".

Savurându-şi rolul de conducător de galerie, Rhyme spuse:

— Închipuiţi-vă doar cum va reacţiona un juriu la *aşa ceva.* Nu va fi nimeni fără lacrimi în ochi.

Cole se aplecă furios spre Goades.

— O, ştiu ce se întâmplă aici. Vreţi să o faceţi să apară ca o victimă. Dar ăsta e doar şantaj. Ca toate celelalte rahaturi de compensaţii pentru sclavie, nu? Îmi pare rău că Charles Singleton a fost sclav. Îmi pare rău că el sau tatăl lui sau mai ştiu eu cine a fost adus aici în

pofida voinţei sale. Cole flutură din braţ, ca şi cum ar fi încercat să alunge o albină, apoi îi aruncă o privire Genevei. Ei bine, tânără domnişoară, asta s-a întâmplat cu mult, mult timp în urmă. Străbunicul meu a murit de antracoză. Dar nu mă vezi dând în judecată firma West Virginia Coal & Shale, încercând să câştig nişte bani uşor. Voi, oameni buni, trebuie să terminaţi odată cu asta. Vedeţi-vă în continuare de vieţile voastre. Dacă aţi petrece tot atâta timp…

— Stai puţin! izbucni Hanson.

Atât el, cât şi asistenta îi aruncară o privire ameninţătoare avocatului.

Cole îşi linse buzele şi se lăsă pe spate.

— Îmi cer scuze. Nu a ieşit aşa cum am vrut. Am zis „voi oameni buni", dar nu mă referem la…

Îl privea pe Wesley Goades.

Dar Geneva fu cea care vorbi:

— Domnule Cole, la fel cred şi eu. Sincer, chiar cred în ceea ce a spus Frederick Douglass: „Poate că oamenii nu obţin în viaţă toate cele pentru care muncesc, dar în mod cert trebuie şi muncească pentru toate câte le obţin". Nu vreau deloc bani câştigaţi uşor.

Avocatul o privi nesigur. Coborî privirea după o clipă. Geneva nu o făcu. Continuă:

— Ştiţi, am discutat cu tatăl meu despre Charles. Am afla câte ceva despre el. De exemplu, faptul că bunicul lui a fost răpit de negustorii de sclavi şi luat de lângă familia lui din Yorubaland şi trimis în Virginia. Tatăl lui Charles a murit la patruzeci şi doi de ani fiindcă stăpânul lui s-a gândit că ar fi mai ieftin să cumpere un sclav nou, mai tânăr, decât să-l trateze pe el de pneumonie. Am aflat că mama lui Charles a fost vândută unei plantaţii din Georgia când Charles avea doisprezece ani şi nu a mai văzut-o niciodată. Dar, ştiţi ce? întrebă calm. Nu cei niciun penny din cauza *acelor* lucruri. Nu. E foarte simplu. Charles avea ceva ce iubea, iar acel lucru i-a fost furat. Iar eu voi face orice e nevoie ca să mă asigur că hoţul plăteşte pentru asta.

Cole murmură o altă scuză, dar calităţile sale de avocat nu-i dădeau voie să abandoneze cauza clientului său. Îi aruncă o privire lui Hanson, apoi continuă:

— Apreciez ceea ce spui şi vom fi înţelegători pornind de la faptele domnului Ashberry. Dar în ceea ce priveşte pretenţiile asupra proprietăţii, nici nu se pune problema. Nici măcar nu ştim că ai un statut legal care să-ţi permită să intentezi proces. Ce dovadă ai că eşti într-adevăr urmaşa lui Charles Singleton?

Lincoln Rhyme îşi mişcă uşor degetul pe interfaţa tactilă şi-şi aduse scaunul imposibil de aproape de masă:

— N-ar cam fi cazul să întrebe cineva de ce am venit şi *eu* până

aici?

Tăcere.

— Eu nu ies prea mult, după cum vă puteţi imagina. Deci ce anume credeţi că m-a determinat să mă deplasez atâtea străzi spre vest?

— Lincoln, îl mustră Thom.

— Bine, bine, trec la subiect. Proba A.

— Ce probă? întrebă Cole.

— Glumeam. Scrisoarea.

Îi aruncă o privire Genevei. Ea îşi deschise ghiozdanul şi scoase un dosar. Scoase o copie xerox şi o puse pe masă.

Reprezentanţii Sanford o priviră.

— Una dintre scrisorile lui Singleton? întrebă Hanson.

— Frumoasă caligrafie, observă Rhyme. Asta era important pe atunci. Nu ca acum, cu scrisul la calculator şi mâzgălitul neglijent… În regulă, îmi cer scuze – nu mai intru în digresiuni. Iată care e ideea: i-am cerut unui coleg din D.C., un tip pe nume Parker Kincaid, să compare acest scris cu toate eşantioanele existente de texte scrise de Charles Singleton, inclusiv documente legale păstrate în arhivele din Virginia. Parker e fost agent FBI – el e expertul în grafologie la care apelează toţi atunci când au îndoieli asupra unui document. Ne-a redactat o declaraţie scrisă în care afirmă că scrisul e identic cu cel din eşantioanele cunoscute ce cuprind scrisul lui Singleton.

— OK, acceptă Cole, e scrisoarea lui. Şi ce dacă?

— Geneva, zise Rhyme, ce spune Charles?

Ea arătă din cap spre scrisoare şi recită, din nou din memorie.

„Dar sursa lacrimilor mele – petele pe care le vezi pe foaie, draga mea – nu izvorăsc din durere, ci din regretul faţă de nenorocirea pe care am atras-o asupra noastră.“

— Scrisoarea originală conţine mai multe pete, explică Rhyme. Le-am analizat şi am găsit lizozimă, lipocalin şi lactoferină – proteine, dacă vreţi să ştiţi – şi o varietate de enzime, lipide şi metaboliţi. Acestea, împreună cu apa, desigur, alcătuiesc lacrimile umane… Apropo, ştiaţi că şi compoziţia lacrimilor diferă considerabil în funcţie de ceea ce le-a produs, durere sau emoţie? Aceste lacrimi – arătă din cap spre document – au fost vărsate de emoţie. Pot dovedi asta. Presupun că şi juriul va găsi acest lucru înduioşător.

Cole oftă:

— Aţi făcut un test ADN pe lacrimi şi se potriveşte cu ADN-ul domnişoarei Settle?

Rhyme ridică din umeri şi murmură cuvântul ce era la ordinea zilei:

— Evident.

Hanson îl privi pe Cole, ai cărui ochi săreau de la scrisoare la notiţele lui şi înapoi. Preşedintele îi spuse Genevei:

— Un milion de dolari. Îţi scriu chiar acum un cec de un milion de

dolari, dacă tu şi tutorele tău semnaţi o derogare de responsabilitate.

Goades spuse rece:

— Domnişoara Settle insistă să solicite compensaţii echivalente ca valoare cu daunele elective – sume de care se vor bucura toţi descendenţii lui Charles Singleton, nu doar ea. Ridică din nou privirea spre preşedintele băncii. Sunt sigur că nu sugeraţi că intenţionaţi să-i oferiţi doar ei plata, ca stimulent, poate, ca ea să nu-şi informeze rudele despre ceea ce s-a întâmplat.

— Nu, nu, bineînţeles că nu, spuse Hanson repede. Daţi-mi voie să ridic problema în consiliul de administraţie. Vom stabili o sumă pentru a vă oferi o înţelegere.

Goades îşi strânse hârtiile şi le îndesă în servietă.

— Am să depun plângerea oficială peste două săptămâni. Dacă doriţi să discutaţi crearea voluntară a unui trust pentru reclamanţi, mă puteţi suna la numărul acesta.

Împinse o carte de vizită peste masă.

Când aceştia ajunseră la uşă, Cole, avocatul băncii, spuse:

— Geneva, aşteaptă, te rog. Ascultă, îmi cer scuze pentru ce am spus mai devreme. Sincer. A fost… deplasat. Îmi pare sincer rău pentru ceea ce vi s-a întâmplat ţie şi străмoşului tău. Şi *chiar* mă gândesc la binele tău. Ţine minte doar atât, că o înţelegere ar fi de departe cel mai bun lucru pentru tine şi rudele tale. Să-ţi spună avocatul tău cât de dificil ar fi un astfel de proces, cât de mult ar dura, cât de mult ar costa. Zâmbi. Crede-mă. *Chiar* suntem de partea ta.

Geneva îl măsură din priviri. Răspunse:

— Bătăliile sunt aceleaşi dintotdeauna. E doar mai dificil să recunoşti inamicul.

Se întoarse şi ieşi pe uşă.

Avocatul, evident, nu avea habar despre ce vorbea fata.

Ceea ce, presupuse Rhyme, demonstra într-o oarecare măsură că ea avea dreptate.

Capitolul 44

Erau primele ore ale unei dimineţi de miercuri, cu aerul de toamnă rece şi curat ca gheaţa proaspătă.

Geneva tocmai îşi vizitase tatăl la Spitalul Prezbiterian Columbia şi se îndrepta spre liceul Langston Hughes. Îşi terminase eseul despre *Home to Harlem.* Până la urmă cartea nu era chiar aşa rea (deşi ar fi preferat oricum să scrie despre Octavia Butler; *„pe toţi dracii,* femeia aia ştie să scrie!") şi era destul de mulţumită de lucrarea ei.

Ceea ce era cu adevărat grozav însă era faptul că Geneva o scrisese pe un procesor de text, unul dintre computerele Toshiba din laboratorului domnului Rhyme, pe care Thom o învăţase cum să-l folosească. La şcoală puţinele computere care funcţionau erau atât de aglomerate încât nu apucai să stai mai mult de cincisprezece minute în faţa unuia, cu atât mai puţin să-l foloseşti pentru a scrie un eseu întreg. Iar ca să afle anumite date sau să efectueze o căutare nu trebuia decât să „minimizeze" WordPerfect şi să acceseze internetul. Un miracol. O lucrare pe care ar fi scris-o altfel în două zile o terminase acum în doar câteva ore.

Traversând strada, vru s-o ia pe scurtătura ce trecea prin curtea şcolii primare PS 288, care îi reducea cu câteva minute drumul până la staţia de tren de pe Eighth Avenue ce o ducea la Langston Hughes. Gardul din zale din jurul curţii şcolii arunca o umbră în formă de plasă pe asfaltul de un gri-albicios. Fata cea subţire se strecură cu uşurinţă prin deschizătura făcută în poartă, care, cu mult timp în urmă, fusese lărgită suficient cât să permită trecerea unui băiat adolescent cu mingea lui de baschet. Era încă devreme, curtea era pustie.

Traversase deja trei metri din curte când auzi o voce strigând-o, de dincolo de gard.

— Prietena mea, hei.

Se opri.

Lakeesha stătea pe trotuar, îmbrăcată în pantaloni elastici strâmţi de culoare verde, o bluză portocalie lungă, mulată peste sâni, cu geanta de cărţi bălăngănindu-se, bijuteriile şi codiţele strălucindu-i sub soare. Chipul ei avea aceeaşi expresie sumbră pe care o observase Geneva şi cu o săptămână în urmă, când femeia aceea nebună de Frazier încercase să-i ucidă pe ea şi pe tatăl ei.

— Hei, fată, pe unde ai umblat?

Keesh privi nesigură gaura făcută în gardul de zale; nu ar fi putut să treacă prin ea.

— Hai încoace.

— Ne vedem la şcoală.

— Nu. Vreau să vorbim doar noi.

Geneva reflectă. Chipul prietenei ei îi spunea că era ceva important. Se strecură prin poartă şi se apropie de fata cea mătăhăloasă. Porniră încet la plimbare, una lângă cealaltă.

— Pe unde-ai umblat, Keesh? Geneva se încruntă. Ai chiulit de la ore?

— Nu mă simt bine.

— Ciclul?

— Nu, nu-i asta. Maică-mea a trimis un bileţel. Lakeesha privi în jur. Cine era tipul ăla bătrân cu care erai acu' câteva zile?

Deschise gura să mintă şi spuse în schimb:

— Tatăl meu.

— Nu!

— Pe cuvânt, spuse Geneva.

— Parcă locuia în Chicago sau ceva de genul, aşa mi-ai zis.

— Maică-mea a minţit. A fost la puşcărie. I-au dat drumul acum câteva luni. A venit să mă caute.

— Unde-i acum?

— La spital. A fost rănit

— E bine?

— Da. O să se facă bine.

— Şi voi doi? Sunteţi în regulă?

— Poate. Nu prea îl cunosc.

— La naiba, să apară aşa – cred c-a fost ciudat.

— Asta aşa-i, fată.

Într-un sfârşit fata cea masivă încetini. Apoi se opri. Geneva privi ochii evazivi ai prietenei ei, apoi o urmări cum bagă mâna în poşetă, apucând ceva de acolo. Ezită.

— Ce e? întrebă Geneva.

— Poftim, şopti fata repede, ridicând mâna şi întinzând-o în faţă. Între degetele ei, ce se încheiau cu unghii acrilice cu pătrăţele alb-negru, se afla un lănţişor de argint, cu o inimioară la capătul lanţului.

— Ăsta e…

— Ce mi-ai dat luna trecută de ziua mea.

— Mi-l dai înapoi?

— Nu pot să-l păstrez, Gen. O să-ţi trebuiască verzişori oricum. Poţi să-l vinzi sau să-l amanetezi.

— Nu vorbi prostii, fată. Doar nu l-am luat de la Tiffany's.

Ochii fetei masive, cea mai drăguţă parte a chipului ei, înotau în lacrimi. Îşi coborî mâna:

— Mă mut săptămâna viitoare.

— Te muţi? Unde?

— BK.

— Brooklyn? Cu toată familia? Gemenii?

— Ei nu merg. Nimeni din familie nu merge.

Fata fixă cu privirea trotuarul.

— Ce-i cu toată povestea asta, Keesh?

— O să-ţi spun ceva ce mi s-a întâmplat.

— Nu am chef de exagerări, fată, izbucni Geneva. Ce tot spui acolo?

— Kevin, continuă Lakeesha, încet.

— Kevin Cheaney?

Keesh confirmă din cap.

— Îmi pare rău, fată. Eu şi el ne iubim. Are un apartament în care se mută. Mă duc cu el.

Geneva tăcu o clipă. Apoi:

— El era cel cu care vorbeai când te-am sunat săptămâna trecută?

Ea dădu din cap afirmativ.

— Ascultă, eu n-am vrut să se întâmple aşa, dar s-a întâmplat. Trebe' să înţelegi. E o chestie, între mine şi el. Nu seamănă cu nimic din ce-am simţit vreodată. Ştiu că vrei să fii cu el. Vorbeşti întruna despre el, te uiţi la el în fiecare zi. Ai fost aşa fericită atunci când te-a condus acasă. Ştiam asta şi oricum te-am trădat. O, fată, mi-am făcut griji întruna, gândindu-mă cum să-ţi spun.

Geneva simţi că o străbate un fior, dar nu avea nimic de-a face cu pasiunea ei pentru Kevin, care dispăruse în clipa în care el îşi dăduse arama pe faţă, la ora de mate. O întrebă:

— Eşti gravidă, aşa-i?

„Nu m-am simţit bine…"

Keesh îşi plecă fruntea şi privi fix lănţişorul ce se legăna.

Geneva închise ochii pentru o clipă. Apoi întrebă:

— Cât ai?

— Două luni.

— Ia legătura cu un doctor. O să mergem la o clinică, tu şi cu mine. O să…

Prietena ei se încruntă:

— De ce să fac asta? Doar nu m-am apucat eu să-i fac copil. A zis că o să folosească protecţie dacă zic eu, dar că el *chiar* vrea un copil cu mine. A zis că va fi ca o bucată din amândoi.

— Era doar o replică, Keesh. Te manipulează.

Prietena ei îi aruncă o privire întunecată.

— O, ce rece eşti.

— Nu. Aşa-i *pe cuvânt,* fată. A jucat teatru. Încearcă să obţină ceva.

Geneva se întrebă ce voia de la ea. Nu era vorba de note, nu în cazul lui Keesha. Probabil bani. Toată lumea din şcoală ştia că fata lucra din greu în două locuri şi punea deoparte ce câştiga. Şi părinţii ei aveau venituri. Mama ei lucra la poştă de ani de zile, iar tatăl ei avea un loc de muncă la CBS şi un altul de noapte la hotelul Sheraton.

Fratele ei lucra şi el. Kevin urmărea probabil banii întregii familii.

— I-ai împrumutat ceva bani? întrebă Geneva.

Prietena ei privi în pământ. Nu spuse nimic. Ceea ce însemna că da.

— Am avut o înţelegere noi două. Aveam de gând să terminăm liceul, să mergem la facultate.

Lakeesha îşi şterse cu mâna grăsuţă lacrimile de pe faţa rotundă.

— Ei, Gen, eşti aşa o visătoare. Pe ce planetă trăieşti? Noi vorbim, noi două, despre facultate şi profesii sofisticate, dar pentru mine sunt doar vorbe goale. Tu-ţi scrii eseurile de parcă n-ar fi nimic greu şi treci toate testele şi eşti cea mai bună la toate. Ştii că eu nu-s aşa.

— *Tu* ar fi trebuit să ai succes, cu afacerea ta. Mai ţii minte, fată? Eu aş ajunge profesoară săracă pe undeva, mâncând peşte din conservă şi cereale Cheerios la cină. *Tu eşti* cea care va da lovitura. Cum rămâne cu magazinul tău? Cu emisiunea ta TV? Clubul tău?

Keesh clătină din cap, legănându-şi codiţele.

— Rahat, fată, astea sunt doar fiţe. Eu nu merg nicăieri. Cel mai bun lucru la care pot spera e ce fac acum – să servesc salate şi sendvişuri la fast-food în zilele de vineri. Sau să fac codiţe şi extensii până le trece moda. Ceea ce, după părerea mea, o să fie în maximum şase luni.

Geneva zâmbi uşor.

— Am spus întotdeauna c-o să se întoarcă frezele afro.

Keesha râse:

— Pe cuvânt. Pentru afro nu-ţi trebuie decât un pieptene şi spray; nu-i nevoie de artiste inspirate ca mine. Îşi răsuci propriile extensii blonde în jurul degetului, apoi îşi coborî braţele şi zâmbetul îi păli. De una singură o s-ajung ca o pungă veche şi uzată. Singurul mod în care pot să merg mai departe e cu un bărbat.

— Acum cine vorbeşte rahaturi despre ea, fată? Kevin ţi-a tot spus căcaturi. Nu vorbeai niciodată aşa.

— El o să aibă grijă de mine. Îşi caută întruna de lucru. Şi a promis că o să mă ajute să am grijă de copil. E diferit. Nu-i ca restul băieţilor cu care umblă.

— Ba da, e. Nu *poţi* să te dai bătută, Keesh. Nu face asta! Rămâi la şcoală, cel puţin. Dacă vrei neapărat un copil, bine, dar rămâi la şcoală. Poţi…

— Nu eşti tu maică-mea, fată! izbucni Keesh. Îmi ştiu treaba mea. Furia sclipi în ochii fetei – cu atât mai dureroasă pentru Geneva fiindcă era exact aceeaşi furie ce se ivise pe chipul rotund al fetei când ieşise în faţă s-o apere pe Geneva de fetele din proiectul Delano sau cele de la St. Nicholas, când o atacau pe stradă.

Puneţi-o la pământ, tăiaţi-o, tăiaţi-o pe curvă…

Apoi Keesh adăugă încet:

— Problema e, fată, că el zice că nu mai pot să mă văd cu tine.

— Nu poţi…

— Kevin zice că te-ai purtat urât cu el la şcoală.

— M-am purtat urât? Râse rece. Voia să-l ajut să copieze. Am refuzat.

— I-am spus că e aiurea ce vrea el, că eu şi cu tine suntem aşa apropiate şi toate alea. Dar el n-a vrut să asculte. A zis că nu pot să te văd deloc.

— Deci îl alegi pe el, spuse Geneva.

— Nu *am* de ales. Fata cea masivă coborî privirea. Nu pot accepta un cadou de la tine. Poftim.

Aruncă lănţişorul în mâna Genevei şi-i dădu drumul repede, cum ar fi dat drumul unei tigăi fierbinţi. Lănţişorul căzu pe trotuarul murdar.

— Nu face asta, Keesh. Te rog!

Geneva se întinse după fată, dar degetele ei nu atinseră decât aerul rece.

Capitolul 45

La zece zile după ce se întâlnise la banca Sanford cu preşedintele Gregory Hanson şi cu avocatul lui, Lincoln Rhyme vorbea la telefon cu Ron Pulaski, tânărul boboc, care se afla în concediu medical, dar se aştepta să se întoarcă la muncă în aproximativ o lună. Memoria începea să-i revină şi îi ajuta să pună la punct cazul împotriva lui Thompson Boyd.

— Deci mergeţi la o petrecere de Halloween? întrebă Pulaski. Apoi făcu o pauză şi adăugă rapid: Sau nu contează.

Ultimele două cuvinte erau menite, probabil, să corecteze eventuala gafă de a fi sugerat că un tetraplegic ar putea merge la petreceri.

Dar Rhyme îl făcu să se relaxeze, spunându-i:

— Chiar merg, să ştii. Mă deghizez în Glenn Cunningham.

Sachs îşi înăbuşi un hohot de râs.

— Serios? întrebă bobocul. Ăăă, şi cine anume e ăla?

— Ce-ar fi să cauţi tu mai multe informaţii, agent.

— Da, domnule, aşa voi face.

Rhyme închise telefonul şi măsură din priviri panoul cu indicii şi probe, în mijlocul căreia era prinsă cu bandă adezivă cea de-a douăsprezecea carte din pachetul de tarot, Bărbatul Spânzurat.

Sfredelea cartea cu privirea când se auzi soneria de la uşă.

Lon Sellitto, probabil. Trebuia să se întoarcă în scurt timp de la o şedinţă de terapie. Încetase să-şi mai frece pata de sânge invizibilă şi să-şi exerseze scoaterea rapidă a pistolului în stil Billy the Kid – gest pe care încă nu i-l explicase nimeni lui Rhyme. Încercase s-o întrebe pe Sachs despre asta, dar ea nu ştia sau nu voia să-i spună prea multe. Ceea ce era în regulă. Uneori, credea Lincoln Rhyme cu tărie, pur şi simplu nu era cazul să ştii toate detaliile.

Dar vizitatorul din acel moment se dovedi a nu fi detectivul cel şifonat.

Rhyme aruncă o privire spre prag şi o văzu acolo pe Geneva Settle, sprijinindu-se de geanta cu cărţi.

— Bine ai venit, îi spuse el.

Sachs o salută şi ea, dându-şi jos ochelarii de protecţie pe care îi purtase cât timp completase formulare de transfer în custodie a unor probe de sânge pe care le colectase de la scena unei omucideri în acea dimineaţă.

Wesley Goades pregătise toate documentele pentru a intenta proces împotriva băncii Sanford şi îi raportă Genevei că se putea aştepta la o ofertă realistă din partea lui Hanson cam pe luni. Dacă nu, acest distrugător legal îşi avertizase oponenţii că avea să intenteze proces a

doua zi. Evenimentul avea să fie însoţit de o conferinţă de presă (Goades considera că publicitatea negativă avea să dureze considerabil mai mult decât „zece minute urâte").

Rhyme o măsură pe fată din priviri. Din cauza vremii nefireşti de calde, puloverele de cartier şi şepcile nu-şi aveau locul, aşa era îmbrăcată în blugi albaştri şi un tricou fără mâneci pe care scria *Guess!* cu litere strălucitoare, de-a latul pieptului. Se îngrăşase puţin, avea părul mai lung. Chiar se machiase puţin (Rhyme se întrebase ce anume se afla în plasa pe care i-o strecurase Thom, pe ascuns, cu o zi în urmă). Fata arăta bine.

Viaţa Genevei atinsese un oarecare nivel de stabilitate. Jax Jackson fusese externat din spital şi făcea terapie fizică. Graţie unor intervenţii ale lui Sellitto, bărbatul fusese transferat oficial pe mâna şi în grija autorităţilor de eliberare condiţionată din New York. Geneva locuia în apartamentul lui minuscul din Harlem, un aranjament care nu era chiar atât de rău pe cât se aşteptase ea (fata îi mărturisise asta nu lui Rhyme sau Roland Bell, ci lui Thom – care devenise un fel de cloşcă pentru ea şi o invita cu regularitate în casa lui Rhyme ca să-i dea lecţii de gătit, să se uite împreună la televizor şi să discute despre cărţi şi politică, subiecte faţă de care Rhyme nu era deloc interesat). Imediat ce îşi puteau permite o locuinţă mai mare, sa şi tatăl ei aveau s-o cheme şi pe mătuşa Lilly să locuiască împreună cu ei.

Fata renunţase la serviciul ei de feliat carne la McHash şi lucra acum, după ore, la biroul lui Wesley Goades, ca asistent de cercetări legale şi om bun la toate. Îl ajuta şi la înfiinţarea Trustului Charles Singleton, prin care aveau să fie alocaţi banii obţinuţi din înţelegere către urmaşii fostului sclav. Dorinţa Genevei de a fugi din oraş cu prima ocazie pentru a trăi la Londra sau Roma nu fusese cu nimic ştirbită, dar cazurile despre care Rhyme o auzise întâmplător discutând cu pasiune păreau să implice toţi locuitorii din Harlem care suferiseră discriminări din cauză că erau negri, de origine latină, musulmani, femei sau săraci.

Geneva era implicată şi într-un proiect pe care îl numea „salvarea prietenei ei", dar nici pe ăsta nu-l discuta cu el; consilierul ei pentru acest demers părea a fi Amelia Sachs.

— Voiam să vă arăt ceva.

Fata avea în mână o bucată de hârtie îngălbenită ce cuprindea mai multe paragrafe cu o caligrafie pe care Rhyme o recunoscu imediat ca aparţinându-i lui Charles Singleton.

— O altă scrisoare? întrebă Sachs.

Geneva confirmă din cap. Ţinea hârtia cu foarte mare grijă.

— Mătuşa Lilly a fost contactată de ruda aia a noastră din Madison. Ne-a trimis câteva lucruri pe care le-a găsit la el în beci. Un semn de carte al lui Charles, o pereche de ochelari de-ai lui. Şi o duzină de

scrisori. Asta e cea pe care voiam să v-o arăt. Cu ochii strălucitori, Geneva adăugă: A fost scrisă în 1875, *după* ce a ieşit din închisoare.

— Hai s-o vedem, zise Rhyme.

Sachs o aşează în scanner şi, o clipă mai târziu, imaginea apăru pe mai multe monitoare de computer din întregul laborator, Sachs veni lângă Rhyme, îşi trecu braţul pe după umărul lui. Priviră ecranul.

Mult iubita meci Violet,

Sper că te-ai bucurat de compania surorii tale şi că Joshua şi Elizabeth sunt fericiţi să-ţi petreacă timpul cu verii lor. Faptul că Frederick – care avea doar nouă ani când l-am văzut ultima dată – e la fel de înalt ca tatăl lui e un fapt pe care cu greu reuşesc să-l pricep.

Totul e bine la căsuţa noastră, mă bucur să-ţi spun.

Eu şi James am tăiat gheaţă pe malul răului toată dimineaţa şi am umplut magazia cu ea, apoi am acoperit blocurile cu rumeguş. După care am urcat vreo trei kilometri spre nord prin zăpada considerabilă ca să vedem livada scoasă la vânzare. Preţul e mare, dar cred că vânzătorul va răspunde favorabil contraofertei mele. Era evident că stătea pe gânduri dacă să vândă livada unui negru, dar când i-am spus că pot să-l plătesc în bani gheaţă şi nu era nevoie să-i ofer o garanţie, temerile lui au părut să dispară.

Banii gheaţă sunt un mijloc excelent de a crea egalitate.

Oare nu ai fost şi tu la fel de emoţionată ca mine citind că, ieri, ţara noastră a promulgat o Cartă a Drepturilor Civile? Ai văzut detaliile? Legea garantează oricui, indiferent de culoare, dreptul egal de a se folosi şi de a intra în toate hanurile, mijloacele de transport publice, teatrele şi alte asemenea. Ce zi monumentală pentru Cauza noastră! Este exact aceeaşi legislaţie despre care am discutat pe larg prin corespondenţă cu Charles Sumner şi cât Benjamin Butler anul trecut şi cred că unele dintre ideile mele au reuşit să-şi croiască drum în acest document important.

După cum îţi poţi imagina, această veste m-a făcut să reflectez, amintindu-mi de teribilele evenimente din ultimii şapte ani, felul în care ne-a fost furată livada de pe Culmile Spânzurătorii şi cum am fost închis în condiţii mizerabile.

Dar iată că acum, reflectând la această veste din Washington, D.C., aşezat în faţa focului din căsuţa noastră, simt că acele evenimente oribile fac parte dintr-o cu totul altă lume. Seamănă în foarte mare măsură cu felul în care toate acele ore de luptă însângerată din timpul războiului sau anii de sclavie din Virginia rămân prezenţi pentru totdeauna, dar – cumva – par la fel de distanţi ca imaginile tulburi dintr-un coşmar pe care nu ţi-l mai aminteşti prea bine.

Poate că în inimile noastre există un singur loc ce înmagazinează şi disperare, şi speranţă, iar dacă umpli acel loc doar cu una din ele, cealaltă

e alungată până la a nu mai fi decât o amintire vagă. Iar în această noapte sunt plin doar de speranţă.

Ai să-ţi aminteşti că, ani la rândul, mi-am jurat să fac orice îmi stă în putere pentru a mă descotorosi de ruşinea de a fi considerat doar trei cincimi dintr-un om. Când mă gândesc la privirile pe care le atrag şi acum, din cauza culorii mele, şi la faptele altora faţă de mine şi poporul nostru, îmi spun că încă nu sunt considerat om întreg. Dar aş îndrăzni să spun că am evoluat până în punctul în care sunt privit ca un om de nouă zecimi (James a râs cu poftă când i-am spus asta la cină, astă-seară), şi îmi păstrez în continuare speranţa că vom ajunge să fim priviţi ca oameni deplini poate în timpul vieţii noastre, sau cel puţin în timpul vieţii lui Joshua şi a lui Elizabeth.

Acum, iubita mea, trebuie să-ţi spun noapte bună şi să-mi pregătesc o lecţie pentru elevi, pe mâine. Vise plăcute ţie şi copiilor noştri, draga mea. Trăiesc pentru ziua când ne vom revedea.

Al tău credincios Charles
Croton pe Hudson
2 martie 1875

Rhyme spuse:

— S-ar părea că Douglass şi ceilalţi l-au iertat pentru jaf. Sau au hotărât să-l creadă că n-o făcuse el.

Sachs întrebă:

— Despre ce lege vorbea?

— Carta Drepturilor Civile din 1875, spuse Geneva. Interzicea discriminarea rasială în hoteluri, restaurante, trenuri, teatre – orice loc public. Fata clătină din cap. Dar n-a ţinut mult. În anii 1880, Curtea Supremă a invalidat legea ca fiind neconstituţională. Apoi, pe parcursul următorilor cincizeci de ani, nu a mai fost promulgată absolut nicio lege federală privind drepturile civile.

Sachs medita cu voce tare:

— Mă întreb dacă Charles a trăit cât să audă că a fost anulată. Nu i-ar fi plăcut asta.

Ridicând din umeri, Geneva răspunse:

— Nu cred că ar fi contat. Ar fi considerat asta doar un obstacol temporar.

— Speranţa alungă durerea, spuse Rhyme.

— Asta aşa-i, spuse Geneva. Apoi se uită la ceasul Swatch bătut de vreme. Trebuie să mă întorc la lucru. Wesley Goades ăla… Trebuie să recunosc, omul e ţicnit. Nu zâmbeşte niciodată, nu se uită niciodată la tine… Şi, hai să fim serioşi, ar *putea* să-şi mai tundă barba uneori.

Întinşi în pat în noaptea aceea, în camera cufundată în întuneric,

Rhyme şi Sachs priveau luna, o semilună atât de subţire încât, în mod normal, ar fi trebuit să fie de un alb rece, dar, datorită unei bizarerii a atmosferei, era la fel de aurită precum soarele.

Uneori, în astfel de momente, vorbeau, alteori nu. Astă-seară tăceau.

Se observă o uşoară mişcare pe cornişa de lângă fereastră – de la şoimii călători care îşi făcuseră cuib acolo. Un mascul şi o femelă şi doi pui. Ocazional câte unul dintre vizitatorii lui Rhyme privea cuibul şi îl întreba dacă aveau nume.

— Avem o înţelegere, bombănea el. Ei nu-mi dau mie nume, eu nu le dau lor. Funcţionează.

Capul unui şoim se ridică şi privi într-o parte, suprapunându-şi silueta pe imaginea lunii. Mişcarea şi profilul păsării sugerau, cumva, înţelepciunea. Dar şi pericolul – şoimii călători adulţi nu au prădători naturali şi îşi atacă prada din văzduh cu viteze de până la 270 de kilometri pe oră. Dar acum pasărea se cuibări inofensivă şi încetă să se mai mişte. Aceste animale erau diurne şi dormeau noaptea.

— La ce te gândeşti? întrebă Sachs.

— Hai să mergem să ascultăm nişte muzică mâine. E un spectacol de matineu, sau cum s-o fi numind concertele de după-amiază, la Lincoln Center.

— Cine cântă?

— The Beatles, cred. Sau Elton John şi Maria Callas în duete. Nu mă interesează. De fapt vreau doar să-i fac pe oameni să se simtă prost apropiindu-mă de ei în scaunul cu rotile… Ideea e că nu contează cine cântă. Vreau să ies. Asta nu se întâmplă prea des, ştii.

— Ştiu. Sachs se aplecă şi-l sărută. Sigur, hai să mergem.

El îşi răsuci capul şi-şi lipi buzele de părul ei. Ea se cuibări lângă el. Rhyme îşi închise degetele peste mâna ei şi o strânse puternic.

Ea îi răspunse la strânsoare.

— Ştii ce am putea face? întrebă Sachs, cu o notă conspirativă în voce. Hai să luăm pe furiş nişte vin şi ceva de mâncare. Pateuri şi brânză. Şi franzeluţe.

— Se găseşte mâncare acolo. Asta ţin minte. Dar scotch-ul e îngrozitor. Şi costă o avere. Ce am putea face e să…

— Rhyme!

Sachs se ridică în capul oaselor în pat, gâfâind.

— Ce e? întrebă el.

— Ce ai făcut adineauri?

— Am fost de acord să ne furişăm cu mâncare în…

— Nu face pe deşteptul.

Sachs pipăia după întrerupător, aprinse lumina. În boxerii negri de mătase şi tricoul cenuşiu, cu părul vâlvoi şi ochii mari, arăta ca o studentă care tocmai şi-a amintit că are un examen a doua zi

dimineaţă.

Rhyme strânse din ochi privind spre lumină.

— E groaznic de puternică. Chiar e necesară?

Privirea ei era aţintită în jos, spre pat.

— Mâna… mâna ta. Ai mişcat-o!

— Cred că da.

— Mâna ta dreaptă! N-ai avut mobilitate deloc în mâna ta dreaptă.

— Interesant, aşa-i?

— Ai tot amânat testul, dar ştiai în tot acest timp că poţi face asta?

— Nu *ştiam* că pot. Până acum. Nu aveam de gând să încerc – mi-era teamă că n-o să funcţioneze. Aşa că aveam de gând să renunţ la toate exerciţiile, să încetez să-mi mai bat capul cu asta. Ridică din umeri. Dar m-am răzgândit. Voiam să fac o încercare. Însă numai noi doi, fără maşinării sau doctori prin preajmă.

„Nu de unul singur”, adăugă, deşi doar în gând.

— Şi nu mi-ai spus!

Îl lovi peste braţ.

— Asta *n-am* simţit.

Râseră.

— E uimitor, Rhyme, şopti ea şi îl îmbrăţişă strâns. Ai reuşit. Chiar ai reuşit.

— O să încerc din nou.

Rhyme o privi pe Sachs, apoi îşi privi mâna.

Şovăi o clipă, apoi trimise un val de energie din minte, străbătând nervii până la mâna dreaptă. Fiecare deget tresări puţin. Iar apoi, la fel de şovăitor ca un mânz nou-născut, mâna lui se roti peste cinci centimetri de pătură, echivalentul Marelui Canion, şi se aşeză cu fermitate peste încheietura lui Sachs. Îşi închise degetul mare şi arătătorul în jurul acesteia.

Cu ochii în lacrimi, ea râse încântată.

— Ca să vezi, spuse el.

— Deci ai să continui exerciţiile?

El dădu din cap.

— O să programăm testul la dr. Sherman? întrebă ea.

— Cred că am putea. Dacă nu mai apare altceva. A fost o perioadă aglomerată în ultima vreme.

— O să programăm testul, spuse ea ferm.

Stinse lumina şi se întinse lângă el. Lucru pe care el îl conştientiza, dar nu-l putea simţi.

În tăcere, Rhyme îşi fixă privirea în tavan. Chiar când respiraţia lui Sachs încetini, deveni conştient de o senzaţie ciudată ce îi trecea prin piept, acolo unde n-ar fi trebuit să existe nimic. La început crezu că era o senzaţie fantomă. Apoi, alarmat, se întrebă dacă nu era cumva începutul unui atac de hiperreflexie, sau ceva mai grav. Dar apoi îşi

dădu seama că nu, asta era cu totul altceva, ceva ce nu izvora dintr-un nerv, sau muşchi, sau organ. Păstrându-şi gândirea de om de ştiinţa, analiză empiric senzaţia şi observă că era similară cu ceea ce simţise când o privise pe Geneva Settle înfruntându-l pe avocatul băncii. Similar şi cu ceea ce simţise citind despre hotărârea lui Charles Singleton de a-şi găsi dreptatea la taverna Potters' Field în acea noapte teribilă de iulie, cu mulţi ani în urmă, sau despre pasiunea lui faţă de drepturile civile.

Apoi, brusc, Rhyme înţelese ce simţea: era pur şi simplu mândrie. Aşa cum fusese mândru de Geneva şi de strămoşul ei, era mândru şi de propria realizare. Ocupându-se de exerciţiile sale, iar apoi testându-se singur în noaptea aceea, Lincoln Rhyme înfruntase ceea ce-l înspăimântase, înfruntase imposibilul. Dacă îşi recăpătase ori nu o oarecare mobilitate era irelevant; senzaţia izvora din ceea ce *realizase* fără urmă de îndoială: integritatea, aceeaşi integritate despre care scrisese Charles. Îşi dădu seama că nimic altceva – nici politicienii sau concetăţenii tăi sau corpul tău nefuncţional – nu putea să facă din tine un om de trei cincimi; ţie îţi aparţinea în întregime decizia de a te considera o persoană completă sau incompletă şi să-ţi trăieşti viaţa corespunzător.

Dintr-o perspectivă mai largă, presupunea el, această revelaţie era la fel de puţin importantă ca uşoara mobilitate pe care o recuperase în mâna sa. Dar asta nu conta. Se gândi la profesia lui: cum o mică aşchie de vopsea duce la o maşină care duce la o parcare unde o urmă vagă de paşi duce la o uşă ce dă la iveală o fibră dintr-o haină aruncată ce are o amprentă digitală pe nasturele de la mânecă – singura suprafaţă pe care infractorul a uitat s-o şteargă.

A doua zi se trezeşte la uşă cu o echipă de intervenţii.

Şi astfel se face dreptate, o victimă este salvată, o familie reunită. Totul datorită unei minuscule aşchii de vopsea.

Victorii mărunte – aşa spusese dr. Sherman. Victorii mărunte… „Uneori, sunt singurul lucru la care puteai spera", reflectă Lincoln Rhyme, simţind cum se cufundă în somn.

Dar uneori numai de asta şi ai nevoie.

{1} Armă tradiţională japoneză, formată din două beţe legate la un capăt cu o funie sau un lanţ. (n.red.)
{2} Saving the Witness's Ass Team (în lb. engleză, în original)
{3} Referire la filmul după cartea lui Ira Lenin publicat în traducere cu titlul *Un copil pentru Rosemary* (n. red.)

Table of Contents

I Bărbatul de trei cincimi
- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitolul 7

II Regele Graffiti
- Capitolul 8
- Capitolul 9
- Capitolul 10
- Capitolul 11
- Capitolul 12
- Capitolul 13
- Capitolul 14
- Capitolul 15
- Capitolul 16
- Capitolul 17
- Capitolul 18
- Capitolul 19

III Culmile Spânzurătorii
- Capitolul 20
- Capitolul 21
- Capitolul 22
- Capitolul 23
- Capitolul 24
- Capitolul 25
- Capitolul 26
- Capitolul 27
- Capitolul 28

IV Mortul viu
- Capitolul 29
- Capitolul 30
- Capitolul 31
- Capitolul 32
- Capitolul 33
- Capitolul 34
- Capitolul 35
- Capitolul 36
- Capitolul 37

Capitolul 38
V Secretul fostului sclav
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45